



Сергій Миколин

ПЛІН
ЖИТТЯ

УДК 882
ББК 84(4Укр)6
М 594

В авторській редакції

Миколин С.
М 594 **Плин життя** / С. Миколин. – Рівне: Волин. обереги, 2016. – 260 с.
ISBN 978-966-416-461-7

Книга «Плин життя» є однією із серії книг автора. Посвячується тим, хто шукає спокою; тим, хто шукає кращого і багатшого життя; тим, хто шукає задоволення від життя; тим, хто шукає розуміння себе, своїх дітей і всіх, і всього, що знаходиться навкруги нас!

УДК 882
ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-966-416-461-7

© Миколин С., 2016
© "Волинські обереги", 2016

ПЛИН ЖИТТЯ

Посвячую тим, хто шукає спокою; тим, хто шукає кращого і багатшого життя; тим, хто шукає задоволення від життя; тим, хто шукає розуміння себе, своїх дітей і всіх, і всього, що знаходиться навкруги нас!

«Життя – це щось неможливе. Його не мало бути, але воно є. Це чудо – що є ми, що є дерева, птахи. Це дійсно чудо, тому що вся вселенна мертва. Мільйони і мільйони зірок – мертві, мільйони і мільйони сонячних систем – мертві. Тільки на цій Маленькій планеті Земля, яка ніщо, але якщо подумати про її пропорції, то вона – просто частинка пилу – тільки на ній відбулося життя. Це саме щасливе місце у всій світобудові. Пташки співають, дерева ростуть, розцвітаючи. Живуть люди, люблячі, співаючі, танцюючі. Відбулося щось просто неймовірне».

Бхагван Шри Раджниш

*Живи – життя сказало,
Кохай – і ніжно обійняло.
Даруй – посміхнулося Щастя,
Вір і Йди – Серце підказало.
Вирішуй - Мудрість прошептала,
Попробуй – Мрія прокричала.
Ніжність очі прикрила
І Розуму торкнулася Надія...*
А. Волошина.

СЛОВО ДЛЯ ЧИТАЧА

Запрошуємо читати цю книгу всіх, щоб знати і мати можливості бачити дорожні знаки на шляху, який називається життям. Це шанс реалізувати себе, як індивідуума. Маємо велику надію на Вас, читачу, у творенні позитивних енергій після прочитання для засіву на теренах України і у Всесвіті щастя, радості, любові, миру, злагоди і доброти. А далі ... воля Ваша.

Ці писані слова спрямовані Суцим саме Вам, і перш за все вам. Не залучаємо при читанні в це інших - їх слово, їх думки, їх оцінку, їх інтонацію. А якщо вам здається, що це теж до вас не відноситься, тоді це відноситься до вас без сумніву і абсолютно. Завжди, коли вам хочеться зробити для себе виняток, будьте обережні. Бо все, що добре, то воно не усвідомлює саме себе, воно невинне; його слід пізнавати уважніше.

Кожне слово в цій книзі, здавалося б, всього лише носій інформації, але можливо, носій вже нового смислу. Ось чому ми просимо читати дуже уважно. Бо від цього залежить повнота розуміння сенсу цих слів. Пізнаючи смисл слів, але в підсумку будьте готові відмовитися від будь якого сенсу. Тоді ваша цілісність і заявить про себе і ви відкинете ці слова і цю книгу.

Праця написана для пізнання смислу життя конкретною людиною сьогодні для людства, а майбутнім поколінням для усвідомлення як частинки істини і за частинку нашого і їх життя-буття. Сама істина життя стара як світ, але її багатогранність манить нас і сьогодні до пізнання своєї суті, а також нашого місця у Всесвіті і його ролі в нашому житті. Це поклик-запрошення нас відгукнутися.

Достеменно відомо, що слова не можуть навчити — вчить нас тільки життя через наше їх сприйняття і відчуття їх наповненості тим змістом, який нам подобається. Але слова виконують подібну функцію в житті людей, як гроші, тобто допомагають обміну різних видів енергії. Вони допомагають спілкуватися людям і в цьому їх основне призначення. Людство навчилось розуміти певні дії по однаковому смисловому наповненню, по однакових проявах давати цим діям, предметам назви. І ці назви допомагають людям спілкуватися. І все таки перед нами книга слів, неординарних слів, і зараз ми готовимось їх прочитати... Слів, які неймовірно розширюють наші можливості і формують нові, позитивні переконання; формують впевненість у можливість вміти впливати на наш спосіб життя.

Забудемо поради та відповіді, якщо ми хочемо знайти спосіб поставити своє питання про сенс життя. Тільки тоді ми зрозуміємо відповідь. Ми так оточені відповідями, що в цій плутанині майже неможливо знайти справжнє запитання. А справжнє запитання - це ключ. Ми не даємо вам ніякої відповіді. Якщо ви прийшли до нас за відповіддю, то звернулися не за адресою. Ми не даємо жодних методів, способів усвідомлення і розуміння. Ці слова можуть викликати в вас спрагу до пізнання, а далі все піде само собою. Книга не є вчення з благоустрою життя читаючого, а це запрошення до участі, це натяк на таємницю, що у нас є цілісне внутрішнє духовне, яке кличе і збуджує нас до пізнання.

Ви можете утверджуватися в тому, що тут прочитаєте і для цього є два можливих варіанти: або ви були переконані нашими доводами, то це не стане вашим пізнанням; або ви побачили істинність того, що тут написано як факт всередині себе, тобто вони були вже в вас і якщо ви усвідомлюєте, що так воно і є всередині вас, то це знання проходить процес утвердження та довіри. Ми не постачаємо вам ніяких знань - ми просто не випадковий передавач. Ми є необхідні одне одному. Навпаки, коли ви читаете, то відбувається саме переживання і уже як досвід.

Ми усвідомлені того, що раз почавши про щось писати, то ми відразу потрапляємо в систему логіки викладу, правил написання та відповідно в світ ідеології, або теології. Про такі речі не можна говорити, бо розповісти неможливо, навчити неможливо. Тільки особисто сприймати і усвідомлювати. Не вдаючись до лекцій, а тільки пишемо в тишині і, усвідомлюючи неможливість донесення Знань і розуміючи, що тоді ми не досягли б вас. То наше мовчання не було б зрозуміле, а те, що сталося спілкування при читанні дає можливість дечому увійти в ваше серце, в вашу душу, в ваше життя-буття. Не звертайте занадто багато уваги на те, що написано; не надто концентруйтеся в запам'ятовуванні, а відчувайте між рядків, між пропозицій. І не дарма в перших книгах ми просили читати повільно і лише по кілька сторінок. По-перше, багато ум не міг прийняти і він пручався, по-друге, у нас з'являється можливість робити проміжки в яких ми можемо жити особистим життям, а не з рядків книги. І коли у вас зародиться почуття знайомості тексту і своє більш повне і глибоке розуміння, то це явне мовчання-читання між рядків. Так відбувається довільно з кожним, якщо ми не напружені в читанні. Удачі вам!

Для пізнання життя, для осмисленості життя людина весь час в пошуках можливості поговорити. І таким співрозмовником є ця книга. Так цей співрозмовник мовчить, не чує наших одобрень, не чує наших заперечень. І якщо Ви вже відкрили цю книгу і читаєте ці слова, які направлені особисто Вам, то це вже є те зерно, що побудило Вас до пошуку, до пізнання, як свідчення того, що Вас не злякала сама назва книги і не зрозуміле заповнення обкладинки і сама невідомість автора. Автор Ви і всі живущі люди тепер, і які жили до нас. Упорядник цих слів підписав книгу синонімом, щоб залишити авторство всім і шануванням до такого старішого автора, як людство і творять енергії Всесвіту.

Тема доволі складна в написанні із-за форми викладення в монолозі, бо сама розмова з Суцим має відбуватися в бесіді. Ми говоримо – він мовчить. Ми говоримо своїм умом і своїм досвідом, а він нам відповідає відчуттями і запрошує до сприйняття. Саме так сформовані і названі перші книги «Молитва, або розмова двох» і «Розмова двох», які і написані в заголовку, як запрошення до бесіди. Однак, коли Вам невідомі певні слова, чи тема, яку зустрічаємо в деякому абзаці чи розділі, то більш повніше розкриття Ви знайдете при прочитанні всіх книг. Ми не у кожній книзі могли в повному об'ємі показати змістовне наповнення думки через небажання повторюваності із книги в книгу, бо тема одна, а визначень багато із-за багатогранності нашого ж життя. Для полегшення сприйняття ми і застосували притчі, вірші, анекдоти; і не тільки для полегшення, а для можливості більш глибокого і в тонкощах розуміння тексту монолога. Цілком звичайною видається розмова чи написання книги (хоча і цього не всі навчені до певної міри і не всі мають до цього талант) про любов, про пригоди, про свої історії з життя – успіхи і невдачі. Однак нам відкрилися можливості подивитися на життя з позицій істинних.

Однак тема розвитку Розуму і підготовка до усвідомлення Умом цих повчальних Знань, як свідчить практика життя полягає в малочитаємості таких книг із-за того, що ця тема як би втручається в особисте життя, торкається сокровенного, яке ми намагаємося у своїй пристрасті заховати від інших, не розуміючи, що цим робимо шкоду своєму еству. І природа такого відношення до даної теми в тому, що Ми, наше Его, наш суспільний Ум позиціонуємо себе, як спеціаліста у всіх життєвих ситуаціях. Звісно, на певних етапах життя, виходячи з отриманої ситуації, певного життєвого досвіду, ми намагаємося дещо змінити у своєму житті, поміняти долю, навіть не усвідомлюючи того, що спонукало нас до цього. Так ми всі хочемо щасливого життя, більш удосконаленого, справедливого, багатшого наповнення у всіх його проявах практично з дитячих років і тільки пізнавши мудрість усвідомлення своїх можливостей, своїх пізнань духовного, то ми і можемо якісно змінювати наше життя. Багато мудрого написано у святих книгах, у звичайних життєвих книгах, багато мудрого є в наших розмовах, у звичайних і незвичайних підказках з оточуючого середовища і тільки з часом ми навчимося це приймати в життя. Мудрості і зваженості бажаємо у Вашому житті!

Ми в книгах-дослідженнях не даємо готових відповідей і цим, даючи читачеві можливість самому знайти відповідь. Ми тут пропонуємо можливі методи, способи, мотив для пошуку себе, як джерела духовного і як споживача духовного. Шукаймо і дерзаймо!

Книга написана для всіх і уклінно просимо після прочитання передавайте іншим для прочитання. І просимо підходити до розуміння тексту, як до свого, бо автор є тільки інструмент при написанні. Такі прохання дуже аргументовані, бо ми знаємо, що, ігноруючи такі підказки і легковажна відмова від прийняття цих знань людством, вже не вперше приводило до зникнення цивілізацій на нашій планеті. Давайте разом вчитися жити в злагоді з собою подібними, Природою і Всесвітом. Захочете - добре. Не захочете - теж добре. Ми бажаємо всім, всім, всім щастя, любові, миру, злагоди, добра і достатку !!!, бо бачимо потребу в них майже кожного.

Ви продовжуєте читати цю книгу теж не випадково, вона направлена Вам Суцим для прочитання, розуміння і сприйняття на прохання Вашої Душі, а якщо ум проявляє незадоволення, проявляючи в нас втому, роздратованість, тимчасову незгоду, то тільки розуміння того, що це для нас прислано цю книгу і ми маємо її прочитати до кінця і тільки таке усвідомлення зможе його умиротворити. Можливо не цей абзац потрібен зараз, а він знаходиться в середині, чи в кінці книги, або ці знання знадобляться тоді, можливо через роки, коли ми не матимемо цієї книги біля себе. Вона вже є духовним нашим провідником по життю, а з метою утвердження в довірі, бо ми зразу ж згадуємо, чи були подібні ситуації в нашому житті, а потім і згадуватимемо про ці рядки, які підтвердять деякі життєві нюанси в майбутньому і таким способом ми набуваємо новий життєвий досвід. Так ми починаємо розуміти, що цю книгу ми захочемо прочитати декілька разів і в цьому стані порадимо прочитати своїм друзям, колегам. Вам захочеться в такому стані поділитися навіть своїм досвідом, відчуттями як своїми – і це є правдою і це буде по чесному.

Ця книга - це те, що відкрилося нам на цьому короткому шляху життя і якщо ці слова зачепили струни Вашої Душі, то нам приємно від цього подвійно. Але спочатку вони окрилили нас, а потім настав період гіркоти пізнання, бо реальне життя потребує додаткової енергії для розуміння природи людського життя-буття, яка відкрилася нам своїм різнобарв'ям. І що характерно, що повернутися до старого розуміння життя і попереднього способу життя вже неможливо, бо побачений, відчутий шлях пізнання є шлях в одну сторону, який веде до Сушого. Ми так чи інакше йдемо до нього, але дане пізнання є автострада для відчуття швидкості наближення з безліччю природних краєвидів і місць для відпочинку, праці та ігор. І сміливо беріть від життя все, що Вам сподобається на цій автостраді. У підсумку народжується відчуття небажання повертатися до колишнього способу життя.

В таких нас, які живуть пристрасно з вірою в краще життя сьогоднішнє, чи життя загробне, зароджуються ідеї його реалізації і вони починають ці ідеї реалізовувати, зважаючи обставини, аналізуючи можливості, але часто густо появляються проблеми. Проблеми не складно вирішувати, коли знаєш причини, які породили їх. Однак, коли ми їх не бачимо, чи не чуємо, навіть коли вони в нас під носом, як та люлька, то тут нічим не зарадиш. А порада така: заспокоймося і озирнімося і побачимо, чи почуємо підказку, як вирішити проблеми. Про це і написана дана книга. Ми щасливі, що у нас появилася така можливість: нести людям всього світу цю філософію радості, мудрості і духовності, яка була дарована нам в стані творчого натхнення і написана для передачі всім.

На перших порах ми не зможемо уникнути спротиву в собі і мнимо-уявного спротиву від інших, але зразу ж при читанні книги, відчувши приплив енергії і побачивши, що життя змінюється в кращу сторону і це буде тим стартом від якого ви вже не відмовитеся – душа прийме ваші дії – і це основне.

Хоча наш ум почне продукувати хвилювання, ознаки невпевненості і роздратування аж до такої степені, що у вас появиться бажання закинути цю книгу подалі, чи позбутись її у вигляді подарунку комусь – і це теж буде прекрасно. Якщо ви відчули щось таке, то тепер знаєте, що десь в середині у вас є сильний спротив, який перешкоджає вашим змінам в житті, яких ви вже захотіли. Виходить, що одна наша частина в уособленні Душі, Совісті і Справедливості хоче всією вашою Душою і всією своєю Любовю таких змін, а інша в уособленні життєвого досвіду, суспільних настанов і ума чинитиме спротив.

Заспокойтеся, чи з часом заспокоїтеся і прийде до вас розуміння того, що ця книга попала вам не випадково, чи не випадково ви її подарували в своїй гарячці друзям, щоб потім у спокої була можливість знову її прочитати. Бо жити красиво і щасливо нікому не заборониш, а тут є шанс на творення (созиданіє) такого життя для себе і рідних, і колег, і сусідів своєю присутністю – тільки нікому не розказуйте і нікого не навчайте. Зробіть перерву після прочитання перший раз, хай заспокояться розбурхані емоції і поговоріть самі з собою. Не поспішайте, ввійдіть в стан спокою і бажання відродиться. Бо хто не хоче легше жити, мати улюблене заняття і мати час для реалізації творчих задумів. Ви таких бачите?...

Сьогоднішній виклик усьому людству такий - відгукнутися людині, як істоті свідомості і розуміючій виклик, як такий, що проявляє себе, як загальна системна криза самого людства, що нині загрожує самому нашому існуванню: будь кому окремо чи людства в цілому, але в першу чергу загрожує виживанню планети, бо тоді питання про людину не буде.

Психологічно людина не готова усвідомити, що будь яка регіональна війна, будь яке локальне пошкодження екосистеми Природи отруює всю планету, весь Всесвіт і ми, як особистість, не маємо шансів залишитися живими, але наш усвідомлений ум дає нам такий шанс, і разом з тим, він може допомагати людині фізично виживати і може усвідомити джерело життя і цим зміцнити нашу Сутність в продовженні життя на Землі. Є життя, буде ум, буде тіло. Виходячи з таких міркувань, то такий шанс збереження життя є у кожного і кожен може внести свою лепту в продовження життя. А може бути, що такий наш ум не у відповіді за збереження життя і не у відповіді за Джерело енергії життя, тоді йому нема чого втрачати.

Значна частина населення Землі розуміє, що людство стоїть перед ультимативним вибором: або розвиватися, або загинути. Дана книга просить цими словами почути себе, знайдіть себе і побачите шляхи порятунку, візьміть всього себе з тілом, умом і душею, бо будинок може загорітися і ми зможемо врятуватися і врятувати свою поклажу - адже під час пожежі, що ми ще можемо взяти? А якщо загоріться планета - то куди бігти? Не біжимо від себе, а шукаємо рятівника в собі - він там. Пам'ятайте це! Знайте це! Просимо, починайте з себе!

Радує те, що кількість таких людей зростає, хоча і є поки що їх мале число, і, на щастя, зростає число духовних подвижників, які досягають тієї точки, де вони знаходять силу вирватися з полону успадкованих від суспільства шаблонів і стереотипів, соціальних установок і принципів, дотримання яких продовжує утримувати людство в лещатах безперервних страждань. Радує поява такої літератури в інтернетвиданнях, і, що найголовніше, народжуються такі індивіди, які світлом своїх душ освітлюють царство земного пекла, невігластво суспільних відносин і множать добролюб'є, щастя, злагоду, як в

середовищі людства, так і в середовищі Всесвіту.

СУСПІЛЬНА СКЛАДОВА НАШОГО ЖИТТЯ - УМ

Життя - це дослідження, пригода. Немає можливості досягти мети - це рідкість, тому що пошук дуже складний і є тисяча і одна трудність на шляху. Але завжди пам'ятаймо: не вважаймо, що життя, як щось, само собою зрозуміле, це тільки добра нагода з безмежним потенціалом і можливостями. Ісус Христос сказав такі слова: «Світ є мостом, але не зупинкою». Використовуємо це як міст, бо це життя може з'єднати нас з Богом. І коли життя стане мостом до Бога, це прекрасно, божественно. Але якщо ми не використовуємо його як міст до Бога, то воно залишиться нудним, підробленим, дрібним, ілюзорним, уявним, фіктивним, і такий факт майже кожен з нас констатує на схилі років.

Якщо ми любимо, то ми знаємо, що це таке, але якщо хтось запитає нас про те, що таке любов, то ми не зможемо цього пояснити. Ми також знаємо, що таке час, і якщо хтось запитає у нас, то ми не зможемо нічого сказати у відповідь. Ми знаємо процес суспільного обліку часу, ми відчуваємо його плин, тому що ми живемо в часі. Він є, він протікає, протікає в нас. Але коли щось так близько, то дуже важко пізнати це. Ми ніколи не стикаємося з цим, ми просто живемо в часі. Ми живемо в часі, як риба живе у воді, але навіть риба не може визначити, що таке вода.

А що таке життя? Якщо ми відчуваємо задоволення життям, то наше життя вдалося, ми живемо. Якщо наше життя в стражданнях, то ми маємо можливість його пізнавати і по частинках покращувати його. Ми і так живемо. Якщо ми схочемо пояснити яким має бути життя чи навіть пояснити ту частину тілесного життя, яке ми прожили, то нам не вдасться. Жити можемо, а пояснити не можемо. Усвідомлений ум може допомогати пізнавати його, покращувати його. Ми ж своїм наявним умом можемо розказувати, пояснювати його, але чи хтось інший зрозуміє наше життя, якщо ми в ньому живемо без мудрого розуміння, без пізнання, без пошуку.

«Один запеклий п'яниця зупинив перехожого і запитав у нього, скільки часу. Перехожий подивився на годинник і сказав йому. П'яниця виглядав дуже збентеженим і почав трясти головою. «Я просто не можу зрозуміти, - сказав він, заплітаючись язиком, - всю ніч мені відповідали по-різному».

Життя - це таке безкінечне явище з точки зору нашого ума, яким неможливо управляти по залежних і не залежних від нас причинах. Уявімо, що якщо б ми дійсно захотіли ним управляти, то нам прийдеться звести його до мінімуму і тільки тоді ми зможемо дечим якимось управляти. І то воно залишиться не управляємим остаточно. Інакше життя дике. Воно так ж дике, як і хмари, як і дощ, як і вітер, як і дерева, як і небо - вони не управляемі. Хоча і вони частина життя і так само життя ними крутить-вертить, як і нами. Це наочно показує те, що життя нам не належить повністю і якісь сили, якісь енергії беруть участь в його організації з нашою участю. Життя нами грає, як вітер вітами дерев. Наш ум приймає деколи ці правила гри, деколи хоче міняти їх. І тільки усвідомлений ум має цю можливість міняти із наявних можливостей і стану духовного розвитку.

Життя, енергії життя проявлені в біологічній, суспільно-матеріальній і в слабо проявленій духовно-психічній свідомості, із-за нашого неусвідомленого сприйняття їх наповнюючих. Основна маса людства заклопотана суспільно-матеріальним облаштуванням життя і цим облаштуванням займається наш ум. Здоров'ям, тобто біологічною стороною життєвих процесів людина займається досить мало, хіба що, коли захворіє, а ще менше у своїй пристрасті займається питаннями духовного облаштування свого життя. Так як суспільна складова є досить вираженою в діях людини, то ми і почнемо з пізнання генеруючого життєвого механізму – з ума і його функцій. Можливо у невеликій частині ми розглянемо його дії при організації самого життєвого процесу.

Але, що нам може сподобатися в матеріальному світі? Родимося в болях; потім страждаємо в різних проблемах, доки не виростемо; виростаємо, то страждаємо від немічності у вирішенні життєвих питань, від несправедливості, від страху; в старості ми страждаємо від самотності, від непотрібності нікому, великих розчарувань в собі і в людях, від хвороб і в підсумку - в очікуванні смерті, яка не приходить. Однак природа цих мирських страждань в нашому невмінні спілкуватися, налаштувати відносини, які міняють наше усвідомлення про наше покликання до духовного і тому ми маємо приймати життя таким як воно є. В такому прийнятті ми спочатку відчуємо своїм умом свою самотність, але це почався процес самоусвідомлення себе як частини Всесвіту. Тому народжуючись в матеріальному світі, нам слід знати про таку його інфекційну хворобу, якої слід не приймати в наше життя, бо нею заражене майже все людство – це жадова суспільних успіхів і жадова матеріального щастя від накопичування. Тому, знаходячись в матеріальному світі, ми маємо усвідомити головну потребу – вчитися жити щасливо. Всі ці страждання в основі є надуманими, є результатом роботи нашого ума – ми не можемо реалізувати своїх бажань в становленні успішним, у гонитві за матеріальними статками. Ми так чекаємо

майбутнього, ми так чекаємо реалізації мрії і вони трапляються, але ми знову виявляємося віч-на-віч з внутрішньою порожнечою, внутрішнім ніщо. А це жахливо. Щоб втекти, увільнитися від цього, людина міркує, і знову створює нові мрії, які проєктуються в майбутнє. Ось так створюється майбутній проміжок часу. Майбутнє - це не частина часу, це частина свідомості. Ум створює майбутнє, тому що так можна уникнути можливості побачити себе - ми фактично боїмося життя. Звідси всенаповнюючий страх. Уникаючи його, ми наповнюємо себе мріями, спогадами. Мрії і спогади завжди умом проєктуються в уяві і таким чином при мріях фантазії розростаються; при спогадах уява впливає в тих обрисах предметів і ситуаціях, які були прийнятні нашим еством, як очікувані. Перевага уяви в тому, що вона завжди реалізовується, бо уява збирає ці енергії для реалізації, вона працює на позитиві: нам приємно було чути те чи інше похвальне (душі приємно через відчуття і вона дає цю енергію). Енергія душі сильна і ум покоряється і починає активну діяльність для реалізації. Вони перш складають план-уяву (які стіни, яка фарба, яке вікно...). Це цілий процес. Тому такі слова: ти красива, ти розумний, ти уродина, ти дурний реалізуються, бо вони торкаються душі. Але ці слова торкаються і нашого его, його гідності. У них виникає солідарність. Вони починають діяти в одному напрямку. Душа або розцвітає, і її позитивна енергія наповнює ум і він цією енергією фантазує, організовує і помаленьку діло доходить до реалізації; або поникає, і ум, бачачи інший стан, догоджає душі у створенні такого ж «комфорту». Ось така сила енергії слова в зародженні уяви, яка може нас вознести, а може кинути в грязь. Уява може залишитися без підтримки душі. А залишається тоді, коли ці слова не торкнули її суті, тоді ум починає сам діяти – він починає мріяти, бо енергії на реалізацію у нього немає. Такі мрії майже не здійснюються, а якщо і здійснюються... то ми уже зупинилися на баченні кінцевого результату. Ось така різниця між уявою і мрією. Невеличка, але суттєва.

Людина продовжує чекати, чекати, і чекати, а чекання завжди є майбутнім. Але все ж людина продовжує проєктувати, щоб уникнути відчуття внутрішньої порожнечі. Ми шукаємо можливості - стати затребуваним. Ось суть нашої метушні – суспільна значимість.

Бути корисним, значить бути затребуваним. Бути корисним небезпечно, тому що, якщо ми корисний в цьому суспільстві, то хтось нас використовує, нас будуть експлуатувати. Бо експлуатація зароджує жадібність - ми хочемо подяки, але беремо гроші йдучи в рабство. І одночасно ми експлуатуємо ... і посилаємо на війни. Ось чому ми втрачаємо радість життя.

Людина в пристрасті, зазвичай, всю свою діяльність спрямовує на користолюбство у всьому: в сім'ї (з чоловіком-жінкою, з дітьми), з колегами в реалізації своїх ідей, в прив'язаності до речей і до оточуючого живого світу, як до особистої власності; на соціальний успіх, зазвичай, показовий; чи з певним напруженням інших енергій для задоволення свого его тільки для того, щоб показати свої можливості в досягненні мети, в досягненні статусу головного в сім'ї, начальника в колективі. І все це тільки для досягнення тимчасового матеріального щастя (не змішуймо із постійним станом щастя у всьому) завдяки цим речам, відносинам, соціальному статусу. В цілому такі дії не дають духовного росту і є короткочасними, бо такий спосіб життя є виснажливим і в перемішку з проблемами і труднощами в яких ми когось ображаємо, пригнічуємо, ущемляємо. Таке життя не дає істинного щастя, духовного багатства, умиротворення, мудрості і спокою.

Притча від Ошо.

«Сталося так, що один шукаючий зустрів на шляху людину, яка і сказала йому: «Є в гірських печерах потайний колодязь. Піди до нього і постав своє питання. Якщо ти запитаєш щиро, колодязь відповість. Це чудо відоме тільки великим адептам.

І цей чоловік заходився шукати. Важко було знайти колодязь, але він зумів це. Схилившись над колодязем, він запитав: «Що таке життя?» - Жодної відповіді. Він повторив запитання, повторив і колодязь: «Що таке життя?» Але цей чоловік був щирим по суті справи: він продовжував. Кажуть, що три дні і три ночі він питав знову і знову: «Що таке життя?», але колодязь тільки повертав його голос. Однак чоловік не втомлювався, він продовжував.

Якщо ви працюєте з умом багато-багато днів, років, то ум не дає нам ключ, він просто повторює наш голос. Але щиро прагнучий продовжував; він не втомлювався. Розповідають, що через три дні колодязь зрозумів, що ця людина щира і не збирається йти. Тоді колодязь сказав: «Добре. Я скажу тобі, що таке життя. Спустися в найближче місто, увійди в перші три лавки. Потім повернися і розкажи, що ти там бачив». Чоловік здивувався: «Яка ж це відповідь? Ну добре, якщо так говорить колодязь, то це потрібно зробити ...». Він спустився в місто і зайшов в три перші лавки. Але вийшов звідти ще більш вражений і засмучений. Там нічого особливого не було. У першій лавці кілька людей возилися з декількома деталями з металу. Він зайшов в іншу лавку - кілька людей виготовляли якісь струни. У третій лавці, куди він зайшов, були ремісники, вони майстрували щось з дерева. «І це життя?» Він повернувся до колодязя: «Що ти маєш на увазі? Я ходив, був там, ось що я бачив, але я не бачу сенсу». «Я показав тобі шлях, - відповів колодязь. - Ти пішов ним. Коли небудь ти побачиш сенс. Я вказав тобі шлях, тепер ти вступи на нього». Той, шукач просто вже розлютився: «Обман! Чого я досяг, три дні

безперестанку я запитував колодязь? Це обман. Я нічого не досягнув». І, засмучений, він відправився в дорогу.

Після багатьох років мандрів він якось проходив повз одного саду. Була чудова місячна ніч. Ніч повного місяця. Хтось грав на цитрі. Він був захоплений, вражений. Чари діяли. Як притягнутий магнітом, він увійшов в сад. Дозволу не питав. Підійшовши, він став перед музикантом; той грав на цитрі, занурений в медитацію. Він сів, став слухати. У місячному світлі дивився на граючого, на інструмент. Раніше такого інструменту він ніколи не бачив.

Раптово чоловік зрозумів, що ті теслі працювали над чимось подібним. І ті, які возилися з деталями з металу - це були частини гітари. І струни...

І раптом хмари зникли, появилось і полилося чудове світло. Чоловік скочив і почав танцювати. Музикант прокинувся, припинив гру. Але ніхто тепер не міг зупинити танцюючого. «В чому справа? - запитав музикант. - Що з тобою трапилось?» «Я зрозумів, - відповів той. - В житті є все. Потрібно тільки нове повне поєднане розуміння. Я заходив в три лавки. Там було все, але там не було цитри. Все було по окремоті. Це мало бути впорядкованим: все було в хаосі. І так скрізь: є все, що потрібно. Потрібен тільки синтез, тільки поєднання. І тоді з цього життя струмує така чудова музика. В житті є все, тепер я зрозумів. Потрібна тільки нова гармонія». У нас є все, що нам потрібно. Бог нікого не посилає бідувати в цей світ. Кожен народжується імператором, але живе, як жебрак, не знаючи як з'єднати все в гармонію»

Зазвичай вважають, що зовнішній шар мислення є найдосконаліший, бо він легше виражається словами і це результат роботи нашого ума. Набагато глибинним є шар мислення, який висловлюємо відчуттями, як результат проявів нашої душі. І з того і з іншого виникають вчинки. Чуйне, піднесене самоусвідомлення вмє прислухатися до глибинного мислення, воно не потребує словесних висловів і знає, що у вогнищі безмовності кується сходження, але воно набагато сильніше володіє людиною і впливає на становлення шляху істинного. Що і складає основу відчуттів задоволення життям і це є стан радості і щастя.

Життя - це діалог нашої божественної душі і нашого тілесного суспільного ума, чи матеріального з духовним (ця форма взаємодії найбільш поширена серед пристрасних людей). Наше життя твориться не тільки в думці і слові, а й в основі всього життя людини – її діяльності. Все це в сукупності і є тією дорогою, яку ми називаємо життя. Всі ці враження, емоції, порівняння від баченого, почутого формують нашу біологічну структуру нашого тіла, генну пам'ять і соціальне середовище в проживанні, в праці і відпочинку. Можна сказати, що ум це характерні виражені слова, емоції, поведінка людини, це характер людини, який і формує наші думки, слова і дії; звички, традиції, забобони і вчинки. Більшість нас так і позиціонує себе, з цими властивостями ума. Однак це є помилка і велика помилка. Ум не може приймати постійних рішень, чи витримувати якусь генеральну лінію – і це нормально, бо саме він в суспільному круговороті, у відношеннях з природою і є тим середовищем де росте і розвивається наша Душа. Ум досить скоро приймає те, що йому хочеться, тобто, співпадає з його бажаннями. Однак, знаємо, що душа при допомозі розуму і допомагає в цілому нашому еству також розвиватися і рости. Знаймо, що по своїй суті в основі нашим життєвим стержнем є душа.

Ми зараз коротенько розглянемо категорію ума, бо в більшості випадків він займається організацією в облаштуванні нашого життя. Ми його і готуємо для цього: батьки, дитячі садочки, школи, засоби масової інформації, державні і релігійні традиції. Категорія ума в його функціях – зборі інформації, аналізі, узагальненні, висновках, вигоді, малозатратності і на кінець в логіці мислення і організація самого процесу в реалізації задуманого. Його сила в активності. Спантеличити наш ум, потрясти наш ум, зруйнувати його коріння, шокувати його, зруйнувати логіку... Якщо ми досягаємо вершин логічності, то життя втрачає всякий смисл, тому що логіка не спроможна дати ніякого смислу. Логіка навпаки вимиває всякий смисл. Логіка руйнівна, шкідлива в пізнанні себе. Якщо ми працюємо з об'єктивним світом, то логіка є в цьому плані єдиним шляхом в пошуках при досягненні мети.

Ум не поступиться легко, він спробує знову знайти це коріння. Він буде знову збирати їх до купи. Знову збирати шматочки. Він буде робити це знову і знову. Ум ніколи не є розуміння. Використовуючи ум, розуміння не доб'ється. Розуміння - це зовсім інше явище в нашому естві. Воно має місце, але не в умі. Ум лише прикидається, що розуміє, але нічого не розуміє. Ум - найбільший удавальник. Ми можемо розуміти тільки тоді, коли ми починаємо споглядати, відчувати, але й розуміння приходить лише тоді, коли ми щось усвідомлюємо. Ось тоді нам відкриваються реальності світу. Ми тимчасово залишимо ум осторонь і тільки тоді він проситься в помічники до нас. Він хороший помічник в облаштуванні життя. Саме такі дії його ми називаємо усвідомленими, тобто його дії проходять з відома душі. Що таке

ум? Ум - це минуле, засвоєне, інформативне, яке було поміщено в нас суспільством. Ум є комп'ютер. Його використовує суспільство, його використовують батьки, священники, політики. Вони заклали в нас тисячу і одну річ - це все наш ум. Це ж не ми! Ми є свідок. Ми не є думка, а той, хто бачить мерехтіння думок. Спостерігайте ... коли в нас виникають думки, хіба ми - думка? Ні! Ми ці думки якби бачимо відсторонено. Так воно і є, бо це наше внутрішнє бачить зовнішнє(думку), що є результатом діяльності ума.

«Дружина мулли Насреддіна була хвора, і її прооперували. Кілька днів потому вона повернулася з лікарні. Я запитав у Насреддіна: «Як твоя дружина? Вона оговталася після лікарні?» Він відповів: «Ні, вона все ще говорить про неї».

Ми бачимо факти, події, чуємо певну інформацію; ми відчуваємо гнів чи любов, або співчуття - і в результаті в нас виникають думки. Думки виникають в нашому умі: думки про придбання матеріальних статків, про стратегію формування кар'єрного росту, про методи і способи виживання в людському середовищі, залучаючи сюди дарунки природи, гніву, любові, співчуття, підлабузництва і погроз; їх суб'єкти - і перед нами проходять потоки переривчастих чи логічно вибудованих думок в досягненні бажаного результату. Але хіба ми потік? Наше єство тільки частина потоку з частини побаченого відчутого і переробляється в нашому умі на підставі наявної інформації. Тоді хто дивиться? Тоді хто спостерігає за цим потоком? Наша Душа. Зрозумівши таку комбінацію, ми зможемо відключати ум і жити від Душі. Відключений ум нам вже не бар'єр. Коли нам вдасться розпочати спостерігати за нашим умом, за нашими думками, то в вас виникає зовсім нове усвідомлення сенсу життя і одночасно набираємося досвіду - бути свідком, ми самі стаємо дзеркалом, яке завжди при нас. Ми виходимо на шлях буття! Але ум не може вмщати сутність людини, а тим більше представляти все єство. Сутність нескінченна, а ум - це дуже, дуже невелика частинка. Сутність подібно небу - вона не може поміститися в ньому. Ум занадто вузький. Сутність нашого єства хоче вийти на цей широкий простір, сутність хоче рости і ставати все ширше і ширше - і в процесі стягання духовних якостей вона діє від Духу Всесвіту. Сутність хоче дійти до самого далекого куточка нашого єства. Це її покликання. Сутність - це пригода. Душа хоче ризикувати на шляху свого розвитку, - це криза ума. Криза полягає в тому, що ум природно хоче чіплятися за відоме і знайоме. Ум ефективний в роботі з відомим, зі знайомим. Якимось ум вивчився йому - навчання, звісно, було важким. І тепер, несподівано, ми почали рухатися до духовного. Все, що вивчено, втрачається, воно вже не знадобиться. У жодній іншій ситуації воно не матиме значення. Воно може мати значення тільки в ситуації, в якій ми вже жили. Але проблеми нинішні і реальні - і на них нам необхідно відповідати зараз. І наш ум, наш інтелект починає шукати відповіді...

Інтелект - це щось помилкове, щось зовсім фальшиве. Це суспільний замітник розуму. Розум - це зовсім інше явище, реальна річ. Розум діє від Душі, від всесвітнього Духу на основі всесвітніх Знань і Досвіду, як від результату творчих пошуків. Інтелект - це виробництво, це повторення удосконалених технологічних процесів: того, що вже зроблено і ми робимо знову і знову. Справжній конвеєр з обслуговуючими біороботами. Творчість означає: внести в реальний світ щось нове від духовного, дати дорогу невідомому, щоб воно могло проникнути у відоме, надати сонячним променям шлях на землю від синяви неба. Це і людська мудрість, це і розважливність, це і зважання на можливості в реалізації потреб. Нам необхідно прожити життєві кризи чи усвідомити роль пізнання духовного; тільки тоді наш лід розтане і ми почнемо в задоволенні жити далі.

Для розуму необхідна величезна хоробрість, для розуму необхідне повне пригод життя. Ми не можемо сказати, що дії розуму це є боротьба - ні це є мудре рішення і усвідомлені дії, або відмова в участі в діях, які не сумісні з нашою духовною сутністю. Тоді розум зростає, тоді він загострюється. Він росте лише, якщо кожної миті зустрічається з невідомим. Так є в житті. Це пошуки, це дослідження, це імпульси прозріння в баченні оточуючого і у відкритті своїх можливостей. Це можна сказати дар, талант, вміння прозрівати в моменти творчих діянь. Люди бояться невідомого, люди відчувають, що невідоме небезпечне. Ці відчуття від нашої наповненості суспільним страхом. Тому люди не хочуть виходити за межі відомого; тому вони створили штучний, помилковий замітник розуму - і назвали його інтелектом з його логікою і обгрунтованістю. Інтелект - це тільки гра ума. Він не може бути творчим. Дуже наочно можна бачити інтелектуальний ум і діяння розуму в таланті на діяльності університетів, як вершини суспільного ума - яка там відбувається творча робота? Там пишуться тисячі рефератів, трактатів і людям надають великі наукові ступені. Ніхто не знає, що відбувається з їх кандидатськими дисертаціями; вони стають купами сміття в бібліотеках. Ніхто їх не читає, вони нікого не надихають - так, деякі їх читають; це ті ж самі люди, які збираються написати чергову дисертацію - майбутні кандидати наук і майбутні доктори наук. Інтелектуальна діяльність може зробити нас фахівцями в певних речах, корисними,

ефективними. Але інтелект рухається навпомацки в темряві. У нього немає очей сприйняття, немає відчуттів, відсутнє вміння приймати істинне. Інтелект запозичений, у нього немає власного прозріння. Інтелект це вже майже обман, обман не тільки інших, але і самого себе, тому що ми продовжуємо повторювати запозичене. Неповторність є умовою зростання, як обумовленої категорії. Якраз саме таку ситуацію видно із мудрого визначення, що двічі в одну і ту ж воду в річці життя не ввійдеш, бо вона мінлива, як мінливе і наше життя пошуковця. Майже всі люди шукають кращого і щасливого способу життя. В кожного свої способи і методи пошуку, своя мета і засоби.

«Дантес і Пушкін вирішили битися на дуелі на пістолях. Дантес був досить вгодований, і, побачивши навпроти себе худого противника, він запротестував.

- П'єр! - Сказав він секунданту. - Я в два рази товщій за нього, тому я маю стояти від нього в два рази далі, ніж він від мене. Абсолютно логічно, але як це зробити?

- Не турбуйся, - відповів секундант. - Я це улагоджу. І, вийнявши з кишені шматок крейди, він провів дві лінії на пальто товстуна, залишивши між ними невеликий простір.

- Тепер стріляйте, - обернувся він до Пушкіна, - але пам'ятайте, що будь-яке попадання за межами цих ліній не заліковується».

У знаючого, інтелектуального, немає власного прозріння. Він покладається на запозичене знання в книгах, енциклопедіях, традицію, забобони, інструкції, умовність, логіку. Він носить в голові цілі бібліотеки, великий тягар, але у нього немає істинного бачення. Чи потрібні Всесвіту, людям їх інтелект, їх докторські дисертації, їх педантизм при виловлюванні бліх на голові. Він багато знає, але взагалі нічого не знаючи. І оскільки життя не залишається незмінним, бо воно постійно змінюється, від миті до миті воно нове, то інтелект завжди плететься позаду, його відповіді завжди неадекватні і багатоваріантні. Він тільки реагує, він не може відповідати, тому що він не має доступу до всесвітнього Розуму. Він вже прийшов до висновків; він носить готові відповіді - а питання, які ставить життя, завжди нові. Більш того, життя - це не логічне явище, а інтелектуал живе логікою; тому він не вписується в життя, а життя не вписується в нього. Воно ширше, воно багатше. Звичайно, життя не в програші, в програші сам інтелектуал. Він завжди відчуває себе стороннім - не тому, що життя вигнало його; це він сам вирішив залишатися поза життям. Чіпляючись за логіку, ми не зможемо стати гідною частиною життєвого процесу, яке є в своїй основі духовне. Життя є більше, ніж логіка. Нам необхідно пройти через безліч тривог і напруг щоб дати відповідь.

«Великий філософ і всесвітньо знаменитий математик летить в літаку. Він сидить на своєму місці і думає про великі математичні проблеми, і тут раптово із кабіни пілота доноситься оголошення:

- Дуже шкодую, але ми трохи затримаємося. Двигун номер один зупинився, і тепер ми летимо на трьох двигунах.

-Через десять хвилин таке оголошення:

- Боюся, що ми затримаємося ще більше - двигун номер два і три затихли, і тепер залишилися тільки номер четвертий.

Почувши це, філософ повертається до сусіда по кріслу і каже:

- Святі небеса! Якщо і номер четвертий затихне, то ми проваландаємося тут всю ніч!»

Найбільш з усього суцього страждає людина через почерпнуті знання Адамом, через плід з дерева пізнання, які є нашим орієнтиром в житті. Можливо і раніше, бо свідомість визначила людську еволюцію, як духовної істоти. Він першим у цій цивілізації почав пошуки невідомого у здавалось би звичайних плодах з дерева добра і пізнання. І йому відкрилася сутність людська і сенс життя. Однак реальності не співпадали і почалися страждання від невміння прийняти духовне за спосіб життя. Ніде більше, як в серці чи духовному центрі людини, не існує страждання. Вся природа радісна, вся природа завжди святкує без страху та інших негативних проявів. Космос, Всесвіт, Енергія, Дух, Існування, Буття продовжують буяти, гратися, але людина - це проблема. Будь яка людина проблема. Чому це так? Якби тільки небагато у Всесвіті було проблемами, ми могли б назвати їх хворобою, ненормальністю, але випадок якраз зворотний, - тільки небагато не є проблемами. Десь людина стала неправильною - не окрема конкретна людина, але людське суспільство, як таке, стало неправильним, і це проникло до самих його коренів. Коли народжується дитина, суспільство починає її змінювати відповідно до ненормальних суспільних еталонів, - тим самим заложивши фундамент, через який всі страждають.

Психологи намагалися відкрити таємницю цього, де дитина стає неправильною, і вони наполягають на віці в 4 роки. Десь у цьому віці вона вже більше не природна. До 4 років вона залишається частиною

величезного світу дерев, квітів, птахів і тварин, до 4 років вона залишається дикою. Після цього вона домашня, і тоді суспільство йде на зміну світогляду дитини, тоді вона починає жити відповідно до суспільних норм, суспільної моралі, традицій і забобонів. Тоді вони вчаться в нас брехні, бо їх душа чиста і не погоджується з суспільними установками; все починає набирати подвійних стандартів: одне говорять, а діють по іншому. Тоді вона стає лукавою. І як шкода, що джерелом всього цього стають батьки. Можливо читаючи ці рядки, вони усвідомлять і зрозуміють свій вчинок стосовно свого безпомічного духовного брата чи сестри.

Притча у викладі Ошо. «Мати-християнка вчила своїх дітей:- Служи іншим: служіння - це релігія, Бог створив тебе для того, щоб служити іншим.

Маленький хлопчик запитав у матері:- Я можу зрозуміти, що Бог створив мене, щоб служити іншим, але от питання: навіщо Бог створив інших? Щоб служили мені? Це здається дуже ненауковим: «Я тут для того, щоб служити іншим, а інші - для того, щоб служити мені». Чому я не можу задля власної вигоди, а ви собі? Адже я міг би подбати про себе краще, ніж хтось інший може подбати про мене, а ви могли б краще подбати про себе, ніж я коли небудь зможу подбати про вас.

Я вчу служінню собі. А потім, як наслідок з'явиться турбота, повага і любов до інших, тому що до мене приходять усвідомлення, що в інших таке ж життя, як і в мене».

Тепер, перед тим, як рушити, дитина має навмисно вирішувати: як рухатися, що робити і чого не робити? Входить в обхід слово «повинен», і це слово - це хвороба. Прийшла дискримінація - дитяче рабство. Тепер дитина вже не частина Божественного - вона починає випадати з її краси. Таким є зміст біблійної історії про падіння Адама. До того, як він з'їв плід з дерева Знання, він був природним, він жив в Едемському саду. Той Едемський сад - тут, ці дерева в ньому як і раніше живуть, тварини як і раніше частина його, сонце, місяць і зірки як і раніше рухаються в ньому. Едемський сад знаходиться тут і зараз, але ми вже не в ньому. Чому Адам був вигнаний? Він з'їв плід знання. І в чотирирічному віці кожного Адама і кожному Єву знову виганяють з Раю. Це щось таке, що трапилося в минулому, і це відбувається кожен раз, коли народжується дитина, - знову Адам виходить з буття в життя, знову Єва виходить з буття і входить в знайоме нам життя. До 4 років немає ніякого усвідомлення, до 4 років дитина живе у Всесвіті, як та крапля, не виокремлюючись, і вона повністю в своїх знаннях покладається на Суцього без усвідомлення що є що, і тоді в її життя входить суспільство, починаючи з батьків, а потім і вся суспільна махіна - вона починає втрачати шлях, тоді вона уже більше не природна, тоді спонтанність втрачена - вона живе згідно з суспільними правилами, установками, традиціями, законами і канонами.

Якщо ми почали жити згідно з суспільними установками, то ми будемо приречені на страждання, на життя в постійних проблемах, які з життя в життя людина не може вирішити: ми будемо страждати через те, що не можемо любити спонтанно, не можемо насолоджуватися. Якщо ми починаємо жити відповідно до суспільних установок, то нам слід рухатися до фіксованого зразка, а життя не є фіксованим станом, бо це плинність, це гнучкий потік, і ніхто не знає донині, куди він рухається. Тільки духовність дає нам усвідомлене розуміння еволюції людського духу і еволюції життя в цілому і у виокремленості. Якщо ми стали жити згідно за зразками суспільства, то тоді ми знаємо, куди ми рухаємося в суспільстві, але не в Природі, і глибоко всередині рух зупинився - духовне зростання з можливістю усвідомлення і любові припинилися. Тепер ми просто ведемо життя тварини чи робота, тепер ми просто вмираємо, так як ми ув'язнені в тюрмі, назва якої - суспільство. І цей висновок дуже тонкий: поки ми не відбудемося, як абсолютно пильний індивідуум. Ми і так вже не здатні це бачити - це немов невидима броня, що нас оточує.

Далі ми життя дитини прагнемо організувати по нашому суспільному розумінню і готуємо її для суспільства і в більшості випадків ігноруючи інтереси і устремління дитини. Ми думаємо, ми знаємо з отриманої інформації, що ми тут завдяки суспільству. Ми думаємо, що ми тут завдяки моральності і всієї тієї нісенітниці, яка приходиться з нею. Ми думаємо, що ми тут завдяки нашій Біблії, Корану, Гіти. Ні! Природа існує без наших законів, у неї є власні, притаманні їй закони, але вони - не закони, відкриті людиною, вони не жадають наших санкцій, вони просто є, і життя відбувається в проходженні ними. Тепер все життя цієї істоти є стражданням. І тільки ймовірність того, що в цьому ланцюзі страждань з життя в життя, може з'явитися індивід, який усвідомивши себе, як джерело духовного і усвідомивши божественність маленької дитини, зможе так побудувати своє життя, яке допоможе їй і навколишньому середовищу, в тому числі і дитині, жити природно. Ось таке життя в дитинстві ми проживаємо в більшості своїй.

Вся структура має бути відкинута і слід зробити новий свіжий початок. Але це, схоже, аж занадто для нас, для нашого ума сьогодні. А хто ж почне? Суспільство – не може. Сусід – не хоче. Ми прожили 18-25 років не знаючи в собі можливостей Всесвіту, бо нас ніхто і не вчив; в 40-50 років ми боїмося, бо ми дуже багато вклали в наш спосіб життя. А тепер ми усвідомили і можемо прийняти просте рішення - відкинути весь спосіб життя; змінитися настільки повно, щоб минулі способи відносин до себе і оточуючих були відкинуті. Просто відкидаємо уявні взаємовідносини із суспільством, не ототожнюємо себе з ним, то тоді ми зможемо відкинути всі вклади в суспільство і вклади суспільства в нас. Так це є наш період життя і він вже в минулому і не будемо з нього майбутнього.

Зробили щось, не зробили чогось, то все одно не прикипаємо до цих фактів і подій через які нам довелося пройти. Все, що ми в ньому зробили, і всі невигоди, і всі вигоди, які ми з них отримали, то ми б їх отримали так чи інакше. Вигоди матеріальні є, інакше, навіщо нам нести таку ношу? Вона оплачується. Суспільство нас поважає - ми шанована особистість. Суспільство шанує нас, коли ми слідуємо за суспільством. Але коли ми усвідомлено увійдемо в природний ритм життя, ми цим суспільством будемо відірвані. У Природі такого відторгнення не спостерігається, а в суспільстві - моментальна реакція. Ми в природі хороші такі, які є; ми хороші, якими були і хороші такі, якими будемо. І усвідомлюємо і це - не розкидаємося і не судимо, але тільки усвідомлюємо і зміни в наше життя прийдуть самі - тільки приймаймо їх.

Притча від Ошо.

«Доктор, який став найбільшим хірургом своєї країни. І його поставили президентом Національного товариства хірургів, і в цей день було влаштовано велике свято на його честь. Але він був сумний. Друг запитав його: «Чому ти виглядаєш таким сумним? Ти повинен бути дуже щасливий - ти став найвідомішим хірургом, і тепер ніхто з тобою не зрівняється. Найбільша честь для хірурга - це стати президентом Національного товариства. Чому ж ти так сумний?» Хірург відповів: «Я ніколи не хотів стати хірургом. Я досяг успіху в тому, чого ніколи не хотів, а тепер від цього не втечеш. Якби я зазнав невдачі, тоді був би шанс, але тепер я прикутий до цього». Його друг сказав: «Ти, мабуть, жартуєш. Про що ти говориш? Твоя сім'я щаслива, твоя дружина щаслива, твої діти щасливі, кожен щасливий і кожен проявляє тобі найбільшу повагу». Хірург сказав: «Але я не поважаю сам себе, а це - головне. Я хотів стати танцюристом, але мої батьки не дозволили мені цього, і я повинен був їм підкоритися. Я був слабковольним. І я нещасний тому, що став великим хірургом. Я нещасливий тому, що я самий паршивий танцюрист в світі. Я не можу танцювати - в цьому-то і біда».

Задоволеність виходить з природи, а не з товариства. Ви несете свою долю з собою, але це несвідома річ. Слідуйте їй. Ніхто більше не дізнається, чого ми досягли, але ми будемо це усвідомлювати і це змінить нас».

І ось такі всі наші успішні люди - чим більший ми брехун собі і іншим, тим більшим є наш успіх. Щоб досягнути успіху в цьому світі, нам необхідно стати брехуном, але тоді ми втрачаємо себе. Ми досягаємо успіху в цьому світі, але програємо в іншому, а в кінці кінців, враховується інший світ - світ Духа і світ Життя. Ми починаємо цікавитися тим, що говорять про нас інші, ми говоримо про когось прямо ототожнюючи себе несвідомо від себе і кожне наше нове слово замішане на брехні і кожна наша дія є невдачею, бо ми незадоволені. У миру ми можемо досягнути успіху, але цей успіх абсолютно непотрібний, оскільки ми не можемо задовольнитися ним, ми неспокійні, ми не прийдемо до пізнання себе. Ми можемо збирати вирізки газет про себе, дипломи, свідоцтва подяки, які ми вішаємо на стіни свого кабінету - це не наша сутність. Вони свідчать про когось. Хіба ті слова говорять про істинність нашого стану? Ні.

«Пані Марія на прийомі у пластичного хірурга:

- *Я зможу потім посміхатися?*
- *А ви заміжні?*
- *Ні.*
- *Ви багаті?*
- *Не дуже.*
- *Ну й навіщо тоді посміхатися?»*

Маски, які ми носимо на собі, коли виходимо в люди; фальшиві посмішки - це не наша сутність. Це атрибути нашої личини (особистості). І знову, і знову, з кожною новою дією ми все глибше занурюємося в брехню. Як ми можемо думати, що зможемо бути богоугодною, блаженною людиною при допомозі цієї брехні? Ви можете досягнути багато чого в цьому світі, але вмираємо чи помремо з душевною і

тілесною порожнечою, не вносячи в Божественний, Свій кошик ні йоти істинного себе. Ми хочемо кращого, а що ми зробили доброго за цю мить життя. Адже душа несе доброту і те, що ми пізнали приемного в цьому житті, то тільки завдяки тим тілам, носіям нашої душі в минулому проміжку життя. Знаємо це!

«Новий священник стояв біля церковних дверей, вітаючи прихожан, які виходили з церкви після закінчення служби. Люди навперейми посилали похвали пастору за службу, за винятком одного юнака, сказавшого: «Досить марудна ця річ - служба, преподобний».

Переходя той же юнак знову появився і сказав: «Досить марудна ця річ - служба, преподобний».

Через хвилину-другу цей же юнак знову появився, говорячи тепер уже приглушеним голосом: «Ви ж зовсім нічого не сказали, преподобний».

Вибравши момент, священник вказав на цього юнака одному із дияконів і спитав про нього.

«О, не звертайте уваги на цього юнака, - відповів диякон. - Це убогий, який ходить тут і повторює все те, про що говорять інші».

Ми тут, щоб створити, або можна сказати, реалізувати себе. Інші тут, щоб творити себе. Якщо вони очікують від нас чогось, це їх проблема - вони будуть страждати, але у нас немає потреби ставати через це фальшивим. Ці їхні очікування від нас, а наші очікування від них заводять нас у глухий кут. Не очікувати слід, а пізнавати світ в цілісності, що дасть можливість реалізувати себе. Реалізувавши себе, то цим ми і насичуємо навколишнє середовище і тим самим допомагаємо іншим. Саме ця допомога є дієвою, а не фальшива, очікувана, вигідна. Слід усвідомити, що несучи свій життєвий хрест, ми тим самим допомагаємо іншим. Через які б страждання нам не доводиться пройти, то будемо готові пройти через них, але не дозволяємо іншим мати очікування щодо нас, інакше ми стаємо частиною механічного світу. Будьмо щирі по відношенню до своєї внутрішньої природи і допомагаємо іншим бути щирими по відношенню до їх природи. Ми тут, щоб виконати своє покликання, а інші - щоб виконати своє. І якщо наші інтереси стикаються, то ці виконання взаємопов'язані і взаємозалежні з усією Природою. Бо очікування вводять нас в страждання. Але також і пам'ятаємо, що якщо ми страждаємо, то страждаємо через себе. Ніхто не страждає через інших, запам'ятаємо це глибоко - це коріння наших страждань. Тільки тоді ми будемо здатні бути дійсно щирими по відношенню до свого внутрішнього, до своєї душі, а ця істинність є релігійність, яку Ісус називає Царством Бога. Назва не має великого значення - значима усвідомленість змісту, суті.

Не проявляємо себе ні в стражданнях, ні в знаннях, бо Суцйй і так знає, і він дасть можливість іншим пізнати нашу таємницю від себе. Якщо ми виявляємо себе прилюдно при денному світлі, то ми будемо покарані людьми. Це слід розуміти. Коли інші нас цінують, б'ються, бо ми рухаємося небезпечним шляхом: рано чи пізно вони ж нас і покарають. Коли люди говорять про наш успіх, стережіться - поразка недалеко. Коли вони підносять нас на трон, біжіть, так як рано чи пізно вони нас скинуть звідти. Але ми так захоплені, що забуваємо той факт, що хтось інший вже був на троні до нас. Вони його помістили туди, а тепер заради нас вони скинули його. Тепер вони прикрашають нас гірляндами, реформами, перспективами і запрошують, але рано чи пізно вони знайдуть іншого більш витонченого брехуна, який повалить нас.

Це відбувається з усяким, хто живе за допомогою суспільної думки. Не просимо ні про який успіх у зовнішньому світу і ми не потерпимо ніякої поразки. Не просимо людей про повагу, бо якщо вони показують повагу до нас, то вони нас ображають. Їх образа всередині них. Вони ненавидять нас в цій шерензі, бо ми ступили на крок вперед. Крім того їх сутність показує в їхньому поклонінні їх же ницість, але ум вирує ненавистю, бо це місце могло бути його. І очікування будуть зведені - він направляє всі зусилля для цього. Для врівноваження цієї таємниці негативної енергії виникає потреба платити за неї піднімаючим нас, і які образили нас поклонами і підлабузництвом, - посадами, преміями.

Жебрак проявляє повагу до президента, тому що хоче стати президентом. Тому, з одного боку, він його поважає, з іншого, заздрить, бо він ще не президент. Він хоче бути президентом. Ми поважаємо людину, в якій бачимо задоволення своїх бажань – щось не сталося з нами, але сталося з ним – ми проявляємо зовнішню радість, а ще гірше, коли ця заздрість йде від внутрішнього, то це явна ознака деградації цієї душі. А вона ж може поселиться така деградуєча в нашого онука. Ой, вей!

Ми шануємо людину, в якій побачили відображення своєї істинної природи, не амбіції, але свою справжню природу; людину, яка є для нас дзеркалом і показує те, хто ми вже є всередині, знайомить нас з нашою істинною природою. Амбіції від ума і їх можна задовольнити в майбутньому. Ми поважаємо

людину, в якій бачимо своє майбутнє, реалізоване в ній зараз. Цього ще не сталося з нами, тому нашому уму одночасно і боляче: це сталося з ним. Таким чином, заздрість і повага йдуть рука об руку. Щира повага є результатом того ж дзеркального ефекту і сприймається трошки по іншому. Сама природа такого сприйняття показує нам в наших відчуттях наш же стан нашої душі. Він сприймається так, що у нас є щось, чого ми не забрали ні у вас, ні у кого іншого. І, як би ви не намагалися, то не зможете у нас цього відняти. Так, якщо хочете, то ви зможете цьому навчитися і саме для цього ця зустріч відбулася. Справа не в бажанні, справа у внутрішньому стані духу. Такий процес бачиться, коли ми в процесі росту і ми в пошуку духовного. Така повага відбувається між духовними, або вірніше сказати, усвідомленими людьми, які бачать і відчують духовне. Такі усвідомлені люди бачать і матеріальні прояви в інших: чи то багатство, чи то влада, як категорії, якими ми володіємо - внутрішнього імператора. Тільки вільна людина може поважати себе, маючи свою гідність.

Будьмо правдиві по відношенню до себе і не слухаємо, що скажуть інші; не дивимося на те, що роблять інші; не беремо їх такі розмови і такі справи, бо ми є такими ж, якщо прийняли. Усвідомлюємо, але не приймаємо і це єдиний шлях досягнути Божественного, так як це єдиний шлях бути природним. Нічого не втрачається, всього достатньо і ми досконалі настільки, наскільки це можливо в цьому житті. Виходимо з цього розуміння.

«Один чоловік зустрів на дорозі Муллу Насреддіна і сказав: - Насреддін, ти ще живий?»

Насреддін відповів: - А хто сказав, що я помер?»

- Ніхто не сказав, але вчора я чув - тебе так розхвалювали в місті, що я подумав, напевно, ти помер. Тому що ніхто не хвалить живу людину, я подумав, що, напевно, ти помер і відправився на небеса».

Життя також проявляється у виражених наших думках, словах і діяннях. Все це в творчому позитиві у гармонії з відчуттями Душі і дає нам право назвати молитовним станом всього нашого ества, чи устремлінням творити саме життя. Життя - це є процес відновлення в людині образу і подобія Божого в моменти, коли людина починає замислюватися над своїм покликанням. Зазвичай, в житті ми цей поклик можемо називати як процес нарощування життєвого досвіду в матеріально-суспільному, так і в духовних стяганнях. Самоусвідомлення допомагає організувати спокійний ритм життя, вчить спостережливості за оточуючим середовищем, привчає менше говорити, щоб почути інших, бо саме інші є носіями інформації, чи знань для нашого ума.

«За вікном пролунав заклик. Один працівник відмахнувся - не заважай, я зайнятий! Інший обіцяв прийти, але забув. Третій прийшов після роботи, але місце вже було порожньо. Четвертий при заклику затріпотів і, склавши знаряддя, негайно вийшов - я тут! Це називається трепетом чуйності. Тільки це тріпотіння, осяяне свідомістю дня і ночі, веде до знання духу, поверх розуму відкриває ворота тріпотінням, яке чується навіть людськими апаратами. Якщо зможете не заглушити в собі трепет чуйності - благо вам!»

Така природа передачі Знань закладена у все живе, і в тому числі і в нас, бо ми говоримо для когось, щоб передати ці Знання Космосу тим, з ким говоримо. В повсякчас і в повсякдень в народженні думки, у висловленні її словом через втілення її в дію слухаємо у спокої, що підказує серце, слухаймо душі своєї, бо вони єдині в єдності знають смисл життя сьогодні і правду істини для нашого росту, духовного розвитку і вивіреного житейського шляху у вирії суспільних відносин між людьми і з природою. Душа знає наше вчорашнє, знає сьогоднішнє і знає завтрашнє, бо є частинкою Всесвітньої енергії в нашому тілі і не піддаваймось впливу поінформованому аналізуючому уму і вигоді тіла – і наша Душа буде рости, розвиватись ввіки віків. А з нею і Тіло, і наше Слово, наша Мудрість, наші Взаємовідносини з усім живим і неживим на цій Землі.

Філософія, чи правильніше сказати, мудрість життя саме і полягає в діалозі, в молитві нас - тіла через ум з нашою сутністю, з нашою Душею.

Для цього ми маємо знати себе, свій духовний потенціал, бо фізичні можливості ми думаємо, що знаємо. Думаємо, що фізичну силу отримали від батьків через генну спадковість. Так воно і є частково. Ми далі будемо бачити, що і батьків нам дано саме для цього. Не дарма говорять, що батьків не вибирають. Це ми їх подарунки до певної міри. Однак підтримання фізичного стану тіла напругу залежить від стану духовного. Кожен в цьому переконувався протягом життя, можливо, як один, чи декілька епізодів неусвідомлено, чи цілком свідомо, а можливо із-за суєти житейської не придаємо цим підказкам значення і тільки вже на сконі життя до багатьох приходять це розуміння. А якби ми звернули увагу на ці підказки зразу, то мали б інші можливості і інший життєвий результат. І цей процес ми

узріємо в цих рядках. Природа бачення себе, свого потенціалу можлива через нарощування духовних цінностей і в першу чергу любові. Ми не зможемо любити себе, а якщо більш піднесено, то і Бога в собі і в оточуючому Всесвіті доти, поки не узріємо його. Побачити ж його, себе ми можемо тільки через пізнання його якостей духовних, бо їх бачення проходить тільки через їх особисте відчуття, через їх прояви в собі і в інших. Будьмо спостережливими і побачимо ці якості.

Багато не приймуть в життєвій суєті життєві підказки, щоб мати можливість самому шукати таємний шлях до Істини. Тільки спостережливість і відчуття підкажуть, яке слово і справа доречна. Але потрібно спокійно приймати людські особливості. Навіть піщинки відрізняються одна від одної. Так не треба стверджувати нічого насильно, бо сказано: хто сьогодні не шукає Суцього, не означає, що не заплаче про нього завтра.

Можна стверджувати, що кожен найменший рух думки в ім'я майбутнього прориває шари напруги навколишнього середовища, насамперед спонукає до дії. Майбутнє в думці іноді є найвірнішим і цілющим стимулом при прориві з потоку негативних енергій. Не слід думати про недосяжність майбутнього, бо воно твориться невинно - наступна хвилина вже є майбутнє. Інші скажуть, що їх не вчили, але ніхто не захоче вчитися, якщо навіть хоча б місяць часу для цього буде потрібно. Люди не хочуть знати про довгі терміни, бо не вміють мислити про благо, але навіть про матеріальні цілі в розумінні безмежності і при незліченності часу у Всесвіті. Звичайно, все це не вимірюємо земними строками, бо дочасні просторові енергії. Не ділимо життя, бо життя вічне. Але бажання наше буде виконано, бо багато думкових образів нами сформовані і вже складені в незмінних потоках руху енергій, тобто, знаємо, що процес реалізації уже почався. Поставимося до цих наших уявних бажань з усією усвідомленістю, і не будемо поверхневі, або суто матеріальними, коли торкаємося суті Буття.

У кожному негативі є позитив. Не критикуємо те, що відбулося, а слід углядіти можливі позитивні моменти. У всякому предметі, діянні, відчутті поряд з частинами досконалими знайдуться крупичі хаотичні. Можна з кожного виду такої енергії викликати до прояву дії вчинені, або хаотичні частиночки позитиву проявлені в піднесеності духу.

Будьмо джерелом мудрості, теплоти, світу і доброти для оточуючих, а найперше спробуйте зігрити цим своєю сім'ю, своїх рідних і колег (хоча, як свідчить життя це найчастіше саме важче. Ви всі переконаєтеся, бо починати нести ці якості серед інших не просто, особливо серед близьких. Цьому заважає вже сформований наш стереопит способу життя і способу нашої думкової будівельної площадки.

Кожна мить прожита на Землі безцінна. Ми щасливі від того, що зуміли ввійти в такий стан і цим ми даруємо собі і іншим ці миті прекрасних, добрих, радісних хвилин великого щастя у відчуттях піднесеності, хвилювань, здивувань, шанобливості, люб'язності і вдячності всьому і всім. Такі наші надбання в цьому житті душа несе в майбутнє тіло, а на даний момент вона намагається нам підказати і створює умови у творінні цього прекрасного процесу, який називається життям. То і дозволимо собі бути в такому стані, вчимося цього і таким чином в наших можливостях появляється усвідомлення і вміння управляти життєвими обставинами.

Життя - це безперервний рух енергій, нескінченний плин яскравих подій, постійне відчуття спокою, умиротворення, а деколи і цілі полоси невдач. Відповідно, це є постійна зміна напрямку уваги і пріоритетів життя. Життя постійно тече до нас і крізь нас. Воно переповнює нас з нашого дозволу і вміння, але усвідомлення цього і є проявами нашого життя у наших відчуттях задоволення, чи гіркоти.

*«Тише, тише... Не судите, это грех...
Вы порадайтесь душою за успех...
Вы поплачьте над чужою – над бедой...
Сострадание – ручей с живой водой...
Тише, тише... Не ругайте сгоряча...
Чья-то жизнь, возможно, гаснет как свеча...
Не задуйте ненароком тот огонь...
Подержите, поднеся к нему ладонь...
Тише, тише... Не врываются в жизнь людей,
Наблюдая с высоты судьбы своей...
Потому, что жизнь – сплошные этажи...
Там, вверху, возможно, просто больше лжи...
Тише, тише... Ведь слова острей ножа...»*

*Нужно жить, на сердце злобы не держа...
Много мнений, только понять нужно впредь,
Что на всех свою рубашку не одеть...
Тише, тише... Там где слухи – правды нет...
Лишь Всевышний знает правильный ответ...
И от глаз его не скроется, не уйти,
Вот поэтому живи и не суди».*

Життя має і негатив. Якщо ми свідомо, чи несвідомо входимо в негатив, то ми явно нищимо життя. І це теж дорога, але дорога руйнації, деградації. Дорога, яка веде до смерті тілесної і до зникнення Духа в нас.

Не дарма говорять, що той хто упокорив свій ум, той сів у Бога за пазухою.

Ми вже говорили, що велике бажання мати хорошу пам'ять має той, хто займається обманом. Вони вивчають методики, вчать способів, тренуються в запам'ятовуванні. Зазвичай велику в цьому потребу мають організатори виробництв, люди, які живуть в невіданні і політики. Якщо пам'яттю зловживають, то це створює плутанину. Ми, зазвичай, пам'ятаємо все, що було підтримкою для нашого еґо; ми викреслюємо з пам'яті, ми забуваємо все, що не було підтримкою для нього на той момент і фактично сьогодні це тільки частина з тих подій, які були виправдані нашим умом на той час. Хто не прив'язаний, чи не напружений у накопиченні фактів і подій, то вони весь час забувають. І це є нормальним в житті. Ми спокійніші і маємо можливість берегти життєві енергії на інші справи. З процесом життя іде й процес забування. Так тіло береже життєві сили. Причиною таких забувань є зміна вражень. Свіжі відчуття перебивають пам'ять минулого. Свіжі відчуття, емоції, інформація, як позитивні, так і негативні поступово, якби шарами накладаються в нашому естві. Таким чином, те що залишається глибше, втрачає свою значимість і ми таким чином забуваємо. Більш гострі і ранимі події і факти зберігаються довше. І коли ми уважні, то деколи констатуємо, що послані думки, слова, зроблені дії позитивні, чи негативні повертаються до нас, в наше життя. Цьому допомагає пам'ять фізіологічна, генна і духовна. Хоча деякі враження і емоції можуть нестися душею в інші життя з тими ж психологічними наслідками – незалежно, чи вони були позитивними, чи негативними. Пам'ять зовнішнього ми носимо з собою, як певний тягар цих енергій.

Духовна пам'ять є прекрасним помічником в процесі отримання потребуючих знань зі Всесвіту. Як їх отримувати, ми вже писали в книзі «Духовність людини».

«Одного разу цар Акбар вів бесіду з дев'ятьма кращими своїми придворними. Це були дев'ять самих талановитих і творчих людей царства. У Акбара інколи траплялися причуди: він несподівано міг зробити щось незвичайне... І звісно, царя не питаєш: «Для чого?» Так і цього разу він несподівано вдарив одного з цих мудреців і самого розумного - Бірбала, який на той час стояв поряд Бір бал постояв декілька секунд, напевне розмірковуючи про свої подальші дії, і повернувшись дав ляпаса іншому, який стояв поряд. Це був міністр. Він від несподіванки заляк, а потім, не довго думаючи, дав стусана наступному...

Говорять, що цей ляпас обійшов всю столицю. А вночі Акбара несподівано вдарила його ж жінка. Він спитав: «Що ти робиш?»

Вона відповіла: «Я не знаю в чому справа, але це відбувається у всій столиці. Сьогодні мене вдарила твоя старша жінка. Вона старша за мене і я не змогла відповісти їй тим же. А окрім тебе мені нікого вдарити».

«Треба ж так, - задумливо сказав Акбар, - мій власний ляпас повернувся до мене».

Так є в житті. Без причини не буває наслідку. Ми вже зупинялися на тому, що людина не може знаходитися в спокої – вона весь час в дії. Навіть сон є дією. Думка є дією. Всі ми діяльні в своїй суті, як частини енергетичного потоку. Будь яка дія дає результат – хороший, чи поганий?, яка дія такий же результат. Всі ці дії у свій час дають так звані плоди. Як те дерево дає в певний час дозрілі плоди, то так і плоди наших дій дозрівають в різний строк, бо насіння ми засіваємо різне (гнів, доброта...), то такий же буде плід - гіркий чи солодкий. То так і в житті – і погане, і добре повертається до нас обов'язково. Ніщо не проходить безслідно.

Однак у нас є вибір: ми можемо не робити поганого ні собі, ні будь кому, чи будь чому і в той же час творити добрі і прекрасні справи, або навпаки. В першому випадку ми будемо своє прекрасне життя, а в другому випадку це буде існування в постійних проблемах. Так ми свідомо чи неусвідомлено тчемо свою долю. Дехто може сказати, що долі не оминеш. Погодитися з таким неможливо. Бо ми в своїй діяльності все одно дотикуємося до інтересів інших і в хвилини неспокою можемо діяти неадекватно, тим само порушуючи усталений порядок фатуму. Не діючи і, опустивши руки, як би

поклавшись на долю, то ми також випадаємо з певного обумовленого потоку енергій, тобто теж порушуємо умови долі. Життя не є прямолінійним і не є якась строго визначена зумовленість.

Також погодимося з тим, що наша душа має певний кістяк і ступінь поступального розвитку, вона несе і ту пам'ять останніх днів життя тіла і ума з їх способом життя. Не забуваємо, що ця пам'ять може зберігати багато інформації аж до самої їх смерті. Крім того, родившись і до моменту прийняття участі в суспільному житті, ми також обростаємо різними обумовленостями і дотримуємося їх рамок. Всі вони ціпко тримають наше єство в певних рамках. Ці рамки мудрі люди називають долею.

ХАРАКТЕР

«Посієш думку –

пожнеш дію.

Посієш дію –

пожнеш звичку.

Посієш звичку –

пожнеш характер.

Посієш характер –

пожнеш частину долі».

В цьому слові визначено зовнішні прояви дії нашого суспільного ума. І ми вже зупинялися, що на долю людини, як тепер, то так і в іншому тілі впливає ці проявлені риси суспільного характеру (нашої характеристики), всесвітні позитивні і негативні енергії і ті якості, які зуміла душа прийняти в попередніх життях. Характер чи властиві дії можуть на протязі життя змінюватися. Енергії Всесвіту і ті енергії, які принесла з собою душа піддаються щонайменше впливу нашого ума, бажанням тіла і соціальному середовищу. Однак, саме ці властивості, які ми визначили за словом характер і можуть допомогати росту чи деградації душі, або приносити шкоду Всесвіту чи поповнювати всесвітню скарбницю хорошими благими ділами.

Тому, якщо ми свідомі таких можливостей характеру, то ми можемо цим суспільним умом вибрати позитивні якості в своє життя, що поступово формує наше світосприйняття і вміння приймати від цього позитив. Таке розуміння умом формує в нас ту ідею щастя, на яку він спроможний, який він може приймати. Якщо такі устремління взаємодіють з душею, то Всесвіт, Бог тільки і посилає нам цю усвідомлену радість. Бо так чи інакше ум, народивши таких думок, починає творити думки, шукаючи способи, методи, факти, ситуації, де можна реалізувати ці думки, які в цілому отримали енергію, яку ми можемо назвати зародженим бажанням. Ми знаємо, що бажання йдуть від ума. Потім ці бажання, думки, слова, вчинки, досвід і звички складаються в таку відому і прийнятну уму логічну стежу, як характер. На основі цього ум і буде взаємовідносини з суспільством, з природою, зі Всесвітом, а вони відповідно з ним. На основі цього ці характерні риси особистості чи індивіда є одним із факторів в формуванні нашої долі. В пристрасних людей все починається з бажань і закінчується узагальненим характером, бо вершиною цих проявлених рис завжди є певна мета. Для досягнення мети людина дещо приймає в своє життя, а дещо відкидає і по ходу в досягненні мети так чи інак проходить зміна орієнтирів, то це ми констатуємо, що міняється характер. Якщо ці дії ума усвідомлені, то йде процес духовного розвитку всього єства: душі, ума і тіла.

Хочеш духовного – маєш; хочеш матеріального – будь-ласка. Хочеш поганого брата, сусіду, колезі, негру, росіянину, то зразу ж отримаєш собі назад реалізоване бажання (може в іншій формі, в іншій іпостасі, в якійсь хворобі тіла, чи душі), цього ми уже свідомі, бо ми є єдиним світовим організмом, ми є єдина душа.

Якщо ми спостережливі то можемо помітити, що наші бажання комусь чомусь реалізуються в деякій мірі в нашому житті і бажання собі – є чомусь проявленими реалізаціями в інших. Чому так? Поміркуєте, згадаєте причини появи дзеркальних бажань і отримаєте відповідь.

«Дві подруги сидять в барі. І тут одна каже іншій:

- Подивися, Марічко, на тих двох старих повій. Такими й ми будемо через 20 років...

- Наталю, дурено, це ж дзеркало!»

Доля – це неусвідомлений спосіб життя чи життя, як ми говоримо на підсвідомому рівні, тобто прийняте нами таким яким є. Ми приймаємо всі факти, обставини, події і свою діяльність в реалізації саме такими, яким вони вже проявилися. Це і є результатом так званої долі. Зазвичай, ці проявлення є результатом того, з чим прийшла душа в це тіло і наш ум констатує це як свої заслуги, а ця легкота

прийняття спонукає його до активізації варіантів в покращенні умов при пристосуванні до суспільних обставин. Душа сприймає ці пошуки, коли вони є істинними. Тому і все наше єство отримує ці приємні відчуття радості і цим ми отримуємо додаткову енергію в своєму розвитку, бо так і виникає потреба чуть-чуть більшого, кращого, красивішого, добрішого (щось нас кличе, устремляє до цього) і реалізувати це ми можемо усвідомлено. Це шлях духовного росту, це паралельний шлях зміни суспільно проявленої долі. Зазвичай так велика кількість людей пристрасті живе неусвідомлено. То в такому випадку наш ум керує нашим єством у більшості випадків. Тобто ми живемо майже в точності до визначеного сценарію минулих життів. І що саме дивно, що в такому стані у нас не вистачає сил і розуміння для того, щоб змінюватися на краще, на більш екологічніший спосіб життя-буття. В такому стані людина не віддає собі звіту в тому – добре це чи погано. В такому випадку все наше життя витрачається в цій суєті на пусті спроби задоволити свої бажання, навіть не усвідомлюючи, навіть не знаючи звідки і для чого вони появляються в нашому житті. Та і чи вони деякі є необхідними. В основному ми проводимо кожен безцінний день нашого життя, щоб здійснити наші бажання, наші мрії і цілі. В цій книзі ми можемо зрозуміти способи організувати своє життя в усвідомленні дій, в злагоді зі Всесвітом і своїм внутрішнім світочем.

«Одного разу два підприємці, які володіли маленькими фірмами, зібрались в інше місто для підписання домовленостей, які б дозволили б їм збільшити продуктивність виробництва і, відповідно, доходів. На шляху в аеропорт вони попали в аварію і запізнились на літак, тим самим зірвали підписання домовленостей. Окремо слід сказати, що літак, на якому вони мали летіти, розбився і всі пасажири загинули.

Деякий час підприємці провели в лікарні, заліковуючи свої рани, а коли виздоровіли, то знову зайнялись своїми звичними справами. До кінця своїх днів їм так і не вдалось розширити свій бізнес і збільшити доходи, але один з них був щасливий, а другий ні.

В чому ж була різниця, хоча зовні їх життя не помінялось?

Саме так, що тільки зовні їх життя не помінялись. Справа в тому, що перший підприємець весь свій залишок життя ремствував на долю, яка порушила всі його плани, а другий – до кінця своїх днів дякував Богу за збережене йому життя». Сергій Шепель.

Таким чином у нас є часткова свобода вибору дій, чи бездіяльності. Разом з тим немає такої сили, яка б стримала нас в духовному розвитку, чи утримала б у в умовах соціальних бажань і устремлень. В такому випадку ми можемо сказати, що ми є творцями чималої частини своєї долі, можливо, протягом багатьох життів. Тобто ми підходимо до усвідомлення того, що саме ми є творцями обставин і умов свого життя. Ми і є своя доля, ми і є тими, хто робить вибір. Так є, якщо ми це вміємо і діємо усвідомлено. Ми можемо жити в спокої, знаючи свої потреби і свої можливості, виходячи з розуміння нашого знаходження на планеті – ми маємо розвиватися. Наші дії і обставини є певною приреченістю в несінні свого хреста і водночас у нас є вибір: робити погано і негатив, звужуючи свої можливості і погіршуючи своє життя; і творити добрі красиві справи, тим же збільшуючи свої можливості і з розумінням вибудовувати свої обставини, які задовольняють нас і приносять в наше життя радість.

Водночас знаходячись в енергетичних потоках Всесвіту, ми не можемо випасти своїм життям, як та рибина з океану на берег. Всесвіт теж впливає на нашу долю і на наші дії. Цього всесвітнього порядку, цієї сформованої нами частини долі ми не можемо своїми малими енергіями подолати одномоментно. Це означає, що ми отримали плоди своєї життєдіяльності в попередніх життях і маючи свідомість йдемо, споживаючи ці ж плоди. Тіло, ум, соціальний статус, матеріальний рівень забезпечення створює протягом життя умови для покращення життя. Можливо це мізер, бо всього, навіть свого, короткого життя ми не можемо оцінити. Однак ми згадували, що наше покоління живе краще матеріально, чим наші батьки, а наші батьки говорять, що краще жили за своїх батьків... Поряд з цим нам приходиться вирішувати справи, які забезпечують нашу життєдіяльність на даний момент. В підсумку ми можемо сказати, що приреченість долі більше зв'язана з становищем фізичного тіла в проявах, а свобода більше відноситься до внутрішнього вибору. Свобода полягає в можливості вибрати будь яку реакцію ума на визначену ситуацію, виходячи з внутрішніх потреб.

«Наприклад, я купив квиток на літак, пройшов реєстрацію і піднявся по трапу в його салон. Як тільки літак піднявся, то тепер моє рішення летіти на літаку змушує мене знаходитися на борту до тих пір, поки літак не приземлиться. Таким чином, я приречений прийняти наслідки чи реакції мого минулого рішення і вчинку. Хоча я пожинаю плоди минулого, сидячи в літаку, все ж я можу приймати різні рішення і вчиняти інші дії. Стюардеса пропонує мені обід і напої, і я можу це прийняти чи відмовитися. Я можу читати журнали і газети, спати чи розмовляти з іншими пасажирами і т. д. Іншими словами, хоча загальна ситуація – політ у визначене місто – насильно нав'язаний мені, як реакція на минуле рішення полетіти на літаку. Однак, попавши в цю ситуацію, я постійно приймаю рішення і створюю нові реакції. Наприклад, я можу напитися і почати буянити чи ображати когось

своїми діями, із-за чого мене арештують після того, як літак приземлиться. Чи навпаки, якщо я познайомлюся і встановлю хороші відносини з бізнесменом, який сидить поряд, то це може привести до майбутніх вдалих домовленостей в бізнесі (якщо я бізнесмен).

Подібним чином, хоча жива сутність вимушена прийняти певне тіло по поклику і, живучи в цьому тілі, попадати в певні ситуації, то в нього завжди залишається свобода дій і можливість прийняття свого рішення».

Узагальнюючи, ми можемо сказати, що проходить взаємний психологічний процес формування особистості; і ми можемо сказати, що життя, в якому живиться, росте і розвивається ум формує умови для душі, а душа через свідомість допомагає формувати наш спосіб життя чи буття. Таке розуміння цих процесів дозволяє нам уважніше слідкувати за собою і оточуючим середовищем. Бдім!

Залишаючи все на самоплив, відкидаючи чуттєвість і бачення, які представлені в природі і всесвіті в тілі і функціях ума можуть привести до невизначених наслідків. Саме тому ми вас і втомлюємо, можливо, постійними нагадуваннями в прийнятті розумінням своїм ролі усвідомленості у всіх своїх думках, словах і діях, бо це в цілому і визначає те, як ми облаштовуємо свій зовнішній і внутрішній світ; своє світобачення і відчуття прийнятості нас ним. Бо в основному більшість людей сприймає і відчуває його чи їх через призму свого ума, який і вибудовує взаємовідносини і допомагає бачити осмисленість у всьому. Таке розуміння життя і наповнює його щастям і сприяє налаштуванню на успішність у діях. Тим паче, благі наші якості – це велика сила, це великі і якісні енергії ества, які дозволяють нам самореалізуватися, збільшують можливості в добрих починах. Завдячуючи цим якостям, людина може впливати на хід свого буття. Людина росте духовно і ці тонкі духовні енергії насичують здоров'ям і красою тіло.

Як же те здоров'я здобути?
Це потрібно всім збагнути!
Що щасливий спосіб нашого життя
Йде від того, що дозволяє нам душа.
Коли у злагоді ум людський з душею,
То тіло здоров'ячком пашисть
...так хочеться жити і творити...
То знаймо, бо для цього слід зрозуміти,
Що це джерело духу нашого
Є нашою потребою його леліти. *

«Одного разу учень лікаря спитав свого наставника:

- Вчителю, відкрий мені головний секрет довголіття.

- Основа довголіття, - сказав Учитель, - це здоров'я, а основа здоров'я - спокій. Спокійний не руйнує своє тіло пристасною любов'ю, небриборканою ненавистю, чи ненаситними бажаннями. Він не підриває коріння свого здоров'я радістю і смутком, журбою і страхом; але, минаючи всього лишнього, ніколи не відмовляється від того, що, дає йому задоволення, не порушує гармонії їн і янь».

здоров'я - цінний скарб
Головне – здоровим бути –
Це потрібно всім збагнути!
Бо як є здоров'я й сила,
То весь світ людині милий.
Й думка в неї веселенька,
І тоді вона жвавенька.
Все їй хочеться робити, і сміятись, і радіти.

Здоров'я – подарунок для людини,
Найбільша цінність у житті.
Як є здоров'я день при днині,
Можливість є йти до мети.
Тоді є радість, щастя, диво,
Краса у крапельці роси.
Тоді людина йде щасливо
Серед безмежної краси
Й чарівність світу відчуває.

*Для неї в хмурість – дні ясні.
Вона всі труднощі долає
Й співає радісні пісні.
Вона – здорова! Це чудово,
Бо їй нічого не болить.
Вона добро творить готова.
І це прекрасно! Можна жити!
Оксана Дробуш.*

Характер заважає нам робити неправильні речі, але він не заважає нам думати про них. Але вкрасти чи подумати про це - це одне і те ж. По справжньому скоїти вбивство чи просто подумати про нього - це одне і те ж, так як коли ми проявляємо інтерес до вбивства в думках, то ми вже зробили його, якщо подумали про нього. Вбивство не стало реальним вчинком, так як характер завадив нам; якби не було суспільного характеру, то вбивство стало б вчинком. Таким чином, насправді, характер в такий спосіб перешкоджає думці, він умом не дозволяє їй перетворитися в дію.

Характер хороший для суспільства, але для нас він нічого доброго не представляє. Він захищає суспільство. Так, він, характер, захищає суспільство. Наш характер захищає інших людей, ось і все. Ось чому кожне суспільство наполягає на характері, моральності, на тому ж самому; але характер не захищає нас. Ми можемо бути захищеними лише в усвідомленості.

ДУАЛЬНІСТЬ ПРОЯВІВ ДІЙ ЛЮДИНИ В ЖИТТІ

Людина є істота суспільна, але вона є і істота духовна. Вона належить цим двом світам – Божественному і матеріально-суспільному. Це є два процеси, які прослідковуються, як в окремоті, так і в їх взаємозв'язку в їх проявах через наше сприйняття, а саме: процес соціального становлення моральної людини, яка керується законами і процес розвитку індивідуальності, процес розвитку істинних знань, совісті, що веде до відмінностей між суспільним законом і усвідомленою мораллю. Тільки життя має силу пізнавати життя-буття.

Індивідуальність - наша сутність. Ми приходимо з нею, ми народжуємося з нею. Особистість запозичена. Вона дана нам суспільством. Ми її всмоктуюмо кожну мить майже з дня народження і тільки з роками ми можемо усвідомлювати своє покликання. Вона подібна по призначенню до одягу, досить тонкого і деколи достатньо грубого і необробленого одягу.

Дитина народжується голою і ми ховаємо її наготу - даємо їй цей суспільний одяг, якого ми вже самі маємо вдосталь. Дитина народжується з сутністю, індивідуальністю і ми, батьки, це теж ховаємо, бо оголена індивідуальність бунтує і непокірна, а це, по висновках ума, може створювати нашій дитині проблеми і ми в страху, вже пізаного нами, хочемо цю дитину прилаштувати до життя, згладити гострі кути і повороти.

Індивідуальність індивідуальна. Особистість не індивідуальна, вона соціальна. Суспільство хоче бачити нас особистостями, а не індивідуальностями. Тому що наші індивідуальності викличуть конфлікт. «Я» - центр особистості, Бог - центр сутності. Особистість – це те, чим ми не є, але намагаємося здаватися. Особистість - те, чим ми для зручності користуємося, обертаючись в суспільстві. Ми надягаємо посмішку, чи серйозність на обличчя, виходячи з вигод в життєвих ситуаціях. Це личина, це особистість. Особистість помилкова; це ходяча найбільша брехня. Все суспільство спирається на особистість. Держава, церква, організації, норми поведінки - це все брехня, яка упакована у гарні фантики, для полегшення сприйняття нами. І навіть нова галузь в згладжуванні людських відносин – психологія, занадто багато уваги приділяє особистості і готує особистість, відводячи людину від її духовного центру.

І якщо в нас назріла потреба духовного очищення, духовного розвитку, то цим займається кожен сам окремо; і ці духовні потреби приведуть її туди і до тих фактів і подій, які будуть сприяти такому очищенню і розвитку. Ми будемо вчитися усвідомлювати кожен свій вчинок, ми будемо пильні до себе і до навколишнього середовища. Це важко, але це приємно і потрібне кожному. Іншого шляху немає. У кожному вчинку нам необхідно побачити, звідки він іде - від особистості чи від суті. Якщо від сутності, то сутність зростає, тому що ми даємо духовному центру можливість проявитися, виразити себе. Якщо від особистості, то особистість стає твердішою і твердішою і з часом майже повністю придушить сутність. Наприклад, ми прийшли додому і принесли морозиво, квіти дружині; це подарунок від особистості чи від сутності? Якщо від особистості, то в цих діях заложена елементи обману. Можливо, сьогодні ми говорили з іншою жінкою і були зачаровані нею. У вас виник сексуальний потяг, бажання оволодіти нею. А потім появилися почуття провини - це зрада спокусою, пожадливістю. Мабуть, слід

принести додому морозива. До нашого приходу дружина стурбована небезпекою, вона отримала сигнал на підсвідомому рівні. Тоді зважмо, що у нашої дружини тут же виникнуть підозри, бо раніше то ми не приносили морозива. І вона ж подумас: «Щось у цьому є, щось він приховує. З чого це він сьогодні такий милий і запопадливий? Так несподівано». Ось такий логічний сценарій хтивих спокус.

Не можна обдурити жінку: у них інстинкт, вони тут же відчують, тому що не думають. Їх відчуття миттєві і безпомилкові. Вони живуть емоційним центром крім вище означених. А ми вже відчуваємо себе винуватим і приносимо подарунок дружині. Це подарунок особистості. Це дуже небезпечно – і сама спокуса, і сам подарунок. Однак, може статися все так же, але все навпаки. Ситуація залишається тією ж. Ми говорили з дружиною одного знайомого і були зачаровані. Вона така красива і витончена і говорить про потреби жінок, які уже нами призабулися і ці дії, як нагадування зробити дружині приємність. Її краса і витонченість нагадали нам нашу дружину. Тому що, коли ми любимо, то кожна красива людина нагадує нам її. Так має бути. Якщо інша жінка здалася нам привабливою, то вона тут же нагадала нам ту, яку ми любимо. Таке залучення і нагадування може бути нагадуванням нам чогось від улюбленої – якоїсь частини події, жести, манери ..., і ми сповнюємося цим спогадом - він нам приємний. В такому настрої ми хочемо також зробити щось приємне дружині і ми приносимо щось додому: морозиво, квіти, щось іще ..., або просто посмішку. Тоді це від сутності, тоді це зовсім інше. Ситуація та ж, але ми в ній зовсім інший.

Особистість - це енергії ума у спробах обдурити собі подібного, перш за все переслідуючи користолобну мету. Сутність же намагається проявити себе у проявах, які зосереджують нашу увагу на істинних наших потребах, які ідуть від нашої сутності. Сутність проявить себе від позитиву в позитиві (добродіяння, милосердя ...); від негативу в негативі (хворобах, матеріальних втратах, душевному дискомфорті). Вчимося жити від сутності, і ми будемо Божественним. Будемо намагатися жити від особистості, то ми станемо на диявольський шлях. Божественність означає жити від сутності, бути справжнім, істинним. Знаймо, що як би ми не брехали, то збрехати собі не можна: брехня є брехня. Десь про себе ми знаємо, що це брехня. Можна вдавати, що не знаємо, але раз є удавання, то воно виявить себе. Таємне завжди колись стає явним. Не можна обдурити іншого: всякий, хто має очі, розуміння і свідомий ум, все зрозуміє.

«Жінка судилася з депутатом Яницьким. Вона стверджувала, що її дитина від Яницького. Але він люто заперечував це в суді. Нарешті, суддя запитав: «Скажіть тільки одне: спали ви з цією жінкою, громадянин Яницький?» Він відповів: «Ні, ваша честь, не зміг заплющити очей до самого ранку».

Наша брехня завжди очевидна, тому що у правди є спосіб вийти назовні. Під кінець - правда стає відомою, а ми все життя витратили на брехню. Не втрачаймо ні хвилини. Час, втрачений на брехню, втрачено остаточно. А від брехні ще ніхто не став щасливим - це неможливо. Брехня може дати тільки видимість щастя, вона не може дати справжнього щастя. Воно більше схоже на зловтіху. Справжнє щастя - частина істини, бо людина щаслива від правди, від справедливості.

Будьмо щирі, і благодать потече в наше життя. Будьмо справжніми і будемо щасливі. І це щастя буде безпричинним - просто частина нашої правдивості. Щастя - прояв правди. Там, де правда, діє щастя. Де немає правди, щастя перестає литися, і діє нещастя.

Поряд з таким баченням, бачаться інші зовнішні проявлені досягнення, як ознака успішного життя – наявність автомашини, наявність освіти, скорий кар'єрний ріст, швидке матеріальне збагачення. В такому випадку нам слід завдячувати тому стану духовного розвитку душі (в тому числі і в попередніх життях) і духовним стяганням в цьому житті. Перед такою людиною відкриваються всі двері світу. Однак, якщо ми бачимо ознаки успішності, а наяву також бачимо негативний характер, то це ознаки гордині, розкоші, вседозволеності, які не сумісні з духовністю і благістю. Таке становище єства обумовлене досягненнями душі в попередніх життях, тобто, ті благі енергії ще входять в дане єство і саме завдячуючи ним воно дає бачені наслідки, а в цьому житті людина прийняла суспільні орієнтири в досягненні цілей, нехтуючи інтересами інших. В такої людини ум з його егоїстичними бажаннями починає закриватися від духовного і може стати на шлях деградації. Така людина своєю зверхністю відштовхує від себе людей своїми діями і станом такої душі. Інші, відчуючи це, бачачи це, теж не хочуть мати справу з нею, не хочуть співпрацювати з нею.

Кожна людина шукає блаженства, і майже всі знаходять прямо протилежне, але зазвичай знаходять відчай і страждання. І так з покоління в покоління, бо нас ніхто не вчить пізнавати життя і ми не особливо до цього віддаємося, спокушаючись ілюзорним, або короточасними задоволеннями, які в підсумку встають як наші нові проблеми.

Людина є тварина, яка в основний масі ніколи не вчиться, хоча ми проходимо багато разів через відчуття знову і знову і нічому не вчимося, ми продовжуємо повторювати їх. Давайте згадаємо, скільки разів ми сердилися, і який урок винесли з цього? Скільки разів ми ревнували, і який досвід отримали?

Показово, що якщо ми, справді, процвітаюча особистість, то ми приречені на інфаркт в розквіті років, але якщо нам стукнуло за п'ятдесят і у нас ще не було інфаркту, то наше життя витрачена даремно - ми невдаха, банкрут, якщо ми не досягли мети, ми честолюбні. З честолюбними людьми обов'язково трапляється інфаркт, а то ще й гірше. Здається, вся система хвора, і хвора смертельно. Вона не створює здорових, живих, сяючих людських істот; не створює грайливих, вільних людей. Вона не вчить нас, як зробити наше життя святом. Все, чого вона вчить, то веде нас по хибному шляху: оспівуючи хвалу змагальності, поінформованості в чомусь, що повідомили ЗМІ, амбітності, надаючи порожні задоволення в розвагах і вводячи все глибше в пекло.

Велику небезпеку становить така особистість, а ще більша небезпека, коли такі люди з такою успішністю попадають у владу і формують такий еталон життя, як норму, як зразок своїми законами, своїми фільмами ...

Якщо ми не потребуємо психіатра і не залучаємо його у своє життя, то не приєднуємося до будь-якої релігійної традиції, до будь-якої партії – і це буде показником того, що ми не застосовуємо свій ум в досягненні політичного статусу, що ми не залучаємося до грязного бізнесу. Наш ум, наше єство не амбітне. А ми знаємо, що амбітність є частиною гордині. Це показник того, що ми є вільною людиною в реаліях життя.

Зумовленість ходити в школу з семи років, по визначеній програмі проходити вивчення тих чи інших предметів, заняття з стількох то годин, тривалість уроку, відомі вчителі, відоме місце зустрічі з ними – тобто, це і є тією обумовленістю суспільства. І та ж суспільна свобода також тут присутня: чи буде дитина засвоювати інформацію, чи буде відвідувати уроки, чи будуть творчі відносини з вчителем, чи є дружні відносини з однокласниками – то тут дитина (а це аналог дорослої людини) може теж робити свідомий чи не свідомий вибір, який теж є суспільним по своїй суті в діях. Ми ж теж до цього часу можливо так сприймали всілякі дитячі капризи, але тепер знаємо і можемо розуміти свій стан, коли ми щось не бажаємо робити – «душа не лежить», то в результаті виходять від нашої роботи неякісні предмети, збивається ритм роботи – це дійсно наша душа не приймає такі наші дії.

Якщо це визначення зі школою свідоме, тобто, погоджене з душевним покликанням такого єства, яке розвивається, росте духовно і водночас проявляється в суспільних відносинах і діяльності, то така людина щаслива.

Духовне визначення в покликанні душі – з життя в життя покращувати в розвитку духовні якості аж до досягнення моменту злиття з тими духовними енергетичними потоками без повернення в тіло. Тоді вони вже є помічниками, стимуляторами для підтягнення духовності з нашою кількістю і якістю духовного в тих єствах, які несвідомо творять доброту, любов, мир і злагоду, а ще краще коли цей процес є усвідомленим. Зазначимо, що енергетична допомога йде всім, але чи всі її можуть приймати у своє життя. Ось тут виникають питання.

У людей доброта зазвичай не дієва через невміння творити її і через невміння її приймати і тому сприймається як бездіяльна і неіснуюча. Вони не можуть зрозуміти природу механізму, як доброта може витіснити зло і тим самим припиняючи його існування у своєму житті. Між іншим, усвідомлений ум, який пізнав жорстокість, здобуде можливість пізнати всі зерна добра і закінчить свій шлях у великодушності і любові. Ми самі знаємо, що найвірніший шлях є шлях дружелюбності.

Згадаймо, такі небезпеки, які ми іноді минаємо дружелюбністю. І серце свідчить, що саме дружелюбність допомогла у найважчі години, бо може бути, що ми навіть не знаємо меж та розмірів таких небезпек, але доброта незримо також нас вводить у стан миру та злагоди. Дякуємо за таке розуміння ситуації!

В духовній свободі слід розуміти досить маленький діапазон проявів, як і сама малість росту. Душа може робити підказки в чітхось словах, в подіях і ситуаціях в яких ми опинилися, в болях і хворобах тіла, у баченні і відчутті горя, біди, страждань душі і тіла. Тут два (можливо безліч) шляхи в облаштуванні життя і створенні умов духовного росту і щасливого буття. Наше єство не звертає на це уваги – його ум в своїх проблемах і суєті не чує і не бачить підказок душі. Це одна крайність. В другому крилі розширення діапазону свободи душі в можливості свідомо спостерігати за життям; чути себе і інших, то тут і темпи духовного розвитку інші. Інші і можливості для перебування в стані щастя і в отриманні матеріальних достатків.

Свобода має два аспекти: перший - свобода «від» і другий - свобода «для». Багато людей досягають першої свободи - свободи «від»; свободи від батьків, від церкви, від організації, свободи від того, від цього. Але для чого? Це лише негативна свобода, можна сказати, пасивна свобода, бо відмовившись від християнства, то з таким розумінням входимо в іншу залежність певних обумовленостей: наприклад, атеїзм, з тими ж само обмежувочими і заперечувочими діями – суть їх не міняється. Свобода «для» дає

пізнання і вміння створювати свободу, творити волю, виражати волю, мати свободу співати свою пісню життя. Вона виходить з творчості. Такі наші усвідомлені дії у пізнанні вільності життя перелаштовують наш спосіб облаштування дій, як жити для інших: для батьків, для організації... і тоді такі дії дають нам завжди взяти там при потребі, куди ми направляли свої життєві порухи: «для».

«Спитали мудру людину, чи може вона пояснити мету життя людини. Вона відповіла, що не може. Тоді спитали її інакше: «А в чому хоча б смисл життя?». – Не знаю, - була відповідь. «А що тоді знає про життя твоя мудрість?». Мудрець посміхнувся і відповів, що головне в цьому – відчувати його смак, бо краще їсти пиріг, ніж розмірковувати про нього».

Якщо ми досягаємо вершин логічності, то життя втрачає всякий смисл, тому що логіка не спроможна дати ніякого смислу. Логіка навпаки вимиває всякий смисл. Логіка руйнівна, шкідлива в пізнанні себе. Якщо ми працюємо з об'єктивним світом, то логіка є в цьому плані єдиним шляхом в пошуках при досягненні мети.

Однак і в пізнанні світу, ми приходимо до усвідомлення відсутності смислу в тілесному житті, хоча тут присутній сумнів, який іде від душі, як в прийнятті життя, як невідвратної данності в плінності енергій життя, як той поклик душі в прямуванні шляхом тих енергій, з потоку яких наше єство не може випасти. Душевний поклик заведе нашу душу до океану через мільйони чи через сотні тілесних життів, а це залежить від нашого усвідомлення покликання і маючи можливість прожити ці життя в радості чи в у майже повній її відсутності. Ми в сумнівах? Сумнів - є рушійною енергією в пошуку, такі питання ума – є методом в отриманні реальної відповіді у відчуттях легкості, як ознака до устремління позитиву в житті чи важкість від відчуттів, як ознака до зупинки в пошуках.

Розглядаючи такі варіації, то наші пізнання і доторки із суб'єктивним, відкривають інші можливості, і нам приходить все це відкинути: відкинути шляхи пошуків і бути алогічним, застосовуючи метод – бути чи ввійти в стан відсутності питань - всі наші дії - тільки довіра і інтуїція. Деколи в житті бути логічним є досить правильним рішенням, але слід бути відкритим і для світу алогічного – бути відкритим для обох вимірів. Тоді життя багате, тоді життя подібне на процес вдихання і видихання – просто і природно.

НЕГАТИВНІ ЕНЕРГІЇ Є РУЙНІВНИКАМИ ЖИТТЯ

Тільки основним визначенням свого існування в щільному вигляді і розумінням духовного і матеріального світу можна пізнати буття своє. Не потрібно думати, що примара торгівлі може хоча б тимчасово, дати впевненість в перебуванні тут. Життя перетворилося на торгівлю в головах наших і багато засліплених в своєму користолюбстві і примарною цілеспрямованістю у своїй надуманій довірі до можновладців. Деякі революційні баламути сподіваються, що постійним поваленням всього старого світу, руйнуванням механізмів управління державою, розвалом функцій суспільних інститутів управління державою, зміна права власності, хиже пограбування собі подібних, то цим вони зміцнять свій добробут. Ні й ні.

Характерні ці думки розкрадання і роздроблення і відомі давно своїм негативізмом, бо за цим стоять життєві травми людства і деградація духовності. Неможливо навіть помислити про притягнення духовної енергії на грабїж та роздроблення. Повторимося, що це гнилі прийоми, від яких слід відучитися.

Це можливо - раз вони є суспільним проявом, то вони людьми і вирішувані. Хто зрубав дерево, той хай негайно замінить його знову двома посадженими. Утверджуємося в стяганні духовних якостей, бо цей шлях до відчуттєвого добробуту.

Але всяка половинчастість в словах (т.з. реформи; т.з. заявлені благі діяння, а насправді грабїжницькі і розбійні реальні лукаві діяння), справах однозначно може бути віднесена в область лукавства. Ми не раз обманюємо і себе і інших, тим і творимо отрути смертоносні, як провісників воєн.

Поки ми будемо блукати між примарними захопленнями, ми не укріпимося на основах життя і тим не наблизимося до сходження. Маємо на увазі тих блукаючих, які не тільки втрачають шлях свій, але і ускладнюють рух близьких. Шатун не тільки марнує свої скарби, а й показує іншим - наскільки вони хиткі в своїх пошуках прекрасного життя. Можна жаяхатися, бачачи, як явище сумніву, вибору суперечать усім духовним основам. При цьому зауважуємо, що шатун зазвичай не в собі сумнівається, але саме в інших, і тим самим вносить розладнання в даному середовищі і цією поведінкою свого шатунства деморалізує сумнів і пошук. Він сліпий раз бачить інших блукаючими, бо це саме його «якість», то він будучи сліпим ще й збиває з путі чи мішає рухатися в пошуку іншим.

Функції шатуна, блукаючого в собі, каверзного для інших виконує наш ум. Реалізація таких

функцій умом заводять наше єство в полосу страждань. Ця означена категорія енергій присутня майже в кожному і займає досить велику частину нашої життєдіяльності. Давайте разом розглянемо природу цього негативного явища в нашому житті. Якщо ми навчимося бачити прояви цих енергій в собі, то ми зможемо ними управляти.

Хоча ум не є нашим справжнім центром нашого єства, але, коли він не навчений нами перебувати в стані усвідомлення, то він в більшості життєвих ситуацій вводить нас в проблеми і страждання. Ум це тільки міст між тілом і душею і міст дуже неміцний - він дуже мінливий в ситуаціях, що змінюються. Це майже не реальне явище, тому, що він джерело маси думок. Справжня реальність знаходиться глибше ума і ми можемо називати її душею, духом, Богом чи як нам завгодно. Це наш духовний центр, як часточка світового. Коли ми його усвідомлюємо, то все в нашому житті встане на свої місця - тому що ми в стані свідомого спостереження за тілом і за умом, а все негативне просто зникне з нашого життя, без будь яких механістичних, методичних, медіативних навіювань - просто знаючи свої можливості: бути в змозі усвідомлювати.

Але людський ум є шкідливим для нашої сутності. У ньому виникає стільки незадоволення, невдоволення...! Він досить енергійний. Так в єстві достатньо енергії і ми її приймаємо зі Всесвіту, а ум її всю намагається використати для своїх ідей. То щоб не давати йому стільки енергії, ми маємо усвідомити, що ми покликані її приймати, трансформувати, тобто перетворювати, в духовні якості і її надлишок буде вилитися з нас на інших потребуючих, у Всесвіт. Таке наше розуміння стисне активність ума для дій в суспільно-матеріальному світі. А інакше він завжди незадоволений, він не відчуває задоволення. Якщо ми не задоволені, то ми будемо відчувати це і будемо наповнені цим. Незадоволеності відчуваються, страждання відчуваються, болі відчуваються. Всякий раз, коли ми страждаємо, то ми становимося самі стражданням. Ось чому все наше життя перетворюється в пекло. Адже ми не відчуваємо позитивне; в більшості ми завжди відчуваємо негативне. Цей стан чутливості позитиву в нашому житті можна порівняти з чутливістю багатого людини свого багатства – він його не відчуває, він його сприймає як належне і кохається в ньому; бідняк відчуває свою бідність постійно і він завжди намагається вийти з неї.

Страждання надає нам здатність привертати до себе увагу. Кожен раз, коли ми нещасні, нам приділяють увагу, співчують; нас люблять. Кожен починає про нас дбати. Коли ми хворі, в депресії, в стражданні, друзі приходять вас відвідати, заспокоїти, втішити. Коли ж ми щасливі, ті ж самі друзі починають нам заздрити. Якщо ж ми по-справжньому щасливі, то побачите і відчуєте, що весь світ обернувся проти нас. Оскільки вони нещасні самі, вони проти будь-якої радості. Вони засуджують будь-яку можливість радості як гріх. Вони нещасні, і їм хочеться бачити нещасним весь світ. Страждання приносить увагу, а звідси мниму повагу. Люди стають до нас більш дружелюбнішими, співчутливішими. Якщо ми нещасні, у нас буде більше друзів. Це дуже дивний світ, в якому в самій основі щось неправильно. Так не має бути - більше друзів має бути у щасливої людини. Але будьте щасливі, і люди стануть нам заздрити, вони перестануть бути друзями. Вони відчують себе обдуреними. Вони подумують, що у нас є щось, недоступне для них.

У цьому дивному світі страждання приймається як природний стан. Бути сумним нормально, але посміхатися - це ненормально. Все це якість дивно. Внутрішня біль сприймається як природний стан. Але чому? Тому що, коли ми страждаємо і коли ми нещасні, це дозволяє іншим відчувати себе щасливими, не такими страждаючими, не такими нещасними. Ми даємо їм шанс проявити до вас співчуття, а співчуття нічого не варто для нас, але для них дає можливість возвеличитися своїм его, своєю важливістю, своєю гординою.

Легко приймати людей з сумними обличчями, дуже важко приймати людей, які сміються, чи навіть посміхаються самі собі під ніс. Так не має бути. У кращому світі, в світі, в якому більше свідомих людей, так не має бути. Має бути якраз навпаки. Безумне таке нещастя, гнів, гординя, заздрість, злоба, осуд, жадібність, страх, бо вони несуть в наше життя страждання. Але безумство прийнятне і саме таке безумство в своїй масі і сприяє тому, що на планеті стільки робиться непотрібних речей, проводиться безліч зовсім не потрібних предметів.

Але якщо ми так блаженні, такі щасливі, інші люди не можуть більше відчувати себе щасливими, бо вони сприймають це як виклик, як переломлення їх его, як образа їх, як приниження. Вони відчувають, що з ними щось не в порядку. Вони і починають нас засуджувати в собі, або з іншими, інакше їм доведеться задуматися про себе, а вони бояться це зробити. Кожен боїться задуматися про себе, тому що це означає зміни, перетворення, переживання якихось процесів. Вони готові воювати з нами, тільки вони не бачать ворога, бо він в них.

Люди знаходять це дуже важким для них і якщо вони нас образять, а це вони зроблять в першу чергу поглядом, а можливо і словом, а нам слід не реагувати – а ще скажімо «благо-дарю, дякую,

спасибі» - краще в собі, але можна і вголос, і підемо своєю дорогою. Це приймається ними важко, тому що це глибоко ображає его іншого. Вони хотіли втягнути нас в ситуацію ворожнечі, а ми відмовилися. У підсумку, вони залишилися в цій ситуації одні. Вони не можуть нас пробачити. Вони злі і це зло несуть в собі, або постараються передати комусь. Ось чому ми говоримо, говоріть «благодарю» в собі, то цим ми свій стан щастя не виявляємо зовні, бо цим ми стаємо співучасниками появи зла, і ще більшої агресії. Знаємо, що коли ми в стані щастя, то воно передається іншим і в далекі простори безперешкодно, як само собою зрозуміле. Деякі люди все одно відчують дискомфорт біля нас, а ті, хто відчує в собі позитивні зміни (полегшення, настрої), то вони також побачать у нас проявлені зміни в справах, в нашому словесному викладі будь чого, в наших емоціях ...

Це одна з найголовніших проблем сучасної людини навчитися бути щасливими. Вчимося бути щасливими. Вчимося шанувати щасливих людей, приділяймо більше уваги щасливим людям з сьогоднішнього дня. Тим самим ми співслужимо людству велику службу і в першу чергу собі, бо біля них ми долучаємося, або стикаємося з потоками позитивної енергії. Також давайте вчитися захищати своє біополе від інших, тобто вчимося не приймати негатив у наше життя, у наші розмови, в наші діла. Інші люди не просто пасивно нас оточують - одні перебувають у стані щастя, радості, доброти і вони ці енергії поширюють у простір мимовільно, бо вони ними переповнені і постійно випромінюють позитивні енергії своєю сутністю в тонких вібраціях. Інші проходячи поряд, перебуваючи в напрузі від негативних емоцій, невирішених проблем, то вони просто розкидають на всі боки стріли напруги, що не адресовані особисто нам, бо вони розкидають їх просто так, несвідомо; вони не бажають нікому конкретно особливо нічого поганого. Вони викидають таку негативну енергію, тому що занадто нею обтяжені. Якщо вони цього не робитимуть, то вони можуть зійти з ума. А з часом і померти. Справа не в тому, що вони вирішили викидати цей негатив - він просто їх переповнює. Його занадто багато і вони не можуть його стримувати, а в підсумку він вихлюпується назовні. Так влаштувала природа, врівноважуючи енергії людини.

Хочеться внести ще одну пересторогу для розуміння і відповідної реакції. Інколи ми перебуваємо у певних мирських відносинах, на ринковій площі, на весіллях ..., то носії негативу бувають дуже напружені і стривожені, несучи в умах тисячу і одну річ, то ми просто можемо теж довільно все це переймати не маючи захисту для свого ества. Ми теж можемо бути вразливі. Добродушні, щасливі люди дуже вразливі, бо вони знаходяться постійно відкритими для прийняття позитивного і відкриті для передачі того ж позитивного. І така відкритість дозволяє входити в нас негативу. Тому є необхідність вчитися, перебуваючи в місцях скупчення людей, як би вимкнути ці приймачі та вчитися не приймати проявлений і прихований негатив, усвідомлено зосереджуємо свій погляд, слух (як основних приймачів ума) на негативних проявах. Якщо знаходження в такому середовищі нам втомливо і щось ніби дратує, то кращим способом буде звичайний відхід до чогось тихого і прекрасного, де можна споглядати красу дерева, чути спів птахів ...

Не співчуваємо занадто людям, які нещасні, бо це дуже важко, коли ми переймаємося проблемами інших, бо все одно ми не зможемо їх вирішити, тому що, перш за все, вони нам не належать. Вони їхні і вирішувати їх слід їм. Якщо хтось нещасний, допоможіть, але не співчуваймо. Бо співчуттям ми вселяємо їм ідею, що страждання - це щось вартісне. А якщо це так увійде в їх спосіб життя, то це вже бізнес жebraка.

Водночас вчимося розуміти і природу негативних енергій, які ми відчуваємо в собі, бачимо в собі, так і в інших. Бачення в інших є ознакою про наявність, можливо ще сплячого негативу в нас. Наприклад, якщо ми відчуваємо гнів, просто зробимо кілька глибоких вдихів. Глибоко вдихаємо і глибоко повільно видихаємо, та ще й бажано скласти губи трубкою, так, щоб ми відчували рух повітря, а потім подивіться, куди подівся гнів. Ми таким способом в своєму умі вимальовуємо плани добрих справ, дякуємо за маленьке відчуття полегшення. Зазвичай це цілий процес свідомого ума і знання певної методики, де задіюється тіло і цей процес ми називаємо перенаправлення енергії, ми перестали вирощувати в собі дерево гніву і цим привели ум в замішання, він не може зіставити одне з іншим. Так це була зупинка – зупинка ума. Він ошарашений, він здивований: «Відколи, - запитує ум, - це людина може глибоко дихати в гніві? Що трапилось?» Так, в стані гніву ми дихаємо частіше, серце б'ється частіше, ум готує варіанти помсти, ми готовим всередині себе вогонь війни. Але не зловживаємо цим прийомом, бо ум звикне, або зрозуміє цей прийом - тільки в найважчих випадках, коли зовсім не під силу, то даваймо волю гніву. Просто продовжуймо з кожним разом збивати ум з пантелику.

Гнів сам по собі не поганий, але небезпечно його носити, накопичувати. Спалахи гніву іноді виникають і вони необхідні до повного насичення, бо насичення дає розуміння і прощення. У стані крику наш ум може розгубитися, шукаючи слова, шукаючи одне чи інше і саме це є та можливість, що ми не встигаємо взяти образу в себе. Він надає життю тонус. Якщо він спалахнув, то він емоційний, він словесний - і це прекрасно, що обійшлися без єдиної подряпини.

Будьмо винахідливі, проявімо уяву. Наприклад, наш партнер щось говорить, і це вводить вас в гнів. Зазвичай нам хочеться його вдарити, або чимось в нього жбурнути. На цей раз відступимо від звичайного і відомого нам такого прийому, такої реакції - підійдімо і обіймімо його! Поцілуйте його від душі, і нехай це зіб'є з толку заодно і його. Це спантеличить і наш ум, і партнера. Раптово все стає не так, як раніше. Тоді ми бачимо, що ум - це механізм, а винахідливість, пошук йде від душі. Краще в житті йти з душею, ніж без душі. Тому завжди запрошуємо її в подорож і пам'ятаємо, що вона як би постійно спостерігає за нами і в критичний момент вона допоможе нам. Знаємо це.

Ми можемо вивільняти емоції тисячу і один раз, але якщо основний сценарій не зміниться, вони будуть знову накопичуватися. Немає нічого поганого в тому, щоб вивільняти енергію, - це добре, але це не остаточне рішення проблеми. Слід шукати причини.

Спробуємо в будь який час, коли нам погано замикатися в кімнаті і прийдуть в ще більший гнів на себе, на свій ум, який ввів нас в цю неприємну ситуацію, що нас обидили чи ми когось обидили. Продовжуймо це зусилля, і в цьому стані майже сходимо з ума від гніву, водночас робимо це якомога більш напруженим в умі і тілом. Якщо ми відчуваємо, що напружені плечі, напружуємо їх ще більше. Знаємо, що будь яку хворобу людина виганяє тією ж причиною від якої захворіла. Щеплення і спрацьовують на цьому принципі, вводячи в організм малі дози. Так і ці психічні енергії врівноважуємо їх же протиотрутою. Тільки внутрішня напруга думкою, але не зовнішнє звільнення - стукання кулаком, буттям подушки, або дружини, до яких знову ж наш розум звикає і не беремо до уваги, тим самим роблячи шкоду нам і оточуючим. Так на скорому часі, коли ми ще не навчилися управляти своїми емоціями через усвідомлення негативу, його похідних, його джерел, то можна постукати подушкою чи головою в стовп, але негайно відходимо від такої практики, бо ум може задовольнитись такою практикою. Однак, коли ми заспокоїмося, то починаємо шукати причини. Це тільки шлях і тільки практичний шлях. Бо тільки свідомий спосіб життя дозволяє нам не входити в стан негативу.

Коли гнів приходить, або інші негативні енергії, то усвідомлюємо це і просто нічого не робимо, просто краще посидіти в мовчанні і як пік цього гніву виросте до своєї межі, то ми відчуємо, що він починає слабшати, то тоді ми починаємо спостерігати його появу в нашому житті. Не будемо проти нього, і не будемо за нього. Не об'єднуємося з ним, бо до нас приходять в гості разом з гнівом інші негативні енергії; не пригнічуємо його, бо до нас поспішають його друзі на допомогу йому. Нічого не робимо: ні в думці, ні в діянні, бо ми незабаром про це будемо дуже і дуже шкодувати. Або ми можемо самі стаємо носіями негативу. І коли він залишається в нас, то він починає притягувати інших таких же носіїв в особі інших людей. Ми ніби утворюємо маленьке суспільство гнівливих, ображених, злих людей. З такого кола важче вийти. В житті буває, що деякі люди здатні отримувати задоволення в такій зловтісі, але це окремі люди, які носять в собі повні бочки цієї отрути. Не реагуємо на них, якщо деякі питання нас звели до зустрічі. Це нам підказка про наші неправильні дії, слова, думки.

Зупиняємося, коли зрозуміли цей принцип і просто спостерігаємо цей гнів чи інші негативні енергії. Трошки терпіння в посидючості. Витрачений час на сидіння компенсується хорошим настроєм і масою прекрасних рішень. Знаймо одну річ - нічого не робимо в стані, коли ці отруйні енергії переповнюють нас, просто чекаємо. Тоді отрута починає змінюватися в інше ... Одного разу ми будемо здивовані, побачивши внутрішню зміну - ми приймемо цей свій досвід собі. Тепер ми можемо робити будь що. Тепер робимо. Завжди чекаємо позитивного.

Це один з основних законів життя - все постійно змінюється в щось позитивне, в крайньому випадку ми придбаємо розуміння і спокій, то і за такий стан будемо вдячні. Коли ми таким чином навчимося розуміти свої негативні емоції, свої спроби негативних дій (посваритися, побитися, образити ...), то ми і приходимо в стан подяки. А це позитивні емоції, думки і дії, які і починають притягувати в наше життя позитивні енергії. Ось такий приблизно є усвідомлений шлях до любові, до Бога, до Себе.

Не слід пригнічувати негативне. Просто спостерігаємо його. Запам'ятаємо цю різницю, та, в цих процесах величезна різниця. Не підносимося над негативним, бо ми не можемо його забути і не робимо щось проти нього, на зразок психологічних тестів, заклинань: «Я не гнівливий, я спокійний»; або посміхаємося – ні: така усмішка фальшива, потворна, підроблена. Не посміхаємося, коли ми в гніві. Можна закритися в кімнаті, встати перед дзеркалом і самим дивитися на своє зле обличчя. Просто дивимося в дзеркало - це наше обличчя, ми маємо познайомитися з ним. Це частина нашого зростання на шляху самопізнання, і це спосіб пізнати себе. «Пізнай себе» не означає сидіти тихо і повторювати: «Я спокійний ...» - все це нісенітниця. «Пізнай себе» означає - дізнатися всі ці світи, всі прояви негативу і позитиву, їх природу; всі можливості - вбивці, грішника, святого, свого добродіяння, Бога, Диявола. Приходить в життя, то і пізнаємо всі області, повний їх діапазон, і, пізнаючи, ми будемо відкривати все нові і нові таємниці.

Немає потреби, показувати його кому небудь ще - так ми захистимо когось від нашої отрути.

Знаємо, що це наша справа, це наша енергія, це наше життя в небезпеці, яку ми самі і створили. Тому ми просто зупиняємося і чекаємо правильного моменту за допомогою відчуття початку полегшення, початку спаду тиску цих негативних енергій. Так, продовжуємо дивитися в дзеркало, дивимося на червоне обличчя, червоні очі - ми готові убивати, тобто вбивця в нас зараз і тут. Не робимо спроб придушити гнів, але і не сприяємо йому в розростанні, то незабаром ми побачимо, що слабшає напруга в м'язах, обличчя стає м'якшим, очі стають спокійнішими, енергія змінюється і незабаром ми відчуємо повноту випромінювання позитиву і бажання творити. Те ж сама почервоніння, яке було в гніві, але зараз з'являється певне випромінювання - краса в нашій особі, в наших очах, але найголовніше - в наших відчуттях задоволення таким результатом. Тепер виходимо - прийшов час діяти, але не прискорюючись, бо в поспіху зможемо знову зробити помилку і знову до нас повернеться засмучення чи гнів.

Знаймо, що наш стан щастя, доброти завжди є охоронюваним Суцим. Тільки так наше ество може змусити зрозуміти ум про нікчемність гніву чи іншого негативного прояву.

Вчимося бути щасливими. Щастя, радість - заради такого варто жити. Ніхто ж не хоче все життя жити в горі, в стражданнях.

Неодноразові запрошення вчитися є запрошенням збільшувати свій творчий хист, якісь нові можливості при набутті духовного в своєму житті.

Життя є не таким вже і стражданням, яким ми його зробили; страждання є всього лише нашою інтерпретацією. Життя не є ні стражданням, ні блаженством. Блаженство і страждання є нашими інтерпретаціями, нашими позиціями, нашими підходами, вони залежать від того, як ми на це дивимося. Це наш ум і те, як він сприймає все це. Давайте згадаємо для початку і проаналізуємо наше власне життя. Чи дотримувалися ми коли небудь щасливих моментів, моментів задоволення, задоволеності, проблисків блаженства? Ми їх не помічали, але ми постійно враховуємо кожен свою біль і страждання. Ми їх пам'ятаємо і весь час накопичуємо, створюючи сад-ад в собі. Ніхто інший не затує нас насильно в це пекло - це наш власний вибір. Ум сприймає негативне, накопичує його і сам стає негативним. І тоді це стає суцільним стражданням. Чим більше негативного ми маємо в умі, тим більше негативним ми самі стаємо, тим більше негативного ми накопичуємо. І це триває протягом багатьох життів, але навіть в одному житті ми збираємо стільки негативу – ого-го, а ще при наявності часу в старості, зі своєї фізичної немочі і зі своєї створюваної незатребуваності, то і ці негативні енергії не кожному підйомні. Так і вмираємо, жодного разу не здумавши про ті прекрасні хвилини в житті - адже і вони були. Дозвольте ще раз зупинитися на факті, що ці моменти щастя є тими будівничими нашого наступного втілення в новій істоті. І ми згадаймо те, що зазвичай, наша душа приходить в тіло наших нащадків. Це нагадування зроблене для розуміння потреби в налаштуванні нашого ума на процес усвідомлення ролі радості в нашому житті тепер. Є для чого усвідомлювати.

Через свій негативний підхід ми часто все позитивне втрачаємо. Знаємо, що від чого ми б не відчували задоволення, при якій дії це б не відбувалося, то робимо це фактично існуючим - сприймаємо всім своїм відчуттям, будьмо з ним єдиним цілим. Не сприймаймо це як просто проходячу фазу. Задоволення може стати проблиском великого позитивного існування. Це все в наших можливостях. І цим ми змінимо якість життя.

Ми собі говоримо, що ми намагаємося змінити світ, тобто близьке навколишнє, але не знаємо, як змінити себе і не хочемо цим займатися. Це закладено в нас своїм і громадським умом. Для ума кількість є показником, для ума посада і кількість грошей є показником. Але фактично все це ми здобуємо в стражданнях. Ми весь час носимо свої страждання з собою, і куди б ми не рухалися, то завжди залишаємося з самим собою. Тому ніякі зовнішні зміни не є, по суті, змінами; всі вони є лише удаваними. Ми просто відчуваємо, що були якісь зміни, і то це станеться тільки в тому випадку, якщо наш ум перетвориться з негативного в позитивний. Якщо нашу увагу сконцентровано на тяжкість досягнення, на страждання, то ми явно живемо в пеклі, але якщо наша увага сфокусована на щастя, то навіть пекло перетворюється в небеса.

Але нас цікавить кількість. Нас цікавить, як стати більш багатим - кількісно, але не якісно. Ми можемо мати два будинки і два автомобілі, більший банківський рахунок і багато речей. Змінюється кількість: всього стає все більше і більше. Але наша якість залишається тією ж самою, багатство не впливає з кількості речей. Багатство є наслідком якості нашого ума, якості нашого життя. Навіть бідна людина може бути багатою в сенсі якості її життя; навіть багата людина може бути бідною в цьому сенсі. Знаємо, що багата людина може відмовитися від свого багатства, але бідна не може. Щоб відмовитися від чогось, нам необхідно спочатку мати його. Якщо ми пройдемо усвідомлено це осмислення, то це вже буде наш досвід - життєвий досвід і особистий досвід. У більшості випадків так і буває, тому що людина, пов'язана з речами і їх кількістю, абсолютно не усвідомлює, що

всередині неї є інший вимір - вимір якості. І це вимір змінюється тільки тоді, коли наш ум є позитивним, тобто в стані усвідомлення. Такий стан і розуміння ума і є здобою для духовного зростання.

З завтрашнього ранку протягом усього дня пам'ятаємо наступне - щоразу, коли ми відчуваємо щось прекрасне, щось красиве, щось зворушливе, щось таке, що задовольняє нас, щось таке, що дає блаженство, а протягом доби є багато таких моментів, то усвідомлюємо це. Зокрема, це звичайні і багато наповнюючі моменти - встаюче сонце, квіти, які розкриваються, співаючі птахи, і відчуття легкого вітерцю, який дме крізь гілки дерев. Це щастя!

Ми відчуваємо його присутність в нас. Озираємося навколо і знаходимо елементи блаженства в навколишньому середовищі, то наповнюємося ними. У цей момент ми як би забуваємо про все інше. Наповнюємося цим, відчуваємо це на смак, у сприйнятті на слух, у сприйнятті очима, на доторк і дозволяємо цьому здійснитися в нашому житті. Входимо в стан буття з ним, усвідомлюючи цю єдиність і цілісність. Таке наповнення нас пахощами буде слідувати за нами. Воно буде звучати всередині нас протягом всього дня, і це звучання, це звукове відображення наших почуттів допоможе нам бути більш позитивними і завтра. Це може накопичуватися. Якщо ми почнемо з ранку, то ввечері ми будемо більш відкриті зіркам, місяцю, ночі, темряві. Проробіть це в якості експерименту протягом певного часу просто для того, щоб відчути, що це таке. Якщо ми зможемо відчути це, то позитивне виведе нас в зовсім інший світ, тому що ми самі вже є іншими. Це буде умовою неповернення в минуле. Це наш сміливий вибір. Сміливий тому, що при стражданні людина стає боягузом, і вона чіпляється за це страждання, тому що це страждання, як мінімум, йому вже відоме. Коли ми страждаємо, то ми дуже рідко можемо бути шукачем приємних пригод, чи під час страждань займатися такими експериментами. Так, ми і далі будемо зустрічати негативне в житті, бо наше життя будується не тільки нами і ми вчимося робити вибір, а потім вчимося і в негативі знаходити позитивне, усвідомлюючи, що негативні факти і події з'являються в нашому житті для нас чи не для нас, але є підказкою. А з часом все істотно зміниться з негативного на позитивне. Тоді ми починаємо дивитися на світ іншими очима, новим поглядом. Просто відстежуємо щасливі моменти, і настане час, коли навколо не буде нічого, що б ми могли назвати нещастям. Тоді не буде ніяких моментів нещастя. Майте справу з блаженством, і рано чи пізно страждань не буде. Для позитивного ума все є прекрасним.

Страждання – це не вирішені проблеми... Природа виходу з такого стану досить проста і спрацьовує надійно. Якщо ми думаємо, що діємо, будемо діяти, чи вже реалізували свою думку і маємо від цього задоволення, і ми щасливі, то це і є ознакою правильного шляху на цьому відрізку життя.

Однак, якщо ми свідомі, що наші думки, а в подальшому і дії є неправильними, то попитаймо свій ум – чи ми схотіли б щоб з нами таким чином поступили інші – то однозначно, що такою думкою, такою дією ми наносимо своєму еству шкоду, яка приносить нам подеколи пригнічення, а в цілому ми наплоджуємо негативну енергію. Саме так нам в житті слід підходити до будь якої дії, чи у висловленні своїх думок, бо саме цим ми можемо звільнитися від страждань і відчуттів дискомфорту; звільнитися від відчуття і не перебувати в цьому стані нещасної людини.

І нам немає потреби впадати в пригнічення, але водночас не сильно і устремляємося, бо фактично певний період часу все буде саме так – то вверху, то вниз. Не зосереджуємося на цьому, щоб запобігти відволіканню від суті своєї місії.

Поряд з цим ми маємо зважати на ті потоки енергій, які оточують нас. І в цьому пристрасному суспільстві кожна людина зважає на собі подібних, бере щось в них і робить шкоду, то найперш подібним собі, як супернику. Тому ми трошки відступимо і розглянемо місце людських страждань в суспільстві і людську таку «творчість» для суспільства.

Люди завжди страждали із-за внутрішнього бунту, не знаючи, як вирішувати такі неспокійні відчуття. Вони продовжують страждати і сподіватися, що прийде новий президент, що здійсниться революція і все владається - проблеми зникнуть. Революції, війни, кризи приходять і йдуть, а суспільство залишається таким, яким було завжди. Віра в міф про зміну - це найнебезпечніший вид віри. Вона принесла людині дуже багато страждань - куди більше, ніж яка б то не була інша віра до чогось конкретного. Віра про зміну полягає в тому, що жевріє та надія, що, можливо, щось краще прийде в її життя, що людина зможе щось поліпшити в собі, що вона зможе стати кимось, що існує якась утопія - все це з незапам'ятних часів розбещувало людський ум. Всі ці надії, гіпотези, які займають людину і такій «зайнятості» допомагають різні суспільні інституції перетворювати наше життя на певному періоді тілесного існування в якийсь певний еталон. Цей зразок, ці суспільні еталони стають догмами, канонами, законами, і знаючі підтверджують, що вони відмирають, потребують змін – це природно, бо життя потребує змін, бо життя іде далі, але ця частина суспільства, яка приймає ці догми в своє життя, послуговується ними, то її душа, її духовний простір кам'яніє, втрачає життєві енергії і на поверхні

залишається теж зовнішня оболонка чужих догм і думок. А читаюча людина, між іншим, вже тут. Людина завжди стає тим, ким хоче стати. Для того щоб бути, людина не потребує ніяких зовнішніх змін. Якщо їй щось і необхідно, так це розуміння і усвідомленість, пильність і чуттєвість, а не очікувана зміна. З таким розумінням зміни самі прийдуть в її життя.

І зміни починаються в той момент, коли ми приймаємо єдиний стандарт. Тоді вже починаються зміни. Але не розуміння і неприйняття нічого не змінить. Прийняття все виводить на поверхню. У придушенні немає ніякої необхідності. Піднімаємо все на поверхню. Приймаємо свої людські якості, свої тваринні властивості. Наприклад, приймаємо без осуду все, що в нас є. Воно є, тому усвідомлюємо його. Бо наша неусвідомленість живить наш гнів, наше насильство, нашу жадібність. Усвідомлюючи, ми не можемо прийняти отруту, усвідомлюючи, ми не можемо сунути руку в вогонь. Не усвідомлюючи, ми можемо сунути руку в вогонь. Якщо ми не знаємо, що таке вогонь, що таке полум'я, то ми можемо сунути руку в нього. Але якщо ми знаємо, що вогонь обпікає, то ми не будемо торкатися до нього. Чим більше застосовна наша усвідомленість, тим більшою мірою жадібність стає полум'ям, тим більшою мірою гнів стає отрутою. Вони стають просто неможливими. Вони зникають без всякого придушення. І коли жадібність зникає без будь якого ідеалу не-жадібності, то це прекрасно саме по собі. Якщо насильство зникає без того, щоб робити нас ненасильницьким, то це прекрасно саме по собі.

Коли ми в гніві, коли нас гризе задрість, коли нас переповнює ненависть, мовчки сидимо. Нехай буде гнів, нехай гнів палає перед нами, нехай ненависть рухається, як в кіно - а ми будемо свідком. Це не зможе залишатися в нас назавжди, нізачо не зможе. Енергія не стоїть на місці - вона рухається; і якщо ми не створюємо в собі віру, то вона пересувається далі мимовільно. На те, щоб це пройшло, потребується кілька хвилин. А коли це піде, його вже не буде, воно не залишить після себе ніяких слідів. Не створить ніякої провини. І ми здивуємося вперше і назавжди. Так ми реально навчимося і зможемо впливати на себе і оточуюче середовище.

Становлення кимось не дає нам буття. Завдяки становленню ми беззмінно перебуватимемо в проблемах, в напрузі - бо становлення означає, що мета десь там, мета не буває тут, не буває зараз, що мета далеко. І нам доводиться прагнути до неї і все своє життя витратити на це прагнення. Ми можемо продовжувати прагнути і все ж не досягнемо її, тому що мета тут і зараз, а ми шукаємо там і тоді. Наше життя в сьогодні, а всі уявлення про становлення є проєкціями в майбутнє. І проєктуючи в майбутнє, ми продовжуємо втрачати вартівніше. Це один із способів ума для уникнення реальності. Сама думка про те, що ми неодмінно станемо кимось, веде нас від нашого сьогоднішнього життя. Цим користувалися політики, організовуючи кризи, революції, війни. Між іншим це справжня їх суть, обіцяючи щось в майбутньому.

Суспільство не змінювалося, не змінювалися суспільні відносини, не змінювалося економічне облаштування - змінювалися тільки політики. І логічно з цього виходить, що якщо ми хочемо краще суспільство, то хто буде за нього платити? Природно, ми - своїми фінансами, своєю кров'ю, своїм майном, своїми життями. І тому люди бояться говорити про поліпшення життя, вони не можуть навіть збунтуватися, вони не можуть навіть чинити опір. А якщо вони стануть опиратися, їх вважатимуть ворогами і посадять в тюрми, вб'ють. Але цей негатив, народжений в очікуваннях і проблемах в суспільстві народить нових політиків, які обіцяють зміни і люди йдуть за ними, віддаючи все. Так чи інакше втрачаються людські життя, ламається докільля. І ці зміни міфічні, бо жоден Христос, жоден Македонський, жоден Мандела не поміняли і не поміняють відомий суспільний уклад.

Христос і інші духовні месії не рятівники від суспільних відносин, вони не змінюють світ - вони показують, вони несуть знання про шляхи звільнення нашого ества і ми тоді звільняємося індивідуально, якщо приймемо ці Знання і тоді зміниться наше життя.

Енергія змін на краще може вирости в частині суспільства чи в переважній більшості. Політики запрошують потерпіти трошки, трошки постраждати і їх тим часом тихенько грабують, принижують людську гідність, а люди несуть себе в жертву і приймають будь які приниження в надії, що, можливо, якщо не вони, то хоч їхні діти зможуть жити в золотий вік. А змінюватися слід нам самим, тоді зміниться все і можливо настане золотий вік. А суспільні відносини виходять від нас, матеріальні ресурси як були так і є в природі в достатку. Що нам заважає облаштовувати життя. Страх і лінь. Страх фізичний, страх психічний і лінь в пізнанні своїх можливостей. Ум не повстане проти тіла. Ум не може увійти в усвідомленість. Душа спить і тільки іноді приходять в світ Ісуси Христи розбудити її, але безумці намагаються знищити їх фізично і знову політики та служителі церкви вводять людей в зачароване коло очікування змін. Ми не можемо врятуватися завдяки Ісусу. Ми отримуємо те, на що заслуговуємо, самі по собі. Ми маємо шанс самі врятуватися, ми самі відповідаємо за це. Ми або упустимо, або отримаємо, і відповідальні тільки ми.

Жоден політик не хоче, щоб країна по справжньому розбагатіла - хоча вони й кажуть, що вони все роблять для того, щоб країна стала багатою, але це тільки розмови і розмови про те, що вони працюють важче за шахтаря чи селянина. Вони не хочуть, щоб країна була багатою, щоб люди жили заможнo і

гідно - навпаки, вони все роблять, щоб люди жили в злиднях і виглядали, як собака у поганого господаря, даючи субсидію чи соціальну допомогу в чотири гривні на квартал. Вони такі дурні, що навіть не усвідомлюють тих прокльонів, які гласно і не гласно їм надсилають їх піддані. Так, вони дурні, але вони і примітивно хитрі.

Розумна людина ніколи не хитрує. Дурній людині завжди доводиться заміщати відсутність розуму хитрістю і підлими прийомами, які вони прикрашають словом - політика. Політик ще не людина, вона тільки що прийшла з варварської громади в цивілізоване суспільство і вскочила в крісло, не вміючи організувати економіки і прийнятних суспільних відносин, але вона вміє красти і навіть не красти, а брати, бо «працює» двадцять п'ять годин на добу - де і з ким? Вони навіть мають на меті, кожен - сидіти в кріслі вічно. Їх психотип дуже добре вивчений. Буває, що він іноді не при владі і без кабінету, то тоді він такий уболівальник за кожного, що, як говорила наша бабця, хоч і до жопи прикладай, то не вкусить.

«Якось Ефіопію відвідала група вчених з ініціативи ООН. Вони провели дослідження і сказали королю: «Ми можемо поправити здоров'я Ваших людей. Головна проблема Ваших підданих в тому, що вони п'ють брудну воду. Ось чому вони хворі, сонні, не енергійні. Це дуже легко змінити - треба дати їм чисту воду».

Ефіопський король їм сказав: «І після цього відбудеться революція. Я не хочу нічого змінювати. Нехай вони живуть так, як є».

Якщо люди бідні і голодні, то вони не можуть шукати способів і шляхів покращення життя, вони не можуть устремлятися до кращого. Політики можуть існувати і процвітати лише при умові, що люди загнані їх «реформами», їх законами в такий ганебний стан, що вони навіть не проявляють ініціативи для боротьби з ними. А політики придумали хороші сценарії для випуску негативу з суспільства: міняти партії-керівництво при допомозі куплених і контрольованих підтримувачів. Дуже подібна ситуація відбувається в Україні. Політика Мойсея повторяється. Ніхто не шукає раду, хоча вона присутня в голові постійно і у кожного. Спасайся, хто як може і з чим може.

«Політик:

- Скажіть, як ви визначаєте, що людина ненормальна? Психіатр:

- Ну, спочатку я задаю запитання, на яке середньостатистична людина відповідає з легкістю. Наприклад, якщо капітан Кук здійснив п'ять навколосвітніх подорожей і в одній з них був убитий, то в якій саме?

Політик:- Мм ... ну ... Не могли б ви поставити запитання на іншу тему? Я не дуже розбираюся в історії».

... як і в економіці, як і в сільському господарстві, як і в питаннях будь якої господарської діяльності...

Ми вже з самого дитинства привчені до рабської психології натовпу; суспільство змушує нас прийняти страждання, як норму життя. Держава дає мізер в оплаті праці і своєю ідеологією замкнутого клану в образі держави з її законами вводить в таке пригнічення і таке розчарування життям, що будь які дії в творенні щасливого життя видаються немислимими. Інша суспільна фундація – релігійна традиція засуджує багатство і возвеличує страждання, як умова для того, щоб потрапити в рай. Творити своє життя щасливим залежить від нас, від нашого вміння, рішення і устремління. Бажаємо всім щастя!

Немає іншого способу навчитися самостійного прийняття рішень, знаючи що воно небезпечне, але вчитися необхідно. Відкидаємо все, вчимося заново хотіти, самостійно приймати рішення і самостійно діяти. Знаємо, що зробивши помилку, то тільки ми і тільки ми будемо відповідальні. У помилках нічого поганого немає - тільки усвідомлюємо, що одну й ту ж саму помилку повторювати небажано. Тільки зробивши помилку, до нас приходять розуміння, що правильно, а що неправильно. Істина також пізнається через пізнання брехні і т. д. Просто знаємо, що іншого способу немає. І це відбувається по сей день. Це ознака хворого суспільства, ця хвороба вийшла з сім'ї і вона вигідна державі. Причина хвороби суспільства в тому, що нікому не дозволяється бажати і думати самостійно.

Є і інша сторона цієї медалі, що всі шукають того, хто б розпоряджався ними і вирішував за них життєві проблеми - служитель церкви, політик. І тоді люди страждають мільйонами і марно - це справа рук змовників. Це їх ідеї, ідеї людиноненависництва. Вони не люблять себе, вони не люблять інших, як повчав Ісус, але вони люблять керувати і люблять гроші, а в гонитві за ними втратили душі. Їх навіть за визначенням не можна називати людиною чи найближчою тваринною істотою - мавпою - вони ракова пухлина людства. Але навіть і тут вони можуть прикриватися словами, які обумовлюють духовні загальнолюдські цінності. Адже по суті людство є такою ж абстракцією, як і держава. Реальна людина, реальна річка, але ніхто не може побачити все людство, обійняти його, поцілувати, поговорити з ним, бо

воно тільки слово, за яким нічого немає, але цим маніпулюють політики - в ім'я Батьківщини, в ім'я християнства ... і зменшуються десятками, тисячами, мільйонами людей. А як же людство, а як же загальнолюдська любов - просто фікція і обман. Політики реальні організатори реальних убивств реальних мільйонів вбивств.

Яка різниця між Іваном і президентом, якого теж звать Іван. Всі народилися однаковими і всі стануть прахом - якщо на це дивитися з позиції суспільства, але є і сутність, є й такі, сутності, але є й ті, хто не знає нічого про сутність.

Критерієм людства у визначенні як такого ми бачимо те, щоб основній масі людства створювати умови красивого і не обтяжливого життя, чи хоча б не заважати їм так жити. Критерієм життя є людина, але не суспільство; критерієм Бога є людина, але не релігійна традиція; критерієм нації є людина, але не державарат. І якщо ми це усвідомлюємо, то і жити нам всім буде добре і легко.

Ми навіть не усвідомлюємо життя і того, що зробило з нами суспільство в нашому житті. Наше суспільство змусило нас душею відчувати велику незручність, воно зробило нас нещасними. Ось чому нам подобаються ці розмови про нещастя: коли хтось каже, що життя - це страждання, то ми негайно погоджуємося. І не тому, що життя - це страждання і не тому що твердження, ніби життя і, що це страждання має якесь логічне обґрунтування - немає і не існує ніякого логічного обґрунтування в появі в нашому житті страждань. Але чому тоді люди негайно погоджуються? Тому, що їх життя підтверджує це щодня. Їм відомо тільки нещастя, їм відомо тільки страждання і вони негайно погоджуються. Іншого вони не знають. Але парадокс в тому, що і знати не хочуть - їм краще прийняти співчуття, ніж зважитися на самостійне прийняття рішення - бути вільним.

І ця ситуація, ці страждання, ця зростаюча напруженість... День за днем людина відчуває себе гранично напруженою, і здається, що з цього не можна вийти. І біль наростає. І неможливо навіть побачити причину, через яку ми страждаємо. Чому ми повинні страждати? Що ми зробили? Який невдалий день. Він міг би зателефонувати мені хоча б з поваги. Вона мене кинула. Дрібні історії, які ми розповідаємо собі і іншим, часто мають форму скарги. Вони створені несвідомо, щоб через посилення почуття власної важливості, правоти хоч якось підсилити наше завжди ображене самовідчуття, для цього нам слід зробити когось неправильним. Почуття такої «правоти» піднімає нас в позицію уявної переваги і таким чином посилює помилкове самовідчуття его. Крім того, це створює супротивників і ворогів: так, его має потребу у ворогах, щоб встановити межі чи фон для задоволення.

Страждання починається тоді, коли ми ментально називаємо ситуацію небажаною чи поганою, або вішаємо брехливий на неї подібний ярлик. Ти ображаєшся на ситуацію, і образа персоніфікує її і вносить в неї реакційне «я». Давати ситуації назву чи приклеювати до неї ярлик - дуже сильна звичка, але її можна зламати. Починаємо практикувати "не-називання» негативних фактів і подій з малого. Якщо ми запізналися на літак, упустили і розбили чашку чи посковзнулися і впали в бруд, то чи можемо ми втриматися від того, щоб називати це відчуття поганим чи болючим? Чи здатні ми негайно прийняти «такого» на даний момент, як доконаний факт, як наш факт дихання? Коли ми називаємо щось поганим, це викликає у нас внутрішнє емоційне стиснення. Коли ми дозволяємо цьому бути, як можливий звичайній ситуації, то відсутнє бажання характеризувати, і несподівано в нашому розпорядженні виявляється неймовірна енергія, а ум організовує все для ліквідації того, що сталося, як якусь децицію. Яким простим було б життя без цих історій і програми ТВ «Час новин».

Вони присутні, вони є стимуляторами в пізнанні світу і течії життя. Життя саме по собі є безглуздом. Сенс з'являється в житті розумної людини, коли вона бачить, що все марно, безцінно. Надія ... може бути, завтра все зміниться. Може бути, якщо не сьогодні, то завтра ми отримаємо мить блаженства. Чекаємо і дуже чекаємо ... - чекайте. Так, це щось на зразок опіуму. Найбільше, що можуть зробити сучасні психологи, то це зробити своїх пацієнтів більш пристосованими до суспільства, але вони захворіли від суспільства, тоді як знову пристосовувати до того ж хворого суспільства. Суспільство ненормальне, неправильне, якщо більшості його живеться погано і важко. І ця допомога більше схожа на косметичну роботу з особою - суть від цього не змінюється. Ось в чому проблема. Майже всі психологи, психоаналітики, психотерапевти за допомогою гіпнозу, наркотиків, електрошоку і методів психоаналізу примушують пристосовуватися до ненормального суспільства. Може бути пацієнт нормальний і саме тому він не може пристосуватися до ненормального суспільства. Таке лікування поверхневе, але якщо людині показати чи краще передати знання ролі усвідомленості наших психічних явищ, наших діянь, то це докорінно може змінити спосіб життя кожного. Ось ми так довго йшли по цих рядках слів, щоб можна було усвідомити той негатив, який присутній в нашому житті і показати його нікчемність для душі і для усвідомленої організації нашого життя в радості.

Ми вже говорили про нове явище в житті людства - психології, як про сучасний замітник релігійних традицій. Психологія не дає можливості пізнати себе. Чому? Суть цього замітника та ж - бізнес,

володіння іншими. Це кастова організація, схожа на юридичну, банківську, фармацевтичну галузь. Ми можемо прийняти психологію як підказку, але усвідомлюємо, що в своєму житті це не панацея і нам слід глибше рухатися в своє життя. Це є трошки відступом і ми продовжимо пізнання духовності.

Людям створювалися і створюються умови, щоб вони не були здорові духом і тілом, щоб вони не були розумні. Все зводиться до середньостатистичного показника. Цим займаються дитячі дошкільні установи, школи, університети, аптеки, лікарні і інші суспільні інституції з їх бездуховними ідеологіями. Ніхто інший не може нав'язати нам свою ідею. Але протягом століть тисячею і одним способом люди правили людьми. Вони правлять нами за допомогою своєї фізичної сили. Вони правлять нами за допомогою грошей. Вони правлять нами за допомогою політики; вони правлять нами за допомогою псевдоінформації. Вони правлять нами, створюючи певний образ соціальної поваги в стоянні на задніх лапках в очікуванні ..., називаючи це правами людини, за які нас спонукають боротися. Ми прийшли у світ, щоб жити і творити, а не боротися. Здорові і розумні люди небезпечні для держави і у міру зіткнення інтересів і суспільству. В здоровому тілі і здоровий чистий дух - він рано чи пізно буде шукати поза межі. Розумний також шукає шляхи проникнути в таємниці життя - і ми тепер знаємо, що це досягається одиницями і не на основі тих засадничих інформацій освіти, що дає суспільство.

Тільки в спокої і умиротворенні нам дається можливість побачити суть проблеми і побачити шляхи виходу з них, бо в стані незадоволення, розчарування і відчаю ми відштовхуємо від себе позитивну енергію, чим послаблюємо себе духовно і фізично і це не дає нам розуміння для свідомого виходу з негараздів, але і не вистачає сили на діла позитивні. Це шлях віддалення від Бога.

Одним з негативних явищ чи присутності відчуття в собі цього явища, яке називаємо завистю лежить бажання стати щасливим, як якийсь певний ідеал. В такої людини навіть відсутнє розуміння в чому основа цього щастя. Таке розуміння щастя не є правильним. І в разі не здійснення цього ідеалу ми і страдаємо. Однак маючи мнине задоволення, що хтось дає нам привід зазидувати, то ми стаємо, що не є самим страшним джерелом негативу. Ми стаємо злорадствувати і такий стан починає нам подобатися. Наше життя стає подібним колу по якому ходить віл запряжений в манеж – ні вліво, ні вправо: одна монотонність. Крім того, знаємо, що щаслива людина не зазидує, вона є той індивід, який знає, як бути щасливим. Ви, читаючи ці книги, теж зможете навчитися бути щасливим.

Іншим видом людських страждань приховано в людській браваді, яка проявляється у похваланнях і теж корінням виходить, як певна реакція, із зазиди. Природа таких дій в похвалання лежить бажання, щоб на нас теж звернули увагу, тобто такий собі психічний трюк, щоб запалити зазидь до себе, як особистості. Знаємо, що і цей вид зазидування також є негативним.

До цих «братів» негативу належить і критика чи самокритика. Критика виходить з тієї процедури, яку ми розглядали раніше, бо підставою для критики завжди є недоліки в комусь, які ми побачили. Але згадаймо принцип дзеркала – ці недоліки перш за все є в нас. Коли ми так їх будемо розуміти, то у нас зникне бажання когось критикувати, зазидувати, похвалитися. Якщо ж критикують нас, зазидують нам, то це підказки нашої душі для пошуку в собі негідної поведінки нашого єства. Самокритика теж несе негатив, бо якщо ми ще живі в людській подобі, то однозначно в нас є достатня кількість позитивних якостей, а бачення в собі недоліків має бути продовженням бачення причин невдоволення собою. Тоді це буде розумним підходом в пізнанні себе.

Ці прояви негативу є плодами нашого хворого ума, нашого егоїзму, як складники нашого проблемного життя і є складниками наших страждань. Страждаючи на протязі життя через невирішені проблеми, через втомливі труднощі, людина в підсумку починає розчаровуватися в своєму житті. Виснажується тіло, ум, відчуття і невміння бачити коріння своїх страждань приводить до захворювань тіла, як можливість організувати собі відпочинок. Це душа «організувала» такий «відпочинок, щоб наш ум зміг в спокої поміркувати над своєю організацією життя. Так саме над організацією, не над відпочинком чи відстороненням від діяльності аж до збайдужіння до всього і всіх. Навіть відмовившись від творіння доброго і красивого в своєму житті, то негатив нас сам обліпить. Це подібне на ситуацію, коли ми стоїмо в болоті і почали відчувати, що нас почало засмоктувати, то наше не діяння приведе до загибелі. Тільки творча діяльність спонукає до позитиву.

Зрозуміймо, що ми істота соціальна і не можемо фактично випасти з соціальних відносин. І якщо ми насичені негативом, то винуватим завжди буде хтось інший. Де виникають такі взаємовідносини, то там завжди конфлікт. З дозволу, і тут вставимо, що цей вид негативу, як зазидь є отрутою для нашого тіла. Очищувачем тіла є і наша кров, орган очищення – печінка. Симптоми її захворювання є ознакою появи другого такого «брата» зазиди, як гніву і обиди на таке життя. Отрута зазиди і виведення з ладу фільтра-печінки, щитовидної залози, селезінки, апендиксу приводить до онкозахворювань – починає гнити тіло і наступає смерть тіла. Зрозуміли? Якщо хочете жити, то починаємо вивчати себе і стяжати

духовні енергії.

Крім того ми в книзі «Спомин про любов...», згадували таку небезпечну дію-недію, як ігнорування, байдужість, то і тут вона може мати місце. Це може бути одним з видів прояву заздрості. Коли ми заковуємо свою душу в кайданки байдужості, коли в нас зникає властивість відчувати чужу біль, біду, горе, то і цим ми теж уподібнюємо себе до енергій заздрості. Чого саме так ми ставимо на одні терези заздрість і байдужість. Бо в них одні причини – це небажання допомогати іншим бути щасливими і це бажання сховане за жадністю нашого ества: душі і ума. Це наша хвороба підкріплюється новими проявами ума: він родить і утверджує в собі думку, що якщо хтось щасливий, то від цього у нього щастя буде менше. Щастя, як і сонця вистачить всім. Шукаємо його в собі. Воно там є. Тільки бажання визначити його наявність, його кількість і спонукає жадний ум до таких негідних психічних дій. А все таки виходити з негативу нам доводиться самому чи з нашою участю. Десь читалась така повчальна ситуація. Людина, ходячи босоніж по дорогах і в інших місцях періодично пошкоджувала ноги камінням, склом, корінням дерев, колючками, кропивою, чим створювала собі болі і незручності, ремствуючи на життя. А потрібно було всього навсього взутися. Не життя винувате, не камінчики, а самому слід проявити турботу про себе. Тоді поміняються і відносини. Починаємо вчитися позитивній організації свого життя.

Дозвольте ще раз зупинитись: болі, чи зміни в функціонуванні тіла дають сигнал про наявність страждань душі. Досить рідко хвороби йдуть по біологічних генних каналах від батьків, а ще рідше від необережного поводження із здоров'ям. Хоча і вони мають місце в нашому житті. Тіло дається душі для удосконалення самосвідомості, для її позитивного поступу, як процесу розвитку унікаму. Тіло з умом дає нам шанси рости і розвиватись духовно, творячи позитивні енергії. Саме цього чекає від нас Бог в своїх кімнатах. Тому нам слід вчитись прислухатись до свого організму і він дає підказку для позитивного прийняття рішення.

Сигнал тіла є реакція на наші думки, слова, або вчинки. В деяких дослідницьких працях, а це підтверджується і нашими спостереженнями-практикою, що реалізація слова, чи початок дії негативної (а в більшості нашого рутинного життя це є негативізм) енергії настає після першого больового дзвінка в тій, чи іншій частині тіла; той, чи інший прояв відхилення в життєдіяльності організму, чи позитивної у присемних відчуттях. Прислухаймось до тіла і ми позбудемось великої частини болей, а саме основне, що тіло нам дає шанс очищатись душею.

«Дійсно, можна робити операції селезінки. Фізично організм може деякий час існувати навіть без неї, але це буде чисто фізичне рішення. Дотепер люди не піклуються про наслідки для тонкого тіла, тим часом орган, пов'язаний з тонким тілом, має бути дуже обережним, але не знищуваним. Відбувається те ж саме, що з видаленням апендикса. Людина не тільки живе, а й навіть жиріє, але все-таки одна з головних функцій психічної енергії вже порушена. Апендикс вбирає психічні елементи їжі. Хтось може жити і без таких елементів, але навіщо ж позбавляти організм таких помічників? Звичайно, всі фізичні операції серця показують, наскільки лікарі далекі від психічних проблем, тому потрібно дуже уникати всіх фізичних операцій, якщо при цьому не дотримані умови тонкого тіла. Самі неминучі операції слід супроводжувати відповідним навіюванням, щоб частини тонкого тіла могли прийняти найбільш потрібне положення. Адже з тонким тілом потрібно подумки спілкуватися. Якщо думкою затвердимо навіювання для самозахисту вогненної енергії, то безліч наслідків буде уникнуто. Особливо потрібний такий самозахист від всяких заражень. Якби протягом операції можна було б вселяти необхідні процеси, то допомога тонкого тіла значно б допомогла бажаному результату. Такі навіювання можуть регулювати всі функції організму. Але без цієї допомоги сумно спостерігати, як спотворюються тонкі тіла». Е.Реріх.

Такі знання були відомі людству давно і можливо в практичній медицині слід залучати одночасно з хірургом, анестезіологом і фахівця гіпнотизера, психолога, духівника. Ми не можемо говорити, щоб кожен лікар був гіпнотизером, ... але йому слід зрозуміти духовний світ хворого, навчившись якісно володіти вислуховуванням, давши можливість проявити витікання всіх шкідливих речовин, а не тільки підходящі в систему симптоматики захворювання. Бо в тілі, а також в душі на протязі життя збирається чимала кількість різних видів негативних енергій, які сконцентровані в тих, чи інших частинах тіла, але на даний момент проявилися в болях якогось одного органу. Хоча кожен лікар скаже такому пацієнту, що у нього вже є цілий «букет» різних зворювань. Таке лікування необхідно при багатьох болях і якість уявного, словесного або дієвого діалогу допоможе привнести важливий висновок в процес лікування, викликавши у хворого довіру до нього і щоб на підставі цього надати дієву допомогу. Мало розуміти довіру, як абстрактно моральне поняття. Слід оцінити довіру і як рятувальний засіб в медичній практиці. Така допомога потрібна періодично, як профілактичний засіб. Такий підхід розкриває шляхи, але не є самою аптекою. Для такого спеціаліста в багатьох випадках все таки може бути основним лікувальним

засобом і без хірургічного, чи медикаментозного втручання. Просто слід допомогти душі і тілу включитись в процес лікування. Нехай люди мають можливість спостерігати і знаходити свого лікаря, а лікар свого пацієнта. Таким фахівцем може бути і сам хірург. Такі індивідуальності творили і творять в медицині - це люди з даруванням від Бога. Їх участь не зашкодить душі й тілу, а тільки допоможе нашому єству. Ми не фахівці від медицини і не є прихильниками сучасної медицини, але такий підхід до здоров'я людини, як частини Природи був би хорошим придбанням для Всесвіту і кожного окремо. В деяких країнах практикують видачу сертифіката про допуск до медичної практики після отримання дипломної освіти саме на основі духовних здібностей. Почитайте при нагоді.

Потреба в таких спеціалістах духівниках досить велика у всьому суспільстві. Інше питання, чи готове суспільство співпрацювати з ними. Суспільство однозначно почне відторгувати їх з свого середовища, крім поодиноких особистостей. Статистика підтверджує і в реальності так є, що в медицину, як і в середовище духівників прилаштовуються випадкові люди з різних причин, але не за покликом душі. Знаймо це.

Тому ми, як хворий, маємо шанс подумати і обміркувати своє життя за певний проміжок часу в минуле і знайти те, що спричинило хворобу – це, можливо, наші думки, слова, чи вчинки, в яких ми жили не по правді, порушивши рівновагу між духовними потребами і тілесними бажаннями. Перевірте самі себе. Однак, коли наше єство, наше єство свідоме свого духовного розвитку, то спокій є його станом буття. Стан самості означає відхід від думок і їх родичів – слів і дій на певний час. Це і буде нашим духовним лікуванням нашого духовного світу.

Мудрість нашого єства ми придушуємо командами і бажаннями ума. але знаємо, що і зауваження відносяться до підказок і в наших інтересах не приймати їх з критикою, а усвідомити причину їх появи. Душевний дискомфорт також є реальною підказкою на більш уважне сприйняття дійсності, аби усвідомити попередні наші і тільки наші думки, а особливо діяння.

Дбаємо про чистоту тіла, бо це теж є турбота про чистоту душі, або ж хоч не засмічуймо їх з суто модних, культурних, споживацьких потреб (миємо, стрижемо, чистимо тіло, не переїдаємо і не їмо все підряд, не зловживаємо спиртними напоями, вчимося пити воду і споживати їжу; носимо чистий, вільний, зручний одяг і бажано з матеріалів рослинного походження, який би виконував свою функцію; у розмові не застосовуємо бранних слів, не перетворюймо свій діалог з будь ким в потік інформації, в слова осудливі, в слова самовозвеличення).

Хвороби тіла, звідки вони беруться? – Від страждань душі, а душа страждає від наших думок, слів, і дій, які не співпадають з духовними енергіями Всесвіту – ми не з'єдналися з тими великими енергіями і ми самі собою незадоволені, здавалось би із-за нічого. Так ми починаємо нарощувати в собі негативну енергію незадоволення, яка додатково перебиває потоки позитивної енергії зі Всесвіту, бо по цьому потоку до нас прямує негативна енергія і в результаті ми ще більше злобимося, ще більше говоримо негативних слів і ще більше робимо браку в роботі – душа страждає – хвороба тіла прогресує. Якщо ми цей процес не зрозуміємо і не навчимося з нього виходити, то ці хвороби стають в нас хронічними, а то і такими, що наближають нас до сильних болей: тіло кричить, бо душа кричить – її своєчасно не почули, не почули її прохань в підказках. Неможливо людям дати панацею, якщо умови життя не будуть очищені. Люди мріють спастись від раку, чи іншої хвороби, але нічого не роблять, щоб запобігти їх появі своїм способом життя. Починаємо переосмислювати?!

Біль - це не звичайний стан тривоги. Тривога, занепокоєння завжди концентрується навколо певної проблеми. У нас немає грошей - ось і тривога; у вас недостатньо одягу, а настають холоди, ось і певне занепокоєння; ми хворі, і у нас немає ліків - тривога. Занепокоєння з приводу певної проблеми. Надумані проблеми можуть стати стражданнями від неспокійного ума. Самі ж больові відчуття появляються із нашого невміння усвідомлювати, що ми своїми проблемами і стражданнями йдемо наперекір нашій душі, нашій реальності. Через болі душа просить міняти спосіб життя, впорядкувати свої думки, слова і дії.

Страждання не пов'язане безпосередньо з проблемою як такою, бо їх у нашому житті повно і вони є невід'ємними в ньому, як певний стимул до руху, до реалізації і наповнення життям тими речами, які і створюють проблеми. Страждання входять в життя тоді, коли ми не в змозі вирішувати окремі проблеми, бо ми не шукаємо причин їх неможливості їх реалізувати і не вивчаємо їх, як певну потребу, чи намагання в досягненні якоїсь мети. Зазвичай, саме мети і не такої вкрай значимої, чи потрібної в нашому житті. Тоді наш ум просто сприймає все, як безплідні і марні свої намагання. Навіть дихати, жити уявляється, як непотрібною тяготою, ми сприймаємо свою непотрібність, як себе, так і інших.

Нам просто необхідно змінити всі вихідні умови нашого минулого: по перше, відійти від цілей, які ми собі поставили, не зваживши на можливості; визначитися з своєю важністю в своєму середовищі; відмовитися від реалізації ілюзій, до яких ми підійшли у формуванні, як суспільна істота, а не як біологічна чи духовна в своїй пристрасі, а по друге, усвідомлено піти від ілюзій небесного раю і явного

пекла, цю абсурдну ідею про майбутню винагороду - усунути ідею про те, що ніби прийде якийсь месія і врятує нас від наших страждань. Але вся ця ситуація може бути змінена.

Є безліч як ледь помітних, так і легко розпізнаваних форм страждання, які є настільки «нормальними», що зазвичай не вважаються за страждання і навіть можуть задовольняти его, - роздратування, нетерпіння, гнів, суперечки з приводу чогось малозначимого чи, як звичайна психічна реакція на негатив, або суперечка з ким небудь, обурення, образи, висловлення невдоволення, які нас не зачіпають по суті, бо ми не є джерелом їх появи. Вони можуть бути як порив вітру, в який ми попали, вийшовши із за будинку, бо він не був спеціально для нас – він навіть нам не придатний як підказка. Ми можемо навчитися розпізнавати всі ці форми страждання при їх появи, і знати, що в даний момент ми самі собі завдаємо страждання. Якщо у нас є звичка завдавати страждань собі, то ми, швидше за все, завдаємо страждання і іншим, бо ми їх хочемо позбутися. Ці несвідомі стереотипи мають тенденцію зникати, як тільки ми сприймаємо їх усвідомлено.

Відкидаємо ідею про те, що хтось інший відповідає за наші нещастя і страждання; відкидаємо ідею про те, що хтось інший може дати нам сенс життя. Знаємо, що ми одні і тільки ми творці фактів і подій в яких ми перебуваємо. Просто сприймаємо той факт, що ми живемо один - може бути, в натовпі, але ми живемо один, може бути, зі своєю дружиною, подружкою, кимось іншим, але і вони теж одні в своїй самоті, а ми один в своїй, і ці самоті не стосуються одна іншої, ніколи не торкаються одна одної. Вони можуть стикатися поверхнево, як і сама релігійна традиція, як президент з його законами. Ми навіть не знаємо себе, хто може знати нас? Ми не знаємо свого стану самоті, ми не хочемо в нього входити - ми боїмося. Краще взяти щось поверхнево: стакан горілки, наркотик, закон, релігійний канон - і втішати себе. Так, ми втішаємо ними себе. Поспостерігайте за собою. Після моменту прийняття наш ум зосереджений на прийнятому і в нас відбувається розслаблення, нам трошки приємно, а далі знову процес накопичення болю і страждань до наступного прийняття. Це звичайна втеча від себе. Нам просто слід усвідомити стан самоті, увійти в своє усамітнення без страху, розуміючи, що в житті у нас багато створюються хороших і поганих ситуацій і нам їх необхідно вирішувати по можливості, не вирішимо, то і в цьому немає відчаю і гіркоти. Так зникне страх, так зникнуть наші уявні концентрації про проблеми. Так ми будемо бачити себе і все навколо себе ніби з боку і ми усвідомлені цього і нам приємно спостерігати за спокійним ритмом нашого життя. Це важливий момент у житті кожного. Це покаже той званий смисл життя, покаже ту умовність, що ми називаємо шлях до істини, бо саме таке усвідомлене життя і є істинним сенсом нашої місії на планеті.

Загальновідомо, що всі проблеми виникають із взаємовідносин. Із взаємовідносин також будуються прекрасні якості між людьми – доброта, радість, любов, щастя. Тому весь час наш ум працює над вибудовою прийнятних для нього взаємовідносин. Але ж звідки в наше життя приходять проблеми і незадоволеність? З нашого невміння давати комусь ці позитивні якості і нашого невміння приймати їх в наше життя. І так із життя в життя; і так із дня в день протягом життя. І те, як ми проживаємо життя залежить багато від нас. Чи говоримо ми кожен день, як любимо тих, хто з нами поряд. Чи благодаримо ми їх, чи цінуємо їх, чи бережно і відповідально ми відносимося до них. Чи дякуємо ми Всесвіту за все, що дає нам і за те, що ми зуміли взяти. Бо у світі і без нас достатньо горя і страждань. Та ніхто не впевнений в тому, чи ми проснемося завтра. Все потрібно робити усвідомлено сьогодні – благо дарити, шанувати, любити... всіх, всіх, бо інакше який смисл життя. Кожен наш день – це маленьке прожите життя. Вечір – фініш дня, як маленький фініш життя.

Фініш. Смерть. Навіть старі намагаються не говорити і не думати про неї - можливо, через страх. Традиція, яка заперечує смерть, неминуче дрібніє і стає поверхневою, стурбованою тільки зовнішнім виглядом речей. Коли смерть заперечується, життя втрачає свою глибину. З нашого життя йде можливість пізнати, хто ми за межами імені та форми. Вчимося з дрібниць пізнавати процес смерті - чим вона може збагатити наше знання і свою роль в нашому житті, то, можливо, це буде стартовим майданчиком в пізнанні страху, який супроводжує нас усе життя.

Люди мають схильність відчувати себе незатишно по завершенні чого небудь, тому що будь яке завершення - це маленька смерть. Ось чому в багатьох мовах слово «пока», попрощатися з покійником означає - «ще побачимося». Коли що небудь закінчується - дружня зустріч, відпустка, або коли діти покидають будинок - ми переживаємо маленьку смерть. Цей еталон, що з'явився в нашій свідомості у вигляді цього відчуття, розчиняється. Найчастіше це створює у людей відчуття спустошеності, яке вони ні за що не хочуть ні пережити, ні повертатися до нього обличчям. Якщо в своєму житті ми сподобимося навчитися приймати і навіть вітати завершення, то можемо виявити, що відчуття спустошеності, спершу сприймалися незатишним неспокоєм, починає перетворюватися в якесь відчуття внутрішньої просторовості, де панує глибокий спокій. Навчаючись вмирати щодня, ми відкриваємо себе.

Життя продовжується. Іноді трапляється, що дуже хворий чи дуже старий чоловік в останні кілька тижнів, місяців чи навіть років свого життя стає, так би мовити, майже прозорим. Коли такі люди

дивляться на нас, то ми можемо побачити світло, що струмує у них через очі. У них не залишилося жодного психологічного страждання. Вони здалися, і тому суспільна особистість, створена умом зникає. Его уже зникло. Вони «померли до тілесної смерті», і знайшли глибокий внутрішній спокій, який і є усвідомленням безсмертного всередині себе. Смерть не щось аномальне чи найстрашніше з усіх подій, як запевняють нас сучасні релігійні традиції, позначаючи процес смерті, як покарання за наші гріхи. Смерть - це найприродніше явище в світі, невіддільне від своєї протилежності - народження. Нагадуємо собі про це, коли будемо сидіти поруч з вмираючою людиною.

Якщо ми починаємо усвідомлювати, що ми помremo, то в ту ж мить ми починаємо переосмислювати життя. Тоді ми хотіли б, щоб смерть поглинулася життям і життя тривало вічність. Але коли смерть як би поглинається життям, тоді народжується життя дисципліни, життя пошуків шляхів продовження життя, пошуків самих методів. Тоді ми живемо, але завжди пам'ятаємо про смерть. Ми рухаємося, але завжди знаємо, що рухаємося до смерті. Ми насолоджуємося, але завжди знаємо, що так буде не вічно. Це означає, жити повністю будучи пильними і усвідомлюючи смерть, це означає, жити спрямованим життям, жити з відчуттям напрямку. Тоді у нашій річці життя є обидва береги - життя і смерть, і річка свідомості тече між ними двома. Якщо хтось намагається жити, відкидаючи смерть, то його частина намагається рухатися уздовж одного берега, і річка свідомості людини не може бути повною. Йому буде чогось не вистачати, він упустить щось прекрасне. Його життя буде поверхневим, в ньому не буде глибини. Без усвідомлення присутності смерті немає і глибини. Без усвідомлення життя немає і його якості.

Але хіба можливо вести прекрасне статеве життя, пам'ятаючи про смерть? Хіба можливе блаженство, пам'ятаючи про смерть? Хіба можливо любити глибоко, добре знаючи, що ми помremo, і наша кохана помре? Можна, але не слід пам'ятати, думати, зациклюватися на цих крайнощах. Крайнощі завжди абсурдні. Вони завжди проти основ життя. Приймаємо життя усвідомлено і все потребує буде присутнім в нашому житті. Життя, що містить в собі всі протиріччя, в якому стільки відтінків, і, тим не менше, всі відтінки гармонійно зливаються, таке життя багате.

Ми будемо в монастирі чи в печері майже одні, у нас є умови бути істинними, але тоді у нас не буде жодних можливостей, які могли б стати викликом, які б спонукали нас до зростання - ми втрачаємо середовище для росту, бо тільки усвідомленість сприяє буяючому зростанню, як пожива для зростання дерева. Перебуваючи в певній ізоляції, ми випадаємо з життя, а, між тим, люди можуть по справжньому рости тільки в житті. Життя є велика можливість. Скит і печера є наслідком усвідомленого рішення, а не як спосіб відходу від життя, від Бога. Звичайно, тоді не буде умов брехати людям, так як брехати буде нікому, говорити буде ні з ким, ні з ким буде вступати у відносини, але ми і далі можемо брехати собі розмовляти з суспільством в своїх думках. То яка різниця де ми говоримо. Якщо наш відхід є доказом у можливостях ума зробити таке усамітнення, а не є усвідомленим його рішенням, що це не є покликом душі, то гріш ціна йому.

Так, в монастирі ми будемо частково ізольовані, вічно самотні, тупі і мертві. Ми знову станемо мертвими, тому що у нас не буде ніякої можливості для відповіді. Так, ми не будемо говорити неправду - але кому ми будемо говорити правду? Ми не будемо гніватися, це вірно - але і любити ми теж не будемо. Так що це щось безглузде. Гнів відкидається, але й любов теж зникає. Це як в тому анекдоті, коли чоловік злякався хвороби і тому покінчив з собою. Тепер він ніколи не буде хворим, це вірно - але і живим він теж ніколи не буде.

«Два куми розмовляють про життя. Один каже:

- *Є ж люди, куме, яких нічого не турбує і у яких немає проблем?*
- *Є звичайно.*
- *І як їх впізнати?*
- *Дуже просто, куме. У них на великому пальці ноги бирка з прізвиськом...»*

Політики страждають, але справа варта того. Багаті люди страждають, але справа варта того. Бідні люди не можуть так сильно страждати, і вони не страждають, вони не можуть дозволити собі так багато страждань. Такий великий обсяг страждання можливий для нас тільки тоді, коли ми можемо свідомо дозволити собі страждання. Ті люди, які нічого собою не представляють тих особистостей, і вони не мають влади чи грошей, то вони не страждають сильно, їм немає за що страждати, вони психічно не прив'язані до великого обсягу речей у навколишньому середовищі, їм мало доводиться втрачати. Ми не можемо образити їх, адже вони вже стоять в задніх рядах, а ми спрямовані своїм его вперед і вгору в цьому громадському облаштуванні. Але ми готові заради дрібниць життя воювати. Тоді як матеріально менше забезпечений заради деяких дрібниць життя готовий від них відмовитися - подумати тільки - на кілька таких дрібниць в житті зменшитися, ну і що. Таким чином його Его не мучить і він не страждає. Багатий і владоможний готовий відмовитися від реального блаженства, аби залишилися за ними якісь

увні і не настільки важливі дрібниці життя - вони високо оцінять факт, якщо з їх кабінету по процедурі не заберуть графин для води. Вони готові страждати в максимально можливої степені, скільки зможуть витерпіти, якщо це допоможе его.

Зовнішня високомірність показує наше внутрішнє безсилля; зовнішня гординя показує нашу духовну слабкість і пустоту; зовнішня злоба показує наявність в нашому єстві внутрішньої доброти... Розуміючи так свій негативізм і знаючи, що в нас є паростки позитиву, то нам не так і важко вийти на позитив у нашому житті. Ми маємо визначитися з орієнтирами. Однак основна маса привчилася показувати зовнішнє зі своїх корисливих побуджень і закриває цим негативом те прекрасне, яке є в кожній конкретній людині, в її серці, в її душі.

Вся ситуація в тому, що людина хоче мати більше егоїзму, який зовні проявляється у важності, гордині, глупоті і неприхованій дурості, але є, як ознака успішності в суспільних відносинах і одночасно бути щасливою. Так не є. Тому тут слід зрозуміти причину страждань. Ми хочемо відкинути нещастя, але не хочемо відкинути важливість своєї персони, тобто наше его. А нещастя не можна відкинути. Нещастя - це тінь его. Можна відкинути тільки его. Варто нам відкинути его, і страждання зникне. Ми вважаємо, що це занадто велика ціна. Насправді, нам не вигідно відкидати нещастя з позиції суспільного ума, бо духовного в цих подіях, в цих фактах ми не бачимо, ми не чуємо в цьому стукання Божественного в наше життя. У своїй пристрасті нам вигідно триматися цих дрібниць і страждати, бо ми б відкинули своє его в ту мить, коли усвідомили б природне положення речей.

Слова про «блаженство» можуть так і залишитися словами. Вони можуть не мати для нас ніякого змісту. Зміст приходить нашим досвідом через усвідомлення. Живемо так, як підказує нам наш власний досвід нашого маленького світу, коли ми маємо в ньому відчуття радості, задоволення і наші справи засновані на добролюбіві і справедливості. Нам це дано все з народження. Ми його принесли з собою в цей світ. Так жив Ісус Христос і інші праведники. Знайте це. Це є суспільне бачення деkim у реалізації своїх бажань, але є і тілесні потреби. Наприклад, для тіла великою психічною енергією є секс і якщо він підживлюється нашим его, то це непереборна енергія. Але дивимося глибше: і для Бога, і для Всесвіту, і для Космосу, і для Енергій наше єство не є настільки значущим в загальній цілісності. Тобто ми є - добре, немає нас - і теж добре. Говорячи в результаті, що наша позиція в стані спостерігача і є стан Божественного чи Всесвіту ... - ми ідентичні. Таке розуміння себе і всього дає відчуття легкоти і прийняття всього, як і розуміння процесу самої віддачі. Ми сприймаємо цей стан, як стан самості і усвідомленості єдності з усім. Ми у процесі (русі) виконання своєї місії на планеті. Беремо на себе більше, то за нами йде і більш громіздка відповідальність. Відповідальність має вийти з внутрішнього розуміння, тоді вона прекрасна. Якщо ми несемо свою місію по своїх можливостях, то ми і відчуваємо ту природну легкоту. Це стан блаженства.

Досвід не належить нам, ми - тільки свідок. Досвід - це досвід тіла, але ми усвідомлюємо. Усвідомлення наше. Все наше життя побудоване від усвідомленості чи з її відсутності. Коли ми відчуваємо себе нещасними, знову досвід належить або тілу, або розуму, які, насправді, не розділені і не розділені з нашим усвідомленням. Бо досвід є результат в комплексі. Бог - не що інше, як координуючий принцип життя.

Бог - це органічна єдність життя. Бог - це та енергія, яка з'єднується разом і складає ту цілісність в якій ми живемо і творимо. Наше розуміння залишається на тому рівні, на якому ми знаходимося. Якщо хтось каже, що немає Бога, то він просто ще не пізнав своє буття, як єдності Всесвіту; себе, як частинки, перш за все, як духовної сутності.

Досвід це наш стан, який сприйнятий через відчуття і прийняття, як таке, що відбулося. Однак в людині є те, що вище людини, більше людини, і неможливо поховати його де небудь на якомусь етапі життя, при досягненні якихось успіхів чи в кінцевому наближенні до смерті. Ми здатні самі переконатися в цьому, адже ми можемо шукати гроші і досягати влади, але кожен раз, коли ми будемо в черговий раз добиватися успіху, то ми будемо в черговий раз виявляти, що зазнали невдачі - в нас увійдуть відчуття якогось спустошення. Кожен раз, коли ми будемо домагатися успіху, успіх буде приносити нам тільки усвідомлення невдачі, або наше его буде залучати нас новими ідеями через висновки ума, що цей успіх такий дріб'язковий, а нам по плечу досягнення Евересту. У нас є гроші, але ми так і не задоволені, як і раніше, або навіть ще сильніше. У нас є влада, але ми настільки ж безсильні, як і раніше. Ніщо так не змушує людину усвідомлювати своє безсилля, як сила. Ніщо так не змушує людину усвідомлювати свою внутрішню бідність, як багатство. Це відбувається постійно.

Одна дуже багата людина розчарувалася в своєму багатстві, як це часто і буває. Насправді, розчарування має бути показником того, багата людина чи ні. Якщо людина по-справжньому багата, то вона схильна до розчарування своїм багатством. Якщо ж вона до цих пір не розчарувалася, то вона все ще бідна і бідна Душею. Напевно, у неї є гроші, але вона не багата, оскільки багата людина знає напевно, що всі її гроші ні йоту не задовольняють її. За нею всюди слідує глибинна тривога, порожнеча;

тепер ці почуття навіть ще сильніші. Отже з'явилася ясність. Бідняк може завжди сподіватися, що завтра буде все добре. Як же може сподіватися багач? Завтра буде все те ж саме. Надія померла. У багатого є все, що тільки може бути; завтра не принесе нічого суттєвого зверху. Таких прикладів багато. У нього вже більше грошей, ніж йому потрібно. Насправді, чим більше у кожного з нас грошей, тим менша їх цінність. Цінність грошей залежить від бідності.

Суть виходить від перенасиченості, коли гроші не мають цінності: є вони у нас чи ні, немає ніякої різниці; наше життя від цього не змінюється. Бути багатим означає зруйнувати цінність грошей, тоді гроші нічого не варті. І саме під кінець життя до багатих приходять розуміння, що вони нічого не досягли в духовному плані.

«Один чоловік прийшов до суфійського містика і сказав йому:

- Я розчарувався в житті і збираюся вчинити самогубство. Я подумував про те, щоб втопитися в річці, але тут побачив, що на березі сидите Ви. Я подумав: «Чому б не зробити останню спробу?» Я хотів би знати, що Ви мені на це скажете?»

Містик запитав:

- Чому ж ти так розчарувався?

Людина відповіла:

- В мене нічого не має. Ось тому то я і розчарувався - немає у мене навіть самої дрібної монети. Я - найбідніша людина на світі, і я страждаю. Все мені дається з таким трудом, я втомився вже. Просто благословіть мене на смерть, адже я настільки невдалий, що все, що задумане мною, завжди зривається. Я боюся, що навіть самогубство у мене не вийде.

Містик велів йому:

- Жди. Якщо ти всього лише збираєшся покінчити з життям і кажеш, що у тебе нічого немає, то просто дай мені один день. Завтра я що небудь придумаю.

На наступний ранок суфій привів цю людину до імператора. А той був учнем суфія. Містик сховався до палацу, поговорив з імператором, повернувся до людини і привів її до імператора. Суфій сказав самогубцю:

- Імператор готовий купити у тебе два ока. Яку б ціну ти не зажадав, він заплатить тобі.

Чоловік обурився:

- Що це Ви собі думаєте? Що я, ненормальний, очі продавати?

Суфій заперечив йому:

- Ти ж сказав, що у тебе нічого немає. А тепер все, що не зажадаєш, якою б не була ціна - мільйон рупій, два мільйони рупій, десять мільйонів рупій, сто мільйонів рупій - король готовий придбати твої очі. А всього лише кілька годин тому ти казав, що нічого не маєш. І не готовий продати очі? І збирався покінчити з життям? Але ж я умовив короля і вуха твої купити і зуби, руки, ноги. Вимагай же ціну, і ми все це відріжемо і дамо тобі гроші. Ти будеш найбагатшою людиною на світі.

Чоловік сказав:

- Я думав, Ви - мудрець, а Ви, насправді, - вбивця. І чоловік втік. Він зауважив: «Як знати, якщо я ввійду до палацу, а король такий же божевільний, як і цей, то вони почнуть видирати у мене очі ...»

Суфійська притча.

Він втік, а чи спроможні ми зрозуміти суть притчі? але він вперше зрозумів, яку велику ціну він міг отримати за свої очі. Але ми часто не вдячні за них. Ми не дякували Богу за те, що живі. Якби в цю саму мить ми вмирили, і поруч був хтось, хто накинув би нам ще один день, то скільки ми будемо готові дати за цей день життя? Ми будемо готові віддати все. Але ми не дякували..., тому що отримали життя безкоштовно. Ми отримали його як подарунок, а ніхто не оцінює подарунки по достоїнству.

Це відбувається через відчуття контрасту, бо ми так чи інакше побували в бідності і в багатстві; в безвладді і у владі - про це говорять наші устремління і досягнення. І на даний момент це вже є життєвим досвідом. До бідного таке усвідомлення не прийде, бо він не ввійде в цей досвід контрастного сприйняття. І природа такого відчутного контрасту в тому, що ми можемо зрозуміти, що є багатство поза нами – і досить величезне, але в душі ми все одно жebraк, який все ще бажає, просить, прагне і шукає, як би втратити свою бідність. Багатий не прагнув би.

Тому запрошуємо – будьмо зваженими, будьмо мудрими, усвідомлюймо, що смерть це не кінець

світу, це частина нашого життя, хоча досить маленька. Та і саме життя досить мале. Тому нам кожному належить зробити стільки хорошого і доброго, наскільки можливо за окремий день, за це наше свідоме життя.

Вчимося благо-дарити всім, кого зустрічаємо на своєму життєвому шляху в думці, словом, ділом і славословимо всіх, як Бога, за почуте маленьке позитивне слово в можливому числусь монолозі, за побачене чись позитивне діяння, в тому числі і своє – і результат проявиться негайно в наших відчуттях, в наших думках, в наших словах, в наших ділах через споглядання краси життя, через задоволеність життєвими обставинами. Позитивні маленькі і великі зміни почнуть наповнювати наше життя. Запрошуємо!

Ми і далі в цій книзі маємо вислідковувати цей взаємозв'язок душі і тіла в цих видимих і відчуваючих проявах наших душевних страждань і захворювань тіла.

Тож починаємо допомогати своїй душі вмінням їсти. Не випадково всі релігійні традиції надають особливу увагу їжі – що, коли і в якій кількості споживати. Частота наших захворювань напряду пов'язана із-за відсутності нашого спілкування з Богом. І перевірте – що коли ми постійно благословляємо їжу перед вживанням (хто словом, хто думкою, хто покладенням хресного знамення і так далі, бо такі, чи подібні дії присущі всім релігійним традиціям світу), то цими діями ми проводимо очищення їжі від негативної енергії, яка у випадку споживання, як такої, часто-густо турбує нас через захворювання. И просимо дозволу на споживання її, а після закінчення трапези благодаримо, яко нею наситили себе - душу і тіло. Не носимо сміття в храм душі нашої, очищуймо продукти харчування. Аналогію ми вже приводили в очищенні тіла. Так і з продуктами харчування. Ще в селах велику кількість продуктів харчування надбавають з молитвою – готують ґрунт до посіву, сіють, саджають, доглядають, збирають врожай. Це є теж одним із способів мати силу духу в собі, споживаючи чисту їжу. Тому постійно, де б не були очищуймо їжу, бо ми ж не знаємо, які люди готували ці продукти харчування, які ми купуємо в магазинах, чи на ринках. Можливо, людина перебувала в стані злоби, незадоволення, матюкалася, сварилася, плакала, проклинала, то це ми маємо усвідомити, як потребу благословення їжі, води перед споживанням. Благосна, благословенна їжа міняє нашу енергетику ества на краще і цьому є досліджені підтвердження. Звичайно, люди, які вирощують самі деякі продукти харчування, то вони і мають більше шансів їсти здорову і чисту їжу. В містах це майже неможливо, але благословляти її може кожен, перед цим наскільки можна увійти в спокій. Їжа ж бо дає міць і красоту нашому тілу – храмові душі нашої, як частинки божої присутності в нас. Візьміть собі це за правило і ви відчуєте зміни в поглядах на життя, в поглядах на житейські цінності, на житейські негаразди.

У всіх клітинах тіла є присутньою частиночка духовної енергії, бо ця клітина жива, а життя від Духа Святого, від світлих енергій. Це співвідносно до всього видимого і невидимого, до всього живого і неживого, як носіїв певних видів енергії. Енергія є синонімом життя, руху.

Душа вічна, а тіло є тимчасовим храмом душі. Тіло і душа є комбінацією (поєднанням). Немає душі – нема тіла. Забираючи в людини частини тіла, душа свідомо цього, але зберігає свою сутність, не відокремлюється по частинах з тілом, а продовжує бути. Якщо вколоти у відрізану руку, то ми не відчуємо болю, але коли колемо в ту частину, що знаходиться з цілим тілом, то відчуємо біль.

Коли людина починає розуміти, що вона не зовсім є ідеалом в цьому житті чи від усвідомлення гармонічного розвитку в цьому житті, то таке розуміння підштовхує нас до пошуків позитиву в собі, в оточуючому середовищі; до пошуків тих і того в чому і в кого можна було б повчитися.

Потурання цим негативним явищам в нас чи байдужість до них ніяк не сприяє тому, що вони покинуть наше життя. Чим більше ми потакаємо проявам цим негативним проявам, і зокрема гнівливості, ... тим глибше вони проникають в наше ество.

Гнів?! Візьмемо - добре. Не візьмемо - теж добре. Тому що в основі цього не може бути нічого іншого, як наша свобода. Це частина свободи вибору: хочемо взяти - беремо; не хочемо брати - не беремо. Ми вільні в цьому. Якщо ця книга не зачіпає струни душі, то ми цього не дотримуємося, ми вільні в цьому виборі. Людина, яка не може злитися, безпорадна: у неї немає енергії. Той, хто може злитися, потужний, в ньому великі запаси енергії. Але її слід правильно застосовувати, тому що, чим більше у нас енергії, тим небезпечніше. Чим більше у нас енергії, тим більша небезпека вибухнути. Це прекрасне переживання, енергетичне переживання. Немає нічого поганого в гніві. Тільки не ототожнюємо себе з ним, а спостерігаємо за ним як би відсторонено. Зазвичай в житті гнів ми приймаємо в такому розкладі: по-перше, ми говоримо в своїй буденщині, що гнів поганий, тоді у нас є ймовірність все життя провести в стані гніву, але іноді ми будемо гніватися через свій гнів - тільки в цьому і буде різниця. По друге, іноді ми гніваємося і коли гнів піде, то ми будемо гніватися через присутність гніву в якийсь момент життя. Ми це називаємо каяттям. І тоді ми вирішимо більше не

гніватися, але через деякий час ми знову розгнівані, тому що обидва стани в своїй природі є гнів. Іноді ми гніваємося на когось, іноді на себе за те, що гніваємося. ???

Коли ми в гніві, то завжди виправдовуємо свій гнів, але коли хтось інший гнівається, то ми завжди засуджуємо його. Тобто наше безумство природне, а безумство інших є збоченням. Все, що б ми не робили, є добром, а якщо і не добром, то необхідністю. Ми завжди знаходимо розумне пояснення для своїх дій. Те ж саме роблять і інші, але тоді даються інші пояснення. Якщо ми сердимося, то говоримо, що це необхідно, щоб допомогти іншому. Якщо ми не будемо сердитися, то цей інший буде зіпсований, він придбає погану звичку, так що добре б покарати його. Це тільки для його ж користі. Але коли хтось сердиться на нас, ті ж самі пояснення незастосовні. Ми маємо подвійні стандарти - одні стандарти для себе, інші для всіх інших. Цей ум з подвійними стандартами завжди в глибокому стражданні. Цей ум не є справедливим, а поки наша думка не буде справедливою, то ми не зможемо мати уявлення про істину. Наша сутність нічого не знає про образу, тому що наша сутність нічого не знає про его. Існування не знає образи, але саме его відчуває образу і є її творцем. Чим більше наше его, тим більше ми відчуваємо образу. Ми коли небудь бачили ображену скелю? Ми коли небудь бачили кого небудь ображеним, крім людини? Тільки таке розуміння, що справедливий ум зможе відмовитися від цього подвійного стандарту, дає нам можливість рухатися в позитиві.

«Не робіть іншим того, що б ви не хотіли, щоб робили вам».

А що ми робимо іншим? А собі? Цілі і бажання існують в нас, як і в інших ... Ми також не виняток, хоча всі думають, що вони є винятковими. Якщо ми думаємо, що ми виняток, то знаємо, що це саме те, що думає кожен пересічний ум. Знання про те, що ми є звичайним, є найбільш надзвичайною річчю в світі. Але ж ніхто не є якимось особливим, і якщо ми знаємо це, то ми самі стаємо особливим. Кожен подібний всім іншим. Ті ж самі бажання, які ширяють навколо нас, парять і навколо всіх інших. Ми захищаємо все, що б ми не робили. І стверджуємо, що це добре. Саме тому ми і робимо це, але ті ж самі речі, які роблять інші люди, не є тими ж самими. І це відбувається не тільки з окремими людьми; це відбувається з расами, з націями. Саме через це весь світ прийшов в такий беспорядок. Якщо Україна весь час нарощує свою армію, то це для оборони, а якщо Росія весь час нарощує свої сили, то це для нападу. Уряди всіх країн світу називають свої військові організації оборонними. Тоді хто ж нападає? Якщо всі обороняються, то хто ж агресор? Якщо ми заглибимося в історію, то ми не зможемо визначити, хто є агресором. Доводиться, звичайно, що той, хто переможений, і був агресором. Переможені завжди виявляються агресорами, тому що вони не мають можливості писати історію. Історію пишуть переможці.

«Яка користь у вченості, якщо вона не навчила людину відчувати чужу біль як свою і не перешкоджає вчиненню іншим страждань? Якщо людина знає, як тяжко переносити біль, то хіба вона захоче примушувати страждати іншого? Знай, що якщо ти ранком змусив когось страждати, то його біль вернеться до тебе після обіду».

Подібна логіка застосовна не тільки до окремих осіб, але і до всього - до націй, до рас. Ми є чимось особливим, а всі інші відрізняються від нас. Ніхто не є особливим. Розум знає, що всі однакові, так що, якщо ми даємо виправдання своїм діям, то, будь ласка, даємо такі ж точно обґрунтування і діям інших. Якщо ми критикуємо інших, то застосовуємо ту ж саму критику і до себе. Не створюємо двох стандартів. Людина залишається тією ж самою, і людство залишається в тому ж самому стражданні. Змінюються тільки особи, а страждання тривають. Питання не в тому, як змінити світ. З миром все в порядку; безлад панує в нас. Питання полягає в тому, як змінити самого себе.

Не засуджуємо інших. І якщо ми не засуджуємо інших, бо ми знаємо, що десь глибоко ми такі ж, з тими ж проблемами. Якщо хтось скоює злочин, злочин з точки зору суспільства, то ми починаємо засуджувати його, ніколи не думаючи, що ми також носимо насіння цієї готовності скоїти злочин в самому собі. Людина, яка здійснила вбивство, за хвилину до цього не була вбивцею, але насіння цього вже було в ній. Це насіння присутнє і в нас. А через хвилину, хто знає? Ми можемо стати вбивцею в створених як би без нас ситуаціях. Так що не засуджуємо її. Краще приймемо її. Тоді ми усвідомлено зрозуміємо те, що б вона не зробила, те ж саме може зробити будь яка людина - та й самі можемо зробити те ж саме. Неосуджуючий ум буде мати співчуття; неосуджуючий ум матиме глибокий ступінь прийняття. Він знає, яким є людство, і яким є він сам. Тоді весь світ буде відображенням його самого. Він стане дзеркалом. Тоді кожна особа є для нас дзеркалом; ми будемо бачити в кожному обличчі самого себе.

Слід радіти, коли ми зустрічаємо людину, яка нас прогнівила, бо саме ця людина показала, над чим вам слід працювати». Суфійська мудрість

Усвідомлюємо це все без винятку. Розслабляємося і відпускаємо себе. Починаємо текти разом з потоком. Цей потік віднесе нас до відчуттів блаженства, до океану. Коли ми живемо в гармонії з природою, нам немає необхідності боротися і всі нещастя цих уявних страждань зникнуть. Коли ми починаємо йти проти природи, якраз тоді нам необхідно штовхатися, конфліктувати, боротися. Нам доведеться відмовитися від чогось. Або відмовимося від блаженства, і тоді ми будемо існувати, або відкинемо своє его і дозволимо бути в стані блаженства. Вибирати нам. Тоді і нарікати нема на кого, якщо ми самі вибрали своє жалюгідне існування в стражданнях. І для дев'яноста відсотків людства страждання є природною справою - це результат досліджень психоаналітиків. Можливо, цей відсоток і більший, бо важко знайти людину в житті усвідомлену.

«Микола каже приятелю:

- ...дружина довго просила, щоб я тещу став називати мамою. Зрешистю я здався.

- І?

- Тепер спимо з дружиною в різних кімнатах. З сестрою ж спати не можна...»

Посилаючи прокльони, осудливі слова, гнівливі енергії комусь спеціально чи неусвідомлено під час звичайних взаємовідносин, то вони повертаються до нас в ще більшій кількості. Ці прояви негативу роблять з нас рабів, ми втрачаємо інтерес до життя. Зрозуміймо, що ми маємо самі знайти причини їх появи в нашому житті. Не знайшли, то теж добре. Тоді вчимося творити благі справи. Саме вони дадуть нам можливість виходу з негативу. Одночасно продовжуємо прощати своїх кривдників і самі просимо пробачення, бо не випадково ми стали об'єктом кривдника. Важкувато прощати, бо пробачення має іти від чистоти серця, від усвідомлення його енергетичної мочі. Тоді воно легке. Поряд з цим, вже знаючи, оберігаємося самі від «творіння» негативу будь кому.

«Помилятися – людяно, прощати – божественно». Олександр Поуп

Вибачте, але так просяться сюди ще така мудра порада, яких досить багато залишили після себе теж мудрі люди. Почитайте, можливо і помічними будуть у Вашому житті.

«Простити – означає звільнити ув'язненого і виявити, що ув'язненим були ми». Люїс Смедес

Як? Прийняти буття, прийняти світ, прийняти життя таким, яким воно є – з усім хорошим і не зовсім... Тільки тоді людина отримує допомогу від Всесвіту. Хоча знаємо, що ці потоки благ постійно йдуть до нас, але ми часто не вміємо їх прийняти в наше життя. Для початку відкиньмо тимчасові пошуки, бажання, надію, прохальну молитву і до нас прийде усвідомлення свого призначення, як людини у цьому світі. Ми починаємо відчувати умиротворення і благість. Ці два поняття: ненависть і умиротворення є нероздільними в нашій сутності. Були, є і будуть.

Не слід займатися поваленням зла. Скинув зло. Бо він думає, що в нього достатньо сил побороти зло, тобто в нього більше зла. Борець зі злом є, можливо, гірше зла. Подумаймо! Горе нам, хто стає до боротьби зі злом. До чого тоді боротьба? У чому її сенс? Ті, хто борються завжди повстають проти Блага. Адже насильницьке явище не може дати людству шляху праведного, тому всі тонкі енергії можуть сприйматися лише духовним усвідомленням. Підтвердимо, що для просування пізнання причин застосовується добра воля – усвідомлена і вільна в своїй основі. Також і для викорінення зла необхідна згода самого стражденного. Самі люди не зізнаються, що в них зародилося злісне чудовисько, навпаки, кожен заражений намагається приховати свою недугу. Люди не люблять не тільки мислити про те, що відбувається всередині них, але вони зустрінуть вороже кожному спробі направити мислення про їх істоту. Ці прояви зла-негативу можуть проявлятися в особистій важності, надмірній похоті, у зловживанні спиртними напоями ... Скажіть п'яниці, що він п'яниця ... - він заперечить...

«Клуб анонімних алкоголіків. Василь:

- У мене це...дружина страждає від алкоголізму.

- Що, пане Василю, п'є?

- Ні, це я п'ю, а вона страждає».

Тільки усвідомивши свою сутність, сутність цих понять, цих коливань, ми можемо спокійно на них споглядати, як постороння людина. Такий підхід стороннього спостерігача, а це стан спокою, можливий до будь яких проявів нашої діяльності – гніву, гордині, злоби, жадібності, осуду ... і всіх їх похідних. Те

ж стосується і позитивних якостей. Це два стани одних і тих же речей, чи дій: добра і зла, любові і ненависті ... Вибираючи одну крайність (сам процес вибору небезпечний), ми намагаємось зупинити годинник життя. Якщо ми стоїмо перед вибором, то духовно ми ще не доросли до бачення свого покликання сюди, бо той, хто знає смисл життя – той буде ним іти. Однак, якщо постало питання (особливо хочеться звернути увагу на той факт – якщо нам цей вибір пропонують, або до нього ми підійшли з усвідомленням в своїй безвихідності і т.д.), що потрібно робити вибір – робимо, не біймося, якщо навіть і важко зробити його і він здається нам досить складним. Будьмо свідомі, що не факт, що зроблений нами вибір є абсолютно вірним, правильним, бо ми його робимо в скруті і поспіху. Не робимо вибору в стані тривоги, страху, в спішці – душа підкаже строки прийняття рішення.

Правильність вибору нам підкажуть відчуття спокою і впевненості, а ще сама відсутність того, що ми можемо своїм вибором потривожити спокій інших. Ще страшніше, коли ми задоволені життям і постає питання зробити маленький незначний вибір і ми пристаємо своїм умом на це. Від добра не роблять вибору... Ум підштовхує нас до вибору і причиною таких дій є очікувана нами вигода. Знаємо, що якщо ми розмірковуємо в термінах вигоди, то ми будемо фальшивими. Якщо ми хочемо, щоб нам в цьому світі платили комфортом, розкішшю, то ми обов'язково будемо фальшивими політиками. Можливо тільки у себе на кухні, але політиками. Але якщо ми дійсно хочемо бути живими, тоді не турбуйтеся про те, чи вигідно це чи ні. Життя - це все, а політика, багатство лише частина життя. Якщо це оплачується - добре; якщо це не оплачується - добре. Але тоді ми будемо жити життям духовного збогачення. Ми можемо не бути багатими, але життя наше буде збогачене. У нас може не бути слави, але у нас буде радість; про нас можуть не знати в світі. Коли ми живемо з фальшивими людьми, немає необхідності викликати непотрібний конфлікт. Продовжуємо шукати своє життя, своє справжнє обличчя, проте немає необхідності щодня, щомиті перебувати в конфлікті - інакше це стане проблемою і марною тратою енергії. Прямуюмо відповідно установок звичайного життя - так само, як дотримуються правил гри. Тільки завжди знайте, що в цьому немає нічого істотного. Це не має нічого спільного, ні з якою істиною. Це зручність. І коли стільки людей ... В такому випадку слідуємо таким шляхом - по можливості менше створюємо незручностей для інших. Ми тільки вільні створювати всілякі незручності для себе, це наша воля - хочемо приймаємо їх в наше життя, хочемо не приймаємо. Так, що коли ми обертаємося в цьому світі, взаємодіючи з людьми, то немає необхідності нести свій хрест. Немає необхідності без зупинки кричати на все горло, що ми такий праведник, такий мученик. Прямуюмо правилами гри. Адже це тільки гра. Але фальшивою грою захоплюватися не можна, бо вона веде до страждань і тому при найменших можливостях приймаємо в своє життя справедливість і доброту. Тоді як щось само собою у нас починає зменшуватися ситуацій в яких ми можемо стати перед вибором, перед необхідністю бути фальшивим.

Однак не захоплюємося нею. Ця гра не має ставати частиною нашого життя і ставати нашим способом життя. Бо маючи можливість бути духовним, нам доведеться все одно жити в світі: адже нам доводиться бути ввічливим з людьми, виконувати формальності, причому багато разів. Так не є, бо ми усвідомлені і в ненапруженому бдінні. У житті ми не можемо безперервно пам'ятати, що нам обов'язково необхідно бути справжніми. А нам доводиться іноді бути тихими, щоб не говорити ні слова з одного тільки співчуття, ввічливості - адже якщо ми щось скажемо про духовне, то це марно ранило людське его. Іноді нам доводиться робити щось неправильне і цим напружуємося, роздвоюємося - йде роздвоєння між громадським умом і духовністю. Таке усвідомлення допомагає нам і якимось з кожним разом у нас менше з'являється ситуацій, коли наше ество виявляється перед вибором, перед фальшою. Ми не можемо бути абсолютно самими собою, коли живемо серед такої великої кількості людей. Усвідомлюємо, що тільки ця безліч і створює нам умови для усвідомлення себе. Будемо вдячні їм за все.

Ми створюємо свій світ на основі фактів і подій, які були до нашої появи, є і будуть, і ми живемо в ньому, іноді створюючи свій маленький світ. Фактично ми створюємо свою ілюзію і живемо в ній. Навіть наше пекло і наш рай - все це «творіння» ума.

Ми у цих книгах виходимо з позицій духовного і говоримо про внутрішній наш світ, але не відкидаємо і бачення зовнішнього, бо наше ество є ціла система в тілі і поза тілом. Воно має відображення у зовнішньому світі. У зовнішньому світі проходить точно те, що є в нашому естві.

Людина – це мініатюрний Всесвіт

Все одно робимо вибір і все одно будемо жити, як і досі, - чи може краще бути кимось новим? І це є тільки наш вибір і нічий інший. Який він не є, то тільки з часом, що він був найкращим на той момент і ми усвідомимо свою силу ума, чи його слабкість. Не будемо вибирати крайності. Вони і так в житті чергуються для нас, щоб ми звернули на них увагу, бо вони є дороговказами руху життя. Будьмо свідомі, що будь-який негатив є наповнювачем позитивної енергії, як би виходячи із суті мудрого прислів'я: «Негативний результат – все одно вже результат».

Все ж ми не можемо сказати, що за ілюзіями відсутні будь які енергії. Це ми їх і збираємо, бо не хочемо знати оточуючого середовища з його законами і правилами поряд же з таким незнанням і

духовного. Така людина повністю майже заблукала у всьому. Таке розуміння дає нам усвідомлення того, що ми і тільки ми у своїй пристрасті можемо зробити вибір – яким шляхом ми будемо йти в цьому житті. Вибір за нами.

Роблять вибір, йдуть на вибори пристрастні люди із-за нерозуміння смислу життя. Такі люди не бачать того смислу життя, вони загубилися в житті і, вийшовши на роздоріжжя, не знаючи на яку дорогу звертати: йти ліворуч, праворуч, чи середньою дорогою? А наші дитячі-дорослі казки описують куди ці дороги ведуть... Пристрасна людина в своїй гарячці життя робить вибір. І так все життя. Хитається, як той маятник з однієї сторони в іншу, не маючи змоги вибрати свій спосіб життя, бо весь час у процесі вибору і визначеннях. І він дає цьому процесу пояснення: вибравши один спосіб життєвих дій, чи можна сказати – ціль, мету і не знаючи своєї сутності (чи потрібна нам така мета, чи потрібний нам такий спосіб життя, то ум не дає симптоматики в пізнанні себе, в пізнанні потреб), ум скеровує нас в іншу сторону, а там та ж ситуація. Але закріплюючи, закріпачуючи себе в одній зі сторін маятник, годинник зупиняється. Зупиняється і наше усвідомлення, зупиняється приплив енергії, зупиняється життя. Людина, яка знає дорогу життя, то вона спокійно по ній іде, уважно спостерігаючи за дорожніми знаками (підказками).

Уява - це одна з наших здібностей, як протилежність ілюзій, в якій ми підходимо ближче всього до Бога. Напевно і у нього велика уява - просто дивимось на світ: такий уявний, стільки квітів, стільки метеликів, стільки дерев і стільки річок, і стільки різних людей - навіть за способом уяви. Яка уява! Стільки зірок, стільки світів - світів за межами світів, без кінця ... Він ймовірно великий уявник! Можливо, Земля і все на ній є результат його уяви. Кожну мить виникають нові думки. Щохвилини щось з нашого минулого приходить в конфлікт з чимось в сьогоденні. Можна поміняти думки, але відкинуті думки залишаються і чекають. Ми не можемо забути їх. Вони проникають всередину нас і чекають свого моменту з'явитися знову. І такий момент приходить. Навіть протягом доби, можливо, виникне такий момент, а в результаті - одна плутанина - суперечливі думки, суперечливі переживання, суперечливі очікування - і в підсумку результатом є заблукавший ум. І такий ум ще більше заплутається, якщо спробує вирватися з плутанини, тому що із заплутаного стану можна прийти до ясності. Ми опинилися в замішанні. Навіть духовні пошуки створять новий вимір для нашого замішання. До всіх наших колишніх неясностей тепер додаються нові. Усвідомлення того, що ми приймаємо все як воно є без входження в стан вибору будь яких дій в життєвих ситуаціях: раз сталося, то сталося і не випадково. Навіть якщо це не до вподоби нашим установкам життя - то таке прийняття в подальшому позбавить наше ество і від бачення таких установок і ми не будемо входити своїм умом в них. Цілком усвідомлюємо це. Той момент, коли ми зрозуміємо весь процес роботи свого ума, стане моментом невибору, чи не порівняння, чи не бажання, тобто неототожненість. Тоді ми перестаємо ототожнюватися і зі своїм умом. Тоді вперше ми пізнаємо себе як свідомість, а не як ум. Ум стає для нас об'єктом, як помічник, як хороший організатор.

Людина переходить з однієї релігійної традиції в іншу, з однієї партії в зовсім протилежну партію, не усвідомлюючи, що її туди скеровує ум, щоб володіти кимось і чимось, щоб стати якоюсь важливою персоною того, чи іншого рівня. Навіть, здавалось би, що мирська людина, ховаючись від повсякденної суєти, своїх нездійснених можливостей, від матеріальної неможливості жити так як хочеться, ховаючись від своїх надмірних сексуальних прагнень, чи сексуальної недуги тіла, то ми в своїй пристрастності робимо порівняння зі способами життя інших, робимо крок в протилежність і стаємо сповідувати протилежні погляди – робимо суспільний матеріальний вибір. Хоча своєї сутності, свого нутра не можемо десь заховати, не можемо змінити, вступаючи в різні партії в різні релігійні конфесії, в різні фітнес клуби, в різні бари-випивали в надії заховатись в цій суєті із-за страху залишитись в самоті, бо в спокої ми боїмося почути голос душі.

Для більшості людей їх релігійна традиція, політика, бізнес є гарантією безпеки і для цього ми віддаємо майже найцінніше, що є в нас – частиною духовних надбань і жертвуємо певною частиною матеріальних статків і певною частиною соціальних правил і свобод. Гарантію шукає той, хто боїться.

Такі люди шукають в цих структурах перш за все морального захисту, хоча є потреба і в реальному захисті. Будь який начальник, бізнесмен досить часто просять захисту в Бога - «Спаси і сохрани», а можна було б звернутись: «Прости і навчи жити, чи дозволь бути». Їх страх з'їв їх душу, чи продовжує їсти. Вони в страху не бачать своїх статків і постійно просять Бога дати їм ще пару мільйонів. Здавалось би, що без них біологічна людина може існувати – але ж так не є.

«Бог дав людині багатство, здоров'я, царство і одного разу вона прийшла в церкву і просить Бога, щоб той дав їй ще мільйон грошей і ще одне князівство..., а Бог слухав її, слухав і питає: «Що ти так

погано трудився, чи так збіднів?...».

- ??? Ти ж знаєш.

- ..., мабуть, ... збіднів душею».

А ми вже багато побачили, побажали і не можемо заспокоїтись, ще не знаємо як. Навіть тоді, коли ми заховаємось в монастирі, в нашій голові ті ж думки, що були в мирському житті. Ми їх в страху ховаємо і ховаємо, надівши маску монаха, чи монахині. Монахом не родяться, ним стають. Але і стан душі такої людини саме сюди її скеровує разом з тією частиною відомого їй суспільного сприйняття світу, зазвичай, від якого хоче заховатись за стінами монастиря. Так не є. Ум бачачи і чуючи суспільні мирські негаразди і проблеми не може дати спокою і душі, яка і запрошує таких людей в монастир, щоб обмежити ум від спокус, оцінки, порівнянь і подразнень. І ум робить перші усвідомлені кроки – веде в монастир з надією. А там, як і суспільстві – кожен шукає Бога по своєму.

Не варто прикидатись відреченим, постувальником, начальником і т.д. Не можна стати поверховим (тобто в масці) монахом, начальником... Потрібно знати, що наша сутність, яку ми не можемо всю пізнати, наш Бог, бачить все. Це потрібно зрозуміти і не надівати масок, не потрібно напружуватись, старатись, щоб заставити інших вірити у нашу маску, в ту роль, в яку ми граємо. Ніхто ж не програє від такого обману, крім нас самих, крім нашої душі, а відповідно і життів тілесних.

А вчимося пізнавати духовне в простих рутинних речах і діях. Наприклад, на процесі споживання їжі. Люди не вміють їсти, і навіть якщо вони їдять, то нам не дозволяється отримувати від цього задоволення. Нам не можна слухати гарну музику, тому що вона чуттєва. Ми не можемо танцювати, тому що танець йде від сексу. Ми не можемо співати, тому що пісня - це вираз чуттєвості. Птахи співають постійно; вони не співають Коран, Веди або Гіту. Це любовні заклики! Квіти цвітуть - вони цвітуть не для того, щоб їх зривали і приносили в храм на будь який вівтар. Квіти - це вираз процесу розмноження рослини. Якщо ви глибше вдивитися – то все чуттєве, життя чуттєве, і все корениться в сексі, тому що людське життя теж народжене в сексі.

Саме тому багато релігій використовували музику як наближення до молитви - тому що музика, спів робить наші вуха більш живими, більш чутливими. Людина має стати більш «вухами» і менш «очима».

Продовжуючи жити в стані постійного вибору, ми палимо енергію життя з одного кінця то з іншого, так і не пізнавши радості життя. Вибір дає позитивні результати тоді, коли ми робимо його усвідомлено, в хорошому настрої і для хороших справ, усвідомивши всю свою ситуацію. Таке усвідомлення приходить при спокійному спостереженні за життям, чи від безвиході (душа штовхає на такий крок вибору, даючи шанс тілу йти шляхом свого призначення).

Спокій, душевну рівновагу ми можемо мати в будь якій ситуації і тільки в спокої, в душевній рівновазі і не залежно від того, чи ми монахи, чи ми начальники, чи ми ті, ким стали - ми маємо шанс на пізнання нашого ества. Ніхто і ніщо не заставляє людей думати про цінності життєвих рівноваг, але усвідомлена людина завжди зважає на них, вибудовуючи ті, чи інші дії. То почнемо з малого – вчимося краще їти до сну з молитвою, ніж з відреченням і прокляттям. Краще починати день з благословення, ніж жити в злобі і обидах. Краще споживати їжу з посмішкою, ніж зі страхом отруїтись чи мучитись від переїдання. Краще ставати до праці з радістю, ніж зі смутком і безвихіддю. Перш за все в будь якій ситуації життя потрібно заспокоїтись і в спокої до нас прийде усвідомлення суті життя, його смислу.

Всі обставини прекрасні, якщо дія строку є неминучою: пожежа освітлює шлях; грім будить в годину дозору; ливень змиває грязь з дороги; нема подій чисто поганих – одні, як підказка, інші, як результат нашого способу життя, треті, як стимул до нових пошуків. Не дарма говорять: «Живи, як набіжить». Це і підкаже нам потрібний шлях. Тільки будьмо спостережливими.

ЖИТТЄВІ ПОРОКИ

Життя є суєта суєт. Не оцінюймо своїх заслуг і чийсь заслуги перед людьми. Суций сам знає нам усім ціну.

Ми(жінка) вже є носіями нового життя, але не розпорядниками. Зародок має таку ж душу, як і ми. Це наш брат, чи сестра по духу. Тільки прохання – не вбивайте нових організмів абортами, бо зразу ж переходимо в категорію вбивць. Ми ними і є, коли робимо аборт, але нас інформують, що вбивця той, хто ножем покромсав інше, чи своє тіло, але ніяк не той хто зробив, чи згодився на аборт. Так, як не вбивця і той, хто зробив, винайшов атомну бомбу; чи може той не вбивця, що купляє, вкладає зброю в руки вбивці, чи для вбивства ... Абсурд.

Не позбавляймо життя будь кого і не допомагаймо цьому і не будьмо байдужим спостерігачем. Життя вирішували дарувати не ми і ми не можемо його забирати. Наше життя не обмежується нашим тілом, бо наше життя має свій життєвий простір і в поєднанні з іншими об'єктами і суб'єктами в просторі і часі ми є тим середовищем де і проходить розвиток духовних енергій. Життя – це рух енергій і не тільки тих на які особистість може безпосередньо впливати. Вбивши тіло, ми розриваємо певний ланцюжок потоку енергій достроково.

Якщо не потрібно тіло з душею, то кому потрібне тіло без душі. Схаменімося - душа в новому житті ще не виконала благоволя, не виконала свою місію. Людина дозволяє собі розривати ланцюжок в потоці божественної енергії.

В основній масі ми основний час живемо неусвідомлено і лише епізодично деякі сприймають життя усвідомлено. Усвідомленість в нашому пристрасному середовищі людства підводить до вибору. Про це повчає життя.

Негативні прояви, які ми називаємо диявольськими діяннями присутні в наших життях, сіючи важністю, гнівом, злобою, жадібністю, засудженням, байдужістю входячи в стан страху, чим людина відводить себе від можливості пізнавати шлях, збільшуючи строки і якість наближення-зростання на шляху до Божественного Океану. Страх майбутнього є жах світу цього. Він вторгається в наше життя під різними личинами і ми приймаємо їх. З усіх руйнівних енергій людини слід зазначити небезпеку від вібрацій страху. Бо страх руйнує кожную творчу вібрацію, кожне творче начало. Якби можна було зібрати всі явища думки, слова й діла людські, породжених страхом, то вона б жахнулася б цим «застигшим енергіям», споглянувши їх. Страх нагадує страшну гієну, яка на земному плані створює такі захарашення, звідки шлях до вищих сфер багаторазово присікається. Але, крім того, страх нагнітає темні сили, створюючи умови і даючи їм поштовх до темних діянь. Але навіть на найпростіших прикладах життя можна переконатися, наскільки страх руйнує саме утверджене покликання. Але кожна дія страху на тонкому плані руйнує безліч можливостей. Він поступово розкладає ум і очорнює душу. Такий страх оманливий в природі своїй. Люди знають, що кожна його присутність не вічна. Люди не хочуть знати про довгі терміни, бо не вміють покладатися на безмежність нашої душі і в такому страху заповнюють своє життя різноманітними справами, іноді непотрібними, тобто, запрошують у своє життя суєту. Значить розумно буде негайно готувати щось звільняюче, вільне і очищувальне. І тільки усвідомлене пізнання його природи відкриває нам багато можливостей вдосконалюватися. Пізнавши природу страху людина має можливість споглядати прояви Духу і він підкаже, направить в творче русло наші наміри і дії. Очищення свідомості є велике завдання на шляху до Миру, Злагоди, Любові і Доброти.

Облаштування життя настільки роз'єдналося з Космосом, що всі породження людські приймають форми, які важко можна застосувати в житті. Рівновагу земних енергій порушено. Розвиток людства йде по руслу, спрямованому до руйнування. Так мільйони особистостей, загубили зв'язок з Духом і втілюються з життя в життя деградуєючи.

Самий страшний бич людства є його вузький світогляд. Кращі люди думають, що явище їх кругозору є головним ключем до порятунку світу і окреслюють прекрасне майбутнє своїми науковими досягненнями, але межі цих світоглядів не йдуть далі фізичного світу.

Служителі церкви обіцяють народові спасіння духу, але далі фізичного світу людини і часткового морального облаштування суспільства не йдуть.

Влада спрямовує мислення своїх народів до перебудови, але далі нижчих сфер вони не ведуть, прагнучи створити мінімум умов для існування. Так можна обліковувати всі степені людського розуміння своїх можливостей, і стає моторошно за той глухий кут, до якого увійшло людство.

Безліч душ спрямовуються до проявів у побуті, але не буття і життя направляється цими прагненнями тілесними. Іноді деякі людські особини схильні до випадів хтивих жадань. При такому помутнінні вони опускаються до свідомості особин тваринного світу. При цьому душа настільки поникає, що тваринні принципи опановують занепалям.

Звичайно, з часом вони знову можуть підніматися, але тваринний доторк настільки потужний, що може втілитися в тваринні форми при новому втіленні душі в тіло. Іноді спадковість допомагає такому народженню звіроподібних, бо негативні енергії воліють собі відповідні облики. Але іноді не спадковість, не атавізм, але плачевне поринання умом в тваринний світ завдає ознаки божевілля. Забувши про все прекрасне, людина забуває про своє покликання.

Не випадково ми нагадуємо про людські деградації в тваринний стан і далі. Багато підказок дається людині, щоб остерегти вчасно і зовнішній людський вигляд лише оголює внутрішню наповненість в контрасті, що теж є підказкою. Знання закликають допомогти самим собі і поважати свою природу. Але грубе, темне неусвідомлене існування вважається пристойним способом життя для віруючих в

можливості нашого диявольського «я» - ума нашого.

Одна з найважливіших речей, які слід зрозуміти про людину, полягає в тому, що людина спить. Вона не просипається, навіть коли думає, що прокинулася. Її пробудження дуже крихке; її пробудження таке крихтне, що його взагалі не варто брати до уваги. Її неспання - тільки красиве, але абсолютно порожня назва. Ми не тільки спимо вночі, але ми спимо і вдень - від народження до смерті ми продовжуємо переходити від одного виду сну до іншого, але насправді не просипаємося. Не слід тішити себе тим, що прокидаємося, просто відкривши очі. Ще не відкрилися внутрішні очі - поки ми не стали повним світла, поки не навчилися бачити самого себе, бачити, хто ми такі, - то і не думаємо, що не спимо. Це найбільша з ілюзій, в якій живе людина. І якщо ми припускаємо, що вже прокинулися, то не може бути й мови про те, щоб докласти зусиль для дійсного пробудження, до усвідомленого способу життя. Ось перше, що має глибоко проникнути в наші серця через усвідомлення. День за днем ми спимо і бачимо сни. Іноді сни сняться з відкритими очима, іноді - з закритими, але нам сняться сни - ми ходяча сомнамбула. Ми ще не реальність.

Звичайно, уві сні, що б ми не робили, це є певною нісенітністю для неусвідомленого. Що б ми не думали, це марно, що б ми не проектували, це залишається частиною нашого сну і не дозволяє нам побачити те, що є. Сон тривав так довго, що досяг самих коренів нашого ества. Тому необхідне усвідомлене устремління, щоб бути пильним, щоб бути уважним, щоб бути спостережливим наяву. Зі своїх снів ми створили релігії, традиції, закони, технології життя. І що б ми не робили, оскільки ми спимо, то і робимо все відповідно до свого стану сплячого ума. Пробудження не входить ззовні, воно виростає з душі. І така можливість є у кожного, поки ум знаходиться уві сні. Він організатор життєвої суєти. Ум означає механічність, він фактично йде легшим шляхом, минаючи свідомість, минаючи душевні потреби, тобто відмовляючись від усвідомлення. Покладаючись в діях на свій ум, ми втрачаємо здатність жити усвідомлено. Кажуть, що дурень спить і це підтверджує те, що ми можемо бачити наяву ходячий сон. Але спить кожен, тому під дурнем мається на увазі кожен з вас. Не ображаємося, бо це видно тим, хто прокинувся. Факти слід констатувати, як є. Ми діємо уві сні; саме тому ми продовжуємо повторюватися в помилках, продовжуємо робити речі, яких не хочемо робити, які робимо, аби втекти від можливості втекти від себе, від своїх докорів совісті, бо до такого стану ми можемо прийти тоді, коли ми спокійні і усвідомлені. Ми продовжуємо робити речі, яких вирішили не робити. Ми продовжуємо робити речі в яких немає необхідності і не робимо речей, знаючи, що вони правильні добродіями і справедливістю. Як це можливо? Єдине, чого слід навчитися - це спостереженню. Зазвичай люди спостерігають тільки інших; вони не турбуються про те, щоб спостерігати самих себе. Кожен спостерігає - і це саме поверхнєве спостереження, - що робить інша людина, який одяг носить, як виглядає ... Кожен спостерігає: спостереження - не щось нове в нашому житті. Його слід тільки пізнати поглиблено, відокремлено від інших дій і направлено на свої власні відчуття, думки, настрої і, врешті-решт - на самого спостерігача. Зрозуміти суть спостереження нам допоможе такий трюк: ми можемо дуже легко сміятися над безглуздими поступками інших людей, але чи сміялися ми коли небудь над собою? Чи не ловили ми себе коли небудь на тому, що робимо щось безглузде?

Спостерігач має визначитися, що він є суб'єктом цієї дії - спостереження, а об'єкт є нашим предметом, який ми спостерігаємо. Наприклад, ми спостерігаємо за прекрасною кроною дерева, за насиченістю життям в його листі, і кожна його квіточка нас притягує, а ми відчуваємо розслаблення в прийнятті цієї краси. Нам приємно і ми, як би, забули рутину життя. Ось така сила краси. І якщо ми так відносимося до пізнання духовних якостей, то у нас появляться і нові можливості в зміні цього прекрасного життя.

*«Двоє йдуть з роботи; раптово починається дощ.
- Скоріше, - говорить перший, - розкрий парасольку.
- Не допоможе, - відповідає другий, - моя парасолька повна дірок.
- Навіщо ж тоді ти її взагалі носиш?
- Я не думав, що піде дощ».*

Спостерігаємо кожну дію, яку здійснюємо. Спостерігаємо кожну думку, що проходить в умі. Спостерігаємо кожне бажання, що охоплює нас. Спостерігаємо навіть незначні жести - як ми ходимо, говоримо, їмо, приймаємо ванну ... Продовжуємо спостерігати, у всьому і всюди. Нехай все буде нашою можливістю спостерігати. Не їмо механічно, не продовжуємо просто набивати себе їжею - будьмо спостережливим і чутливим. Жуємо дбайливо і чуттєво ... і ми в один прекрасний день здивуємося тому, скільки упустили досі, тому що кожен шматок буде приносити величезне задоволення. Якщо ми їмо

ретельно, то їжа буде сприйматися смачнішою. Навіть звичайна їжа буде найсмачнішою, якщо ми спостережливі. Імо повільно, дбайливо - кожен шматок слід прожувати, відчутти. Вдихаємо запах, відчуваємо дотик, відчуваємо порив вітру і сонячні промені в продуктах харчування. Дивимося на місяць, і входимо в стан безмовної водойми, як стану спостережливості, і місяць буде відображатися в нас в безмірною красою. І так у всіх життєвих ситуаціях. Коли ми спостерігаємо, виникає неквапливість, проявляється ясність в мисленні. Чому ясність виникає з спостереження? Тому що, чим більше ми в спостереженні, тим більше і більше сповільнюється наша поспішність. Одночасно, в міру того як ми знаходимося в стані спостереження, то і балаканини стає менше і менше, тому що частина енергії була балаканиною, а починає спрямовуватися в тихе спостереження - та ж сама енергія! Тепер більше і більше енергії буде перетворено в усвідомлене спостереження, і ум не отримуватиме «харчування». Думки будуть ставати тоншими і тоншими, вони почнуть втрачати у вазі. Мало помалу вони почнуть відмирати. А коли думки затихають, виникає ясність. Світ бачення іде від душі. Тепер душа бдить. Знаємо одне: коли згадуємо, що забули про спостережливість, не шкодуємо, не засмучуємося - інакше ми втратимо час даром. Не каємося про минуле! Живемо в цій миті. Навіть якщо ми забули, ну і що? Це природно - це стало звичкою, а звички відходять з трудом. І це не просто звичка, засвоєна за одне життя; ці звички встановлювалися в багатьох життях. Тому, якщо ми можемо залишатися спостережливим хоча б кілька миттєвостей, то і на цьому будемо вдячні. Навіть ці кілька миттєвостей - більше, ніж нічого. І коли в людини ясний погляд, то вона блаженна. Саме замішання і суєта стають корінною причиною нещастя; саме чиста ясність є основою благоді.

Ніхто не говорить про будь яке зречення. Радіємо життю, красотам світу, усвідомленому розумінню Всесвіту і себе, як його частинки - радіємо всьому, що пропонує нам життя. Перетворюємо буденне в свято душі так, щоб це було свято всього нашого єства. Перетворюємо своє життя на цій землі в райське буття. Ось тоді у спосіб починає входити якась відмова від власної глупоти - ми починаємо вільно, без напружень відходити від попереднього стилю життя, його звичок, від суєти, від беззмістовних відносин, від робіт, які не приносять радості в наше єство, від відвідування місць, які не сприяють духовному зростанню. Це все можливо в стані розуміння і усвідомлення. Діяльність одна і та ж, але ми більше вже не ті. Світ залишається колишнім, але ми більше не ті. І оскільки ми більше не ті, то і світ для нас більше не той, що в минулому.

Ми постійно живемо абсолютно неухважно до того, що відбувається навколо нас. Так, ми стали дуже ефективними в тому, щоб щось робити. Що б ми не робили, ми стали в цьому настільки ефективними, що для цього нам більше не потрібно ніякої усвідомленості. Це стало механічним, автоматичним. Ми функціонуємо, як роботи. Ми ще не люди; ми машини - настільки механістична наша діяльність у всьому. Ми прийшли у своєму теперішньому усвідомленні еволюції від неусвідомленості і тепер стали біороботами через свою неусвідомленість. Сучасне людство кріпко спить. Навіть тварини так міцно не сплять.

Поспостерігаємо за птахою на дереві - як розумно вона продовжує спостерігати все, що відбувається навколо неї і підійти до неї вона дозволить лише на певну відстань. Варто нам зробити лише крок за її межі, і вона полетить. У ній є певна пильність щодо своєї життєвої території. Запрошуємо поспостерігати за людиною і навіть за собою, то якщо ми оглянемося навколо, то ми здивуємося, що людина здається самою сонною твариною на землі і наскільки механістична її суспільна діяльність. Таким чином, вся робота, яку слід виконати, полягає в тому, щоб знову бути свідомістю і вийти з під впливу суспільного ума. Нам необхідно очиститися, очистити весь свій уклад життя. Все, що зібралось в ньому, як інформація, як життєвий досвід на основі інформації, бо саме вони створюють ілюзію знання всього про організацію власного життя - переосмислити. Переосмислювати всі дії і події, які ми зустрічаємо в житті, як багаж попередніх життів. Саме це знання утримує нас уві сні.

Опишемо цілком науковий досвід. Дерева пильні; форма їх пильності, безсумнівно, відрізняється від нашої, але вони дуже пильні. Коли наближається дроворуб з наміром зрубати дерева, то при його появі дерева починають тривожитися. Вони усвідомлюють, що наближається смерть. А дроворуб ще не зрубав дерева - він тільки наближається ... І ще одне, що ще більш дивно: якщо дроворуб просто йде повз, без наміру зрубати дерево, тоді жодне дерево не лякається. Це той же самий дроворуб з тією ж самою сокирою. Здається, на стан дерева впливає його намір зрубати дерево. Це означає, що дерева сприймають його намір; це означає, що дерева зчитують саму його вібрацію. Такі ж експерименти проведені і з іншими представниками тваринного і рослинного світу. Люди які живуть, працюють в природних ландшафтах помічають цю їхню пильність. Вони відчувають якимось чином що небезпечно, або передсмертну тривогу. Є і інша відмінність у поведінці дерева. Зараз навіть вчені говорять, що існує

відмінність. Наприклад, ми йдемо до дерева і просимо дозволу на взяття плодів, то дерево не відчуває болю. Це більше не гріх в забиранні частини чогось з дерева, чогось з його життя, ми запитали дозвіл і нам дозволено - ми це відчуємо в навколишньому просторі дерева, в чистоті повітря, в його теплоті. І насправді, дерево відчує себе добре від того, що ми прийшли і воно отримало можливість зробити комусь щось приємне (згадаймо казку про мачуху і митарства її падчерки). Дерево відчуває щастя від того, що воно могло допомогти комусь, воно відчуло, що потрібне комусь. Воно цим зробило свою місію в цьому світі – воно зуміло передати ті позитивні енергії, даючи свої плоди у злагоді з іншим світом, а саме людині. Це є духовні енергії. Дерево стало духовно багатшим, так як ми прийшли до нього, і воно змогло поділитися. Плоди все одно б впали. Дерево могло поділитися з будь ким, але ми своїми діями не тільки допомогли собі, але ми допомогли і дереву рости в свідомості, ми прийняли його за рівного. Ось у чому природа ненасильства. Ненасильство означає любов. Якщо ми любимо, то все встає на свої місця. Якщо ми не любимо, то, навіть якщо ми стаємо ненасильницькими, то ця ненасильність не істина - вона походить від прагматичного ума. Підсвідомість людини знаходиться в контакті з живою природою має також контакт з джерелом життя. Спостерігаючи за такими людьми, ми можемо констатувати, що в їхньому середовищі люди живуть більш усвідомлено, відкрито, по совісті, по душі. Їм властивий спокій і мудрість в словах і поведінці. Те ж можна сказати, що в них порядок і в думках. Вони більше цінують життя, не вдаючись до наркотиків і розбещеності в діях.

РОЗДВОЄННЯ НАШОЇ ДУАЛЬНОСТІ

Ось як виникають всі конфлікти, ось як ми вибираємо одну з цих сторін, але в більшості випадків обидві крайності. Тоді то ми стаємо розділеними. Коли ми говоримо, що це правильно, а те ні, то ми уже розділені, і все наше життя буде конфліктом, - так ми будемо рухатися від однієї крайності до іншої, як маятник, отримуючи удари від нього по лобі і відчуваючи жорстокість і задоволення врівноважуючих енергій. Як тільки ми розділені - нас двоє - ми розщеплені. Це і є основа всіх наших проблемних ситуацій. Розщеплена людина не може бути природною. Природа існує як єдність, вона - глибока гармонія, в ній взагалі немає конфліктів. Природа бере все: у неї немає вибору, вона існує в безвиборному дозволенні. Тоді відбувається диво: без вибору ми є настільки пильними, що наша енергія більше не розділена, а коли енергія неподільна, вона настільки сильна, настільки велика, що будь які негативні явища в нашому житті неможливі.

Нам слід багато чому навчитися, так як ми майже повністю забули природу, ми втратили контакт з природою. Ні в однієї тварини немає необхідності будь якого спеціального навчання. Навіть дерева здаються більш розумними в організації свого життя, ніж ми. Ми не можемо людей навчити жити чи навчити їх дихати, спати. Якщо ми спробуємо вчити засипати, тоді найбільше ми налякаємо їх сон і людина починає думати, хвилюватися, тобто збадьорюється. Спати за підручником важко. Це робиться спонтанно, мимовільно. Ми просто засипаємо - ми просто кладемо голову на подушку і засинаємо. У сні, в житті підходимо до всього за принципом - якщо ми щось робимо, тоді саме це роблення буде як би нероблення. Життя подібне сну, життя подібне диханню.

Люди кажуть про завоювання природи, люди кажуть про підкорення того, або іншого - як ми можемо підкорити природу? Ми тільки її частина. Як частина може підкорити ціле? Ми можемо бути разом з цілим, в гармонії; або в конфлікті з цілим, в дисгармонії. Дисгармонія веде до страждання, гармонія веде до блаженства. Природними результатами гармонії стають глибоке мовчання, радість, насолода. Природними результатами конфлікту стають тривога, туга, стрес, напруга.

А взяти щось, то потрібно щось дати. Якщо хочемо хорошого, то потрібно дати добро. Отут вимальовується якість стану душі в цьому тілі і такі відповідно умовності, як добро і зло. Хоча самі умовності і є всього навсього умовностями суспільними, а для різних індивідуумів це буде різне бачення речей і відповідно реакцій. Для сущого і зло є нічим іншим як добро, тільки в іншій кількості. Для прикладу, якщо ми хочемо попити, чи покупатись в чистій річковій воді, і щоб дійти до русла потрібно перебраться через болотисту місцевість, через грязь. Наяву бачимо дві протилежності – чиста вода і грязь. Вода є зрозуміло позитивом, а грязь? Дивлячись для чого нам вода, але все одно не хочеться через твань переходити, якій немає кінця по сторонах. Але і грязь є ніщо інше, як збільшена кількість води в ґрунті. Виходить у нас одна якість енергії, а ми по різному на неї реагуємо умом і тілом. Візьмемо інший предмет – стовп. Він стоїть на краю дороги, обвішаний проводами, які несуть світло і тепло в багато домівок, забезпечують роботою ... , а для декого є дорожньою перешкодою, бо його потрібно об'їхати, чи обійти. Дехто захищається за стовпом від гострого холодного вітру і дощу, а для декого – місцем

перепочинку, чи справити природні потреби. Для декого це буде матеріальний капітал, а для декого обірваний провід, чи падаючий стовп несе смерть.

Таких умовностей тисячі, але кожен бачить тільки свою, чи декілька. Таке бачення дає стан душі, чи наскільки вона якісно перебуває на стежині пошуку істини, або деградації і від позиції ума.

Якщо подивитися глибше в природу цих означених негативних проявів, то ми можемо констатувати, що під ними немає фундаментальної основи. Таке розуміння дає нам впевненість в можливість справитися з ними. Вони ж в нашому житті не є суцільною стіною разом і по окремоті. Це є нашими ілюзіями і ймовірно суспільними вигадками, які ми приймаємо неусвідомлено в наше життя. В більшості своїй ми є їх створювачами і створюємо для них зручні умови, що створює таку собі вигідну ілюзію вигідності, зверхності, можливістю насолоджуватися чужим горем і бідною. Так працює наш суспільно навчений ум. Однак, як би там не було, остаточна можливість присутності їх у нашому житті залежить від нас – приймемо ми їх у своє життя чи ні, знаходячись в цих багаточисельних фізичних, психологічних, соціальних умовах і водночас відчуваючи на підсвідомому рівні вплив Всесвітніх енергій. Якщо ми зрозуміємо потужність світових енергій і можливостей, зумівши приєднатись душею до цих потоків, то нашому еству легко справитися з цими негативними енергіями.

Можливо, нам допомагатиме розуміти шляхи виходу з не зовсім хороших життєвих ситуацій притча про три каструлі з кип'ятком в які мудрий вчитель для повчання кинув по окремоті морквину, яйце і зерна кави, продовжуючи варити. Після закінчення, він запитав одного учня, - що змінилось? На що учень відповів, що морква і яйце зварились, а кава змінилась. «Ні, - сказав вчитель, - це зовнішньо ми так сприймаємо, чи бачимо. Подивись – тверда морква зварилась і стала м'якою і гнучкою, а рідке і тендітне яйце стало твердим. Зовні вони не змінились, але поміняли свою внутрішню структуру під дією зовнішніх неблагоприємних агресивних обставин – кип'ятку. Так і ми в однакових обставинах поведомся не однаково. В одних ми бачимо прояви утвердження в діях, а інші можуть втратити свою людську подобу, стають слабими духом». «А кава» - спитав учень. «О це саме цікаво і повчально. Зерна кави розчинились в такому агресивному середовищі і поміняли його – перетворивши кип'яток в чудовий ароматний напій. Так і люди, є такі, які не міняються в силу обставин, а самі міняють обставини і перетворюють їх в прекрасне оточуюче товариство».

Відповідаймо на це запитання мудреця при появі гіркоти життя і розчарувань, які проявляються при порівнянні тих днів життя до сьогоднішніх, при неможливості реалізувати вчорашні мрії сьогодні. Відповідаймо кожен сам собі..., хоча б внутрішньо і не несемо цю гіркоту життя... повсякчас словом в собі, в сім'ю і всім тим, хто приходить вас відвідати на схилі літ життя.

*«Мій брат пораду дав мені:
«Усім кажи: проблем нема, -
Як би важко не було в житті:
І хай в душі бушують урагани,
А ти спокійна будь завжди.
Не реагуй ніколи на уколи хама,
На злість – красиво посміхнись,
На дурнів ти не ображайся
А про людей що заздять – позабудь!
Проблеми дня, вирішуй всі сама
І не потрібно щоб тебе жаліли,
Будь сильною, усім на зло...
І тижні невеселі промайнуть
І перетворяться в добро.
Настане смуга радості, удачі
І мрії збудуться – лиш ти повір в себе!...». А. Волошин.*

Слід відмітити той факт, що життя є досить швидкоплинним, то давайте усвідомимо – скільки часу витрачаємо ми на гординю, гнів, заздрість, злобу, жадібність, осуд. А ще є такі проблемні питання, які слід вирішувати повсякчас, бо і вони виростили з цих негативних наших дій. Крім того в житті ми вирішуємо багато інших питань, які забезпечують нашу життєдіяльність. То зрозумівши таке наше марнотратство і, зійшовши на шлях творення позитиву, ми відкриваємо себе для прийняття в наше життя радості, любові, миру і злагоди. Ми побачимо і відчуємо, що міняється наш спосіб життя. Це помітять і відчують інші. Це якраз і є тим способом, яким ми можемо вчитися жити щасливо.

Життя, Вселенна вчить, що все, що сталося, то все до кращого в конкретній мирській ситуації. Якщо ми через певний час розкладемо по всіх деталях будь яку, зазвичай, неприємну життєву ситуацію, то дійсно приходимо до висновку, що дійсно – все, що з нами не трапляється, то це і є найкращий із можливих варіантів. Так буває і з приємними подіями в нашому житті, але тут, у своїй пристрасії, ми майже не вивчаємо природу такої події, а той хто вивчає, то завжди дякує Сущому зразу ж і повсяк час. Хоча після неприємних ситуацій в нас появляється розпач, гнів, злість і інші негативні прояви, які не налаштовують нас на розуміння найпозитивнішого виходу для нас і тим паче проявляти подяку Сущому. До цього ми, зазвичай, приходимо пізніше. Ось така відмінність. Коли немає бачення відмінності, то ми завжди дякуємо Собі, Сущому – і за неприємні, і за приємні події, бо вони найкращі, вони наші і ми маємо гідно пройти через них і з ними.

«У одного африканського короля був близький друг, з яким він разом виріс. Цей друг розглядав будь-яку ситуацію, яка будь-коли траплялась в його житті – будь вона позитивна чи негативна з повним оптимізмом і мав звичку говорити: «Це добре».

Одного разу король знаходився на полюванні. Друг, бувало, підготовляв і заряджав рушницю для короля. Можливо, він зробив щось неправильно, готуючи одну з рушниць. Коли король взяв її у свого друга і вистрілив з неї, то у нього відірвало великий палець руки. Досліджуючи ситуацію, друг як завжди мовив: «Це добре!» На це король відповів: «Ні, це не добре» - і звелів відправити свого друга в тюрму.

Проїшов рік, король вийшов на полювання в район, в якому він міг полювати досить безпечно. Але канібали взяли його в полон і привели в своє поселення разом зі всіма його помічниками. Вони зв'язали йому руки, натягли кучу дров, встановили стовп і почали прив'язувати короля до стовпа. Тут один з канібалів, який мав підпалювати вогонь побачив, що в короля не вистачає великого пальця на руці. Із-за своїх забобонів вони ніколи не їли того, хто мав дефекти тіла (хтось надкусив уже). Вони швиденько розв'язали короля і відпустили. Повернувшись додому, він згадав той випадок, коли позбувся пальця і відчув муки совісті за свою поведінку з другом тоді. Король негайно відправився в тюрму, щоб поговорити з ним.*

-Ти був правий, - сказав король, - це було добре, що я залишився без пальця.

І він розповів все, що з ним відбулося. Одночасно висловив свій жаль, що так поступив погано з ним.

-Ні, - сказав друг, - це добре, бо якби я не був в тюрмі, то був би там разом з тобою і вже не тут».

Досвід людства підказує (з кожним таке траплялось, але не всі свідомо взяли цей метод для застосування) – заспокойся (попий водички...) і серце підкаже, що робити далі. Пиття чаю є одним із технічних прийомів в середовищі народів Сходу, які створили в цій церемонії цілий ритуал, перетворивши його в національне досягнення, як один із способів ведення розмови в стані спокою і певною умовою для можливості спостереження за словами і емоціями співрозмовника, а також ця церемонія дає можливість першій стороні підбирати потрібні слова для запитання, чи другій для відповіді.

Але наше ество починає все більше втомлюватися від життя, ми втрачаємо здоров'я, перенапружуємося, вільний час сильно скорочується, відносини з іншими погіршуються. Потім знаходить на нас розчарування, яке створює іншу ілюзію – безвихідність. Ми починаємо відчувати, що в нас немає більше сил на це життя. Ми не можемо отримати того, чого хотіли чи хочемо. В наше життя вкрадається ворожість до всіх: тих, хто якимось перетинався з нашими інтересами, чи тільки загальнофоново і до тих, кого ми бачимо успішними і щасливими. В нас починає виростати до них ненависть. Ми, своїм умом, винуватимо всіх в своїх проблемах і не підозрюючи, що все це із-за нашого невміння жити. В результаті багато людей страждає, знаходячись в такому неусвідомленому стані. Ми не знаємо, що таке щастя і з чим його їдять. Ми не вивчали його, а це основний урок, який має вивчити кожна людина. Цього в школах на жаль не вчать і тому, входячи в доросле життя, живуть як би всліпу, навіть не розуміючи, як можна правильно жити. Навіть більше того, занепад духовного і прогрес негативного в людському суспільстві досягає такого невігластва, що люди не хочуть вчитися бути чутливими, бути спостережливими, бути творчими, бути добрими. І тому більшість людей вважають за щастя ті моменти життя, коли є відсутність проблем, відсутні страждання.

Всі хочуть довго жити при здоров'ї і побільше зробити, стати найбільшим ..., але водночас ніхто не хоче старіти, хоча саме це з нами постійно відбувається. Будьмо свідомі, що сьогодні ми є на день старішими ніж учора. Ми вперто не хочемо цього зрозуміти, але факт залишається фактом. Життя – це є подорож з нічого в щось, або з нічого в нікуди.

Пізнання причини щоденних пригод витончує мислення і навчить всеосяжно підходити до

вирішення життєвих завдань. Повчально бачити, як ряд проблем розвалюються від одного вигуку, погляду, або поради знаючого на ті чи інші факти або ситуації, на які присутні не звертали уваги і які, можливо, й були первісною причиною появи проблем.

У той час, коли людина, яка занурилася в життєві проблеми, не бачить їх кінця і не бачить їх після вирішення, не бачить в них сенсу, перенапружуючись, забирає, крім своєї енергії і енергію у Всесвіті, не маючи радості життя і іноді проклинаючи себе, батьків і Духа за нестерпність ноші створеної самим собою - а чи потребував він її взагалі? Ось у чому питання. Тому безглуздо говорити про муки пошуковця, або творця. Вони не мучаться, а радіють.

Втім, деякі люди так своєрідно розуміють стан радості. Для деяких радість буде бездумною і як би нічого неробленням. Але згадаємо, чи часто ми визнаємо лише наслідки і не бажаємо думати про причини. Мало того, ми гніваємося, коли нам вказують можливі причини. Ми не допускаємо, що знайдена сказана причина могла бути породженою саме внаслідок цього. Ось у чому парадокс. Так само говорять і ті, хто не встиг розвинути уяву і тим не розширили сприйняття. Такі люди можуть лихословити справжні причини і, дратуючись, лише породжувати зло. Слід, по можливості, оминати всі спонукання, що можуть посилити зло, яке і без того густо росте в людській сутності.

Так не легко іноді зрозуміти, що гадана мала причина може бути джерелом великих лих. Тому слід вміло усвідомлювати, що і малий струмочок перетворюється десь в потужний потік.

Не може статися рух без напруги. Здавалося б, неминуча старанність у різних напрямках дає відчуття сили і впевненість на підставі життєвого досвіду і звичок. Так воно і є. Але надмірне напруження, яке забирає інші види енергії, призводить до втрат в іншому напрямку. Надмірність ми відчуваємо по швидкій втомлюваності, по сумніву, по відсутності радості в діях. Не змішуємо втому з напруженістю? Обидва стани, незважаючи на значну відмінність, можуть дати подібні симптоми. Але втома може бути подолана зміною виду праці, тоді як напруженість може бути ще більше самопоглиблена. Було б помилкою дозволити собі розсіювати напруженість. Ту проявлену енергію м'язів і ума потрібно підживити як дорогоцінний дар. Кожне напруження вже є загострення свідомості, бо наша наповненість старанністю ґрунтується на усвідомленості і лише тоді шляхи наші легкі.

Напруга психічної енергії збільшує життєздатність. Можна впевнитися, що в періоди помірної психічної напруги в її постійності люди живуть довше. Це не може бути пояснено ні їжею, ні санітарними умовами, бо в періоди сум'яття умови життя дуже важкі, і єдина причина полягає в підвищеній діяльності психічної енергії. Фізичне стомлення і виснаження ума не бажане, але духовна напруга життєдайна, бо вона дає життєву енергію. Але межа між цими станами дуже складна. На цьому і зміцнімося, що стягання духовних енергій є основою нових можливостей і основа всього життя кожної людини і світу в цілому. Недоцільно думати, що напруга руйнує тіло. Навпаки, напруження дає ті імпульси, які створюють умови для зародження думки, для появи слова, до проявлення дії. Напруга не є причиною стомлення. Відчуття втоми насамперед дає відсутність енергії позитиву чи негативу. Тільки зневіра і самозреченість пригнічує нас духовно і ми відчуваємо стомленість, але запал і спрямованість творить прекрасне оновлення. Не слід заперечувати особливої небезпеки перенапруги - так, вона виснажує і духовно і фізично. У всьому слід дотримуватися розумних меж.

Є два види напруги - тілесні напруги і розумові напруги. Одні й другі слід звільнити, перш ніж ми почнемо розслаблятися, і це приведе нас до усвідомленості. Але почати з усвідомленості набагато простіше, і особливо тим, хто може зрозуміти метод усвідомленості, який дуже простий. Цілий день ми можемо використовувати його в своїй діяльності. І при будь якій ситуації починаємо рухатися думкою всередину себе пізнаючи ситуацію в ставленні собі питань до їх зникнення - питання відсутні, то і ми розслабившись, розуміємо, що і проблеми і факту чи події не було. Вони є, але вони не турбують нас так повно, як на початку - ми можемо спокійно прийняти рішення - як нам поступати далі. В такому усвідомленому стані неможливо наїхати на камінь, гніватися, заздрити, скупитися, гвалтувати, красти, мучити - все це неможливо, якщо є усвідомленість. Лише коли панує неусвідомленість, в її темноті в нашу сутність входять умовні неймовірні вороги.

Якщо в будинку горить світло, злодії його уникають, і якщо навіть сторож спить, злодії не будуть робити спроб в нього увійти. А якщо люди ходять і говорять всередині, і в будинку ще ніхто не спить, то абсолютно неможливо, що злодії навіть зможуть подумати про це - вони спробують увійти.

Дуже багато говорять про проблеми, перешкоди і дуже мало налаштовують їх прояви собі во благо. Розуміння природи проблем, перешкод дає як би запал в роботі, запал у пошуках шляхів їх розв'язання. Перешкоди обійти легше, але коли людина обходить ці не випадкові перешкоди, коли вона їх не долає, не приложує труда, то вона шкодить цим собі. Але як тільки показується перешкода, люди починають

думати у своїх відчуттях-тяжкостях, забуваючи, яка перевага склалася для них, бо проблема, перешкода є не випадковими на нашому життєвому шляху. Люди воліють, щоб усе робилося як зазвичай, старими заходами.

Невдача нами визнається в пристрасті діяннями темних сил - це не так, це підказка для пошуку кращого варіанту, який бачить наша душа, але ум ще не бачить і ця підказка йому і лише вони придатні для духовного зростання і зростання матеріального.

Звичайно, сумно, якщо людина від першої невдачі впадає у відчай. Цим вона лише доводить, що її психічна енергія знаходиться в повній розбалансованості. Тоді випробувачу слід здраво помислити, як утворити психічну енергію. Адже крім дослідів нехай кожен початківець дослідник випробує самого себе в різних обставинах. Тільки всілякі випробування можуть довести, які саме властивості переважають на його рівні духовного розвитку і розвиває їх - решта додається.

Тому навіть невдачі, розчарування - все йде на користь. Зрештою, коли ми досягаємо, то в нас приходить розуміння того, що допомагало все: ми збивалися зі шляху, потрапляли в старі колії і пастки, - і все допомагало, все стало в нагоді. І все стає кроком до наступного кроку.

До слова сказати, знайте, що всі прояви негативних енергій на наше мирське розуміння, слід сприймати тільки як підказки. Але не тільки сприймати, але й вишукувати причини і діяти відповідно. Як відходи удобрюють землю, так тьма гниє для квітів світла.

«Одного разу один цар вирішив перевірити своїх підданих. Він вирішив подивитися на що здібні його піддані і зрозуміти – хто є хто. Для цього він звелів притягнути великий тяжкий камінь і покласти його посеред дороги. Сам цар переодягнувся у звичайний одяг і почав спостерігати, як люди будуть поводитися. Жителі їздять по дорозі, бачать – лежить камінь, але замість того, щоб прибрати його, то вони роблять спроби об'їжджати його. Водночас ображають царя словами за його недбалість. Але цар продовжує в стороні спостерігати за цим усім і лише слухає, як його піддані лають його.

В кінці кінців їхала одна повозка, запряжена волами, і на ній сиділа якась бідна людина. Їде вона, дивиться – посеред дороги лежить великий важкий камінь, явна перешкода для руху, і не тільки для неї, а і для всіх. Розпрягла тоді вона своїх биків, обв'язала камінь і з великими труднощами відтягнула його з дороги. На його здивування, під каменем децю лежало. Це була сумка із золотом, а в ній записка: «Це нагорода тому, хто долає перешкоди».

Всі ми знаємо людей, оточених достатком, але якби вони знали, чого позбавив їх достаток? Люди хочуть виконати всі ходячі звички, забуваючи, що створений уклад життя єства послаблює також енергію духу, роблячи перешкоди і для нього. Душа через пасивність ума і його задоволеність заспокоюється, бо їй не притаманна така категорія, як боротьба. Вона може підказувати людям кращі варіанти в житті своїм устремлінням і якщо наш ум готовий їх сприймати, то починаються творчі пошуки. Явище недосяжності обумовлено не життєво смисловими устремліннями чи умовами, які не можуть зіставити бажання з життям.

Тимчасовість умов не означає недосяжність. І тимчасовість устремління не означає, що устремління повториться в тому ж напрямку. Коли людина усвідомлює явище тимчасовості в собі, тоді вона легко прийме суть духовного сходження. Відчуття сходження осяє дух розумінням досяжності.

Самовдосконалення є шлях до пізнання. Самонасолодження є зупинка в розвитку. Постановка мети у досягненні мети в пошуках істини, любові, Бога неприйнятна, бо мета є константа і рух до константи є підсумкова зупинка в духовному зростанні. Можна будувати життя так, що кожен день буде кінцем, але можна так пізнавати життя, що кожна година буде початком. Так на очах можна перебудовувати наше земне існування. Тільки цим шляхом питання майбутнього і свідомість про духовні стягання зробляться відчутними. Потрібно зрозуміти смисл в перебудові способу життя в міру прояви в нових відчуттях, які відкриваються.

Це такий вже стан нашого єства. Бо дійсно щаслива, добра людина завжди правильно приймає і критику, і похвалу, і гнів, і добродіяння. Наприклад, гнів ним розуміється, як підказка нашому уму для очищення від об'єкта гніву на прохання нашої душі; якщо це похвала, то саме ці похвальні якості та людина, яка побачила і сама ж ними володіє, тобто вона теж добра. І так він розглядає будь яку ситуацію, факт, відносини і діяння, тобто він розглядає їх зі знанням, вмінням. Однак це не означає що він повністю у всьому покладистий і всепрощаючий. Він знає, що на зло вимагається справедлива відповідь. Коли ця відповідь чи дія є справедливими, то об'єкт нашої уваги не матиме обиди. Крім того, виходячи з доброти своєї правду можна говорити тоді, коли вона не турбує умів інших, але коли є така потреба во благо для убезпечення наплодження великого зла, то говорять стільки правди, яка посилює і

вчить, як вийти з негативу. Розумна людина визначить в якому стані знаходиться співбесідник і чи вартує йому говорити зразу правду, перекодя чи взагалі не говорити, так як може бути ймовірність великого гніву. Бо така правда не веде до раю нікого. Не вартує говорити правду там, де вона приносить страждання. Ми поступимо розумно, якщо знаючи такий результат і підкажемо можливі варіанти виходу з цих можливих ситуацій. Коли ми хочемо сказати правду, бо можемо мати від цього чоловіка вигоду, то ще нічого не говорячи, ми вже входимо у внутрішній конфлікт душі і нашого ума. Корисливість, зазвичай розвивається і спрацьовує у пристрастних людей. Однак, буває, що ми явно пробачили чи байдуже не зреагували на злу дію, то це явна кволість нашого серця, але аж ніяк не доброта – ми дозволили далі плодитися злу. Все ж коли ми на ці дії виступимо зі злого, то цим уже злоба в цілому буде умножена. Так не робімо до будь кого: в колективі, в сім'ї, до дітей.

Кожна людина відчуває внутрішнє полегшення, коли діє справедливо. Можна пояснити такі відчуття усвідомленою дією, тобто по совісті (наші діяння погоджені з вісткою Суцього). Отримуємо відповідність, і енергія організму співзвучна з великою думкою простору. Так кожен справедливий вчинок благодіяльний не тільки нам самим, але і є просторовою дією. Всесвіт кожного разу радіє нашій правильній дії в думці, слову і діяльності.

Якість добра проявляється у великому насиченні дії справедливістю і совістю (з правдою життя і зі звісткою благою). Як вишукано вміти розрізняти енергії Доброти. Скажімо - добро-діяння має райдужну ауру. Хіба чеснота не є з набору взаємопов'язаних якостей? В давнину люди розуміли, що добродієність не є просто добре діяння. Вони знали, що лише спонукання буде затвердженням чесноти.

Ніякі зовнішні діяння не можуть свідчити про мотиви, а вони в нашому житті присутні в очікуваному користолюбстві, бо слово і діло базуються на передаванні дарунка, як певної якості з того ж набору у стані благо-дарування. Давайте починаємо підходити до пізнання всіх позитивних якостей таким способом - чи то любові, чи то щастя, чи то радості, чи то краси, чи то здоров'я, чи то процесу творчої дії в стані споглядання і відчуттів. Вийшло, то відразу ж дякуємо Суцьогому і як моментально до нас і в нас з'являється нова енергія життя. Радійте і радуйте інших своїм умінням жити.

Можна зрозуміти умом своїм, що і наші відчуття очищаються для посилу і прийняття на визнанні життя всього суцього, в чому ми беремо участь. Просимо! Вчіться щоб кожна дія супроводжувалося доброзичливістю. Навіть звичайна домашня робота нехай буде благим наслідком, якщо вона виробляється з добрими думками. Навіть дуже прекрасний день, якщо ми утрималися від роздратування і недобрих помислів. Такі пам'ятні хвилини, дні, роки стверджують ритміку духовного і мирського руху в житті.

Доброта твориться не тільки творенням добрих позитивних діянь, але і розумінням шкоди, яку ми можемо не робити, усвідомивши негатив у не зовсім хороших справах. Що таке злодійство, знає кожен, і знає, що це погано. Якщо запитати будь кого, він напевно скаже, що не має такої звички. Однак і тут мається на увазі щось значно ширше. Нам слід стежити за тим, щоб наші дії навіть опосередковано не зводилися до крадіжок. Більш того, якщо ми мріємо коли небудь наблизитися до світу істини, то нам необхідно йти ще далі і шукати способи не тільки не красти у інших, але і давати їм.

Мало хто з нас краде в буквальному сенсі. Найчастіше ми просто потрапляємо в ситуацію, яка змушує нас фактично брати чуже, навіть не усвідомлюючи цього. Наприклад, ми йдемо в загальну лазню чи туалет і залишаємо після себе калюжі і безлад, чого ніколи не допустили б вдома. Потім комусь доводиться за нами прибирати. Якщо подумати, то ми тим самим крадемо навіть не гроші, а щось значно цінніше, найцінніше, що є у людини - її час, частину її життя.

Ми можемо сказати, це ж громадська інституція, значить, гроші на прибирання йдуть з кишені кожного, хто платить податки. Таким чином, ми фактично обкрадаємо всіх оточуючих, навіть не усвідомлюючи цього. А самі податки? За ідеєю, нам слід радіти, що можемо внести свою частку витрат на спільну справу: будівництво доріг, мостів і всього іншого і водночас не беручи участь в цих справах як не фахівець. А що виходить? Ми всіляко намагаємося заплатити менше, і тоді відсутню суму беруть у інших - знову злодійство! Так, іноді податки часто йдуть на погані цілі чи взагалі витрачаються даремно! Таке буває, то тоді нам слід встати і відкрито про це заявити, або навіть відмовитися платити непотрібний податок, а потім спокійно терпіти всі наслідки, але тільки не намагатися потайки ухилитися, тому що це злодійство. Є ще одна дуже поширена форма злодійства. Припустимо, нас наймають на роботу, і нам необхідно відпрацьовувати певну кількість годин в день за погодинну оплату. Поступово ми починаємо лінуватися чи втрачаємо інтерес до роботи і намагаємося працювати якомога менше - розмовляємо з колегами, п'ємо чай, ухиляємося від доручень. Роботу все одно слід зробити, бо наш начальник перекладає її на тих, хто намагається. Виходить, що ми знову крадемо у інших - забираємо у них дорогоцінний особистий час. Але якщо начальник сам погано поводить себе зі своїми підлеглими? Якщо він сам не береже їх особистий час? То ми зі свого боку можемо продемонструвати чесність і працювати так, як домовлялися з самого початку, або зовсім піти з цієї роботи. А якщо до нас чи наших колег пред'являються зайві чи несправедливі вимоги, треба знайти в собі сміливість і заявити про це відкрито, не думаючи про наслідки. Треба завжди пам'ятати, що добра справа не призведе до

поганих результатів - це просто неможливо. Знаймо, що доброта і саведливість оберігаєма Сущим.

Є ще один вид мимовільного злодійства. Ми крадемо у тих, у кого немає їжі, одягу чи даху над головою, а також у своїх дітей і всіх майбутніх поколінь, коли егоїстично і марнотратно витрачаємо наявні ресурси в розкоші чи спеціальній публічній показушності. Кожен раз, коли ми користуємося річчю, в якій насправді немає необхідності, коли ми купуємо машини, без яких ми можемо обходитися, коли їмо більше, ніж вимагає наше тіло, ми розтрачуємо запаси, які належать усім, і їх нащадкам.

«Якщо ти ніколи не будеш красти, то прийде день, коли люди самі принесуть те, що тобі потрібно».

Сама ідея про те, що грошей не вистачає, і їх слід віднімати в когось чи якимось отримувати їх обманюючи інших, використовуючи час і силу інших, зменшуючи оплату їх праці, користуючись тимчасовими умовами своїх переваг - це просто велика помилка! Помилка всієї нашої влади протягом двадцяти п'яти років в пропаганді такої ідеї. Адже Україна була і є власником великих природних ресурсів. Відсутній тільки ум і розум.

Зрозуміймо, що такі події в нашому житті пробуджують припливи любові і приносять як би очищення душі і тіла, наповнюючи нас легкістю. І Ми радіємо кожному прояву такої радості та Всіх запрошуємо взяти участь і прийняти повноту відчуттів. Щасливої Вам дороги в житті!

*«Хлопчик був голодним і босим,
Давно не їв, крутилась голова.
У двері постукавши, води він попросив,
Але жінка виносить ...склянку молока!
І та склянка - дала сили знову жити!
Повірів він - є в світі **доброта!**
Минуло багато років ... він лікарем став.
Вперед його життя потихеньку йшло.
Він на обході побачив жінку,
Ту, що дала колись склянку молока!
Вона була хвора, причому серйозно!
Її терміново операція потрібна!
Він життя їй врятував, всі сили приклавши,
Живе і перемагає **доброта!** ...
Квитанцію до оплати принесли,
Все життя платити! - подумала тоді,
І взявши листок, не повірила очам!
Від радості заплакала вона!
Оплачено рахунок!
Він поруч написав: «Оплачено склянкою молока». Благо даруємо авторові такого вірша!*

У житті краще відторгати негатив відданістю заявлену нами Божественним якостям і слідувати їхньому виконанню протягом життя. Слід іноді запитати кожного себе, а ми себе - що із Знань, які нам відкрилися вже докладено в житті? Запам'ятаймо це запитання, бо ці рядки вже є дія, тобто, як би клятва самому собі. І приймемо ці рядки за благо в спокої і пізнанні!

В основі всіх життєвих проявів можна знайти космічний магнетизм, як промисел Бога. Сюди відноситься і та ж жага буття людини в її бажаннях і можливостях, яка обумовлена психоенергією Всесвіту. Але буває, що одна енергія поглинає іншу, і виходить неврівноваженість в отриманій матерії.

Дарування і отримання мають в основі той же принцип об'єднання. І обидві ці енергії в пошуку. А процес кожного життя є безмежна явлена щабель, що йде від неусвідомленого ества до свідомого устремління прийняття тих начал, якими дихає Космос. Космічний магнетизм збирає народи, збирає раси, збирає частини світу, збирає частини еволюції, збирає дуги свідомості, збирає явища всіх проявлених і не проявлених рухів і водночас роздає їх в надії подальшого розвитку - то потребуючій людині, то спраглий квіточці...

Якість правдивості допомагає людині очищувати свідомість, а очищена свідомість має доступ до знань і цим одночасно розвиває інтуїцію. Інтуїція – це здібність бачити минуле, теперішнє і майбутнє, це і екстрасенсорне бачення, це і переміщення в інші часові реальності. Все це досягається тими благочестивими попередніми життями. Досягнувши такої чистоти слід остерігатися можливості встати на шлях корисливий, бо тоді це вкрай небезпечно і ці можливості втраяться, хоча такі люди в своїй

жадібності продовжують займатися цими діями чисто технічно, але в цілому вони вже роблять злі діла. Наголошення на безкорисливості має ту перевагу, що така людина може бачити, але вона обов'язково навчить як прийняти, коли це позитив чи як минувати ці передбачувані події чи факти. Ось така різниця. Чиста людина допоможе. Інша уже є шарлатан. Шарлатан дає не знання, а інформацію для ума, тим самим програмуючи цим умом на цей кінцевий результат, то так воно і станеться. Навіть він може не бачити, а просто сказати, але умом вже запрограмований і він створить сам цю ситуацію. Знаємо це. Вчимося очищувати себе і ті знання про себе нам прийдуть самі по мірі наближення до них і ми в них розберемося по чистоті своїй. Такі факти відомі дослідникам. Був же загальновідомий факт в Фінляндії, коли електрик ремонтував в середині морського рефрижератора електрообладнання і запрацював. Робота в порту закінчилася і наглядач закрив і цей рефрижератор. Електрик пізніше виявив, що він замкнений і в своєму ляку кричав, стукав, але його ніхто не почув до наступного ранку. Він замерз, став повністю крижаним. Але парадокс в тому, що рефрижератор не був включеним і ніякого холоду в рефрижераторі під час ремонту не було. Так спрацював ум людини.

Говорити про правду в людей, які живуть в невіданні взагалі не слід, бо вони і самої правди не відають. Якщо вони мають певну інформацію про ситуацію чи факти, то вони намагатимуться мати з того вигоду, але в більшості випадків постараються зробити комусь зло погрозами, шантажем..., бо для них ні суспільні закони, ні будь яка мораль не є гальмом на шляху до обману і насильства.

Справедливі знають зверх закону земного, де правда. У той час, коли закон веде до багатьох несправедливостей, людина, що пізнала Духовний Світ, знає який шлях до істини; всупереч всій очевидності фактів і слів відчуває дійсність. Так духовне пізнання перетворює наше життя.

У наших руках сьогоднішнє і майбутнє, тому що не позбувшись нетерпимості в собі, не можемо скласти майбутнє. Неможливо просувати дух, не складаючи вдосконалення, не розвиваючи його. Ми можемо багато читати, але мало застосовувати у своєму житті.

Так можна зайняти ум читачів, але слід залучити їх, пробуджуючи для руху вперед. Знаючий не забороняє читати різні книги. Кожен, хто боїться читати буде обмежувати, утримувати себе від можливості пошуку добра у всякому його вигляді. Ця щедрість, цей поклик духу до пошуку необхідний. Той, хто не хоче навіть вислухати, вже побоюється чогось (страшно). Така відкритість Духа вимагає широких воріт та якнайшвидших крил для вільного польоту, бо свобода не має страху.

Істинно, новий будинок потребує нових придатних речей, але знайти їх здається неможливим. Оновлення форм може дати несподіваний потік думок. Значить, мислення людське може попрямувати на пошуки нових рішень, які урівноважать наші бажання з нашими можливостями в межах розумного і необхідного результату.

Кожна людина мимоволі поширює випромінювання своїх устремлінь, але потрібно навчитися знайти мудрий рівень своїх потреб. Простота є пізнання шляхів до багатства.

Розкіш є початком тління й деградації. Не може довго тривати життя, повне гнилих слів, бажань і дій. Усяке бузувірство не є рішенням правильним. Не слід насильно переконувати і закликати до простоти в житті. Воно присутнє в нас разом з відчуттям гармонії. Але для нової побудови обставин потрібно усвідомити, що не змінимо ми цим наш смисл життя, чи не ці форми заведуть нас в переосмислення нашої суті, чи не змінять вони наші духовні орієнтири? Задавши собі таке питання про сенс життя - і ми отримаємо найбезнадійніші відповіді на ці наші матеріальні мрії. І вони збуваються! А як? Читаємо і знайдемо підказку. Саме життя так чи інакше, як і чим визначить нам вірний напрямок устремління? Удачі!

У стресовій ситуації трошки складніше вийти в позитивне русло життя, хоча і тут той же шлях виходу з проблеми, але тут доводиться більш скрупульозно шукати причини входження в них (найбільш часто ми входимо в стресовий стан, в такий психічний стан, коли нам важко налаштуватися на позитив з спогадів, або споглядань позитивних об'єктів краси, доброти ..., або візуалізації минулих подій в пам'яті, то найбільш ефективним способом є розгляд своєї особистої значимості в сформованій ситуації і починаємо з обстеження свого дзеркала, яким є наше тіло (напруженість м'язів, сухість, проти звичайного, шкіри, кров в очних яблуках і т.д.). Ці ознаки тіла є нам підказкою марноти наших бажань.

Всесвіт направляє наші очі в ту сторону, на ту ситуацію, у вирішенні якої ми можемо взяти участь в подальшому, а можемо пройти поряд, не звернувши уваги у своїй суєті. Якщо ми виявили намір взяти участь, то Всесвіт дає нам енергію, щоб ми допомогли Всесвіту у вирішенні цієї ситуації, даючи відчуття задоволення, бо це є умовою для участі нашої душі. Людина перебуваючи в стані задоволення має радість і цим станом свідомо позиціонує своє єство, яке і підтверджує нашим умом вхід в процес пізнання смислу життя. Жити хочеться і життя прекрасне.

МОЖЛИВІСТЬ ОЧИЩЕННЯ МАЄ КОЖЕН

Життя це є певна людська умовність фізичного стану тіла і потребою нашої сутності.

Наше життя-буття, це наш і тільки наш стан, кожного окремо, як часточки єдиного цілого і є станом нашої душі і тіла, нашого єства, нашої сутності, яка і буде наше життя.

Життя часто підказує нам – тільки прислухаймось. Шукаємо істину, шукаємо дорогу до Бога, бо цінне те, чи ми знайшли, але коли і шукаємо та не дається знайти, то відчуваєш марноту свого життя, відсутність мети, сенсу життя. А не маючи сенсу життя, то і будеш відчувати його марноту.

Бо вони коли небудь відчують потребу оглянутися назад подивитися на свій пройдений життєвий шлях і побачать все, що зробили, і почують голос власного серця, власної душі: «Я прожив життя надарма». Бути чесним, ненасильницьким, правдивим, значить бути добродійним, корисним для всіх: для себе та інших людей теж. Якщо всі виглядають такими розчарованими, пригніченими, сумними, то причина цього в тому, що ніхто не прислухався до свого внутрішнього голосу. Наприклад, ми хотіли одружитися на дівчині: дівчина була бідна, а ми багаті. Суспільство не прийняло б нас, адже ми такі є непередбачуваними, ми вільні у прийнятті рішення і цим ми небезпечні. Тому нас примушують, ламають нас морально і ми в кінці кінців одружуємося на багатій дівчині, яку приймає все оточуюче нас суспільне середовище, але не наше серце. І ось тепер ми живемо жахливо. Ми продали за п'ятак все своє життя, ми зрадили любов, ми зрадили дівчину, яку любили. У підсумку ми даремно витратимо все своє життя. Воно буде нам не в радість. Завжди слухаємо внутрішній голос, голос серця і душі, і більше нікого не слухаємо. Внутрішній голос - це як би спонукальний мотив від духовного центру в єднанні з усвідомленим умом.

Навіть брехня іноді хороша, якщо вона вимовляється з любові, і правда істини дурна, якщо вимовляється тільки для того, щоб образити. Тоді її краще не вимовляти. І завжди дивимось всередину, щоб зрозуміти, для чого ми її висловлюємо. Це наше бажання, чи ця ситуація буде потрібною в стабілізації чи нейтралізації негативу, то це типово. Але якщо ми хочемо заподіяти біль людині в ім'я істини, то тоді наша істина вже отруєна, вона більше не божественна - вона вже аморальна. Відкиньмо цю істину. Якщо ми не зможемо зробити нашу істину згладженою, приємною і прекрасною, так краще її і не вимовляємо. В такому стані людина відчує, що вона була і є непотрібною нікому – ні родичам, ні колегам, ні оточуючим. І повірте, чи є слова страшніші за ці? Настає час страху марноти життя, але зрозуміймо, що це підказка і шанс вийти зі стану безвиході, зі свого пояснення, що життя є суєта суєт і, що у нас є ще можливості побачити себе до останнього видоху. Починається процес переосмислення. Вперед!

Вільно дивимось на світ, на своє життя, яке б воно не було з благоговінням.

«Життя прекрасне, і кожної миті воно приходить з тисячею і одним подарунком для вас. Але ви так зайняті, так захоплені думками з вашим бажаним умом, ви так наповнені вашими думками, що ви відторгуєте всі ці подарунки. Бог приходить постійно; а ви продовжуєте відмовлятися.

Якби вас спитали, щоб ви зробили в новому житті, ви внесли б невеликі зміни, такі, як ця. Муж з трошки іншим носом, дружина з трошки іншим кольором обличчя, більший або менший дім — але це не більше чим «прямий пробір», дрібниці, несуттєве. По суті ваше життя залишається попереднім».

Ця притча про порочний круг: ми вступаємо в нього, коли починаємо думати про те, яке враження ми створимо на інших. Деякі так заклопотані цим, що взагалі не можуть жити. Кожен цікавиться тим, що інші думають про нього, і це так зі всіма. Вони тривожаться про нас, а ми тривожимось про них. Ми боїмося інших, інші бояться нас, і життя стає запутаним. Відкиньмо цю нісенитницю, відкиньмо цей ганебний круг. Припиняємо думати про інших і про те, що вони думають про нас, бо це є судженнями нашого ума, це визріває осуд.

«Не осуди ближнього: тобі гріх його відомий, а каяття його не відомі. Щоб не осуджувати, потрібно бігти від осуджувачих і берегти свій слух. Візьмемо одне правило для себе: осуджувачим не вірити; і друге: ніколи не говорити погано про відсутніх. Самий короткий шлях до спасіння – не осуджувати. Ось цей шлях – без посту, без бдіння і труда». Старець Сімеон Желнін.

Каяття, як правило, є таємним процесом очищення, гідності та справедливості в цьому пристрасному суспільстві. Ми самі займаємося нарощуванням у собі цих духовних цінностей, на основі відчуття прилучення до духовних світлих енергій.

Однак цьому чистому усвідомленому каяттю-очищенню в суспільстві дають інше змістовне наповнення: винність життєвих дій, обмеження в життєвому виборі, послух до суспільних правил і забобонів. І цим займається церква і майже все суспільство. Кожну людину облутують служителі

церкви, суспільство, будь-які зацікавлені особи - обплутують товстим шаром невігластва. Людині насаджують певну релігійну ідеологію. Коли ми когось змушуємо, не даємо самостійно вирішувати свою долю, то ми робимо з людини інваліда, ми руйнуємо її інтелект, позбавляємо її права вибору, не даємо діяти розумно, змушуємо її поводитися механічно, бездумно. Вона стане християнином, але це не буде її власним вибором. А що виходить?бути християнином проти своєї волі?- вона буде в своєму світобаченні невіруючою.

Не осуджуємо нікого і ні вчому, не осуджуємо всього, чого не любимо самі і цього ж не бажаємо і не робимо іншим. Ми, зазвичай, не любимо, коли нам говорять неприємності, докоряють нам, розмову ведуть у зверхньому грубому тоні (але пам'ятаємо, що ці всі слова сказані кимось, є сказаними нашою душею для нашого розуміння їх вустами) – то так і не вчиняймо з іншими, а найперше в розмові зі своєю душею. Коли ж щось вдіяли і нас мучить сумління совісті, то шукаємо своє слово, свою дію, яка стурбувала нашу душу нашою несправедливістю і тоді відповідно і діємо для виправлення хоча б частково нашої помилки. Це буде наш життєвий досвід, це і є тим дорожнім знаком, яким ми уже не знехтуємо в подальшому житті.

Це слово-дія «думати про інших» дуже небезпечне. Із-за нього ніхто не спокійний, ніхто не дома. Нашому життю достатньо, зосередитись на своєму власному житті, не будьте заклопотані іншими. Якщо ми зможемо жити без цього клопоту, то наше життя розцвіте, і тоді інші зможуть розділити з нами його аромат.

Приклад цьому є хрещення водою Ісуса Христа Іоаном Хрестителем. Яка ж воля Божа може бути для ледачого, чи вбивці?, щоб оправдати себе, що на все воля Божа. А що ми зробили, яку йоту для того, щоб не жити в злиднях, чи за чийсь кошти – і тут маємо зрозуміти істину: для чого ми живемо в злиднях, чим ми допомогли душі і тілу в них зайти, а тоді помаленьку починаємо видивлятися, як можна, хоч трошки вийти з цих хащів. І це теж буде поступ. Зробіть і згадайте ці слова і саме це означає, що душа почула, а тіло зробило благий поступ. Рухаємось далі і не думаємо, що злидні – це кінець життя. Так не є. Живіть і творіть для себе, для ближнього свого стільки на скільки у нас вистачає Ума і Розуму. Чим ми будемо послуговуватися в житті умом чи розумом? І тим і тим.

Коли ми не усвідомлені, тобто не маємо свідомого зв'язку з духовними потребами ества, то ми живемо в більшості випадків життя по такому ж його неусвідомленому уму. Коли нашими думками, словами і діями керує ум, то ми в своєму духовному розвитку, зазвичай деградуємо разом з тілом, і ще більш менш зносно, коли ми хоча б стоїмо в цьому розвитку на місці, то і тут буде певний позитив для продовження життя в інших тілах.

Ус-відом-лений ум, який діє з відома душі, то наші думки, слова і дії погоджені з душею, з її складником – розумом. Такий стан людини, такі її дії є людською мудрістю.

Ум - ось корінна причина всіх питань, що виникають в нас. Ум не може невимушено покоїтися, залишаючи речі такими, якими вони є. У цьому полягає природа ума. Океани не турбуються про Бога. Гори не розмірковують про Бога. Деревя не думають про Бога.

Життя – це, і те, і друге чи нічого і все. Воно являється, і тим, і другим чи нічим, чи всім - це залежить від нас, від того, яким ми бачимо його. Ми можемо дивитися на нього, застосовуючи неусвідомлений ум, і тоді воно здається пеклом. Воно не є пеклом; це тільки наше словесне обумовлення, це наше зовнішнє вдягання для нього. Фактично ми носимо з собою своє власне пекло і свій власний рай, і куди б ми не ввійшли, то ми входимо зі своїм пеклом і своїм раєм. Рай і пекло - це не двері. Це стан нашого ества: і ми з ними, і вони з нами.

Рай і пекло - ці два смислові визначення ми розглядаємо в цій книзі «Плин життя», так як вони цікавлять ум людини при житті. Так і в процесі життя людина може перебувати в цих обумовлених станах всім своїм еством – умом, тілом і душею. Тож і в прижитті ми можемо усвідомлено наближатися і бути в Раю, чи неусвідомлено перебувати, чи заходити своїми бажаннями і діями в Пекло. Хоча ці визначення є атрибутами кожного ества, але людина в більшості сприймає їх у проявах життя умом своїм. Життя на Землі для більшості є раєм. Хто заперечить? Чого ж тоді душі не так часто покидають тіло в пошуках кращого тіла. А кращого хочуть всі уже з дитячого віку.

Пекло - це психічний стан обумовлений нашим умом, це визначений століттями погляд на речі і події, які відбуваються з нами чи в оточуючому нас середовищі. Воно виходить з нашого ества і з нашого стану через сприйняття і прийняття. Якщо ми нещасні, то ми визначаємо цей стан, як знаходження в пеклі. Пекло не географічне місце і не десь під землею - це наш погляд на речі і події. Саме в несвідомому способі життя ми створюємо навколо себе пекло. А хіба в нашому житті не буває схожих ситуацій? А тепер подивимося на це усвідомлено - хіба не ми собі самі влаштуємо таке життя?

«У вагоні транснаціонального експреса, оточений оравою плачущих дітей різних розмірів і з півторарічним малишем на руках, сидів немитий і засмиканий єврей. Він щохвилини шльопав малиша, приговорюючи собі кожного разу:

- Смик, знову ти це зробив. Смик, знову ти це зробив. Смик, знову ти це зробив.

Така жорстокість розбудила материнську ярість в жінці, яка сиділа поряд. Она встала і, трясучи пальцем перед обличчям єврея, сказала:

- Якщо ви ще хоча б раз вдарите дитину, я влаштую вам такі неприємності, що ви довіку цього не забудете!

Виснажений чоловічок завмер з піднятою рукою, потім повільно підняв на неї терпеливі очі.

- Мадам, - сказав він, - про що ви говорите, мадам? Моя жінка в багажному вагоні спереду, вона померла, і мені ніде її похоронити. А моя дочка Рифка в пультмані, вона очікує дитину, а чоловіка у неї нема. А ось та дитина, яка тільки що викинула у вікно мою шляпу. Крім того, я сів не в той поїзд і не знаю куди їду. Цей малиш випачкав мій одяг, а мій багаж загубився. Неприємності? Мадам, ви влаштуєте мені неприємності? Мені?»

Прочитавши цю бувальщину, то хіба таке життя ми не назвемо пеклом, а то іще і гірше. А хіба в нашому житті не буває подібних ситуацій? А тепер подивимося на це усвідомлено – хіба не ми самі собі влаштуємо таке життя?

Якщо людина живе свідомо, то в її житті відсутні нещастя, як і інші негативні явища. І людський ум обумовлює цей свій стан в слові - рай. Вхідження в райський стан передбачає свідомість в словах і ділах - і такий підхід до облаштування свого життя цілком реальний. Щоб усвідомити рай, спочатку потрібно його втратити. Ці відчуття втрати є в дітей перехідні періоди при зміні психічного стану, тобто тоді, коли дитина стикається з реальностями життя і постають проблеми у підході по іншому в облаштуванні свого життя; є в періоди виходу з батьківської сім'ї, після смерті членів сім'ї. Якщо ми не відчуємо втрату цього періоду життя з райськими відчуттями щастя, то неможливо задуматися про втрати і ми не зможемо устремлятися в своїх діях, щоб знову в наше життя прийшов рай. Тільки втрата дає відчуття і розуміння втрати тієї краси і доброти, які наповнювали наше життя. Ми будемо жити в тихій і щасливій безтурботності чи в справах, чи то в організації свого дозвілля безтурботно, творчо, радісно і задоволено. Наше поведження в усьому буде схоже на святковий відтінок у всьому; ми оточені аурою захоплення і присмних звершень. Житіє і все навколо набуває іншого значення. Нас, ні держава в школах..., ні релігійні традиції, ні батьки, ні батьків... не вчили жити і не вчать; нас вчили страждати, вбивати, брехати, змагатися... А тапер, читаючи ці рядки, вчимося жити, дозволяємо іншим жити, приймаємо життя в радості... Тому відносно пекла в людському середовищі досить багато облудних забобонів і ідеологій і «така наука» поширена і на факти і дії, які стосуються до визначення в слові – пекло. Нас багато століть вчили і ми думаємо, що пекло десь в іншому місці і це створювало ілюзію невідомості і певної віддаленості, але водночас це створювало враження, що ми не в пеклі.

Але ми ж в основній масі живемо-мучимося в цьому створеному нами пеклі. Нав'язана нам думка, що пекло десь в іншому місці - це стратегія служителів церкви, щоб обманювати нас, щоб створювати враження, що ми ще не перебуваємо в ньому, а нас чекає ще щось страшніше. З нами роблять не божеські справи - нас лякають, в нас множать страх. Та ж стратегічна ідея і з раєм. Він начебто близько, як та морквина на відстані в віслюка, якою розпалюють в нас жадібність в досягненні. Але оскільки вони знаходяться в якомусь невідомому конкретному місці, то ми залишаємося обдуреними і в своєму гніві, можливо, і не хочемо повертатися знову до них. Адже не чути, щоб хтось приходив. Так релігійні традиції через страх і жадібність навчилися нами маніпулювати. Знаємо, що все це знаходиться тут і зараз і ми творці раю і пекла саме зараз і тут, де проживаємо, де працюємо. Сприймаємо світ реально, тобто усвідомлено і душею, то все життя з такого моменту буде для кожного раєм. Пробуємо.

Крім того, знаємо, що рай завжди в нашому пристрасному житті завжди залишається пов'язаним з пеклом, бо жодну зі сторін не можна відкинути безповоротно. Якщо ми захочемо залишити одну сторону цієї монети, то нам доведеться зберегти також і іншу сторону. Якщо ми хочемо зберегти ум, то, можливо, ми в житті випробуємо кілька моментів великої радості, але в неї знову і знову будуть входити моменти печалі і смутку. Так що доводиться в житті визнати і прийняти обидві сторони - рай і пекло. Так нас протягом життя тягне то в одну сторону, то в іншу. Таке положення речей і подій. Нам знайомі рідкісні моменти радості, любові і щастя, але вони приходять і йдуть - ми не можемо їх затримати у своєму житті. І коли вони йдуть, то ми знову занурюємося в депресію, відчай, гіркоту.

Людина постійно ходить між раєм і пеклом - там трошки побував і вводить себе в іншу крайність. Все пояснює той факт і події нашого життя, нашого усвідомленого налаштування нашої психіки – ми

протягом життя чогось пам'ятаємо всі негативні події і факти, тримаємо обиду і гнів на когось, а добрі зроблені нами справи ми забуваємо. І ці запам'ятовані негативні енергії нас давлять, вкорочують нам роки життя (і це реально), а тепер ми навчені творити позитив протягом дня - і ввечері, і в неділю, і в хвилини радості, і по закінченню року згадати ті добрі справи з вдячністю собі і іншим, то таке пам'ятання продовжує наші щасливі хвилини, дні і роки (і це реально). Ці факти підтверджені дослідженнями, та і кожен може особисто перекоонатися на такому життєвому прикладі.

Помирає один з подружжя і після похорон ми можемо згадати, скільки поганого при житті зробив небіжчик (той, який не бігає) однак через певний час ми можемо уже в спокої і свідомо стверджувати не менший перелік тих щасливих миттєвостей було при спільному житті, ми можемо згадати велику кількість добрих справ зроблених небіжчиком. То зробимо висновок, вчимося насолоджуватися хвилинами щастя і доброти при житті, бо таке усвідомлення і такий підхід додає нам сили і творчих натхнень. Щастя є ознакою нашого перебування в раю. Тільки від стану усвідомленості і в пильності ми можемо утримуватися в середині, а то ще й ближче до райського стану - все залежить від нас самих. Людина має жити тотально, інтенсивно, радісно і точно як відкрита книга, бути доступною для кожного, хто схоче її прочитати. Звичайно, цим ми не внесемо свого імені в історичні книги, в альбом генеології роду.

Живемо і не турбуємося про те, щоб про нас пам'ятали. Мільйони людей жили на землі, і ми навіть не знаємо їхніх імен. Приймаємо цей простий факт, бо ми тут лише на кілька днів, бо потім нас не стане. Ці кілька днів не слід витрачати на лицемірство, на страх. Радіймо цим кільком дням. Якщо ми прості, люблячі, відкриті, довірливі, то ми оточені позитивними енергіями, ми в райському стані прийняття і роздаровування. Якщо ми закриті, постійно ховаємося, обороняємося, завжди турбуємося про те, що хтось може дізнатися наші думки, або ми боїмося, що про нас будуть щось говорити, то це не життя, це ми живемо в пеклі.

Коли ми це розуміємо, це відчуваємо, то робимо свідомий вибір. Ми маємо знання і ці знання дають нам спостережливість за собою і за іншими. Знаймо, що погана дія сама несе кару, а то ще й сім братів своїх приводить; добра ж дія несе умиротворення і блаженство і постійно, а не періодично – коли вкрав, коли купив кухонний комбайн, коли купив автомобіль ... Друга сторона можливої наявності в нашому естві постійності в можливості і у вмінні приймати ці позитивні енергії (наприклад, блаженства) у своє життя. Зважимо і на те, що навіть здавалось би маючи можливості і вмюючи їх приймати, то в оточуючому середовищі є такі ж потребуючі, і є такі, які проти того, щоб ми були в стані щастя. У цьому розумінні слід виходити з наявності двох можливостей: щось таке, яке є перехідним, або є постійним. Але постійне - це не що інше, як безліч моментів проявів, відчуттів, однак вони також починаються і закінчуються. Наприклад, був початок відчуження свого стану, як блаженство, то і воно має кінець. Постійність не передбачає вічності в певній окремоті, цього не може бути. Ніщо не може бути вічним у часі. Те, що народжене в часі, приречене померти в часі. Якщо є початок, то є і кінець. Кінець не в тому розумінні, що воно зникне, його немає, просто прийняття цього стану у загальності буде сприйматися по іншому, як повітря для дихання, як багата людина не так гостро сприймає свій стан відчуження свого матеріального стану. Бідний завжди відчуває свою бідність. Багатий деколи може визначати своє багатство. Воно є і все. Такий стан притаманний блаженству. Слід рухатися далі. Можливість і вміння рухатися далі - ось критерій розвитку.

«Одного разу до мудреця прийшов молодий чоловік і попросив його навчити мудрості і що для цього потрібно робити. Мудрець нічого йому не відповів, але і юнак не полишав надію і регулярно підходив з цим проханням до нього. Через деякий час мудрець жестом запросив молоду людину йти за ним і привів його до річки, завівши на достатньо глибоке місце. Схопивши за плечі, він опустил чоловіка під воду і силоміць тримав там деякий час, не звертаючи уваги на його відчайдушні спроби вивільнитися. Потім все таки відпустив його і коли він віддихався, то спитав його:

—Син мій, коли ти був під водою, чого ти найбільше жадав на цьому світі?

—Повітря! Тільки повітря!

—А чи не бажав ти в той момент багатства, задоволень, могутності? Чи, можливо, любові жінок?

—Ні, мій пане, я бажав тільки повітря і думав тільки про повітря.

—Ось так, щоб бути мудрим, ти маєш так же сильно бажати Бога, як тільки но що повітря, Ти маєш шукати Бога, відмовляючись від інших цілей життя. Якщо ти вважатимеш за потрібне йти до нього саме з таким зав'язанням, син мій, то ти обов'язково будеш мудрим».

Той, хто знає смисл життя, то він знає марноту вибору, марноту суєти і живе щасливо і радісно у своєму пізнанні, і сприймає його як данність во благо собі, Вселенній.

«Одна людина все життя була щаслива, вона весь час усміхалась і ніхто і ніколи не бачив її засмученою. Деколи, дехто питав її про це, про те, в чому ж секрет її щастя. А відповідь, як завжди, була майже однією: «Колись я був засмученим таким же як і ти. І одного разу мене осяяло – це ж мій вибір, моє життя! І дійсно я роблю вибір – кожен день, кожен час, кожную хвилину. І з тих пір кожного разу, просипаючись, я питаю себе: «Ну, що я виберу сьогодні: смуток, чи радість? І завжди виходить так, що я вибираю радість»».

Будьмо свідомі, що чим кращий в нас настрій, тим ми відкритіші для отримання нових позитивних емоцій, думок через споглядання дій в проявах, через почуті слова. Коли ж ми пригнічені, без настрою, весь в якихось безкінечних проблемах, то ми не можемо настроїтися на позитивні емоції, не маємо часу для пізнання суті несуттєвих проблем і тим само ці емоції-труби закриті і до нас не поступають благосні благо проявлені обставини, середовище і люди, бо у всьому ми бачимо, чуємо ворогів, як того стовпа в темну пору доби. А тепер?

А тепер, усвідомивши процес управління емоціями і зрозумівши, що ми є тим єством, яке може відкривати, чи закривати цей краник на потоці надходжень благ. Усвідомивши, хоча і не зразу, але по трошки, нас починають відпускати затискаючі фактори і ми знову наповнюємося творчою енергією шляхом бачення позитиву. Тобто, знову починаємо входити в стан радості життя, в стан задоволення ним. Ми відчуваємо полегшення і нові справи вирішуємо легше, скоріше і якісніше. Обставини, середовище, люди такі ж як і були, але ми самі не хочемо іноді зробити крок до позитиву, не можемо здолати внутрішній спротив, бо зовні його і не було, чи його суттєвість була досить мізерною. А внутрішній спротив можливо збирався по капельці і став гальмувати наш поступ. То хто хазяїн життя нашого? Добре життя створюємо ми і погане - теж ми.

Пере – вір – те і по – вір – те.

Перед вірою і після віри.

Ми у цій книзі теж розглядаємо природу процесу довіри через впевненість, через свідоме розуміння своєї місії. Саме слово впевненість в російському викладі показує природу нашої повсякденної дії – уверенность – у вірі жити і бути. Кожна людина, маючи впевненість в отриманні, чи то позитивного, чи в досягненні негативного приходить до кінцевого результату у своїй впевненості. Будьмо свідомі цього: факти, обставини, середовище і люди нам це підтверджують.

Пригніченість, розчарування, гнів, страх, депресія і протилежні слова-визначення: ентузіазм, надія, задоволення – це і є, як ми говорили, словами, якими ми називаємо свої відчуття. Бо говорити одні слова обдуманих бажань, чи не бажання проявлених наших емоцій, відчуттів, які підтверджуються полегшенням – так якби нас починають звільняти з тисків – і це вже починається процес прийняття позитиву в думках, словах, речах, діях. Цей процес не є одномоментним. Він триває у різних людей по різному, але усвідомивши цей механізм переходу, то, однозначно, ми з кожним разом все легше і легше будемо виходити з негативу і цим матимемо час для духовних творчих дій в любові і щасті.

Ми в такому стані відчуваємо, що любимо життя, що любимо оточуючих нас людей і цим задоволені. Тобто, ми досягнули головного – полюбили себе і вся.

Релігійні традиції світу побудовані на страху – настане кара за гріхи. Кара наступає зараз за погані думки, слова, поступки. Світ існує як школа для навчання, школа для впізнавання, не уникайте ж його і не намагайтеся втекти з нього. Краще живіть ним, і живіть ним так повно, щоб ми знову не примушувати себе жити ним повторно.

Але як показує досвід, то нас слід знову і знову заганяти в попередній зразок життя, бо ми не вчимося. Основна маса людства лінива в організації свого життя і досить халатно відноситься до нього. Ми майже весь час повторюємо пережите, не навчаючись. Навіть позитивний колишній досвід ми повторюємо знову і знову - все той же гнів, обиду ... Кожного разу, коли виникатиме така ситуація, то ми знову будемо повторюватися. Тому наша душа все таки в своєму розвитку вимушена нас посилати на навчання в колишній клас, допоки ми не здамо іспити на вміння усвідомлено сприймати себе і оточуючий світ. Однозначно, що якщо ми захочемо повторювати знову і знову все ту ж нісенітницю, тоді доведеться нас відіслати назад. Наприклад, людина усвідомленості не крастиме, і навіть не те є страшним, що вона боїться гріха, бо немає ніякого гріха - в кращому випадку, помилки; вона навіть не боїться бути покараною, так як такого покарання немає в майбутньому. Насправді, не гріхи караються - гріхи і є самим покаранням в цій дії. Тут відбувається такий пізнавальний процес: коли ми сьогодні ставимо у вогонь руку, то вона згорає сьогодні, тут же і згорає. Вона не горить в майбутньому. Життя ніколи не вірить в майбутнє, тому що життя - це тільки сьогодні. Це не те, щоб в майбутньому гріхи будуть покарані, бо гріхи і є покарання. Ось справжнє покарання: ми крадемо, і ми цим покарані. У самій суті крадіжки ми покарані, тому що ми ще більше цієї дією будемо покарані: ми станемо ще більше боятися; ми не зможемо відкрито дивитися в світ, ми відкрито не зможемо користуватися вкраденим і цим перебуватимемо в постійному напруженні; ми будемо постійно відчувати провину, ми

зробили щось неправильне і в будь який момент нас можуть зловити. Нас уже й так зловили. Ми самі себе зловили. Ось яка суть гріха, помилки. Скоєне саме по собі вже є покарання.

«При посадці на корабель у подорожнього вкрали капшук із золотом. Всі обурилися, але потерпілий посміхнувся і твердив: «Хто знає?» Зробилася буря і корабель загинув. Лише один наш подорожній був викинутий на берег. Коли острів'яни вважали його порятунок дивом, він знову посміхнувся, сказавши: «Просто я заплатив дорожче інших за проїзд». Не знаємо, коли сходять зерна добрі і чи довго зріє нива отруйних думок. Потрібно їм теж час, щоб дозріти. Тому бійтеся отруйних думок, жодна з них не пропаде без сліду. Але де та країна, де той час, коли дозріє колос отрути? Нехай він буде навіть малий, але колючий, і не буде шматка хліба, що не роздирав б горло».

Давайте відмовлятися від поганих думок, слів, дій – то і підстав боятися кари не буде. А за словом відмовлятися бачиться не фізична дія, а спільна з духовною дія, бо це слід усвідомити, який же позитив для нас у цих підказках – поганих думках, словах, поступках. Такий процес в миру ми називаємо очищення від гріха, тобто йде очищення душі і тіла. Так ми уже маємо розуміння природи відмови від поганого, а тепер починаємо творити добрі справи, які додадуть сили більше їх не повторювати через усвідомленість нашу. І так воно є.

ДУХОВНІСТЬ Є НАШИМ ЖИТТЄВИМ ОРІЄНТИРОМ

Духовні енергії є реальність, Життя є реальність. Дар суцього в подарованому житті нашій Душі. Сам дар життя в присутності життя, а звідси усвідомлення самого суцього. Ми маємо це усвідомити, що це ми говоримо, ми це сприймаємо тільки при наявності нашого життя в цьому нашому естві. І ми можемо говорити про наявність певних таємничих енергій, виходячи з свого розуміння і довіри до їх проявів; або прийняти їх з вірою, в тому числі про наявність Бога, виходячи з психологічної потреби життя і тоді створюємо вірування. Будьмо свідомі і того, що будемо ми чи не будемо, а реальність була, є і буде. Однак, коли ми говоримо, то ми говоримо при наявності життя, від енергій життя і від духовних енергій. Тобто наявність життя є наявністю Бога в нас і в оточуючому середовищі. Ми також в ньому. Наша присутність є ототожненням присутності Бога в нас тут і зараз, а не десь у визначеному місці – на небесах і не тоді, коли ми будемо хорошими. Наявність життя є підтвердженням Божественного промислу, Божественного творіння, як чогось не пізнаного людиною. Таїна та й годі.

І найдивніше в тому, що ми боїмося цих людей, а вони бояться нас: кожен боїться когось ще. Нікому не дозволяється висловлювати свої почуття, свою реальність, свою справжність, а кожен хоче їх висловити, тому що продовжувати придушувати своє справжнє обличчя - це справжнє самотубство.

Ми в боргу тільки перед нашою власною сутністю. Не йдемо проти неї. Ми самотні в цьому світі: самотніми ми прийшли в цей світ, самотніми ми покинемо цей світ. Всі думки інших залишаються тут; тільки наші справжні почуття, наш істинний досвід будуть супроводжувати нас навіть після смерті. Навіть смерть не зможе забрати у нас наш танець життя, наші сльози радості, наші відчуття чистоти і самості, нашого сприйняття чистоти навколишнього середовища, наше мовчання, нашу безтурботність.

Кращий спосіб втратити життя - це мати до нього певне зневажливе ставлення. Ставлення виникає в умі, а життя існує поза ним. Відносини - це наші вигадки, наші забобони, наші фантазії. Життя не наша вигадка; навпаки, ми - це всього лише хвиля на поверхні Світового океану життя. Воно таємниця, яку ми прагнемо пізнати через взаємини з людьми, але ми можемо швидше пізнати життя, пізнаючи життя природи через її відкритість, бо людина постійно прикидається, що вона щось інше ніж насправді, вона великий удавальник. Найменша травинка, найменший листок непоказного деревця має таке ж значення, як і найбільша зірка. Найменше в той же час є і найбільшим, бо все одно, це один спектр людських різних сприйнятів. У той момент, коли ми починаємо розділяти, то ми починаємо створювати довільні обмеження, визначення, а це найкращий спосіб втратити таїнство життя. Тому ми всі якимось так недбайливо ставимося до життя - ось у чому наша біда. Ми всі дивимося з певної точки зору, і тому то наше життя стає бідним.

Якщо ми шукаємо духовні центри - вони процвітають в Америці; багаті американці сидять в печерах Гімалаїв. Але якщо нам необхідна краща технологія автомобілів, кращий транзистор, кращий годинник - їдьте до Японії. І так було завжди, в усі віки. Японія сьогодні цікавиться кращими транзисторами, машинами, телевізорами; Америка повністю пересичена цим. Колись Японія була в пошуках духовності, а тепер Америка. Змінюються пріоритети і потреби. Слід зрозуміти такий тонкий момент - це пов'язано з тим, як рухаються потоки енергій: стаючи дуже багатою, народ країни починає

шукати духовні джерела свого життя, свою істинну релігійність, тому що тоді затверджуються вищі потреби людини. А коли починає процвітати релігія, країна стає бідною, рано чи пізно це відбувається. Подумайте тільки, якщо в Америці процвітають духовні центри, то по видимому в цій країні бізнесу є попит. То як довго ця країна залишиться багатою? Хто піклуватиметься про технології, які зробили Америку багатою? Всі стануть медитувати, молитися - ніхто не піде в університет. Тепер Японія відкинула дзен, відкинула медитацію, відкинула релігію. Це одна з найбільш матеріалістичних культур. Вона багатіє, вона є багатою. Коли вона розбагатіє, почнеться протест проти багатства і люди почнуть думати про красу неволодіння, красу свободи від усіх уподобань. Люди подадуться в бродяги: «Навіщо жити в будинку як в клітці? Чому не взяти намет і не кочувати? День на цьому березі, день на іншому. Чому не насолоджуватися всією землею?» Так рухаються потоки енергій. Спочатку країна бідна, вона рухається до технології, до кращої науки, до вищих життєвих стандартів. Потім одного разу, коли вона приходить до максимуму, розвиток несподівано припиняється, люди раптом починають розуміти, що всі їхні зусилля були марні - душа жадає. Це - коло: матеріальна бідність, наукова технологія, потяг до духовності. Ось так все і рухається. Україна тут не виняток. То на якому з означених станів суспільно-історичного розвитку живуть українці?

Тому сприйняття світу йде через відчуття задоволеності, але ніяк не через напругу і боротьбу. Просто слід прийняти світ таким яким він нам проявився. Вдалим - добре; важким - теж прекрасно, бо також є можливість відпочити. Якщо ми навчимося жити в світі і грати в ньому як в гру, якщо ми зможемо брати участь у всіх видах людських взаємин і пам'ятати, що мир - це велика п'єса, що це велика сцена, і настільки, що не видно, де вона починається і де закінчується; якщо ми зможемо весь час пам'ятати, що це спектакль, тоді немає проблем. Тоді ми просто граємо роль в цьому епізоді вистави, який називається - життя. Решта не буде нас турбувати, це не буде створювати напруги в нас. Але якщо ми серйозні, то в цьому наше нещастя. І якщо ми серйозні, то ми зможемо відмовитися від світу і піти в монастир і там станемо ще серйознішими. Яка різниця, чи перебуваємо ми цілодобово в бізнесі по серйозному, то і це створить напруженість. Але якщо маленька турбота в лагодженні крана, або величезна турбота в корпоративному бізнесі приносять нам задоволення - то рано чи трохи пізніше ми входимо в стан пошуку духовності. Пересичення духовним, або пересичення матеріальним в підсумку призводять до духовної чи матеріальної бідності. Відкидаємо серйозність і продовжуємо жити. Маємо матеріальне багатство, то прийде духовне багатство, або навпаки. Маючи духовну убогість, то прийдемо до матеріальної - або навпаки. Ставимося до життя як до забави, як до гри. Насолоджуємося нею, вона варта того. Це красива гра, це можливість вчитися, бачити, розуміти і свідомо приймати рішення.

Життя, як круговорот в Природі, де немає початку і кінця; воно було і буде, воно безцільне, воно нікуди не йде - це ми в ньому тимчасово і все бажаємо встигнути, все поспішаємо взяти в ньому побільше. Кожен поспішає. Куди ми йдемо в такому поспіху? Чи бачили ми, щоб хто, або чого небудь досяг за допомогою поспіху, нетерплячки, швидкості? Ми так збираємо всі ці прагнення протягом життя в зерно, потім ми знову народжуємося, і все це порочне коло починається спочатку - поспіх і поспіх прожити, бо таке зерно виростили в попередньому житті. І навіть якщо ми досягаємо чогось, то ми в своїй суті ті ж самі: ми залишаємося в способі життя, в думках, в логіці і манері викладу думки ті ж; наші дії і їх організація ті ж; ми як і раніше такі ж як на початку життя. Ми залишимося колишньою, тією ж спустошеною істотою, тією ж амбітною особистістю, з тією ж напругою, з тими ж муками, з тими ж кошмарами і проблемами. Але його змістом є сама подорож. Живемо граючи. Граємо в життя, як воно грає нами. Цвітемо тілом, як волошка в полі, співаємо в душі, як пташки на деревах, будьмо дикими в діях, як дикі тварини, насолоджуємося в мудрості людській. І якби не було стільки бажань, цілий світ був би райським садом в цю саму мить. Через бажання ми не можемо приділяти уваги простим життєвим потребам. Подивіться, що навіть тварини можуть задовольнити свої потреби - природно спить, пошукав свою їжу, поїв, якщо захотів, погуляв, погрався, а людина не може задовольнити свої. Ми не говоримо про те, що необхідно дотримуватися такого способу життя, а цікава сама організація життєвих потреб.

Коли ж ми «загорілися» бажанням мати щось і відчуваємо, що грошей на це не досить, то потік їх до нас почне зменшуватися, бо відразу ж сюди підключається страх від неможливості реалізувати бажання. Так це відчуття і прикриває краник припливу грошей та інших необхідних предметів і обставин. Навіть тоді, коли ми відчули їх потребу, то в реальності виникають додаткові проблеми, які потребують невідкладного вливання грошей, посилюючи страх, і страх ще сильніше прикриває приплив енергії достатку. Характеризуючи таку ситуацію мудрі люди говорили: «Де тонко, то там ще й рветься».

Простіше відмовитися від думки в реалізації першого бажання, бо це сильно напружує нас, втягуючи в боротьбу, наповнюючи її страхом перед проблемами.

Жадібність є різновид, або підставою страху і вона породжує в нас почуття можливої недостачі грошей, а почуття страху виникло не з наміру, а хватки будь яким способом реалізувати бажання. Бажання реалізується, але не будь яким способом, а повчальним способом через усвідомлення. Дуже багато смислу вкладено в вислів: поспішай не поспішаючи!

Ми живемо і вчимося жити без шкоди собі, іншим і Всесвіту. Це один варіант, а інший в тому, що забажавши і почавши створювати уявні варіанти і вишукувати факти, які посприяють у вирішенні бажання, то ум наш починає наповнюватися варіантами і Всесвіт підключає свою енергію в допомогу реалізації наміру, тільки встигаймо її прийняти, уже вміючи бути готовим до прийняття. Ми усвідомили. Це прекрасно. Ми усвідомили, що у своєму житті досягли великого, або зуміли прийняти самий мінімум, то не забуваємо благо-дарувати, бо, перебуваючи в стані благо-дарування, ми маємо можливість відчувати і відчувати цю радість, як постійно присутньою. Якщо ми не дякуємо, то у нас з'являється незадоволеність отриманою частиною достатку, бо нами опанувало бажання мати більше. Зупинимося і усвідомлюємо, бо це призведе до втрати і тієї отриманої частини. Тепер вже слід дякувати і дарувати матеріальне до викоренення жадібності.

Такі пізнання в підсумку приводять до відмови від моралі суспільної і дозволяють співналаштуватися жити відповідно природному співжиттю з усім навколишнім середовищем в мирі та злагоді. Спочатку буває, що плоти пізнання гіркі і є якби підтверджуючим фактом вигнання з райського саду життя, бо пізнаючи відторгається суспільством. Відчуття гіркоти ґрунтуються на попередньому суспільному досвіді нашого ума. Тому ми усвідомлено сприймаємо таку реальність і готові до прийняття таких ситуацій, які допомагають духовному зростанню. Шукаємо такі місця, ситуації, де ми відчуваємо позитивну енергетику і це буде зручним місцем для входження в цей стан прийняття. Вчимося розуміти, що стан радості не є нічого нероблення, але двері, що відкрилися до скарбів Всесвіту і ключ гори готовий дати прохолоду кожному хто підійшов. Радійте!

Ми і у важкі дні знаємо, що енергія з'являється з радості і подяк, бо вони є особлива мудрість. Ця мудрість дозволяє притоку енергій в наше єство по двох ознаках: по перше радість і дяка за позитивне вирішення проблем дозволяє нам бути відкритим для прийняття позитиву і далі; по друге ввійти в стан радості при негативному вирішенні проблем дає усвідомлений пошук позитивних моментів і водночас цим дається усвідомити нам підказку, що ми у вирішенні проблем на невірному шляху, а в підсумку дякуємо за таке усвідомлення, яке і дозволяє нам і далі бути відкритими для прийняття позитивних енергій. Істинно так, бо радість маємо помічати в усьому навколишньому, потрібно її розпізнати і усвідомити.

Адже навіть єдине зітхання вже приносить оновлення сил. Кожна людина може стежити за станом своєї психічної енергії і показником її задовільного стану є наша добродушність та шана до всіх.

Якщо ми хочемо щось увібрати в себе позитивне, то зазвичай набираємо повні груди повітря і приступаємо до реалізації, а якщо хочемо звільнитися від чого поганого, то, звичайно робимо цей видих. Так відбувається при гранично напруженому умі в моменти його роздвоєння у виборі. «Так» позитивне, а «ні» негативне. Пам'ятайте це: «ні» здійснює его - це холодний розрахунок, це охолоджена негативна енергія; «Так» - це метод виявлення своєї сутності - і тут все навпаки .. «Ні», як і його друг «Ніколи» зміцнюють его, «так» нейтралізує їх. Спочатку подивіться, чи не можна сказати «так». Якщо сказати «так» не можна, якщо сказати «так» неможливо, тільки тоді скажіть «ні». «Ні» вирощує в нас важність на підставі нашого споглядання за мімікою, за наступними словами, за поведінкою того, кому ми направили це слово. Просто поспостерігайте за собою, так, поспостерігайте, скільки разів в день ми говоримо «ні» і тоді спробуйте менше вживати це слово, то через деякий час ми побачимо зміни у взаєминах в сім'ї, в колективі в кращу сторону. Це слово отрута в людському середовищі. Воно може і не говориться, але проявиться в ігноруванні, або явному мовчанні на нашу присутність. Разом шукаємо підстави і способи говорити: «Так». Навчитися його говорити трошки складно, але скільки приємних відчуттів воно почне приносити в наше життя. Це не буде важко, а буде тільки приємною дією.

Поряд з цим ми ж бачимо, що люди, зазвичай, не хочуть поважати людей (колег по роботі, сусідів, членів сім'ї) і поводитимось з людьми, як з речами. Це неприємне порівняння. Як часто ми перебуваємо на роботі, удома й не бачимо обличчя, очей колег, дітей, дружин, чоловіків ...; і ми користуємось ними, як предметами роками, аргументуючи це тим, що ми звикли одне до одного; і це стало рутиною, а не життям. Ось так руйнуються люди, руйнуються їх душі. Ми не бачимо в них Природи, Бога. А слід приємно посміхнутись, побажати доброго дня, послати лагідний погляд, доторкнутись, зробити комплімент, а при потребі й можливості допомогти. Так кожен день протягом життя. Воно не стоїть на місці, воно рухається і день на день не схожий, як і людина, як і все оточуюче – тільки придивляймося.

Кожна людина працює заради своїх дітей, створює собі прийнятні умови в житті серед людей, дбає над тим, щоб елементарно мати хоча б необхідне для виживання в цьому світі, то тільки подумаймо, скільки всього вона здатна зробити за двадцять чотири години на добу, день у день, протягом життя, скільки енергії вона затрачає на все це. Де ж вона черпає сили й енергію? У Всесвіті. Вона навіть не замислюється над процесом прийняття і роздаровування (це необхідна умова, навіть свідомій людині). Ці енергії, як би автоматично надходять у її єство й переходять далі. Вона не скаржиться на втому, не шукає виправдань у ліні, у зайнятості чимось іншим. Цінність такої людини в безперервності і сталості плинину цих енергій. Сталість і рішучість трудитися (перетворювати, перетворити в реальності думки, слова й діяння) і є устремлінням. Такий стан сталості і є умовою, яка підтримує її життєві устремління. Така сталість не родить навіть думки про те, щоб ухилитися від щастя гідного свого життя в материнстві, батьківстві; в стані дочки чи сина; в статусі сусіда, друга.

Отут впливає дещо, що належить усвідомити, дещо важливе. Неможливо прийняти всі ці знання тільки для того щоб зцілити свою Душу, одержати доступ до енергій Всесвітнього Розуму, наблизитися до шляхів Істини, пізнати Життя й мати особисте задоволення – так не буває. Це занадто дрібно. Ми самі по собі дрібні. Якщо ми робимо щось, тільки щоб допомогти самим собі, то це не спрацює. Нам не вдасться по-справжньому вкластися в щось, якщо це тільки для нас одного. Для цього необхідно відчути велике устремління в передачі усвідомлених основ знань про духовний світ іншим. Тоді через нас починають рухатися позитивні, очищуючі, лікувальні енергії для Душі й Тіла. Такий плин, що відчувається, енергій у нас дозволяє нам моментально мінятися в кращу сторону – змінюється сприйняття й відчуття навколишнього середовища і змінюємося й ми самі. Це основа цих пізнань – прийняти для інших, відкинувши гасло – жити як інші. У такий спосіб ми будемо повноцінно виконувати свою місію в круговороті енергій Природи.

Цим же займаються батьки, але в них є шанс допомогти дітям бути індивідуальностями, сіячами доброти, щастя. Батьки вже в зрілому віці відчувають і бачать основний стрижень життя – бути індивідуумом. В них самих є шанс бути такими і тепер. Кожен це знає, але тільки перед закінченням життя ми бачимо свої минулі можливості й бачимо свої упущення в гонитві за ідеєю ф-ікс, за ілюзією, за матеріальним благополуччям, які не є основними для будь якої живої істоти.

Погано чи добре, що вони не розширили свої міркування про Джерело руху енергій і про початок круговороту, то не ми судді цьому, бо сам процес руху періодично проявляється. Ніхто не удостоїв дати нам розумну причину цього, а чи потрібно це всьому людству? Таїна Природи! Ніхто в Природі не проявляє таких пошуків Джерела, як Людина. (Принагідно згадаємо притчу про мудрість і міркування богів в її сховку.)

* * *

Дослідження показують, що після формальної сповіді людина до кінця дня, а саме найбільше до трьох днів (показово, що техніка відчуття звільнення спрацьовує саме в такий строк) знаходиться під охороною божественного, а далі знову людина продовжує звичний спосіб життя в ногу зі своїми бажаннями, думаючи, що позбавилася «гріха», а фактичного позбавлення не відбулося. Ми це відчуваємо після походження трьох днів. А для чого знову займатись збором негативної енергії?, бо не можемо, чи не хочемо йти до Бога по справжньому, срамно думаючи, що в Бога своя дорога, а в нас своя. Він там на небесах, а нам потрібно добувати хліб і до хліба – ми грішники. Ми страждали і збираємося з такими думками далі страждати. А Бог показував протягом трьох днів, що жде вашого приходу до нього. Він допоміг би нам, але ми не відкрилися душею, не відкрили дверей - злякалися від страху, злякалися відповідальності. Показав Богу, що є намір йти до нього – йди, але не зупиняйся, або ще гірше – не повертайся назад. І навіть фактично це не наші походи – це його входження в нас. Формальні походи з часом розкриваються в своїй непотрібності і вони стають байдужі для нашого єства. Давайте жити так, як підказує серце. Духовна людина не живе, вона дозволяє, щоб Бог жив через неї. Тоді вона мудра. Мирська людина живе своїм життям, а духовна людина не живе своїм життям, вона дозволяє Богу жити через неї. Духовна людина - це величезна можливість з'єднання з Духом. Однак ми часто боїмося зробити наступні кроки.

Саме ця емоція страху підводить нас до філософії – увірувати в Бога, захватитись за його спиною, але ж ми в ньому. Коли в нас біда, коли нам страшно, то, зазвичай, звертаємося до Бога, як до істоти, за допомогою. Давайте усвідомлювати суть ситуації разом. Берімо відповідальність за незгоду на себе – і побачите, що перед нами відступлять, бо з нами Всесвітня сила правди життя.

У мирському обставини, суб'єкти обставин намагатимуться нашкодити нам, погавкати здаля, а то й із-за загорожі кинути палку. Це наш інстинкт, а не злиття з божественним. Бог – це одна й друга сторона реальності. Добро і зло. Ми там і там зустрічаємось з божественним промислом, у якого один сенс –

допомога в духовному рості кожного.

«Один чоловік прийшов в перукарню і під час гоління заговорили про Бога. Перукар сказав, що скільки б ви мені не говорили, а я не вірю, що Бог є. І почав аргументувати свою життєву позицію:

- Нам достатньо вийти на вулицю, щоб переконатися, що Бога немає. Ось скажіть, якщо Бог існує, то звідки стільки хворих людей? Звідки безпритульні діти? Якщо б він дійсно був, то не було б стільки страждань і болі. Трудно уявити собі люблячого Бога, який допускає все це.

Клієнт задумався і коли перукар закінчив роботу, то він щедро йому заплатив, а вийшовши на вулицю, побачив зарослого небритого чоловіка. Він скоріше повернувся в перукарню і попросив перукаря до вікна і, показуючи пальцем на бродягу, сказав:

- Перукаря не існує!

- Але ж я перукар. Просто люди самі не приходять до перукарів, - сказав перукар.

- В тому й справа! – підтвердив клієнт. – І я про те ж – Бог є. Просто люди не шукають Його і не приходять до нього. Ось чому у світі так багато болі і страждань».

Колись язичники відчували (як і ми сьогодні), що є один Бог, як процес життя, як організатор цього життя, як наповнювач життєвими енергіями. Це таке облаштування Всесвіту і, в тому числі, суспільного життя людини, яке залишається таїною і тепер. Інші Боги – Бог Сонця, Бог Дощу ..., яким людина дала назви і цим окремим їх видам божественної енергії надала їм ті функції і наповнила їх тим смислом, про який вона знала, як функції людського організму (руки виконують таку-то роботу, серце іншу і т.д.) – звідси і вислови по функціональності: вітер дихнув, сонце бачить, хмари ходять. Так людина бачила Всесвіт і себе, як маленький аналог всесвіту. Таке бачення Бога, Всесвіту носило і носить православ'я і інші древніші релігійні традиції, які відображають дійсні духовні критерії нашого буття людини, як одного із елементів цієї Вселенної.

Людська душа є як би з'єднуючою ланкою між духовними якостями Всесвіту і соціально біологічною реальністю, як і всі істоти, але людина в своєму середовищі визначає у своєму пізнанні саме такий соціальний статус і на шляхах пізнання істини також визначає з позицій соціальних.

Істинно, новий будинок потребує нових придатних речей, але знайти їх здається неможливим. Оновлення форм може дати несподіваний потік думок. Значить, мислення людське може попрямувати на пошуки нових рішень, які урівноважать наші бажання з нашими можливостями в межах розумного і необхідного результату.

Наше усвідомлене ставлення до надуманої особистої значимості в оточуючому середовищі і при відмові від неї, ми відразу ж позбавляємося присутніх проблем, або їх рішення забере дуже мало енергії в часовому відрізку і з меншими матеріальними витратами. Відмова від значимості, гордині, самоконтролю і дає відчуття врівноваженості, мудрості, умиротворення, самодостатності і теж є як елемент цього відчуття, як би вони дають нам справжню впевненість.

Звідси ймовірно, що ця протилежність цих двох факторів руху енергій – бо матеріальне являється необхідною основою для нарощування духовних якостей в лоно Всесвіту, а духовному потрібне матеріальне, як посередник, в реалізації індивідуального самопізнання. Тому проявлений Всесвіт наповнений подвійністю, яка є як би самою суттю її проявленого існування, як би проявлений взаємозв'язок духовного і матеріального в проявленій єдності і процесом неможливості існування одного без іншого. Відсутність взаємозв'язку духовного і мирського, невникання в існуючий зв'язок між духовним і земним позбавляє життя значення і воно стає безсмысловим. Так дух навчається, живучи в матеріальному, а розуміння зв'язку направить до краси, любові, доброти для наповнення нашого ества. Бо коли в тілі відсутнє життя, то ні про яку духовність не може бути і мови. Такий взаємозв'язок є єдиним і вічним принципом в нас, неподільна частина всього цілого – Енергії Духу, від якого вона виходить і яким вона поглинається при закінченні життєвого циклу в черговості проявлених життів. Фактом чи нашою реальністю, все ж, в своєму проявленому і тимчасовому вигляді є, не що інше, як швидкоплинна ілюзія наших почуттів. Хоча наповнюваність тих чи інших об'єктів природи в їх пропорційній насиченості проявляється в різних кількісних показниках і в різних якісних проявах. Саме в цих різностях ми і є єдиними і це дає нам стимул в підтримці такого паритету, а на рівні підсвідомості розуміти, що ми є, як живі сутності, як проявлений рух, тим же джерелом з якого кожен індивідуально і підживлюється енергією Знань, Розуму, Любові.

ЛЮДСЬКА ТВОРЧА ДІЯЛЬНІСТЬ Є КРАСОТА ЖИТТЯ

Людська творча діяльність є краса життя, яка виходить з любові до праці, до життя. Людина в

житті і життя в людині, але і життя також людське і життя конкретної людини є певним процесом світового розвитку. Саме це є тим середовищем в якому ми бачимо смисл життя. Таке бачення є умовою для розширення пізнання духовності творчою людиною. Слід наголосити, що саме творчою людиною. Здатність людини творити є ознакою божественного в людині. Пасивність в даному випадку є змарнованим життям, тут загублене розуміння покликання людини. Розслаблення від того, що ми маємо, чи розуміємо смисл життя не дає нам творчого задоволення, бо творче задоволення приходить в процесі особистого відчуття участі нашого розуму і нашого ума в цьому процесі отримання, в цій творчій особистій участі, в цьому особистому процесі передачі творчих результатів. Попереду і далі по тексту ми вживаємо це слово – задоволення і розумійте його по змісту так як він описаний в даному абзаці. Найкраще смислове наповнення цього слова розкриває його символічне написання по російськи - удовлетворение (удовольствие от творения, задоволення від творчої діяльності).

Зрозуміймо, що смисл нашого фізичного життя на Землі - творити і отримувати від цього радість. Ми тут не для того, щоб виправляти чи спасати цей світ, але саме в стані творення і задоволення ним, ми виправляємо цей світ, ми наповнюємо його по крупинках любов'ю, щастям, добротою і достатком. Але чи може відбуватися творення, яке ми періодично спостерігаємо, а іноді і беремо участь у процесі творення з неодмінною умовою страждання? Ні, звичайно, творчість велика не передбачатиме необхідність страждання, бо це стан нашого ества в любові.

Природа творчості - найбільше бурління енергій в нашому естві. Якщо в нас є задатки і ми маємо устремління до цього, то нам доведеться позбутися від усіх обумовленостей, якими оточене наше життє. Ми можемо бути творчим, якщо ми індивідуальність, але ми не можемо творити, залишаючись частиною психологічних установок натовпу. Психологія натовпу не творча, бо вона живе тліючим життям, вона машинально - вся у віковій второваній обумовленій колії. Творець не може слідувати второваним шляхом. Він завжди шукає власний шлях, проникаючи крізь джунглі життя. Інакше наш творчий підхід до життя є не більше ніж копіюванням плебейської психології з трохи якісними суспільними показниками в суспільних відносинах. Він може йти один; йому необхідно вирватися з колективного ума, з плебейської психології. Але такий рух іноді вимагає величезного розуміння ціни, яку доводиться платити за таку свободу - навіть доведеться увійти в зовнішні прояви життєвого облаштування на подібні бродяжництва, убогості матеріальної, але цьому зовнішньому також сприяє колективна психологія. Вона не дозволяє індивідуальності виходити за її моральні рамки, щоб приборкати бунтарський дух. Колективний ум - це самий низько розвинений ум в світі, навіть так звані ідіоти за своїм розвитком вище колективного ідіотизму. Але в розпорядженні колективності є свої пріоритети: вона поважає людей, які продовжують наполягати на тому, що шлях колективного ума - єдино правильний.

Творчість - це аромат індивідуальної свободи, яка відчувається в якомусь розслабленні. Слід зрозуміти природу творчої дії і її суть, інакше розслаблення неможливе. Навіть якщо ми захочемо розслабитися, це буде неможливо, бо ми не спостерігаємо, не досліджуємо, не усвідомлюємо природи своєї діяльності, тому що діяльність - це не просте явище. Багато хто хотів би розслабитися, але не можуть. Розслаблення подібно цвітінню: ми не можемо викликати його зусиллям. Такий підхід дозволить зрозуміти все це явище: чому ми такі активні, звідки така захопленість конкретною дією, чому ми так одержимі ним.

Творче в дію входить з душі - і це найкрасивіша річ у світі. Діяльність виходить із неспокоїного ума - мати більше, обігнати когось ... Дія спонтанна, від миті до миті; діяльність перевантажена минулим, ідейним майбуттям. Це не відгук на дану мить, це скоріше вихлюпування тривожності, яку ми несемо з минулого в сьогодення. Дія творча. Діяльність руйнівна - ми напружені. Вона руйнує нас, вона руйнує інших. Це нав'язливе бажання, наш ум хоче робити щось таке, аби що, не обтяжуючись розумінням доцільності. Одержимість діяльністю слід спостерігати у своєму житті, пройти усвідомлено через неї і лише тоді можна розслабитися. Одержимість займатися діяльністю, як той внутрішній сверб'їж, щось тремтить всередині – це наш гарячковий стан ума ... Йому необхідно щось робити, інакше він загубиться. Напевно, в звичайному житті такі люди дуже діяльні, а коли створюється ситуація спокійно посидіти, тобто тепер прийшов час розслабитися, то вона не може розслабитися, триває спрацьовувати стара звичка - її ум плодить слова для несуттєвої розмови, її руки неусвідомлено переміщують предмети. Творчість не має нічого спільного ні з якою діяльністю зокрема. Що завгодно може бути творчим; цю якість привносимо у своє життя саме ми. Сама діяльність ні творча, ні не творча. Ми можемо малювати не творчо, ми можемо співати «карооке». Ми можемо мити підлогу творчо, ми можемо готувати їжу творчо. Творчість - це якість, яку ми вносимо в діяння свої, якими займаємося. Цей підхід є внутрішнє ставлення до дій - як ми дивимося на реальні речі. Тому перше, що слід пам'ятати - це не обмежувати

творчість чимось конкретним. Людині притаманно бути творчою. Чим більше творчими ми є, тим більше ми подібні до ідеалу Бога в його духовних проявах. Коли наша творчість досягає стану зростання, коли все наше життя є творчим, то ми живемо в Бозі. Тому людина є Творцем - тому що до нього ближче всього люди, які можуть бути творчими.

Що б ми не робили, робимо це радісно, робимо це з любов'ю, і якщо наша дія не чисто економічна, тоді воно творча. Якщо щось росте зсередини нас, якщо це дає нам зростання, - це духовність, це творчість, це божественно. Ми є більш божественними, коли ми більш творчі. Всі релігії світу називали Бога Творцем. І знаємо одне, що якщо те, що ми робимо з Любов'ю, то ми і є Творцем. Ми в творчому стані проживаємо цю мить в такій радості, що вона дає нам якість внутрішнє зростання. Ми вже не можемо залишитися незмінним після творчої дії. Творчість означає любов до того, що ми робимо. Що б там не було - насолоджуймося, святкуймо це! Може бути, ніхто про це не дізнається - хто буде нас оспівувати за те, що ми помили підлогу? Історія не зверне на це уваги, газета не надрукує наших фотографій. Але це не важливо. Ми цим насолоджувалися. Це має внутрішню радість.

Тому, якщо ми шукаємо слави і вважаємо, що тоді ми будемо творчим то, тоді ми втрачаємо творчий потенціал і мало помалу стаємо роботом. Тоді ми, фактично, абсолютно не творчі - ми політики, амбітні політики. Якщо слава трапляється, добре. Якщо її не трапляється, добре. Це не є критерієм. Критерієм може бути відчуття задоволення процесом діяння і усвідомлення того - чи насолоджуємося ми тим, що робимо. Навіть невеликі речі можуть стати великими від дотику любові і радості. Але якщо ми вважаємо себе не творчими, то і залишимося не творчими - тому що довіра до себе чи недовіра собі - це не просто вірування. Вона є тим механізмом, який відкриває двері, але в даний момент вона закриває двері для припливу творчих енергій. Кожна людська істота - природжений творець. Спостерігаємо дітей, і ми побачимо, що всі діти творчі. Мало-помалу ми руйнуємо їх творчість. Мало-помалу ми нав'язуємо їм неправильні вірування. Мало-помалу ми їх відволікаємо. Мало-помалу ми робимо їх більше і більше економічними, політичними і амбітними. Ми руйнуємо творчість. Ніхто не народжується не творчим. Може бути, батько нам сказав, що ми не творчі, колеги сказали, що ми не творчі. Може бути, ми шукаємо славу, гроші, тобто шукаємо в невірних напрямках; в напрямках, в яких не можемо бути творчим. Але десь є напрям, в якому ми творчі. Шукаємо, пробуємо і досліджуємо, залишаємося доступним і продовжуємо рухатися навромацьки, поки не знайдемо.

Сьогодні психоаналітики підтверджують, що дев'яносто дев'ять відсотків людей суспільна машина робить не творчими. Вся структура нашого життя така, що нас вчили, що поки немає визнання, то ми ніхто. Важлива не робота, не творчість, ні доброта, а визнання суспільством. Це ідеологія суспільства, яку воно старається реалізувати. І як ми бачимо - реалізує. Майже всі бажають стати визнаними.

Важливою може бути робота - і радість в ній самій. У нас є потреба працювати не для того, щоб домогтися визнання, але тому, що ми насолоджуємося творчістю, ми любимо цю роботу заради неї самої. Але якщо просто перекласти відповідальність на суспільство, це не допоможе. Нам самим необхідно пізнати своє життя і сприймати його як джерело творчих начал. Тепер знаємо і розуміємо неправильну свою обумовленість. Нам необхідно зрозуміти неправильний самогіпноз, яким займалися з самого дитинства і зрозуміти сучасну свою неусвідомленість такої діяльності. Очищуємося від всіх умовних рефлексів ... і раптово ми відчуємо, що ми маємо творчі задатки. Неможливо бути і не бути творчим. Але ця неможлива річ трапилася, це потворне явище трапилося, тому що всі творчі джерела були заткнуті, заблоковані, зруйновані, і вся наша енергія була спрямована в діяльність, яку суспільство вважає компенсованою, як гідна оплата. Весь наш підхід до життя став орієнтованим на гроші. Гроші руйнують багато духовних та матеріальних цінностей. Хоча не самі гроші, як такі, а наше відношення до них і та їх значимість, якої ми їм надаємо.

Творча дія збільшує красу світу, бо вона, як би, щось дає світу і нічого не забирає. Творча людина приходить у світ і збільшує красу світу - там пісня, тут доброту і якісно зроблений стіл. Вона змушує світ краще танцювати, краще насолоджуватися, краще любити. Коли вона залишає світ, вона залишає за собою кращий світ. Ніхто, може бути, її не знає, але суть не в цьому - вона залишає світ кращим, залишає його зовсім таким, що відбувся, тому що в її житті було якість внутрішнє духовне творіння. Це є способом дивитися на речі - ми працюємо тоді, коли ми це любимо робити. Не просимо визнання. Не прагнемо до нього. Вчимося однієї простої речі - робимо те, що хочемо, що любимо це робити і не просимо визнання. Просити визнання - значить, просити милостиню. Отримав милостиню, потрапив в кабалу, потрапив в залежність. Навіть отримуючи Нобелівські премії, суспільство забирає всю

внутрішню цінність творчості і руйнує мільйони людей, бо ми в кожному створили спрагу визнання, щоб ніхто не міг працювати спокійно, мовчазно, насолоджуючись всім, що б він не робив.

Життя складається з дрібниць. Для цих дрібниць немає ніяких нагород, за них уряди не дають ніяких чинів, університети не надають ніяких почесних ступенів - а може бути ці дрібниці більш істотні, ніж Нобелівська премія миру за розвал Союзу, за розчеплення атома урану. Якщо визнання приходить, то приймаємо його легко; якщо воно не приходить, то не думаємо про нього. Наше здійснення полягає в самій роботі. І якби кожен навчився цьому простому мистецтву - любити свою роботу, якою б вона не була, насолоджуватися нею, не просячи ніякого визнання, у нас був би більш красивий і святкуючий світ.

Ми є тільки його частинкою, але і ми вийшли з нього. Суть нашого перебування тут, бо щоб ми не робили, в тому, то це бути щасливими... що немає нічого більш важливого, чим людське щастя... в стані якого ми є творцями і цим наповнюємо себе і Всесвіт щастям, радістю... І якщо ми прийшли сюди не для того, щоб щось виправляти чи переробляти, то як же взнати, наскільки успішно складається наше життя на Землі? А цим питанням людина задається постійно і навіть перш за все ніж вишукувати смисл свого перебування тут. Ми думаємо, що успіх вимірюється числом певних досягнень, чи кількістю придбаного майна, але з часом ми деколи приходимо до думки, що здоров'я, багатство, відношення з іншими людьми, чи фізична досконалість — зовсім не те, що може зробити нас по-справжньому щасливими і фактично успіх і дійсний стан речей визначається тільки відчуттями тієї радості, яку ми отримуємо протягом життя від стану здоров'я, від стану достатку, від хорошої сім'ї і від хорошого трудового колективу, від хороших сусідів, від споглядання на красивий ніс, на прекрасну талію.

Саме в цьому природа благоволя Бога в нас і в миру. Тому і людина є тим з'єднувальним духовним божественним з мирським і при-родою (при роді своєму). Тобто, слід підкреслити роль людини в цьому процесі. Тому то в людині поєднане Божественне в її душі і мирське в її умі, як загадка людського пізнання смислу життя, як загадка підняття планки рівня духовного розвитку із життя в життя до росту душі в ідеальному образі Бога, як однієї із енергетичних реальностей, як однієї з ілюзій і як загадка життя-буття, що є живильним матеріалом до і для пізнання духовності через його підказки, через його досвід.

Служителі церкви кличуть у минуле, а пізнавши Духа кличуть у майбутнє, але живемо ми сьогоднішнім. І все ж основна маса людства має устремління в майбутнє - ось тому нами так відчувається тяжіння до пізнання майбутнього. Минулі традиції не можуть розглядатися, як принцип керівний, бо вже переросли в сталі непотрібні звички - вони є додатковим вантажем, чим обтяжують наше життя. Насправді, після стількох років після проповідей Ісуса Христа, то всі ці слова, виглядають дуже дивними для тих людей, які читають сучасну Біблію в нібито канонічному викладі. Ці інтерпретації коментаторів. Ісус дав дві настанови своїм учням, визначивши їх стезю, як пастухів людських душ і дав їм напрямок - дам Духа Святого. Тому всі ці слова виглядають дуже дивними. Деякі можуть подумати, що це якесь нове значення. Це все було до Ісуса, є зараз і буде на віки вічні. Така ситуація склалася в результаті того, що деякі люди так довго інтерпретували те, що він мав на увазі. Ось тому ці слова виглядають дуже дивними. Ми розуміємо тією мовою, якою звикли жити.

В наявності є наше розуміння сьогоднішніх потреб. Уявне благополуччя не є човен, бо серед вихорів життя не встоїть благополуччя. Тільки пізнання життєвих потоків дозволяє триматися шляху. Подивіться, прислухайтесь, спокійно обмірковуйте кожен епізод нашого життя, кожен річ, яка появляється, чи появлялася в нашому житті, а то і по декілька разів і це дасть розуміння того, що якщо ці пізнання «лягли на душу», то це і відбувається особистий процес відчуття і побачиться їх практичне значення.

Усвідомлена енергія є потенціалам для дій, а ще більше для творчих красивих і добротних дій. Такий її леєрний усвідомлений розподіл не так важко сприймається фізично. Бажання діяти, бути активним є від надлишку енергії, але пам'ятаємо, що ця активність слідує за нашими тілесними потребами, а не за уявними бажаннями. Стаємо активними, коли тече енергія і коли ми відчуваємо, що енергію слід застосувати, тому що енергії необхідна творча дія і така енергія дає насолодження дією. Знаємо, що для енергії притаманний рух, дія. Якщо ми придушуємо енергію, то ми стаємо агресивним - тому не придушуємо енергію. Це одна з найглибших проблем сучасної людини. Придушення не звільнить нас від проблеми, це рабські кайданки без ключа. Ми маємо пізнати ці негативи в нашому житті повно, бо придушення зберігає ці «якості» проявляється в наступному житті. Це досить погано ми діємо для душі зразу ж, а для тіла і душі також і в наступному тілесному житті. Навіть, коли ми з притиском чи відразую сказали подумали, як би з негативною інтонацією —«маємо пізнати ці

негативи», то вже цим ми показали свою нездатність до усвідомлення і це показало про відсутність пізнаного досвіду.

Для звичайних повсякденних справ, для організації свого повсякденного життя кожна людина потребує великої енергії. Тепер все робиться машинами. Техніка і нові технології звільнили нас від великої частини фізичної праці. Що робити? У нас є енергія і ми її придушуємо чи імітуємо зайнятість біля телевізора, тобто, наяву відсутнє творче начало і ми стаємо агресивними, ми напружені, ми гніваємося без будь-якої причини чи приводу. Ми стаємо розсердженими, ми раптово спалахуємо в гніві. Кожен знає, що це нерозумно. Справжньою причиною є не те, що виникла якась ситуація: справжня причина в тому, що у нас багато енергії, занадто переповнюючої нас, і в будь-який момент вона може стати активною. Ось чому після гніву ми відчуваємо розслаблення, після гніву ми відчуваємо, як до нас приходять хороше самопочуття. Для сучасної людини це так і має бути, ось чому в своїй свідомості ми шукаємо творчу участь у фізичній чи розумовій праці. Тепер знаємо, що якщо ми енергію спрямуємо у творче начало наших дій, то ми маємо можливість зберегти всі духовні якості відомі людині. Ось чому ми можемо сказати, що наша енергія є тільки певним потенціалом. Тому для того, щоб вона проявилася в дії, то ми маємо це усвідомити і знати. Держаймо!

Якщо наша енергія функціонує гармонійно, то ми відчуваємо блаженство, але якщо вона в конфлікті сама з собою, тоді ми нещасні. Всі страждання означають, що наша енергія в конфлікті; стан радості і блаженства означає, що наша енергія гармонійна. Чому ж вся ця енергія душі і тіла є тільки потенціалом? Відповідь - в ній немає необхідності в повсякденному житті - вона не затребувана. Функціонує тільки та частина, яка була спровокована. Наше повсякденне життя не пред'являє до неї високі вимоги, тому проявляється тільки дуже мала частина. І навіть ця невелика, проявлена частина не гармонійна, тому що наше повсякденне життя не складає єдине ціле. Наші бажання і наші потреби знаходяться в стані конфлікту. Суспільство вимагає одного, а наші інстинкти вимагають чогось зовсім протилежного, в душі також свої потреби. Вимоги суспільства і особисті потреби деколи суперечать одне одному. Суспільна мораль і релігійна традиція пред'являють свої вимоги. Ці протиріччя заважають людині бути одним гармонійним цілим. Вони розбили людину на частини. Так, повсякденне життя пред'являє нам суперечливі вимоги (дочка одне, а дружина протилежне і т. д.), А та мала частина всієї нашої енергії, яка проявилася, знаходиться в конфлікті сама з собою. Вона не збирається в один потік. Виявлена частина завжди буде в протиріччі з непроявленою; фактично існує завжди в конфлікті з потенційним. Ось такий конфлікт між умом і усвідомленою реальністю. Парадокс в тому, що людина не може керувати ними. Через ці два конфлікти ми не перебуваємо в гармонії. А якщо ми не в гармонії, то наша енергія попрямує проти нас самих. Енергії необхідний рух, а рух завжди походить від непроявленого до проявленого, від джерела до океану. Цей рух можливий тоді, коли немає придушення. Інакше рух, гармонія руйнуються, і наша енергія перетворюється в наші негативні прояви. Якщо ми це усвідомили, то можемо тепер знати про які потенційні можливості ми ведемо мову: чи то в суспільному, чи то в духовному житті нашого ества.

У нас завжди є можливість жити в гармонії душі, тіла і ума. Якщо страждає душа, то починають з'являтися хвороби тіла; якщо ум починає правити бал, то страждає тіло і його довкілля, а також і душа. Душа і тіло мають природний плин енергії. Ум бере енергію в тіла і душі, але керується суспільним, тоді коли тіло бере від природи і душі, а душа від Духа Всесвітнього. Такий поділ відсутній і перевага одного виду енергії над іншим є абсурдом нашого ума - вони єдині із-за єдиного джерела енергії. Але ми застосували умовність поділу для розуміння процесів, які відбуваються в нашому естві. І тільки це твердження є істинним. Якщо є гармонія, то ці умовні поділи не такі контрастні і вони один одного живлять, доповнюють і цвітуть. Ось така ситуація, що стосується людей. Любов і блаженство можуть прийти тільки тоді, коли наша життєва енергія в русі, в легкому і розслабленому русі - без придушень, без обмежень; єдина, не фрагментарна, не в конфлікті з собою, але єдина і органічна. Там і тоді відбувається щось унікальне і незвідане.

Коли енергії в конфлікті, то нам хочеться позбутися від них. Це причина нещастя, страждань і відсутності любові. Але так не має бути. Нам не позбуватися слід, а перетворювати. Бо в поганому завжди є раціональне зерно. Сподіваємося, що всі ми будемо його шукати в собі. Викидаючи енергію, ми відчуваємо полегшення, але це полегшення короточасне, тому що ми є постійним джерелом енергії. Вона знову акумулюється, і нам знову доводиться позбуватися від неї. Те, що зазвичай вважається полегшенням, є не що інше, як викид конфліктуючих енергій. Таке полегшення створює ілюзорне задоволення. Воно означає, що ми звільнилися від тягаря. Це завжди негативне, а не позитивне явище. Блаженство ж завжди позитивне, воно приходиться тільки тоді, коли наші енергії реалізуються - ми

отримуємо істинне задоволення. Не викидаючи енергій, а застосовуючи їх в позитивних діях, то вони розквітають всередині, коли ми з ними заодно і не суперечимо один одному, тоді можливий рух всередину. Ми наповнюємося енергіями, бо ми відкрилися для цього добрими справами. Ми життєрадісні в своїй благодаті. Рух всередину, рух до центру, дає блаженство. Але позбавлення від негативу, як рух енергій назовні приносить також радість, хоча і тимчасову, але полегшуючу радість, а далі знову той же стан страждання. Тобто, в житті присутні моменти радості і постійні страждання. Радість буде приходити в ті деякі проміжки, коли ми живемо в моментах позбавлення, в моменти надій і очікувань. Але постійним результатом буде завжди страждання. Така радість полягає в очікуванні, в надії, в бажаннях, в мріях. Ця короткочасна радість є полегшенням від тягаря енергії, від закінчення реалізації мрії; така радість має в собі позитив із-за подібності відчуттів, є як би рекламою в нашому житті для істинної радості. Щастя як такого немає, є тільки тимчасовий успіх, є тимчасова відсутність страждань. Цю відсутність страждань і приймають за щастя.

Ми можемо зрозуміти, що бідні нещасні, бо вони нещасні у своїй бідності - але нещасні і багаті. Ми можемо зрозуміти нещастя бідних, так все і є, але нещастя багатого зрозуміти важче. Ми не розуміємо природи нещастя. Бідний нещасний, тому що він не задоволений. Якщо у нас залишилася хоч якась надія, це означає, що ми як і раніше бідні. А багатий нещасний, тому що зруйновані його надії - і все ж він теж не задоволений. Нещастя багатого глибше, ніж нещастя бідного. Багатий більш гідний жалю, тому що у бідного, по крайній мірі, є надія. Надія багатого померла. Багатому відректися важче, тому що він частіше мав можливість досягати успіху і частіше перебував у стані відчуття задоволення, але його надії розбиті, і йому здається, що вже нічого неможливо досягати і не вартує досягати, все стало марним - і він втрачає надію, він страждає.

Страждання це стан неусвідомлення. Ми нещасні, тому що не усвідомлюємо, що робимо, що думаємо, що відчуваємо, - в кожному мить ми постійно самі собі суперечимо. Дія рухається в одному напрямку, мислення - в іншому, почуття - в третьому. Ми постійно розвалюємося на частини, становимося більш і більш розщепленими. Саме це і є страждання - ми втрачаємо цілісність, втрачаємо єдність. І природно, життя, яке не гармонічне, буде нещасним, трагічним; буде тягарем, яке потрібно якось тягнути в напруженні, в стражданнях. Найбільше, що ми можемо, то зробити ці страждання менш болючими. У нашому розпорядженні тисяча і один різновид обезболюючих засобів. Це не тільки алкоголь і наркотики, а й так звані релігії теж діють, як опіум.

Тіло належить Богу, і воно живе саме по собі. Тіло також бере участь в житті, воно є частиною цієї загальності. Не будьмо жорстокими до нього.

Людина, яка обстежена лікарями, які нічого поганого в неї не знайшли, то це не є фактом стану її здоров'я. Ми можемо не хворіти, але це не обов'язково означає, що ми здорові. У здоров'я інший аромат, інше життєве начало. Відсутність хвороби, самі обстеження, які вказують про відсутність хвороби - це не здоров'я. Здоров'я - це позитивне явище стану нашого єства. У нас б'є ключ здоров'я, ми світимося ним, ми в хорошому настрої. Воно ні краплі не схоже на будь яке свідчення про те, що у нас немає хвороб. Здоров'я саме по собі - це не тільки відсутність хвороби, це сама присутність здоров'я. Здоров'я - це енергія, а енергія - це насолода, енергія - це любов, енергія - це секс, енергія - це все, що природно для людини. Зруйнують енергію, зробіть її кволою і тьмяною - ось до чого закликають деякі релігійні традиції вводячи аскези. Чому так багато людей постить? Лише для того, щоб зруйнувати енергію, лише для того, щоб запобігти такому зростанню енергії, бо вона здатна переповнюватися. Релігійні люди завжди думали, що здоров'я небезпечне, що воно нібито сприяє гріхопадінню. Тоді бути нездоровим стає духовною метою. Так не є. До гріхопадіння зазвичай і призводить придушення енергій.

Люди неусвідомлено самі із страхітливим старанням вводять себе в потоки страждань. Уміння позбутися страждань назвемо процесом пізнання добра. Ми, люди, породжуємо причини і вони пробуджують відповідні наслідки шляхом тих, чи інших енергетичних потоків, які непереможно притягнуті до них - і впливають на тих - хто породив подібні причини; байдуже, чи будуть подібні особи справді лиходіями, або ж просто «мислителями», які уже міркують про злодіяння. Бо думка має властивість матеріалізуватися (міняти вигляд і форму). Злом є, наші думки, є наше відсторонення в сказанні справедливого зауваження, є наша відмова в можливостях зупинити шкідливі дії, є і те, коли ми радіємо з того поганого, що зробили інші люди, навіть якщо ми їх про це і не просили. Таке зло зазвичай слабкіше тих енергій, які відбуваються з наших власних вчинків, але вони швидше накопичуються - вже дуже часто ми схильні радіти неприємностям своїх же співгромадян, колег.

Люди стверджують, що перед війною або лихом бувають лісові, побутові та різні душевні пожежі. Байдуже, чи завжди вони бувають, але знаменно те, що народне повір'я судить про вогняну напругу

перед локальними чи світовими потрясіннями. Так при наближенні небезпечних подій з'являються нові хвороби (СНІД). Якщо світові події грізні, то може вийти ціла епідемія, її найменування можуть бути різні; будуть приписувати серцеві, простудні або шлункові причини, але справжня причина не буде виголошена. Помітять збільшення нервових хвороб, але, врешті-решт, кожна хвороба зачіпає нервову систему. Лікування неминуче, як тілесне, так і духовне. Отже, темні сили ведуть планету до такого стану, коли ніяке рішення земне не може встановити умовний добробут. Ніхто не може вважати, що земні події вчорашнього дня придатні сьогодні, а сьогоднішні - на завтра. Так, людству знову є шанс зрозуміти смисл свого короткочасного перебування на планеті Земля. Тому і запрошуємо направляти енергію у творчість, у добрі справи, то цим ми збережемо нашу психіку. Напружений психічний стан ества є каністра з бензином біля вогнища, як джерело негативних непередбачуваних результатів.

С М И С Л Ж И Т Т Я

*«Не так важливо, що є в інших –
Машини, яхти, літаки...
Богатий той, хто може серед
Цих вершин не втратити Душі..
В думках я Господа молю,
Щоби життя прожити гідно...
За друзів, за сім'ю, за тих, кого люблю,
Я Господа молю.»*

*«Все ми отримуємо в житті –
Надії каплю, грам Удачі,
І Оптимізму шквал,
І трішечки Жалю...
Щоб зрозуміти, -
Який же світ прекрасний
Бо всі присутні в ньому кольори!..»*

*«З роками біль утрат нестерпна.
Але людина скроєна вже так,
Що у нещастях винен хтось,
Лиш не вона, авжеж, вже не сама...
В житті немає геть удачі,
І в тому винен хтось, і не інакше.
І ти упевнений, що ти правий,
І самий чесний ти...
Та дурнями усіх назвавши
Не станеш сам святий.
Адже що маємо – не бережемо,
І лише втративши, жалкуємо щораз.
Отож, якщо ти не юродивий
То Долі посміхнись...
Бо завжди буде так:
Печаль одним – мов німота,
А іншим – переливи сміху.
Одні за хмари вже летять,
А інший в землю вріс.
Та з кожним днем мудріші ми,
І хочеться сто літ прожити,
І бути ж звісно молодими.
Роки, не казка із дитинства,
Роки, розплата за усі гріхи.
Що загубив, - вже не знайдеш,
А що знайшов, - буває не потрібне.
То лиш шукай в собі причину,
І вже не бійся каяття,
Цінуй життя не за тривалістю,
Цінуй його за змістом...».* А. Волошина.

В чому ж смисл людського життя? Для пізнання цього питання і пишуться ці книги, над цим працюють мудрі праведники світу цього. Це є посланнями тих крупиць знань, які людство збирало протягом багатьох років, щоб люди вмiли і могли вийти з середовища страхів і стресів, які є постійно в наших життях і які ми маємо навчитися розуміти, щоб вмiти так налаштувати своє життя з собі подібними і з усім оточуючим середовищем в якому ми живемо і саме так, щоб це було празником, щоб це було радістю життя, щоб ми жили щасливо і хотіли жити.

Щоб жити дійсно прекрасним життям, то нам необхідно всього вдосталь – відчуття радості і задоволення своїм життям, своєю роботою, своєю сім'єю, наявністю друзів, можливістю ходити, бачити, чути, можливістю допомогати іншим, можливістю мати дім, машину, достатню кількість грошей і багато чого іншого, що наповнює наше життя. Ми знаємо, що ми є частинка Природи і все наше життя і наш творчий потенціал взаємопов'язаний і взаємозалежний з Природою з тими енергіями, які ми називаємо духовними, тобто ніхто і нічого не робить в одиночку, бо завжди є ті, хто нам допомагає, чи ми комусь, а без цього б нам не вдалось би реалізувати багато моментів в житті, та і саме життя.

У-довле-творіння ми будемо отримувати і від нового тіла за те, що попереднє тіло усвідомлено при допомозі ума плекали йому таку душу. Ми ж радіємо, коли в нашому житті все складається чудово, то це ознака того, що наша душа жила в гармонії з попереднім тілом. Такий принцип і така природа радісних, щасливих і люблячих сімей і таких же сімейств.

Так само і ми допомагаємо й беремо участь у вирощуванні сина-дочки тілесного й духовного - це наші справжні діти. Так буває!, що така душа потрапляє в тіло фізичного онука чи правнука - і це прекрасно. У цьому частина смислу життя, бо не дарма воно прожите! Є для чого бути спостережливим, бути мудрим, бути добрим, бути люблячим, бо можливо, помре «наш» батько, а його душу буде послано суцим у тіло «нашої» дитини.

Душа такого індивіда в більшості випадків є носієм позитивних енергій: доброти, благодіяння... Цей процес ми можемо розуміти так, що діти посилаються нам і ми - дітям такі як є. Розуміємо усвідомлено, що у світі випадковостей немає. Це наш хрест, який ми несемо без образ, осуду й пошуків винних в інших людях і обставинах, а приймаємо як даність і шукаємо поради-підказки, тому що це основна наша місія в цьому житті. Усі інші другорядні.

Тепер ми стали зрілою людиною й нам необхідно взяти все у свої власні руки і почати жити так - як ми відчуваємо в цьому усвідомленому стані - вільно й справедливо. І в цю ж мить ми відчуємо наповнення нас потужною енергією, яка входить в нас. Пізнавши такий стан хоча б одного разу, ми будемо шукати, вчитися нових способів пізнання життя-буття.

Все це абсолютно є необхідним для повноцінного життя, для повного розкриття нашого потенціалу. Бо ми цього хочемо всі. І якби перед нами стояв вибір, то, звісно, ми б вибрали прекрасне щасливе життя - ще невідоме, але вже не те, яке пізнали. Природа пізаного життя є гальмом в отриманні кращого життя з кращими відчуттями, з кращим матеріальним достатком. Не зупиняємось. Подеколи наше життя бачиться таким неймовірно тяжким і складним, безпросвітним, що хочеться завити від безсилля, щось змінити, а тим паче кардинально. Ми впевнені, що кожен мріє про те, щоб наше життя було простішим, спокійнішим, легшим, кращим і в радості за кожен прожитий день. А чого такі думки в нас є, бо в глибині душі ми знаємо, що ми того гідні і процес життя не може бути в постійній боротьбі за елементарне виживання.

В дитинстві ми бачили, що в батьків були певні труднощі, але ставши самостійними, то і увияти не можемо наскільки все в житті запутано, наскільки багато нам потрібно сили, умінь, енергії; що життя видається нам постійною боротьбою; що ми перебуваємо в постійному напруженні – хтось з близьких хворіє, нас діймають фізична втома і моральне виснаження і все це в недостатчі грошей, а звідси продуктів харчування, предметів найнеобхіднішого вжитку...

Ми увияти не могли що життя задумане Творцем, як постійна боротьба – однозначно, що це не так, бо це є ненормальним для людини, яка може спостерігати за життям тварин, птахів, дерев, рослин. Поспостерігаємо! Який умиротворений спосіб життя вони ведуть, не ховаються від нас, радісно щебечуть, цвітуть і пахнуть. Тому то наш ум має потяг і спонукає нас до пошуку кращого і легшого життя, бо ці негаразди приводять до втрати радості життя. Це мабуть основне в житті – мати радість життя, перебувати в стані задоволення. Це і є смисл життя! А який смисл в хмарах чи в дощі? Подивімося, як між небом і землею плывуть тяжкі хмари, або летять неначе пух дрібнесенькі хмаринки, дотримуючись дистанції, танцюють під променями сонця повільний вальс. А як мудро і зазвичай своєчасно і милостиво поливають огороди, сади і сіножаті, дарують всьому живому живу воду. Або подивимся на сам дощ і ми побачимо такі ніжні, прозорі і приємні на дотик краплини, які, як близнята однолітки однакові за розміром і одна другу не торкається, падаючи з такої височини аж до землі. А як

же утворюються ці краплини і чому не з кожної хмари падає дощ, або з однієї попадає тут, а через двісті метрів і крапля не впаде. Хто ж зупиняє цей дощ і встановлює межі випадання. Або поміркуймо, як в спекотний день: зверху пече сонце, біля землі тепло, а на землю падає град – і так рівномірно, і з таким порядком, що навіть сильний вітер не може порушити цю рівномірність і порядок, не зіштовхуючи одну градинку з іншою. А хіба ми можемо подумати, як ця проста вода може випадати градом, однаковими каплями і такими візерунковими різноманітними сніжинками. Вчені говорять, що вода складається тільки з двох хімічних елементів: водню і кисню, але ж якими властивостями вона володіє: розмиває грязь на руках, розчиняє тверді кристали цукру чи солі, якимось проникає через коріння в рослини і дерева, якимось попадає через наш рот у всі клітини м'язів, кісток... Наше тіло майже все з води і своєю енергетичною насиченістю рухає м'язами, думкою, має чутливість, чує запахи; чи та буйна маса рослин – зрізаємо і вода покидає рослину, а залишається малесенька купка попелу при спалюванні; чи яка міць спостерігається в структурі дуба, а при спалюванні теж залишається купка попелу; чи видима крапля падає на гарячу плиту і вода зникає у своїй фізіологічній видимості. Ми зморені і випили води, а від цього появилася сила-енергія, хто виявить цю енергетичну насиченість води. Вона гасить вогонь, вона в тихій плинності подрібнює скелі, вона охолоджує атомні реактори. Або ці ж хмари пом'якшують спеку літнього дня, або як вони від легенького подуву вітру розходяться в сторони, залишаючи нам для споглядання блакить неба. А як ці хмарини ще не видимі на горизонті повідомляють нас про своє наближення, можливо, несучи жаданий дощ, чи та блискавка-вогонь, яка знаходиться в тій же мокрій хмарі, що здібна засліпити нас чи запалити сире дерево. Який глибокий зміст в цьому хаосі-порядку.

Подивімся на цю стихію (стих – вірш – поезію) природи в уявних глибинах океанів і річок і побачимо ті коштовні відтінки у гладі води чи в її рябі відблиски ізумрудів. Але поряд з цим вона приймає участь в організації і управліннями безліччю живих організмів, які в ній живуть, допомагаючи їм харчуватися. Вона свідок їх народження і смерті. Вона джерело їжі і для людини. Однак, з чого вона утворюється? Солоня вода і пісок та й годі.

Ми можемо констатувати і певну відокремленість у функціонуванні і спорідненість і участь в роздачі певних видів енергії – і теж по якихось розумних продуманих функціях вода дає життя і розум рослинам, рослини створюють їжу тваринам, людині... і такий ланцюжок життя у Всесвіті безперервний. Все це спонукає задуматися, однак умом своїм людина не може досягнути її приєднаність до світових енергій. Так є в суспільстві людському певні визначення, узагальнення, висновки, пояснення, але навіть видимий пливучий чи нуртуючий туман, що розлягається щільно до землі чи вирує по поверхні землі чи між окремими деревами, то цього людина створити людина не може. Пояснювати деякі функції намагається, а створити поки не може. Але зазначимо, що і ця свідомість і розумна людина створює такі прекрасні предмети і механізми для полегшення, а деколи і утруднення життя, яких природні стихії не створюють.

Людина - це завжди проект, з потенціалом духовного творення і суспільного становлення. Вона безперестанку стає, зростає, мудрішає. Людина завжди перевершує сама себе - і в цьому її парадокс, але і в цьому її унікальність. Причому цей парадокс і ця унікальність криється в самому ядрі її істоти. Людина не випадковий об'єкт і суб'єкт в природі, а каркас, невидимий каркас в круговороті енергій Природи. Але і це не межа, бо вона на якомусь періоді життя усвідомлює свої можливості вийти за межі становлення і увійти в буття, увійти в Божественне. Її буття складається з творчих пошуків і становлення суспільною особистістю - і в цьому полягає весь парадокс. Вона вічно перебуває між тим, чим вона була, і тим, чим вона буде в процесі життя. Вона вічно між своїм минулим і майбутнім: міст, що висить між двома вічностями, минулим і майбутнім. Людина ніколи не задоволена тим, що вона є чи то з усвідомлення потреби духовного, чи з бажання досягнень мети в матеріально-суспільному - вона завжди намагається вийти за межі. Що б вона не робила, всі її зусилля в основі своїй спрямовані на те, як стати чимось більшим, у чомусь вищим, чимось кращим, перш за все в своєму середовищі. Варто тільки нам зрозуміти цей парадокс, як ми тим самим знаходимо перший проблиск людяності - того, що таке людина і її місце, яке вона займає у Всесвіті.

«Один чоловік помирав. Він відкрив очі і запитав:

- Де мій старший син?

- Стоїть біля твоїх ніг, - відповіла дружина.

- А де молодший син?

Він теж стояв поруч. Очі цієї людини закривалися, все темніло, і вона мала от от померти, майже в наступну мить.

- А де третій син?

- Не намагайся встати, - сказала дружина, - він теж тут, сидить зліва від тебе. Ми всі тут. Всі зібралися, ми всі тут.

Чоловік дуже стривожився. Він сів у ліжку і сказав:

- Що все це означає? А хто ж залишився в крамниці? »

Людина весь час спрямована вперед, це мандрівник, пілігрим. Все її життя є пошук, мандрівка, безперервна подорож, яка триває і триває. Але людина - це не даний факт, людина народжується тільки з можливістю, з потенційністю. Людина народжується як чиста дошка, на якій як би нічого не написано.

Всі істоти мають певну душу. Але людину вчать і вона вчиться, як стати в цьому неспокійному світі і зайняти свою нішу, як пізнати смисл життя. Вона навіть не знає, що вона це має і цим послуговується.

Людське життя - це суцільна напруженість. В цьому її велич, і в цьому також її мука. У цьому її гідність, і в цьому також її проблема. В цьому її велич, адже вона здатна створювати сама себе, вона - бог. Для розуміння скажемо що під визначенням «Бог» ми розуміємо духовність в дії. І стягання духовних якостей визначає її, як Бога. І в цьому її мука від підсвідомого знання і від початку усвідомлення свого покликання у світ, бо її невідривно підстерігає можливість падіння, нездатності створити саму себе. Хто знає? Її пишність виходить з свободи вибору і з спрямованості до усвідомлення.

Життєва напруга нерозривно пов'язана з невизначеністю, незахищеністю, страхом, боротьбою за елементарне виживання. Людина на кожному кроці може збитися зі шляху. Причому можливість збитися зі шляху куди більша ніж можливості піти в правильному напрямку. Існує тисяча і один шлях - який з них правильний? І вона вічно перебуває в тривозі, але вона є творець і вона створює цілі і бачить сенс свого перебування на планеті.

У неї бувають проблеми, з якими їй доводиться стикатися лицем до лица і які потребують вирішення - з яких їй слід вирости. Вона своїм умом і своєю фізичною силою створює умови для більш духовного розвитку. І цей розвиток і є тією притягальною основою осмисленою і усвідомленою спрямованістю у створенні умов для духовного зростання. Усвідомлюємо ми це чи не усвідомлюємо - то людська істота в своїй основній масі рухається в цьому напрямку. І так з життя в життя до досягнення стану в якому перебував Ісус Христос. Саме з цього стану енергія душі людини більш активно переміщається в загальний потік енергій Вселенської Душі. Раз ми говорили про парадокс поведінки людини в середовищі Природи і суспільства, то вона на якомусь підсвідомому рівні розуміє привабливість цієї мирської суєти і так сильно чіпляється за неї, сповільнюючи духовне зростання ества. Адже часто і дуже часто людина відчуває задоволення від життя, від свого положення в суспільстві і в природі. Бо вийшовши за межі стану Ісуса душа вже не повертається в людське тіло і життєві енергії людини з її духовними енергіями вливаються у Всесвітній океан енергій. Вона і раніше наповнювала Всесвіт, але без усвідомлення.

Ось така людина: начебто хоче бути Богом і володіти Божественними властивостями, але увійти в єднання з Богом боїться. Ось така картина людства, що з багатьох мільярдів людських істот тільки одиниці усвідомлено входять в лоно Бога. Вся складність в тому, що більшість приходить до розуміння і усвідомлення своєї місії на планеті перед смертю, коли наше тіло і ум відмовляються сприймати і відчувати Бога в собі через близькість смерті. Цей страх смерті паралізує їх. Цього часу достатньо, щоб Душа могла взяти хоча б те, що зуміла з умом і тілом настяжать до цього моменту. Бо це важливий момент - взяти і передати. Сам проміжок від усвідомлення і до смерті тіла є також великим і в накопиченні духовних якостей має виразні успіхи.

Усвідомлюємо страх і відкриваємося Душею. Слід констатувати, що раз ми читаємо ці рядки, то ми вже в дорозі до Бога і готові розчинитися своєю енергією в потоці. Ми вже усвідомили, що ці слова не заклики, не філософія, а наша місія. Ці слова не для цікавих, не для інтелектуалів, а для тих, хто вже в дорозі, для тих, хто вже спрямовано працює, і у кого вже були проблиски істини. Це для тих, хто шукає Бога в собі і у всьому. В добрий путь!

З цього часу усвідомленого входження в розуміння свого покликання – духовного сходження, як шукача істини, то людина втрачає суспільний і від суспільства страх, який при допомозі ума тримається в нашому естві. Такий процес є як би гальмом і неусвідомленими діями в прийнятті Божественного при кожному тілесному житті. Тільки усвідомлення нас прискорює чи просто у нас від розуміння збільшуються можливості, як просте устремління в пізнанні свого покликання.

Хоча людина своєю свідомістю є як би малісною вершиною Природи в цьому пристрасному суспільстві і здатністю усвідомлених дій, у творенні духовних енергій все ж є тільки маленькою частиною Природи з її Розумом. Можна сказати, що кожен учасник природи творить суть свою лепту для неї і приймає кожен своє при потребі. Однак, цей хаос і впорядкована єдність і як би відокремленість у різновидах є основою життя вічного.

Поміркуймо і про нашу годувальницю землю, яка дає нам харчі в теплу пору року і дає можливість заготувати нам харчі на час свого замирання. Хто ж її оживляє весною, і саме весною, бо і кінець літа ще є теплим і дощовим, але живі рослини і кущі вже починають відмирати. А хто повідомляє зернинку

огірка посіяну під осінь, щоб вона не проростала, а як і дась пагін, то і зовні не подібне огуддя його на весняне. Воно не випромінює радості, видно знає, що не зуміє продовжити життєвий шлях до залишення життя в новій зернині. Така наша дія перериває життя цієї чи іншої рослини. Її духовна енергія припинилася в цій непродуманій смерті. Так, що є можливість в людині багато чому повчитися в природи – і повчитися позитивного. Ми свідомі, що одночасно не позбудемося негативу, але ж ми маємо можливість жити в позитиві радісно, в задоволенні і щасливо.

Починаючи будь які справи, вчимося шукати позитивне навіть в малому і вміємо радіти такому початку. Радість милування досконалістю якості. Можна милуватися величчю Природи; можна милуватися самовідданим подвигом; можна милуватися високою якістю творів; можна милуватися стрункістю думки; можна милуватися усюди, де виявлено вищу якість. Людям даний прекрасний дар не тільки творити, але і захоплюватися якістю. І багач, і бідняк, і владика, і жебрак однаково можуть захоплюватися, і така радість утворює як би цілющий купол над багатостраждальною Землею.

Люди справедливо жахаються кількістю людських гідот, які отруюють суспільство, Землю, Всесвіт. Вони запитують, чим покрити такі виразки людства? Одним з вірніших заходів буде радість. Вона є краща протиотрута, як фізична, так і психічна. Зрозуміймо, що за стан щастя, ніхто не позбавлений радості, хоча б епізодично.

Тобто, ми маємо можливість пізнати такий процес життя, при якому ця радість, це задоволення постійно є присутніми в нашому житті, тобто, ростуть разом з нами. Цей процес життя-буття має бути таким природним і натуральним як наше дихання – є і все: постійним і непомітним.

Коли ми хочемо щастя, любові, радості, злагоди, а не хочемо цього іншим, хоча б неусвідомлено, то ці двері у Вселенну ми самі не можемо відкрити. Тому то у всій книзі звучить прохання – посилайте ці позитивні якості всі, а особливо, коли самі в такому стані.

Напружуємось і розчаровуваємось, приходимо в депресію і посилаємо іншим злобу, гнів, незадоволення, а послані не реалізовується, бо і цих дверей ми не можемо відкрити і ці послані повертаються до нас знову із деяким запізненням, бо у звільненому місці поселились ті ж негативні незадоволення. Так у нас проходить збільшення негативу.

Вихід з цього бачиться в тому, щоб входити в стан задоволення для життя і бажати цього іншим і ми можемо відчуті і побачити ці зміни в зовнішніх проявах. Вчимося в спокої усвідомлено споглядати за життям, чути його рух з довірою до всього, що оточує нас, вчимося любити, творити доброту – і до нас прийде радість, і відчуємо вдячність до Всесвіту і відчуємо бажання жити і радіти з подякою до всіх і вся.

Ми в цій книзі цим і займаємось разом з вами. Так, що спокійно далі писатимемо – щоб воно відбулося в позитиві і в реальному житті. Чому так важливо дозволити? Щоб зрозуміти природу дозволу входити в наше життя словам, добрим ділам, відчуттям любові, радості, щастя, доброти і достатку, то запрошуємо уважно прочитати цей метод розуміння, розуміння того, як це відбувається.

Є періоди в нашому житті, коли ми відчуваємо, що ми недостатньо отримуємо від життя, а це прямо вказує, що ми не дозволяємо ввійти цим якостям в наше життя, а гальмує нас те, що нас щось тримає в тому, щоб щось віддати, щось подарувати комусь. Це можуть бути побажання щастя, це можуть бути послані любові, це можуть бути добрі думки і слова, це можуть бути добрі справи іншим, а ще краще тим, хто терміново дозволяє їм відбутись тому, про що ми писали і буде воля на те Всесвіту; тому і потребує, попавши в затруднені ситуації, захворіши, ..., чи інша видима потреба. Перед тим, як щось віддати, подарувати, ми маємо самі перебувати в стані задоволення тим життям, що передувало нашій зупинці. Бо там однозначно багато було позитивного і є про що нам згадати з подякою, а це дає нам ввійти в стан задоволення, радості, щастя. Бо природа можливості давати, дарувати в тому, що це ми можемо робити тоді і тільки тоді, коли є що давати і дарувати. Далі ми ще зупинимось на розгляді природи вміння дарувати і вміння приймати дари. Тепер же ми вчимося дозволу відкрити себе для отримання достатку і радості. Якість і кількість отриманого цілком залежить від кожного з нас. Давайте повернемося назад і ще разок прочитаємо.

Деколи буває, що ми не можемо зразу зрозуміти причини, що нам не дозволяє ввійти в стан радості, чи в світ достатку. Цьому може перешкоджати неусвідомлений спротив із-за того, що ми сильно сконцентрувались на своєму бажанні, чи потребі, бо з другого боку цієї монети бажання і потреби ми бачимо проявлені зовнішні перешкоди і теж одночасно хочемо їх позбутись, а цією концентрацією уваги ми якраз і надаємо їй енергії для зміцнення спротиву. Зрозуміли. Заспокоїлись. На ці дві дії у кожного по різному різна величина йде часу, але спішка в цих діях вкрай небажана. Краще чуть довше почекати, щоб зуміти відкрити двері для потоку позитивних якостей і матеріального достатку, чи для вирішення

будь-якої ситуації – відкрутити гайку на водопровідному крані.

Давши дозвіл на прийняття достатку, радості в хвилини творчого піднесення, то цим ми відкриваємо і інші двері, через які в наше життя входять інші прекрасні моменти і події, бо достаток дає нам шанс більше мати грошей, дає свободу у налаштуванні на улюблену роботу, придбати для цього певні речі, а в стані радості ми посилаємо ці відчуття любові, щастя, задоволення, доброти, злагоди іншим. Ми це відчуємо в такому стані, бо коли ми наповнені з відкритими дверима, то те, що прибуває до нас випадає з нас і падає на інших – ми стаємо добрішими, щедрішими від серця і душі. Не страхаймося цього, що при нас ще хтось буде мати, не жадібнічаймо, бо в страху почнемо тікати не знаючи куди і не закривши двері, через які випаде все, що ввійшло в нас, а ми будучи засліплені удачею попадаємо під колеса чужого автомобіля і цілком реально. Не біймося давати, а вчимося приймати і давати. У Суцього на наше життя, ми думаємо, що досить всього в наявності, аби ми змогли донести з гідністю, як і подобає щасливий і багатій людині, бо нам відкриваються для цього великі можливості.

Багаті люди якраз і є тими індивідами, які прийшли в це життя з умінням дозволяти нашому еству відкривати двері. Видно в попередньому тілі душа мала можливість при допомозі ума і тіла пізнати цей процес. Такі люди приходять в це життя також духовно багаті, але окремі особистості деколи гублять голову, попавши в певне середовище, в певну сім'ю, на певну посаду, забувши своє призначення, що саме він прибув для збагачення тих серед кого живе і з ким трудиться. Буває, що попадає під дію нагатиних сил і чуть чуть втративши рівновагу (а Суцйй постійно тримає видиму і невидиму рівновагу між духовним і матеріальним), хапається за ручку дверей і закриває їх. В цій темноті не можемо потім знайти тих дверей, і подеколи, до самої смерті. Маймо гідність пронести і достаток, і радість, і бідність матеріальну і горе, не ремствуючи, бо все це справи нас самих. Читаємо і вчимося – хто скільки може і в кого народиться така потреба.

Зрозуміймо, що ми самі дозволяємо входити в наше життя радості, достатку, горю і бідності. І в тому, і в другому випадку входимо в стан подяки за все хороше і прекрасне, що було в нашому житті, за все, що нам сподобалось сьогодні, то це дасть нам енергії відновити ці відчуття в майбутньому, бо це вже буде механічний досвід і плюс - розуміння того, як входити в стан дозволу для наповнення нашого життя-буття і вже щасливого. Зазвичай, досить сильно цьому перешкоджає те, що наш ум через побачене в сусіда, в колеги, чи почуте в своїй гарячці, щоб більше заробити, більше забрати в когось і стає така жадоба тією перешкодою для доступу до всесвітнього богатства.

Якщо у нас є гроші, то насолоджуємося ними. Живемо, як король, якщо вони у нас є. Неприпустимо жити як жебрак, маючи гроші. Не прагнемо жити як король, якщо немає грошей. Дуже багато таких, які маючи багатство, бажають його показати - влаштовуючи бенкети і купуючи розкішні і непотрібні речі. Якщо ми ховаємо в будинку багатство, то яке воно має значення? Багатство слід показувати. Вся радість в тому, щоб воно було помітним. Саме тому люди показують навіть більше, ніж у них насправді є. Вони не показують його податковим інспекторам, але показують всім іншим. Вони показують навіть те, чого у них немає, позичаючи такі речі на гостини.

«Я чув, що у Мулли Насреддіна був такий телефон. Він обладнав офіс, і офіс виглядав неповним без телефону. Прийшов до нього якийсь чоловік, і просто щоб справити на нього враження, він попросив його почекати, підняв трубку і деякий час поговорив - телефон був не підключений. Але він трохи поговорив, прикинувся, що чує якусь відповідь, сказав ще кілька слів і запитав:

- А тепер скажи мені, навіщо ти прийшов?

- Я прийшов з телефонної компанії підключити вам телефон.

Мулла не знав, що ця людина була з телефонної компанії!»

Звісно, що і гроші приносять свободу дій і радість в їх застосуванні - і це дає нам відчуття задоволення. Таке було в нашому житті і до цього. Нам давало радість придбання праски, холодильника, телевізора, автомобіля; присутня була радість, коли ми йшли на нову роботу після звільнення з попередньої - і все що не робиться в часовому проміжку, то все робиться до кращого і зуміймо завжди дякувати за те, що було, бо і там було хороше і прекрасне, хоча і короткочасне.

І все ж яке ж наше відношення до світу предметів, до нескінченного ряду оточуючих нас речей, з якими ми кожен день зустрічаємося? Стілець, на якому сидимо, ручка, автомобіль, чашка? Чи є вони для нас тільки засобами в досягненні цілі, чи ми лишень випадково усвідомлюємо їх наявність, визнаємо їх існування, не важливо наскільки це є триваючим в нашому житті, просто помічаємо їх і віддаючи їм свою увагу?

Якщо ми прив'язані до предметів, якщо використовуємо їх з метою підвищити мниму самооцінку і важність в своїх очах і в очах інших, то така турбота про речі легко може стати основною турботою нашого життя і заволодіти ним повністю. Так ми встаємо на шлях деградації. Якщо речі нам необхідні в

облаштуванні життя і вони є в нашому житті, то ми їх доглядаємо, чистимо з хорошими відчуттями і подякою.

Так відносимося ми часто і до людей. Людиною не можна володіти. Якщо ми спробуємо володіти людьми, то вони стануть речами. Машина існує для нас і інших, але дружина не існує для нас, і чоловік не існує для неї. Чоловік існує для себе самого, як і дружина. Людина існує заради самої себе і саме це мається на увазі - бути людиною. І якщо ми дозволяємо людині бути людиною, не зводячи її до речі, то мало-помалу ми починаємо відчувати її. Інакше ми не можемо відчувати її потреби, співчувати. Інакше наші відносини будуть залишатися фактами вправління корисливого ума.

Якщо ми так позиціонуємося з речами, то абсолютно не приймаємо до уваги - для чого вони насправді створені?, а тому що шукаємо в них себе, своє любування, свою тиху розмову із сутністю на цьому проміжку життєвих енергій.

Розуміючи, для чого створений той чи інший предмет, визнаючи факт його присутності поза ментальною проекцією, то ми можемо деколи відчувати глибоку подяку за те, що вони є присутніми в нашому житті.

Тому то в нас є шанс перебувати в такому стані майже постійно. Бо озирнувшись назад ми б уже не хотіли б мати ту ж марку праски і не мали б такого задоволення від її придбання як колись. Це і є наше життя і якщо ми в такому розрізі дивимося на нього, то тоді ми живемо прямуючи до постійності спокійного споглядання за подіями і за обставинами. Це і є нашим шляхом, а усвідомивши шлях постійності такого руху - отримувати задоволення від життя, то ми думаємо, що і ви маєте бажання жити краще. Бажаємо Вам щастя! Ви вже відчули приплив енергії і сили для дерзаних. А саме таких людей ми і називаємо мудрими – саме тих, хто навчився застосовувати той потенціал, який даний кожному при зачатті.

І це так прекрасно – насолоджуватися творінням і відчувати радість, а також знати, що чим радісніше і з любов'ю ми працюємо, відпочиваємо, то тим легше все задумане здійснюється. Будьте радісні. Будьте, будьте радісні не бажанням, але станом духу! Радість є явище сили Творця. Струмки радості наповнюють океан Творця. Кожне дерево в радості одягається квітами, але, скидаючи листя, воно не сумує, знаючи про весну. Коли розквітає дерево при дорозі, не ламай його, може бути, воно додасть радості тому, хто йде після тебе.

Сказав мудрець: *«Кожне дерево може бути веселим і сумним. Ми вважаємо, що в цьому проявляється наш власний настрій, але чи знаємо ми, наскільки відчуває Природа нас?»*

Всесвіту подобається тримати рівновагу, щоб ми не втрачали людської подобии; подобається планувати цей нами видимий, здавалось би, непередбачуваний хаос і продовжувати грати з нами, з усіма, в ігри, а коли цей, умовно названий, план чи те, що ми, умовно називаємо, грою, прекрасно сходиться і чудово здійснюється, то тоді ми ці творчі дії Творця і бачимо візуально в проявах видимих речей, дій, слів і емоційних проявах, як результат нашої спільної гри.

Ми схильні говорити, що це є випадковістю. Так думають і інші. Але випадковостей не буває - є результат нашої спільної співтворчої діяльності зі Всесвітом. Що це за гра? І що, чи хто є наповнювачем цієї гри? – Смысл цієї гри, предмет і гравець цієї гри є ми з вами. Не слід думати, що хтось не приймає участі в цій грі, чи конкретно ви, як читач (випадкового нічого немає – не випадково ви купили цю книгу, чи читаєте її в інтернеті – ой не випадково – Бог підлаштував це для вас і саме для вас), але ж у Всесвіті не все так просто робиться і так просто ми не зустрілися в цій грі і граємось за якимось планом, чи готовим сценарієм. Ось так він грає з нами, а ми з ним. Він грає з нами з повагою і пошаною, з піклуванням і турботою, з повчанням і спонукуванням до дій, дає свободу в радості і не дозволяє передчасно піти з гри, чи випасти з пісочниці – то і ми так поступаймо і повсякчас виказуємо свою подяку Йому. Бо сама гра буде продовжуватись з нами, чи тимчасово без нас, або ми можемо отримати нецікаві і не улюблені ролі в цій грі. Подумали?

Насправді, в світі є тільки одні випадковості і нічого більше і вони виходять від свободи духу. Раз ми усвідомлюємо присутність випадковостей в нашому житті, то це і є стан свободи і тепер ніяка причина і ніякі наслідки не можуть формувати наш духовний світ, бо реальний світ - це світ причин і наслідків, хоча саме такий світ є середовищем у пізнанні суті випадковостей у нашому житті. Випадковості зовсім при уважному вивченні не є випадковими – вони є підказками, вони є помічниками в облаштуванні нашого життя. Однак світ істини - це світ свободи, свободи пізнання природи таких випадковостей.

Людина від природи ні хороша, ні погана. Вона вільна, і вона стає хорошою чи поганою згідно з

тим, як вона приймає чи заперечує свою свободу. Існувати - значить зобов'язатися бути вільним. Те, що залишається нам - це спосіб, за допомогою якого ми можемо звільнитися. І, в кінцевому підсумку, є тільки ці два способи: використовувати свою свободу проти свободи чи використовувати її для свободи. Тварини менш вільні, дерева менш вільні, камені навіть ще менш вільні. Саме так ми вирішуємо, хто більше розвинений: згідно волі. Камінь не дуже вільний, а дерево трохи вільніше. Воно може рости відповідно до якогось внутрішнього бачення. Дерево може сумувати чи радіти. Воно може здійснювати якесь зусилля. Дерево може боротися, змагатися. Воно не може покинути землю, і в цьому сенсі воно не вільне. Дерево вкорінене в землю. Тварини мають трохи більше свободні. Вони можуть рухатися, вони можуть пересуватися фізично. Птахи навіть ще більш вільні. Вони можуть летіти в далекому небі. Людина навіть ще більш вільна. Вона може рухатися не тільки фізично, а й думкою. Її ум здатний рухатися.

Зосередьмося і будемо трохи більш свідомими і лише тоді ми пізнаємо випадок не випадковим. Дивимось, що відбувається. І мало-помалу, коли ми почнемо діяти виходячи з нашої усвідомленості, ми зауважимо, як в нас народжується величезна сила. І тоді все наше життя придбає зовсім інший сенс.

Не думаймо, а входимо в цю гру, приймаємо її правила, то тоді ми можемо з подякою сказати, що життя склалося прекрасно. Приймаймо життя таким, яким воно є, перебуваючи в ролі спостерігача і гравця, бо цей сценарій завжди хороший, бо Суцйй організовує так наше життя, щоб усім було добре. Якщо ми зрозуміли смисл цієї гри і прийняли її умови тепер, то подякуймо Всесвіту, що ми дійшли до цієї стадії, до цього акту і не аналізуємо і не потерпаємо від того, що могли б прожити цікавіше життя. Заспокоїлись, бо це була підготовка до такого усвідомлення, бо перескочивши зі своєю машинкою в гру з куклами, ми б ще більше заблукали.

Люди часто насильно залучені до якоїсь праці, яка названа ними обов'язком, але таке насильство не призведе до добра. Людина була не готова сприйняти значення праці, їй нав'язаної. Пора людству зрозуміти, в чому полягає істинна готовність і при ній люди стають творцями. В такий великий стан ества можна прийти, коли людина природно визнає красу спрямованою готовністю працювати, маючи від цього радість.

Бо хіба хтось із нас захоче трудитись над чимось, що не приносить нам задоволення і радості; а хіба буде в нас творчий порив і наснага до не улюбленої роботи? Життя в радості, любові і свободі залежить не від роботи, а від задоволення від її виконання. Нелюбима ж робота, її монотонність, відсутність в ній творчого начала і спричиняє нам гіркоту життя. Подивіться на людей, які сильно заклопотані і досить серйозно ставляться до життя, до всього оточуючого. Ми кожен скажемо, що в такої людини немає любові, що в неї немає серця, бо вона всю енергію витратила на цю серйозність і напруження, хоча за цю затрачену енергію має чуть більші гроші, але вкоротила собі кількість років життя, загубила друзів, загубила духовні цінності, хоча може проголошувати лозунги про порядність, справедливість і відносити себе до розряду релігійної особи – так не є. Хоча такий спосіб життя веде дехто в нашому середовищі. Так є. Можливо, тому так нам і творити легше, коли ми себе відчуваємо добре, чим коли нас дещо пригнічує, чи відчуваємо душевний дискомфорт за свій і прийнятий чужий гнів.

Людство може піти превалюючими двома паралельними чи переплетеними шляхами в своєму устремлінні до самознищення: підведення його до психічного напруження шляхом наплодження і поширення гніву, злоби, гордині, важності, заздрості, зневаги, розкоші, всездозволеності – тобто насичення людського суспільства негативними енергіями; і друга частина цього одночасного деструктиву в пошукні позитивних духовних якостей – відлучення від творчої праці, зникнення в людському середовищі народних піснеспівів (це ритмічне звукове харчування для Духу), викорінення з людського ужитку доброти, поваги, злагоди, взаємодопомоги, добродіянь, людинолюб'я, радості, щастя. Все це в сукупності приводить до повного хаосу в людському середовищі, людина втрапить ум і розум, відкине з ужитку істинну духовність і в своєму безумстві зникне. Таким способом зникали попередні цивілізації. Духовна енергія людей деградує, але не зникне – вона поселиться в тваринний, рослинний і інший матеріальний світ речей і стихій, чим збільшить їх популяцію на Землі. Хоча це є об'єктивними реаліями, але людина сприймає їх суб'єктивно до певної міри.

Поряд з таким підходом, як дія урівноважуючих сил, поширюється, чи можна більше сказати, використовується окремими особистостями психічних технік в досягненні результату. Якщо це благі їх наміри, то це похвально і воно дає свої пагони в таких колективах і розноситься по світу. Так є. І ми розглянемо цю техніку даючи вам розуміння, що і ми всі можемо так діяти во благо оточуючим і собі, допомагаючи у збереженні миру і планети.

Облаштування життя настільки роз'єдналося з Космосом, що всі породження людські приймають форми, які важко можна застосувати в житті. Рівновагу земних енергій порушено. Розвиток людства йде по руслу, спрямованому до руйнування. Так мільйони особистостей, загубили зв'язок з Духом і

втілюються з життя в життя деградуючи.

Сьогодні роботодавці, приймаючи на роботу, перш за все цікавляться - якими якостями дана людина володіє, які в неї духовні установки і в останню чергу цікавляться наявністю диплома, розуміючи, що наявність диплома є ознакою засвоєння певних знань по спеціальності. Такий метод підбору кадрів видно і в тих запитаннях, якими наповнені анкети. Вони знають, що духовний стан людини є визначальним і в усіх задатках ума, який є визначальним в поведінці і діях. Велика частина питань стосується того, наскільки людина цілеспрямована в своєму житті, в пропонуваній роботі; які духовні і моральні цінності сповідує; мотивація облаштування особистого життя від цієї роботи; її місія в житті, відношення до інших і оточуючого середовища; їх розуміння шляхів виходу з проблемних ситуацій, яким методам надається перевага; визначенню конфліктності, здібностей самоконтролю. Роботодавець розуміє роль диплома і вміння людини оволодіти професійними навичками для досягнення продуктивності праці. Однак продуктивність праці і якість продукції напряму залежать від духовного мікроклімату колективу. Роботодавець більш за все бізнесмен-користолобець і він розуміє, що зробити з людини хорошого спеціаліста не так затратно, як зробити з неї хорошу людину. Такий підхід дотримується у всіх сферах життя, коли річ заходить про відносини між людьми. Як би там не було, то ніхто не хоче знаходитися поряд з такою людиною, яка постійно незадоволена чимось, яка весь час намагається будь кого критикувати, яка своїми негативними рисами приносить у взаємовідносини тільки проблеми і страждання.

Всі хочуть спокою, чистих і добрих відносин до них. Але проблема сьогоденної цивілізації в тому, що небагато таких, які устремляються міняти себе в кращу сторону. Найчастіше люди перебуваючи втомленими від всіляких негараздів чи находячись в істоті задоволенні, думають, що досягли досконалості у своєму розвитку. Вони вважають себе ідеальними особистостями (такого стану ніхто не може досягти, навіть стілець, бо він відчуває періодичну в ньому потребу і отримує енергію задоволення від цієї востребованості), а тому чекають, коли інші стануть кращими. Така вічікувальна позиція. Це пасивна позиція. Людина в своїй природі діяльна; в хорошому розумінні чи в негативному прояві. Така позиція ума і дає такі ж плоди – людина навіть не задумується, що над покращенням якості свого життя слід працювати. Одні плывуть за течією, інші вишукують зовнішні подразники для виділення зі своєї сірої маси, не розуміючи, чого в житті відбуваються такі речі, які вони пояснити не можуть і намагаються від них позбутися. Випадкового в житті не буває – все що відбувається несе в наше життя щось краще. То вчимося приймати з розумінням.

Чи багато з нас знають для чого бути хорошим, добрим, для чого людині духовність і благочестивість? Однак, майже всім подобається бути поряд з добрими, хорошими, порядними, правдивими і совістливими людьми. Давайте спитаємо себе: «Чого ми самі не намагаємося такими бути?» А жити так – це жити праведно. Жити по правді, по справедливості допомагає розширювати свої можливості на творення позитиву у всьому. Правдивість починається з доброти. Коли наші бажання направлені на те, щоб творити добро, а наші потреби виходять зі справедливості, то це є хорошою основою для вирощування правдивості. Доброта є такою якістю, яка приходить в нас разом з душею, яка передбачає чутливість до інтересів інших, м'яке серце і чистий ум. Завдячуючи цьому, людина отримує здібність проявляти доброту. Саме так. Від умоналаштованості залежить чистота чи грязнота нашого ума. З грязними помислами і діями добродіяльним неможливо бути. Чим чистіша душа, чим чистіше ум, тим щасливіша людина, а звідси народжується бажання ділитися цими якостями, дарувати їх. Така доброта в дії. Це така здатність людини передавати радість. Такі люди наповнюють позитивом навколишній простір, наповнюють ним речі, які виготовляють, вони бажані в сім'ї, в колективі.

Ми раді зустрічі з Вами і нам приємно спілкуватися з Вами цими словами, цими відчуттями. Вносьте в свою працю творче наповнення; шукайте красиве в людях, в речах, в природі і в їх проявах; не робіть поганого ні собі, ні другим; поважайте себе і інших. Хай у вашому житті будь який малесенький позитив буде вам в радість на все життя. Знайте, що тільки цими енергіями доброти, любові і миру ми продовжимо своє життя і життя молодших поколінь. Щастя, радості у Ваше життя!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Навіть якщо лінь вставати, немає бажання працювати, то це підказка про відсутність здоров'я, і для цього потрібна додаткова енергія, яку ми можемо взяти, або, правильніше сказати, прийняти із Всесвіту, перш звільнившись від негативу, який явно (в лінії ...) присутній у нашому житті. Реальною підказкою може бути наш спосіб життя, який виражений в появі нових проблем через неможливість жити вільно і в радості; відчуття болю в окремих частинах тіла і така конкретна підказка в конкретиці органу дозволяє скоріше виявити причину болю, причину збою потоку руху духовних енергій, а відповідно і дається можливість вирішити проблему.

Безвихідних ситуацій, проблем не існує. Входимо в стан, який називаємо - спокій і нам відкриваються знання як знайти цей вихід.

Але якщо ми напружуємось, входимо в стан боротьби і маючи рішучість вирішити проблеми, то це вводить нас в смугу накопичення проблем і іноді вводить нас у відчай. Розпач неприйнятний, але є інша міра крайньої напруги, яка необхідна і є початком шляху для досягнення виходу з неприємних проблемних ситуацій. Розпач можна зовні майже ототожнити з межею відчаю, але по суті вони будуть протилежні. Розпач руйнівний, але межа напруги є творцем у своєму творчому усвідомленні: для чого ?, що і як?

Якщо ми заявили про намір діяти і тут на певному етапі в нас закралися сумніви, то знаємо, що завершити намір не вдасться. Такий наш намір діяти є не нашим. Шукаємо свій. Позбавитись від сумніву допоможе лише прокручування умом позитивних моментів у процесі, підкріплюючи впевненість у потребі завершення намірів. Визначивши намір починаємо діяти. Дана рішучість будується на довірі до Всесвіту і конкретним людям в отриманні енергії і ця довіра, яку ми можемо позначити символьним словом, як впевненість є найпершою позитивною дією. Пам'ятаємо, що старання і завзяття підсилює хватку мати. Знаймо це!

Наше усвідомлене ставлення до надуманої особистої значимості в оточуючому середовищі і при відмові від неї, ми відразу ж позбавляємося присутніх проблем, або їх рішення забере дуже мало енергії в часовому відрізку і з меншими матеріальними витратами. Відмова від значимості, гордині, самоконтролю і дає відчуття врівноваженості, мудрості, умиротворення, самодостатності і теж є як елемент цього відчуття, як би вони дають нам справжню впевненість.

Розуміємо, що без розширення свідомості не можемо радіти праці нескінченній. Бо люди розуміють, що життя насичене працею, отримуючи з нього візуальний успіх. Але природа невичерпності життя у праці закладена в одержуваній енергії від задоволення процесом творчої праці, а саме життя засноване на обміні енергій. Тонка енергія любові плюс творча праця і дають більше енергії - ось звідки відчуття нашої насиченості і задоволення життям.

Визначене переконання, а не примус до праці сприяє виконувати і не зовсім творчу роботу, бо й вона є в нашому житті і часто складає ту яка необхідна для забезпечення себе та родини продуктами харчування і предметами першої необхідності. Це як би ми знаходимося в процесі реалізації наших бажань, бажань, в тому числі, і рутинної роботи в сім'ї, в колективі, але такий процес рідко коли створює дискомфорт для душі. І енергію для цього нам дає почуття відповідальності і устемління на основі закладеній в наш ум, як творіння доброти в сімейному, чи колективному середовищі, яка і відкриває той клапан припливу енергії для діяльності. Ми щодня неусвідомлено, як на автоматі, залучені в цей процес.

Пропозиції служителів церкви добувати хліб насущний у поті чола свого в пристрасному розумінні має подвійне поняття, як тяжкість і виснаження в добуванні харчів, одягу, облаштування. Але не забуваймо, що посильна праця на таке здобування в основі своїй містить елемент творчого пошуку (як, де і скільки?), який пов'язаний з умовою певної свободи. І таке поєднання дає періодично відчуття радості і щастя.

Життя вічне і якщо ми розуміємо один одного не умовними звуками, але чимось поверх думки і слова, то ми покликані у цей світ для пізнання його і для стягання дружелюбності і поступів до єднання. Неправий розділяє. Неправий допускає поділ на нації, на країни, на релігійні традиції, на партії, на найкращих, на найшвидших, на Природа цього мирського явища в духовному прояві в тому, щоб ці кращі і були добрішими, дружелюбнішими, милосерднішими, вмещаючими, передавачами, подвижниками усвідомлених діянь з мудрістю і знаннями, наповнюючи добротою навколишнє середовище.

На узагальнене розуміння можна сказати, що світ, життя людини, смисл життя виходить з того розуміння суті, як певна школа, а проживання, як процес навчання, пізнання духовного, перебуваючи в цьому матеріальному світі. Цей світ, ця реальність, яку ми сприймаємо і відчуваємо існує для того, щоб ми могли знати, мали змогу знати інший світ, той наступний світ, але вже в іншому тілесному житті. Теперішнє є для того, щоб ми мали можливість пізнати життя більш повніше. Це повніше виходить з якіснішого духовного життя. Такий рух духовних енергій йде як еволюція духовного – і саме для цього потрібне життя тілесне в якому і проходить процес пізнання, процес мудрості. Матеріальне є наявним для того, щоб пізнавати духовне. Пекло, як наші проявлені страждання кожен день чи періодично і є для того, щоб ми усвідомлено шукали способи і методи жити без них, тобто торувати дорогу в рай. І якщо висловитися в сухій констатації факту, як смислу життя, то це і пояснює сам смисл. Однак, коли ми хочемо уникнути страждань, а жити в задоволенні, то ми уникаємо обох цих моментів – ми не розвиваємося. І тільки в процесі усвідомленого стягання духовного, ми можемо констатувати зміни в напрямку духовного розвитку. Так прийти на момент такого розуміння не легко і щоб це не так було ще

більш обтяжливо, то людська душа проходить через велику кількість тілесних життів. Ось це і буде наша мудрість, наша духовна зрілість. Якщо ми захотіли пізнати, що таке життя, то нам приходится неодноразово проходити через смерть, а душа зберігає цю цілісність, еволюцію духовного розвитку. Смерть і життя - не протилежності – вони доповнюють одна одну. І тому тільки пізнаючому відкривається ця істина. Бо весь парадокс в тому, що ми не в змозі регулювати саме життя і прихід чи відхід смерті, Просто ми в своїй пристрасті не можемо досягнути весь цикл. Тому краще живімо життя, яке проявлене в нас так повно, щоб ми мали і те задоволення, навчившись оминати страждання, бо якщо ми цього не робимо, то практично топчемося на одному і тому ж місці. А це створює відчуття марноти і непотрібності самого життя. Ми якби розчаровуємося життям.

Нема іншого шляху пізнати смисл життя, пізнаючи смак життя. Це все одно як пройти темінь ночі, щоб пізнати чудність граючого дня; відчути голод так, щоб пізнати смак черствого шмат хліба. Запрошуємо до пізнання, починаючи з неповторення гніву по тому ж факту, а потім і в цілому, злоби... - і процес рушить. Пізнаймо істинність таких життєвих проживань і у нас не виникатиме питання про смисл життя. Ми його знатимемо з свого досвіду.

Ми пізнаємо його, проходимо його у всій гармонії і усвідомленні. Так відбувається з кожним в різних степенях розуміння і сприйняття. Деколи нам ліньки вийти на вулицю, а деколи ми маємо під кінець дня ще так багато енергії; подеколи нам легко і присмно, а деколи нам сумно і ми злі. Ми маємо через це все пройти у своєму тілесному житті.

ЕНЕРГІЇ ЖИТТЯ

Життя і смерть - це тільки два стани енергії. Життя це діюча енергія, смерть це енергія недіюча. Життя це пробуджена енергія; смерть це знову дрімаюча енергія. Тому ми тільки частково живі і ми цей стан періодично відчуваємо - чи то в сонному стані, чи то займаємося чимось незначним, або, навіть, іноді споглядаємо, що ці дії є некорисними справами. Та частина нашої енергії, яка стала діючою, і є наше життя.

Ми постійно беремо енергії не знаючи їх природи, не знаючи своїх можливостей їх застосування і одночасно ми є творцями також різного роду енергій. Це і називається життям: вміння приймати і здатність постійно творити життєву енергію. Як тільки ця здатність зникає, ми мертві. І ось у чому парадокс: ми постійно проводимо енергію і не знаємо, що з нею робити. Коли вона створюється, ми її викидаємо на ті думки, на ті слова, на ті справи, без яких ми можемо обходитися, а коли вона не створюється, то ми страждаємо і вболіваємо від нестачі - ми її не приймаємо, ми її не створюємо. Якщо життєва енергія не створюється - ми хворіємо, але коли вона і створюється, то ми теж хворіємо. Перша хвороба від слабкості, а друга від надлишку тієї енергії, яка стає для нас тягарем. Ми не вміємо зробити її гармонійною, творчою, що приносить блаженство. Ми беремо участь в її створенні, але не знаємо, що з нею робити, тому ми викидаємо її, кажучи, що ми бідні і нещасні. Потім ми знову робимо нову енергію. Це абсурдно, але цей абсурд і маєть на увазі під людським існуванням: постійне виробництво енергії, яка неминуче стає тягарем і яку нам необхідно постійно роздаровувати, направляти на творіння – тоді і ми будемо спокійні і сбект, куди ми спрямовуємо енергію наповнюється нею.

Вчимося її розуміти і відчувати - є накопичення віддаємо її в навколишнє середовище в стані позитиву (можемо справою, можемо матеріально допомогти потребуючим - прекрасно, нема такої можливості, то бажаємо щастя і любові в стані блаженства чи близького до цього стану спокою та радості, але навіть не вміння не позбуватися під час злоби і гніву - то це теж є позитивом. і в сукупності такі діяння дадуть нам відчуття доброти і благоговіння - перевіряємо і вчимося), а якщо виникає потреба, то вчимося її приймати, перш за все входячи в процес очищення від негативу в словах, думках і своїх справах, то це буде початком прочинених дверей для прийняття позитивних потребуємих енергій. Потребуємість відчувається в нестачі життєвих енергій, у втомі, в наявності нудьги, в неможливості вирішити повсякденні побутові справи ...

Надлишок життєвої енергії ми відчуваємо, але навіть не знаємо, що це таке. Вона дає нам силу для вирішення будь яких тимчасових дій, особливо тоді ми її відчуваємо, коли ця енергія спрямовується на творчі чи добрі справи; вона також відчувається коли ми здавалося б безпричинно починаємо нервувати. І в такі моменти людина неусвідомлено навчилася її скидати в тварному сексі - без відчуттів духовності, а просто механічною, як би мастурбацією, хоча той пік оргазму і є, але він секундний, а після того ми стаємо порожніми. Така порожнеча і є показниками, що ми зробили викид надлишкової енергії. Ось чому секс придбав таку важливість, таке значення - тому що це один з кращих способів позбавитися від

енергії. Чим більше процвітаючим стає суспільство, тим більше у нас різних способів продукування енергії. Тоді ми стаємо більш сексуальними, тому що нам доводиться позбуватися від великої напруги. Енергія постійно створюється і викидається.

Якщо людина досить розумна і чутлива, то вона відчує всю безглуздість і безглуздість цих дій. Тоді вона відчує безцільність життя. Хіба ми лише інструмент для створення і викиду енергії? Де ж тут сенс? Смысл життя? Для чого взагалі жити? Для чого живемо? Ось такі питання ми в такі періоди життя задаємо собі кожен. А хіба тільки для того, щоб бути інструментом створення енергії та позбавлення від неї? Тому, чим чутливіша людина, тим вона гостріше відчуває безглуздість того життя, яке ми думаємо, що знаємо. Якщо ми в процесі сексу блаженствуємо від вивчення, від задоволення процесом і, якщо трапляється оргазм і в нас залишаються відчуття піднесеності і бадьорості від нього, то це є показником того, що ми зробили накопичення енергії і надалі ми її застосуємо для позитиву - в нас почнуть реалізовуватися всі розпочаті і поточні справи. Відбувається процес перетворення надлишкової енергії в осмислену. Ось так просто і легко, хоча це один із способів. Це мистецтво! Реалізованим може бути все, весь наш потенціал може отримати розвиток. Є методи реалізації потенціалу, пробудження його, здійснення його. Потенціал енергії спить в нас, згорнувшись, як змія. Ось чому його називають зміїна мудрість і сильна сила, або спляча змія. Ми ж бачили коли-небудь сплячу змію. Вона схожа на наш потенціал сплячої енергії. Вона згорнута; вона абсолютно нерухома. Але змія може піднятися прямо на хвості. Вона стоїть завдяки своїй енергії. Ось чому був використаний символ змії, як сила мудрості. Наша енергія теж згорнута і спить. Але вона може випрямитися; вона може прокинутися і здійснити весь свій потенціал. І тоді ми перетворювачі.

Тіло є проявом певних енергій, є проявом їх в такій їх функції, як життя. Тіло є зовнішньою оболонкою сутності людської, а душа знаходиться в середині тіла, як центрі, хоча сягає своїми можливостями досить далеко, навіть за межі планети. Ми акцентуємо увагу на цих якостях енергії: душі і тіла, прояви яких ми відчуваємо і бачимо в собі і в інших, тому будьмо свідомі, що ця енергія є частиною Всесвіту. Саме з допомогою тіла ми пізнаємо свою сутність, а сутність є дороговказом для розвитку тіла з його ідеями, словами і вчинками. Коли ми в житті надаємо перевагу духовному розвитку, то мучимо тіло різними обмеженнями, а якщо віддаємо перевагу розвитку тіла з його бажаннями, то починаємо усвідомлювати свою непотрібність, відчуваємо незадоволення собою, бо природа цього явища в тому, що ми не можемо реалізувати всіх своїх бажань і починаємо не любити себе і вся, бачачи свою внутрішню пустоту, то тоді «Я» виходить на перший план, чим перебиваємо притік благ в наше життя. Саме гармонічне поєднання дає цілісність, дає радість життя, дає відчуття блаженства. Тому то не слід жертвувати, чи відмовлятися одним заради іншого. Насолоджуйтесь усвідомлено матеріальними благами, які пропонує нам Природа в цьому житті і одночасно використовуйте будь-яку можливість духовного розвитку. Ми самі відчуваємо потребу в духовному розвитку і це теж є стан нашого єства в процесі життя.

«В Іспанії, в древньому скиту, вирізаному в скалі, жив чоловік, який залишив все заради того, щоб всецільо присвятити себе спогляданню життя. Одного разу під вечір його навідав мандрівник, і був прийнятий з великою радістю. Розділивши з ним шмат хліба, пустельник попросив сходити до найближчої річечки, щоб зібрати там їстівних грибів. По дорозі їм зустрівся юнак, який звернувся до святого отця: «Я чув, що якщо хочеш досягнути святості, то не слід споживати в їжі м'ясо. Чи так Це?»

- Приймай з радістю все, що пропонує тобі життя, - відповів пустельник. – Не гріши проти духу, але й не роби кощунства, відторгуючи щедрі дари землі».

«Їжа не наближає нас до Бога ...». Євангеліє.

Цілі школи зайняті поширенням таких згубних починань, коли вони не усвідомлені. Не дивуймося запамороченням і головним болям, бо кожна частинка нашої енергії напружена і на сторожі, а слід очищатися від старих вантажів негативу в нашому житті. Наші справи нас і викривають! Кожного конкретно! У Суцього немає чинів мирських. Не мир жорстокий, але людина. Не мир стверджує несправедливість, але людина, бо обрання людиною шляху відособленості і приписаної собі ролі у світі стало найгрізнішою частиною енергій по руйнуванню цього світу. Нетерпимість до всього вищого і світлого стало бичем людства. І порятунок людства може прийти лише при пізнанні свого покликання. Багато в цьому напрямку трудяться праведники світу цього і ми запрошуємо всіх в життєву подорож на пошуки себе, на пошуки істини, на пошуки блага для душі і тіла.

Життя це ритм відпочинку і дії в їх взаємозв'язку - при насиченні одним наше ество переходить в інше і знову для насичення задоволенням, усвідомленою радістю. Ритм необхідний: нам необхідно пильнувати - і у нас є необхідність спати. І сон не протилежний життю, він протилежний логіці ума. Якщо людина не буде спати, вона не дозволить собі розслабитися. Світ стане будинком для божевільних - і він вже такий! Так, ми втратили цей ритм. Ми постійно діємо, але не відпочиваємо. Перебуваючи в церкві, ми в уявному русі з вівцями і крамом. Наша діяльність займає майже весь свідомий час - ми втратили рівновагу. Ритм необхідний. Ритм протилежностей: дія - недія; пересичення їжею і постникання; праця і відпочинок; рух в світ бажань і потреб є насичення для руху в духовне - це найголовніший таємний ключ життя. Тоді ми повертаємося в світ збогаченим і омолодженим, і це стає настільки легко, як зайти в свій будинок і вийти з нього. Це стає настільки ж легко. Бажання діяти, бути активним є від надлишку енергії, але пам'ятаємо, що ця активність слідує за нашими тілесними потребами, а не за уявними бажаннями. Стаємо активними, коли тече енергія і коли ми відчуваємо, що енергію слід використовувати, тому що енергії необхідна творча дія і така енергія насичується дією.

Знаємо, що для енергії необхідна проявлена дія. Якщо ми придушуємо енергію, то ми стаємо агресивним - тому не придушуємо енергію. Це одна з найглибших проблем сучасної людини. Для звичайних повсякденних справ кожна людина потребуватиме великої енергії для організації свого повсякденного життя. Тепер все робиться машинами, технології звільнили нас від більшої частини фізичної праці. Що робити? У нас є енергія і ми її придушуємо чи імітуємо зайнятість біля телевізора, тобто відсутнє творче начало і ми стаємо агресивними, ми напружені, ми гніваємося без будь якої причини чи приводу. Ми стаємо сердитими, ми раптово спалахуємо в гніві. Кожен знає, що це нерозумно. Справжньою причиною є не те, що виникла якась ситуація: справжня причина в тому, що у нас багато енергії, занадто наповнюючої нас, і в будь який момент вона може стати активною. Ось чому після гніву ми відчуваємо розслаблення, після гніву ми відчуваємо, як до нас приходить хороше самопочуття. Для сучасної людини це так і повинно бути, ось чому в своїй свідомості ми шукаємо творчу участь у фізичній чи розумовій праці. Якщо втрачено бажання жити, ніякі ліки не допоможуть. Якщо ми хочемо жити, ліки дадуть невелику підтримку. Якщо ми не хочемо жити, життєва енергія не приймає допомоги ліків: вони просто входять в тіло і виходять з нього, стають сечею і випорожненнями. Вони не можуть дати життєвої енергії ніякого поштовху. Тільки життя, тільки устремління жити дає енергію.

Зміни світу завжди викликають напругу енергій Космосу і духовні можливості є насиченими імпульсами для людства. Істинно, лише перевлаштування Миру і переродження свідомості можуть розбудити ті енергії, потрібні для підтримки планети і продовження життя на ній. Можете помітити, що окремі індивідууми, народи прийшли до розуміння означеної потреби в істотній перебудові суспільних відносин. Вони називають багато речей новими словами, але сутність залишається незмінною. Так перебудова світу назріла і то головно в нашому умі. На даний момент вона могла б відбутися безкровно, але свідомість ще не сприйняла людяності, як частини мікрокосмосу з його функціями, як всього сушого на планеті.

Можна сказати, що шанс врятувати планету і життя на ній можна, через організацію функціонування свідомості. Починаємо від самого домашнього ужитку і так доходимо до основ світобудови. Такий шлях здобуття духовних енергій. Саме, очищення духовне і очищення храму душі нашої - тіла, дозволить увійти в стан прийняття енергій із Всесвіту. Давайте усвідомлювати такий хід творчого пошуку.

Так само і тепер, коли людство напружене в боротьбі за перебудову світу, слід приділити особливу увагу духовності кожного і народів в цілому, їх психічної сторони життя. Але багато перешкод на шляху такої природної еволюції. Люди з усіх сил опиратимуться, щоб корисні пізнання не проникали в їх збіднілі свідомості. Будуть своєрідні повстання проти розширення свідомості. При цьому прийняті будуть самі негідні заходи, щоб припинити поширення необхідних знань. Якщо є можливість, то поспостерігайте за поведінкою таких повстанців, за тематикою їхніх розмов. Вони винайдуть різні доводи, щоб висміяти й применшити духовну енергію. Вони публічно виступають за Бога, а потаємно зроблять все, аби применшити значення духовного в житті кожної людини. Людина, свідомо споріднена з Духом не стане сприймати суспільних негативних проявів і в тому числі владу, і клір, як один з суспільних проявів. Так, ми знаємо, що кожне значне відкриття, кожне таке оголошення сприймається і проводиться в життя меншістю і самою малою меншістю.

Сутність найдобріших сповіщань більшість зустрічає з ненавистю. Не тільки протидія, але саме несамовита ненависть повзе за найкориснішими відкриттями. Вони навіть готові до найвишуканіших дій, щоб зашкодити тому, що може завдати їм надуманих збитків. І це на думку більшості. Люди бояться змін. Люди бояться нового. Вони взагалі нічого не хочуть. Люди зневірилися у всіх релігійних традиціях, у всіх інститутах влади, в своїх дітях, у своїх батьках, у своїх можливостях на кращі зміни. Та ще, коли ми говоримо про зміни духовні, про які вони знають досить мало із-за свого невігластва, то їх

проймає страх. В страху людина небезпечна і не стримана в своїх емоціях і діях.

Але знайте, що красива квітка, чи то одна блага людина може змінити енергетичний порядок Всесвіту. Приймаємо в себе цю довіру і нам дається міць і насага.

У чадній кімнаті достатньо відкрити чуть віконечко, щоб спасти не одне життя. Наш найменший і найнікчемніший позитивний порух кожним є помічним у спасінні Світу. Знайте це. Знайте, що в знаючого і питають дорогу.

Наше ество отримало дар, місію в своєму єдинстві і далі творити, ліпити душу при допомозі тіла через добродушну атмосферу в сім'ї, добросовісне творче виконання службових обов'язків, через повноцінне і якісне харчування, через розуміння сенсу життя, свого покликання.

Релігійна традиція пропагує багатство гріхом, як джерело спокуси, показуючи зовнішню сторону, а не природу багатства, а суспільство плодить бідарів матеріальних, обкрадаючи і експлуатуючи їх. Можливо слово «суспільство» не слід було застосовувати, а сюди більше підійшло б слово «державна», хоча природа такого «плодіння» якраз належить всьому суспільству окремої держави, чи їх сукупності. Природа сили релігійної традиції і державних структур по їх змісту в тому, що саме ми даємо їм енергію для цього.

Виходить, що наша сутність не має межі, а є частиною всесвіту. Душа, тіло, всесвіт існують в єдності, як і все, що ми відчуваємо душою і сприймаємо через очі, ніс, вуха. ...ця сутність є всеохоплюючою, бо попавши в енергійну, творчу групу людей, ми стаємо такими ж. Навіть можна подивуватись, що самі не знаємо, якою кількістю енергії ми насичені, які творчі потенціали зберігаються в нас, скільки щастя ми носимо приспаного в нас. Таку ж суспільну характеристику ми можемо давати і протилежним властивостям, зайшовши в оточення колективу, де відчуваєш холод, зависть, підозрілість, то і сам насичуєшся цим ядом. Ми стаємо такими ж. Ми хочемо замикатись в собі, а не ділитись, чи допомогати. Цей яд проникає в нас навіть без слів і без скерованих дій. Тому людина не випадково часто дбає про свою духовність, духовність своєї сім'ї через поведінку, бережливим ставленням до традицій, частини сімейних правил поведінки і інших чеснот. Сутність – це наша природа, це ми в природі, а природа в нас.

Життя є суєта суєт. Не оцінюймо своїх заслуг і чийсь заслуги перед людьми. Суцый сам знає нам усім ціну.

«Дві людини після смерті попали в мир інший і сильно здивувались, взявши, що зі смертю життя не закінчується. Один із них був звичайною людиною, а другий - шахрай. Якийсь час вони чекали, що ж буде далі. Обшукавши свій одяг, вони виявили книжечки з описом їх життів. Шахрай, прочитав свою, зрозумів, що раю йому не бачити, і вирішив тайком приписати собі трошки чеснот.

Незабаром представ перед ними ангел і сказав, що проведе кожного в те місце, яке кому назначене. Взяв він їх за руки, і вони за мить опинилися перед двома дверима. Відкрив книжку шахрая і прочитав її, він усміхнувся і, похитав головою, вказавши йому на двері, що були зліва.

- А тебе направо, - невпевнено сказав він звичайній людині, переводячи погляд з його книги життя на нього самого.

- А що за тими дверима? - спитала звичайна людина.

- Там чистилище, і тобі належить побути в ньому три роки, і тільки після цього зможеш потрапити в рай, - відповів ангел.

Звичайна людина хотіла було заперечити, але шахрай знаком покликав його в сторону і, посміхаючись, розказав, що він зробив зі своєю книжкою, і запропонував йому приписати декілька чеснот. Звичайна людина погодилася. Через декілька хвилин справа була зроблена, і він підійшов до ангела, просячи прочитати історію його життя іще раз. Ангел прочитав і завмер в недорозумінні.

- Господь же говорив мені, що тебе наліво, а я... буде мені урок, - з сумом сказав ангел. - Ну, заходьте в ліві двері. Ваші записи свідчать, що вам сюди.

Двері відкрились, і перед ними показався жахливий вид.

- Що це? - спитав вражений чоловік.

- Це ад, - відповів ангел, - місце вічних мук.

- Як же так, а хіба записи не мають значення? - в страху викрикнула звичайна людина.

- Яке значення?! Підробив записи в книзі, ти сам вписав в неї свідоцтво про свій гріх - брехні. Твої добродійства трошки перевищували твої гріхи, і якби ти не зробив цього, то провів би всього лише три роки в чистилищі, а потім би насолоджувався в раю. Але тепер на чаші твоїх ваг переважає гріх, а значить тебе сюди. Ти сам підписав свій вирок».

3. Фрейд одного разу прийшов до висновку, що люди не можуть жити без брехні. Істина

небезпечно. Брехня дуже солодка, але нереальна. Смачно! Ми продовжуємо говорити милі дурниці своєму коханому, і він продовжує шепотіти нам на вухо солодкі, але дурниці. А тим часом життя продовжує вислизати.

Бо, доказуючи оточуючим, собі, що ми можемо краще, більше, можемо виправити життя, можемо вирішувати проблеми, можемо контролювати ситуацію, ми палимо життєву енергію, ми вступаємо в протиборство зі Всесвітом, з Богом. Мабуть одній людині нереально побороти такі сили, а прийняти все, як данність через пізнання, через розуміння природи життєвих ситуацій. Пізнати себе - це прийняти все як від Бога, але і знаємо, що всі наші думки, слова, дії є для Бога в нашому естві.

«Прийшов чоловік до мудреця і попросив:

- Вчителю, допоможти поміняти моє життя, нема у мене щастя: робота погана, дружина нерадива, а діти непослушні.

Усміхнувся мудрець чоловіку і говорить:

- Хіба це біда? Я легко можу допомогти тобі, але тільки ти маєш виконати одну умову: навчитися приймати все, що підносить тобі життя з любов'ю і як від самого Бога.

- Добре, Учителю, я зроблю все, як ти говориш.

- Ось коли виконаєш це, тоді приходь, і я зроблю так, що твоя жінка, робота, діти і всі обставини твого життя будуть для тебе самими кращими. Але пам'ятай, все це станеться, тільки якщо ти навчишся приймати все як від Бога.

У віддаленому кутку кімнати почувся дзвінкий сміх. Повернувся чоловік, щоб подивитись, хто це там над ним насміхається, і поглядом зустрівся з добрими очима людини, які, крім доброти і світла, нічого не випромінювали. Повернувся він знову обличчям до мудреця і спитав:

- Вчителю, чому цей чоловік сміється? Я щось не так сказав чи зробив?

- Може, тобі самому його про це спитати? - сказав Учитель і знаком покликав з кутка кімнати того, хто сміявся.

Чоловік підійшов до мудреця і поклонився.

- Мир тобі, Учителю, - усміхнувшись, сказав він. - Дякую тобі за твою мудрість, за науку і за чудо.

- Ну, чого мені дякувати, я тільки підказав тобі в якому напрямку шукати щастя, а всього іншого ти добився сам, дякуючи Богу і своїм зусиллям. А тепер, може, ти все-таки розкажеш дорогому гостю, що викликало твій сміх? - з лукавинкою спитав мудрець.

- Прости мене, друже, - сказав чоловік, - не над тобою я сміявся, а над комічністю ситуації. Діло в тому, що колись я, як і ти, стояв перед Вчителем і просив його поміняти моє життя. І, як тобі, він обіцяв мені, що якщо я навчусь приймати все, що піднесе життя з любов'ю і як від самого Бога, він допоможе мені поміняти все, що я вважаю за потрібне.

Ішов час, мені здавалось, що я вже виконав умови Вчителя і приймаю все як від Бога. Тоді я прийшов до нього і сказав, що я готовий, що Учитель може починати міняти моє життя. І я прийнявся перелічувати все, що на мою думку, мішало мені в досягненні щастя. На що Вчитель розсміявся і сказав, що я іще не готовий, бо не приймаю всього як від Бога.

- Як же так? - скипів я, - я ж так довго і ззято працював над собою!

Учитель відповів, що мій гнів видає мене, бо він свідчить, що не все я приймаю з р'ю, у крайньому випадку, Його волю. Я відправився додому, щоб продовжувати працювати над собою. Прошло іще декілька років, і я знову прийшов до Вчителя. Цього разу він підійшов до мене, уважно подивився в мої очі, після чого, не поспішаючи, сів і сказав, що я все ще не готовий. На цей раз у мене не виникло незадоволення, мені було уже цікаво, що ж я упустив. А коли я спитав, що ж говорить про мою неготовність, то Учитель сказав:

- Зовні все доволі добре, але одна дрібничка видає твою неготовність.

- Яка ж це дрібничка? - спитав я.

- Ти все ще просиш мене поміняти твоє життя, а це означає, що тобі воно не подобається, що ти не вважаєш свої обставини благом, даним тобі Всеблагим Богом, для того, щоб в цих умовах ти знайшов своє щастя, - усміхаючись, відповів Учитель. - А якщо б ти вважав їх благом, то не хотів би міняти їх, бо від добра добра не шукають.

Я був збитий з пантелику такими словами. Всі думки в моїй голові затихли, і настала тишина. Тоді в одну мить я зрозумів, що щастя не залежить від зовнішніх умов, що кожному даються ті умови, в яких саме він може і має знайти і розкрити своє щастя. Щастя, яке потрібно вчитися шукати, а порою навіть відкопувати із-під кучі пристрастей, звичок, бажань, забобонів і переваг. А інколи воно знаходиться у нас під носом, тільки ми не знаємо, як правильно використати те, що дається нам життям, а без цього воно не запрацює і буде причиняти тільки біль і незручності.

Я усвідомив, що щастя і нещастя знаходяться не в речах і обставинах, а в нас самих. Одного чоловіка багатство, сім'я, робота робить щасливим, а другого - нещасливим, а це означає, що в самих собі вони не мають щастя чи нещастя. А якщо це так, то для чого робити фокуси і міняти обставини,

коли можна самому мінятися, поміняти своє відношення до того, що відбувається і самому стати чудом? В протилежному випадку ніякі зміни не ошчасливають нас, бо що навіть в ідеальних умовах ми знайдемо причину для незадоволення. А так ми самі станем чудотворцями, бо, міняючи своє відношення до того, що відбувається, то побачимо, що уже і так володіємо самим найкращим для нас.

Це не означає, що ми перестанемо бачити в миру уродство, грязь, темноту, зло і несправедливість. Ні. Просто за всім цим ми навчимося бачити красоту, світло і доброту, а побачивши їх, можливо, зможемо допомогти їм проявитися. Ми навчимося співчувати і любити, а це зробить нас щасливими, ібо той, в кому живе любов, не може бути нещасним.

З тих пір я стараюся змінюватися і тримати очі відкритими. Разом зі мною міняється і моє відношення до всесвіту, а від цього мир перетворюється. Тепер мені відомо, що все саме краще і так у мене було, тільки мої очі, засліпленні незнанням, не бачили цього. Дані мені життям обставини були і є для мене найкращими. Вони були загадкою, тайною, розгадавши яку я зміг віднайти в ній заховане щастя. Мудрість і любов Учителя допомогли моїм очам відкритися, а це саме велике чудо!

- Дякую тобі, добрий чоловіче, і тобі, Вчителю, - сказав прохач. - Думаю, я зрозумів, що ви хотіли мені сказати і чому навчити. Я постараюся помінятися, стати чудом і віднайти чудо у всьому.

Мудрець усміхнувся, підійшов і обійняв його, благословляючи на шлях пошуку істинних знань».

Сергій Шепель.

Життя, Вселенна вчить, що все, що сталося, то все до кращого в конкретній мирській ситуації. Якщо ми через певний час розкладемо по всіх деталях будь яку, зазвичай, неприємну життєву ситуацію, то дійсно приходимо до висновку, що дійсно – все, що з нами не трапляється, то це і є найкращий із можливих варіантів. Коли немає бачення відмінності, то ми завжди дякуємо Собі, Сущому – і за неприємні, і за приємні події, бо вони найкращі, вони наші і ми маємо гідно пройти через них і з ними.

А далі слід усвідомити, що така шкідлива якість, наприклад: як ненависть - і розглянемо її в порівнянні з деревом, то ми обрубуючи в ній видимі прояви в листі, в гілках, то дерево знову відростає. Давайте дивитись в суть явища, в корінь і відрубуємо корінь ненависті, не даючи поживи для нових проявів ненависті, запитавши себе, що дає ця ненависть нам? Дає зазвичай більше злоби, більше ненависті. Чи, заспокоївшись і побачивши її коріння, силу кореня, відійти від нього, придбавши спокій, придбавши інші погляди на ті, чи інші речі, події.

«У одного чоловіка пропала сокира. Він вирішив, що сокиру вкрав син сусіда, і став до нього придивлятися: ходить так, буцімто і насправді вкрав! І мова у нього, і манери поведінки, і погляд – все видавало в ньому людину, яка вкрала сокиру. Але перегодя цей чоловік, копаючи землю на огороді, знаходить свою сокиру. Подивився він наступного дня на сина сусіда – і той ні мовою, ні зовнішньою поведінкою зовсім не був подібний на людину, яка вкрала сокиру».

Приступ підозрілості робить людину гіршою за тварину: у підозрюваного залишається відчуття, невідомий дискомфорт, бо думка полетіла, але підозрілість поїдає всі минулі гарні почуття. Слід уникати упередженості як у великому, так і в малому. Навіть якщо людина сказала, зробила, то ми вже не знаємо, що він думає в цю хвилину дозрілого в нас нового питання. І ця упередженість до будь якої людини, чи подій їх і створює. Зрозуміли! Зрозуміли, чому ми отримуємо відмову навіть у незначних питаннях, чи не суттєвих діях. Бо ми вже упереджено склали сценарій розмови з негативним результатом. То хто продукує нам обставини, умови і т.д.?

Ми періодично помічаємо, що намарно трудилися, намагались..., а на старості більшість з нас усвідомлюємо, що наше життя було пусте, нам скучно, до нас приходять уніє, хандра із-за своєї непотрібності нікому.

Гіркота життя, шляхи накопичення гніву, образ розкриті давно і ... «одного разу мудрець розказав своїм слухачам анекдот – повітря затряслось від вибуху сміху. Потім, через декілька часу, він знову розповідає той же анекдот, але тільки декілька чоловік посміхнулись. Під закінчення лекції він знову розповідає той же анекдот, але вже ніхто не засміявся. Тоді мудрець запитав: «Ви не можете сміятися з одного і того ж анекдота..., то чого дозволяєте собі плакатися по одній і тій же причині (факту) постійно, а то і все життя».

Іноді неприємності йдуть за бідою, за початком збіднення душі, а не самі по собі і надалі за нашим ставленням і розумінням її. Образом, розладнаність, прикрість, смуток, чи найперше усвідомлення причин їх появи в нашому житті - це вибір за кожним з нас. Давайте спробуємо при всіх відчутних неприємностях, видимих негативах своєї діяльності вишукувати хоч крапельку позитиву, який є в кожному явищі, але, можливо, в меншій кількості і на цій основі пробуємо благо-дарувати за

проявлений негатив, усвідомлюючи, що це менша прикрість з цілої низки, якщо ми не змогли усвідомлено побачити першу. По - друге, ми цю негативну енергію зменшили, побачивши і забравши звідти позитив. І, що цікаво, що така усвідомлена можливість побачити позитив не є випадковістю - це підказка душі нашої.

«Розмова на зупинці:

-
пане, коли небуть закінчуються, можете мені повірити.

Всі неприємності,

-
-
кладовиці.»

А ви, я бачу, оптиміст.

Ні, я – сторож на

Бачити неприємності можуть всі, але не всі однаково реагують на них. Тому, побачивши їх, а потім подякувавши Сущому і в тому числі тому, хто її створив для нас, і собі, бо ми сподобили побачити і це дає нам можливість долучатися до Всесвітньої енергії. Вміти бачити, вміти чути - це вже новий стан нашого ества, дякуємо – це вже є крок до приєднання до потоків позитивних енергій. Таке повторне зосередження нашої уваги і є наше покликання до об'єднання духовних енергій, розсіюванню, раздаровуванню її в навколишнє середовище потребуємо. І це природний процес.

Бо всі ми хочемо красивого і доброти - хоча б для себе, хоча б у думках. Таке розуміння загалом формує в нас і з нас наше покликання на планеті і в космосі. Так що є привід порадіти і невдачам, і проблемам, і неприємностям і одночасно цим уникаємо наступних їх з'явленням в нашому житті. Такий процес властивий в житті. Таке розуміння приводить нас у стан благо-дарування, бла-го-сті. Так творити свій життєвий шлях може кожен і для цього у кожного є такі можливості. Для цього не потрібні університети і вклади в банках. Таких і багато інших способів існує (яке цікаве слово) для тих, хто шукає сенс життя. Так потрошку усвідомлюємо, що можемо вже зараз ви-прав-ляти і творити своє життя і життя оточуючих. По довірі нашій, та буде нам!

Утверджуємося в цьому за допомогою нашого ума, якому для цього буде потрібно усвідомлено споглядати позитивні прояви в предметах, у всьому живому і не живому, у подіях в реальному житті, як способом. Такий збіг устремління істинного Духа та практичного Ума на підставі довіри, через наш досвід і складає основу творчої праці. Таке з'єднання також є основою проявлених енергій Творця. Вчимося приймати реальність, яку знає Душа, яку чує і споглядає ... Ум, як помічник у збиранні енергій Любові, Доброти і тепер уже усвідомлено. Утвердження базується в нашому пристрасному світі в Надії - і це дає енергію на нейтралізацію зневіри, а отже відбувається процес поживлення ества і ми починаємо діяти. Ура! Цей шлях ми проходимо легко, а іноді з певними труднощами, бо на підсвідомому рівні наше ество знає цей шлях і ці Знання прийшли до нас з Душею, або зі здатністю брати їх саме на цьому періоді життя.

Послуговуючись Біблією, чи іншими святими книгами людства, де пишеться, що людина вміла, творча створена Творцем, теж по образу і подобию божому. Ми знаємо, що така реальність є аналогом проявленої видимої земної реальності.

Друга версія полягає в тому, що в ХІХ столітті в Англії працював цілий інститут і людина-творець забажала довести істинність теорії Дарвіна. Людиноподібну мавпу, як найближчу по схожості за біологічними і фізіологічними даними до людини, вчили робити, повторювати рухи, вчинки людини через спонукальні дії, проводили схрещування і багато чого іншого абсурдного – не реалізувалось в задумку майже сторічна «праця». А таких різних версій вже є чимало, можливо і ця, до якої ми маємо довіру – що все у Всесвіті є рухом різних різноманітних енергій і відновлювальним генератором яких є все живе і не живе, в тому числі, і ми. Видно, що кожен вид був створеним таким, яким є. Наскільки невеликі видимі відмінності, а все таки це вже відмінні види енергій. Тепер клонують, виводять нові породи тварин, нові сорти рослин, але все це на основі конкретного виду і в його межах.

Не витримує критики те, що древній людині було важко добувати собі харчі, а тепер хіба легше? Якщо погодитись з думкою, що тоді помирили від недоїдання, то і тепер частина людства помирає по цій же причині (дані статистики). Яка може бути порівнялогічна викладка історії людини. В чому: в поведінці – дикунство, варварські виходки є присутніми і в нашому теперішньому житті незалежно від того, хто ким став, чи яку освіту має. Помінялася фізіологічна будова тіла людини? Робимо припущення. Припустімо, що через дві тисячі років людина буде зеленого кольору і висотою в один метр. Вона перестане називатись людиною, живою біологічною істотою? Можливо по величині мозкової речовини є різниця. А хіба цим визначається геніальність (Ейнштейн, Ленін), розвинутість, рівень запам'ятовування, особливості зору, відчуттів, дотиків і т.д. Тобто мозок, отримуючи інформацію від рецепторів органів зору ..., не є остаточним продукувачем результату, а просто збирачем її і

передавачем тим чи іншим органам. Тобто, інформація моментально порівнюється з матричною пам'яттю – розумом, джерелом якого є душа чи духовні енергії, через аналіз ума з його пам'яттю, життєвим досвідом і в залежності саме від його можливостей еволюції в розвитку душі і тіла, яке є носієм мозкової речовини з її функціональними можливостями, людина може в певних рамках поступати свідомо, чи підсвідомо в тій, чи іншій соціальній ситуації. Саме оці рамки дій і вкладають в слово – ум, як слуги індивідуального і Всесвітнього розуму і він маючи таку взаємодію здатен на певний аналіз і висновки. Ми при можливості розглянемо дії ума не як слуги розуму, а як хазяїна тіла і коли таке буває

«Не тільки потрібно молитися: «Господи, помилуй», не тільки просити, а потрібно постійно дякувати і вміти славословити Господа – тоді буде мир в душі». Старець Михаїл (Піткевич).

На нашу думку, що це є на сьогоднішній день однією із основних і однією із посильних справ, які може робити кожен і все людство для творіння щастя і доброти. Тільки з допомогою духовних енергій, а не чисто технічно, чи простим потрясінням повітря хорошими словами. Вчимося благо-дарити всім.

Запрошення згадати думкою позитивне минуле, чи помріяти, забажати про щось позитивне хороше в майбутньому, то ми маємо усвідомити, що цю дію думок, візуального бачення і самі відчуття задоволення діють уже тепер, в цей же момент почався потік енергії (сили) в наше єство, яка дає наснагу від минулого і натхнення тепер і в майбутньому нашому. Таким чином, те, що ми творимо в ці хвилини є якраз пошуковою дією життєвої вселенської енергії, яка нам потрібна. І в цю хвилину ми проявляємо готовність прийняти цю енергію. Коли ці потоки нашої емоційної енергії посилюються для з'єднання і ми відкриті для прийняття, то це і є та розмова життя – нам легко з позитивного минулого (певні слова, певні дії від яких у нас залишилися приємні спогади) прийняти енергію для налаштування на позитив тепер, а задумки про майбутнє (це може бути віддаленість в одну хвилину, чи в один рік...), то воно здійсниться. В такі моменти проходить здійснення всіх добрих побажань і навіть тих, які ми мали протягом життя.

Суть процесу входження в стан задоволення полягає перш за все у відчутті радості за те, що вже маємо і саме в цей момент ми можемо реалізувати свої бажання, потреби і це ще більше наповнює нас любов'ю і добротою. Одночасно відкидаємо сумніви, невпевненість, страх, які можуть появитися в нас із-за відсутності досвіду і які мішають реалізуватись задуманому. Вчимося відчути цей момент і нам дасться змінити своє життя. Завжди так буває, коли щось стає нам неясним чи ми чогось не знаємо, то у нас виникають сумніви. Це якраз Сущий дає нам строк по новому обміркувати свої наміри, чи свої дії. Якщо ми обміркуємо, то ми діємо мудро. Не даремно говорять: «Сумнів – ознака розуму», але й говорять: «Наскільки умний - настільки і дурний». Між ними досить невелика відстань. Брат розуму ум може, пізнавши методіку сумніву, так може захопитися у сумніві, що стане постійно сумніватися, то це вже є ознака людської глупоти.

Для осмислення деяких негативних явищ в нашому житті, то і тут проходить подібний процес – тільки наслідки протилежні. Ні не протилежні, бо їх ми уже усвідомили і в нас починають оживати ті ж почуття, що і при сприйнятті позитиву. І хай цей негатив нам буде підказкою для скорішого виходу в позитив.

Та, якщо ми пригнічені, в горі і такі ж думки нас обсіли в спогадах про невдале минуле, та і в майбутньому бачаться тільки певні небезпеки, чи очікування можливості їх виникнення (це все ми вже продукуємо (запрограмуємо себе) тепер і така наша енергія шукає аналогічні енергії в оточуючому середовищі, або в інших галактиках (саме тут захована віддаленість покарання нас за життєві помилки). Тобто, ми зробили запит, спробу з'єднатися і ми в такому стані незадоволення фактично готові прийняти цю негативну енергію. І як це не прикро, ми і приймаємо її, а в результаті стаємо учасниками руйнівних процесів у своєму житті і в суспільстві (розірвання шлюбу, аварії, бійки і т.д.)

На цих двох наших можливостях нашого ума ми в своїй пристрасті можемо робити вибір – жити прекрасно і щасливо, чи знаходитися в стані невирішених проблем, в стані незадоволення. Мабуть, що краще вибрати перший варіант.

Наш дух, душа захищена самою природою, нам за неї нема чого боятися. Нам не слід боятися і відчувати себе в небезпеці, так як наше єство захищено всім буттям, бо нам допомагає весь космос. Але ця допомога неусвідомлена нами, вона не є навмисною, і ми не можемо нею керувати, нам необхідно бути в дозволі входження в нас, щоб космічна енергія могла через нас працювати. Але якщо ми стаємо навмисними, то ми стаємо напруженими - і ум починає спроби вирішувати наші проблеми.

Кожна людина думає, що вона упродовж життя споглядала в більшості життєвих ситуацій і проходила через безліч негативу. А кількість негативу з кожним роком збільшувалася. Інший приклад, кожна людина будь якого віку заявить, що раніше її життя було краще, красивіше, більш насичене

працею, їжа була смачнішою і т.д. Тобто, наяву незадоволення сьогоднішнім станом справ. І в глобальному розрізі негатив і незадоволення породжує злобу, а в підсумку відбуваються революційні вибухи і війни. І так протягом усієї історії людства - збираємо негатив і злість, а потім убиваємо одне одного, запрошуючи в помічники Бога: «Боже допоможи убити ворога мого». Який цинізм, яка духовна убогість!

Коли нас маленькі і великі негаразди житейські доводять до розпачу, обид, гніву, виводять нас з рівноваги, розриваючи душу, то найперше заспокоюємось і вже потім у спокої обмірковуємо цю ситуацію, чи приступаємо до розмови з Сущим.

Сльози є найбільшою з молитов. Не намагаймося їх аналізувати, не прагніть інтерпретувати їх: вони за межами інтерпретації, за межами аналізу. Станьте сльозами, а коли сльози проходять, то ми відчуваємо полегшення. Ми радіємо, що зуміли очиститися. Радість виходить від душевної чистоти. Ми переповнені щастям. Якщо ми думаємо про любов без сліз, то це явно, що ми не думаємо про любов. Ми просто думаємо про дрібниці, про незначне, якщо сльози не приходять до нас. Якщо ми можемо повністю віддатися сльозам, тоді ми є. Таке розуміння здається суперечливим, але це не так. Глибоко всередині нашого єства сміх і сльози зливаються разом, вони частина однієї енергії. Якщо ми довго сміємося, то підступають сльози. А якщо ми продовжуємо плакати від образ, злості, то раптом ми відчуваємо зміни в нашому єстві. Ми відчули полегшення, ми як би очистилися і в одну мить все змінюється - нас долає сміх. Це водяне очищення душі і тіла дає це полегшення - і ми від таких відчуттів радіємо. Вдивляємося і вчимося цій протилежності, віддаємося сльозам так глибоко, як можемо, до тих пір, поки сльози не стануть сміхом. Тоді ми дійсно дійшли до самого кінця.

Ознакою того, що ми ввійшли в стан спокою і наша молитва відбулася, то в мить недумання (тобто нам здається, що ми вже всі варіанти обдумали, що всі запитання задали собі у стані спокою і більше запитань не народжується), яка після цього знаходить на нас, з нас виходить протяжний полегшуючий віддих: «ох», чи «ху».

У нас такі відчуття, так якби ми скинули зі своїх пліч якийсь вантаж, а біля серця утворилась якась тимчасова пустота, яка помаленьку починає заповнюватися якимось рухом, подібним до руху повітря, який ми відчуваємо і навіть вдається бачити його рух і колір в собі. Цей процес прослідкуйте і більш за все так було в кожного, але ми не помічали.

А це є практичною порадою, як з молитвою позбутись негативних енергій. Тепер ви вже впевнені в собі і своїх можливостях. Держайте.

Зітхання вважається відповіддю Бога уму про наше закінчення очищення. Зосередження такої енергії виробляє цю спазму. Ця напруженість має місце при вищих емоціях. Так, це молитва, так, це закінчення молитви і виробляється він єдиний раз. Люди помічають, що вбивця і кожен темний зловмисник не зітхають при підготовці, посилах і після здійснення своїх «справ».

Притча про бога

Жінки молились: одна, і друга, й третя...

І біля кожної стояв Христос...

Усі Молитви звернені до Нього

І Він до всіх прийшов...

Із першою Він довго говорив, -

Їй сльози витер, посміхнувся ...

Чекав, коли Душа

Засвітиться Надією добра...

А біля другої, Христос, став поряд,

І руку положив їй на плече,

І Молитву підтримав,

Що лилася з вуст її...

А третя жінка, низько поклонилась,

І так щодня, щовечора, щоранку...

Коли стояв над келією місяць

Возводила Молитву до небес.

А Він прийшов... і слова не сказав

Лиш постояв, блідий, як німб,
Мовчав... Мовчав... Мовчав...
- Одній, було багато світла,
- А друга менше обдарована була,
- А третя не отримала нічого?
То ж як можливо це, о Господи, скажи!
Мені не зрозуміти дій Твоїх?
- Ти не дивуйся, збагни, послухай...
Для жінки кожної, і відповідь своя:
Коли молилась перша,
Я сил їй дав, і віру укріпив,
Ця мить для неї є важлива
І я у Душу, надію поселив.
Отож у неї будуть сили
Здолати труднощі в житті.
І другій треба допомога,
І дотик світла від свічі.
Бо сумнів двоїть душу,
І сльози гіркі у серденьку її.
То ж досить погляду одного,
Мовчання світлого, щоб щезли
Усі страхи, як дим.
Ото ж до неї Я і поспішив...
А третя...
Багато років ми знайомі,
Між нами не буває перепон,
І дім її, Моїм давно вже став,
Вона мені лиш довіряє.
Душа її пройшла випробування часом,
Хоча дороги не такі легкі,
Я добрий і суровий їй.
І знаю Я –
В часи великих потрясінь і негараздів
Духом вона не впаде,
Бо добре знає – що з нею я є.
Моя любов цінніше погляду та слова,
Вона несе небесну благодать,
І той, хто став одного разу Чадом Божим,
Навчився мені всеціло довіряти.
І ти довірся – сказав Ісус,
Коли я говорю, коли мовчу...
Коли здається... осторонь стою.
І зрозуміла я:
- О мій Господь,
Дай сили бути третьою завжди...
А. Волошина.

Як же виходити із забруднень, коли рядом немає духівника, чи іншої людини, якій ми змогли б довіритися, або тим, хто є членом будь-якої релігійної традиції, а церква закрита – а свіжу рану душі найлегше лікувати зразу ж, то зрозуміймо, що всі люди мають в житті на певних етапах життя якісь негаразди, втрати, розчарування. І така думка дає певне розслаблення, а потім визрівають думки: «чим ми створили дану ситуацію, що таке з нами сталось і чого саме з нами?», а відповідь прийде, коли ми в такому пошуку приходимо до думки, що ми основне джерело цієї неприємної ситуації. Далі задаємо собі друге запитання: «Що ця ситуація хотіла нам в житті підказати, чи від чого застерегти?» - і ви теж знаходите відповідь на це запитання в собі. А далі знову в спокої думаємо: «Як вийти з цієї ситуації?». Коли в цьому стані у вас виникає думка подяки Богові, то це і є ознакою, що ви зрозуміли суть своїх негараздів і побачите смисл подальших порухів, можливих слів і дій до тих людей в оточенні, яких і відбулася ця неприємна ситуація.

Будьмо свідомі, що нам вийти з таких негараздів майже ніхто не допоможе і не вирішить всі наші

проблеми, якщо ми самі цим не займемось. Починаємо із візуального спостереження, чи споглядання ситуації, вже як минулої події, чи події, яка ще не завершилась, але ми вже стривожились душею, бо ми, чи хтось робить несправедливо, не по совісті (відрізняємо тривогу ума, яка називається страхом), а далі в цьому ж руслі уважно вислідковуємо сказані нами слова, чи вчинені певні дії мімікою, жестами, руками І тільки після цього ми починаємо задавати ті запитання, які описані вище. Не вдається?, то це буде ознакою і найпершою, що ключову роль в цій ситуації зіграв наш прагматичний ум, а ми чекаємо відповіді від душі, а не від ума. Ум скоро може знайти виправдання, узагальнення, висновки, але доки душа не дає відповіді через полегшуючий віддих, як ознака нашого розуміння суті ситуації, то слід через деякий час знову починати молитву.

Ох – ух (триваючий віддих повітря) є підтвердженням співпадання відчуття реальності з нашим внутрішнім світосприйняттям – таке собі підтвердження, що ми ввійшли в діалог зі Всесвітом; таке собі відчуття полегшення після остаточного прийняття рішення, як самого оптимального на цей час, а найперше, як свідчення очищення каналів для прийняття потоків тієї енергії, яку ми готовимося прийняти. Основою бачення виходу через внутрішній діалог душі і ума буде тільки відчуття потреби в розмові самого з собою.

Людина може справлятися з будь якими негараздами, бо як казала наша бабуся, що Господь ніколи не дає людині хреста, якого та не зможе нести по життю, тобто посильну ношу.

«Потрібно сприймати речі в їх дійсності, бо перебільшення однаково по природі з применшенням. Не треба тягнути силою на небо, в урочний час сліпець прозріває. Корисно вказати міру порядку життя, щоб нижчі могли бачити доцільність технічних пристосувань, уникаючи зайвого сміття, але не потрібно насильно вмивати. Прослідкуйте корисність кожного посланця і не кладіть вантаж верблюда на осла».

Але як слід стукати, настоювати, піддаватися осміянню, щоб відкрити те, що, здавалося б, відкрито всім. Голгофа твориться нерозумінням себе і невіглаством до інших. Тому слід і далі стукатися всім, хто може споглядати благість Духа Всезагального, всім, кого тривожить нинішній стан, хто прозріває майбутнє.

І природа цього в тому, що ніхто не бажає мислити про Духовне, а тим більше сказати чи створити милостиве діяння. Найстрашніше в масі людства є уявна гордовита нікчемна відособленість, бо саме цим ми наповнюємо темну силу енергією при кожному відчуженні. Прийде час, і він близько вже, коли люди не будуть знати, як прийняти і реалізувати духовні можливості, як ними послуговуватися, бо не знатимемо де їх шукати і які вони є.

У сум'ятті забудуть, що судилося духовне прилучення, як сенс свого покликання. Вони будуть викручуватись в показушних протидіях замість наповнення енергією Духа, а душа: то затихне, то зане ... І тільки помилкове ставлення до всього суцього не дозволяє їм зосередитися на цьому. Так починається зачароване коло нещирості. Явище дійсності потрапляє в розряд неприпустимого. Сумно бачити, як люди соромляться кращих своїх проявів. Тим самим вони не тільки порушують своє покликання, а й готують спотворювання Духа Світу. Відмовившись від істинної реальності хизуються видимою і почутою дійсністю, несучи міцні породження брехні в життя для наступних поколінь. Запрошуємо - віддаємося душею Духу, але не обтяжуємо Суцього своїми проблемами і своєю неусвідомленістю прийняття в себе.

Не Буда і не Єгова карає, або нагороджує з дозволу Бога, або без нього, а сама людина - її діяння; чи діяння єства в попередніх тілах, із залученням індивідуального, чи колективного (роду, країни, або релігійної традиції) всякого зла і лиходійства. Тепер ми вже знаємо творця цих негативних енергій це є людина. Вона є і караючою енергією.

Усвідомимо собі, що не буде зла, то не буде і страждання. У всіх писаних манускриптах вказується, що страждання є найкращим очищувачем, але і є шляхом до скорочення життєвого шляху. Така ціна неусвідомленого розуміння негативу в нашому житті. Так є в пристрасних існуючих умовах Землі.

Страждання єства, як процес розуміння відмови від життя в стані апатії є нашою гіркотою прижиттєвою, які і ведуть до передчасної смерті. І цей шлях не є милостивим, вводячи наші єства в зневіру і ламаючи усталений попередній спосіб життя.

Самі по собі страждання виникають від неможливості реалізації бажань і наповнюють наше життя. Тим самим, в більшості випадків, виконуючи роль підштовхувача до пошуку нових шляхів у вирішенні проблем. Страждання в горі (спостережуване по очах людини) показує глибину богооставленості даної людини, але божественні енергії не залишають душу людини і душевна енергія дає енергію тілу і так продовжують жити у взаємозв'язку і в стражданнях. І дякуємо Суцшому, що нам цим дається час, шанс

для пошуку шляху у зближенні ума і душі.

Зрозуміймо своїм умом, своїм єством, що відчуття щастя, радості, смутку, горя, входження в хворобливий стан тіла, це є процес входження в такий стан духовних відчуттів нашого життя. І ми зосереджуємо ще раз на цьому увагу, як одну із основ у розумінні того, як будувати своє життя-буття і це автоматично нас розвиває аж до усвідомлення себе, як духовної істоти, як Людини ...

Ми далі зупинимось на розгляді природи того, що саме нас має спонукати до творіння доброти, справедливості для інших, бо ми є підказками, дорожніми знаками для розвитку душі, для бачення дороги життя, бачення його смислу іншими, а інші є об'єктами підказок для нас. Підказки є завжди і тільки від нас залежить, чи ми їх побачимо, а побачити ми можемо, коли ми в спокої і спостережливі. Це основна вимога до себе всіх. З часом таке розуміння вводить нас в постійний стан духу і тіла.

СПОСТЕРЕЖЛИВІСТЬ

Такі дорожні знаки краще сприймати як підказки і будувати своє життя за погодженням з ними. Бо коли ми побачили підказку, усвідомили її і визначили, що вона нам дає: негатив - то Всесвіт його нам «організовує» (якість подарунка Всесвіту безпосередньо залежить від нашого подарунка), але якщо ми бачимо позитив і ми вміємо в негативі вишукувати елементи позитиву, то Всесвіт і тут нам організовує позитив - в легкості і задоволенні роботою, яка дає можливість збільшити достаток, що дає відчуття задоволення і свободу надалі.

Дані прояви і дають нам підтвердження використуваних підказок і утверджують в нас досвід, формуючи довіру до Всесвіту. Але якщо ми погоджуємося з негативом, то із Всесвіту (зазвичай з навколишнього середовища, бо такі «бажані» і потрібні енергії знаходяться в нас і навколо нас) приходить до нас негатив, бо ми дали згоду на його прийняття. У результаті збільшуємо чорну життєву смугу, отруюючи, опалюючи навколишнє середовище, входячи на території згорілого лісу.

Носії негативної енергії відчувають дискомфорт, перебуваючи поруч з носіями позитивної енергії і вони починають нервувати, починають проявляти агресію. То в таких випадках, побачивши це як підказку, не слід з'ясовувати ситуацію і причини агресії, а краще перенаправити розмову на звичайну суспільну тему (політику, погоду, спорт, здоров'я, автомобілі, кухню з рецептурою), а ще краще знайти привід відійти від такого співрозмовника, такої компанії, бо він, вони мають дуже сильну концентрацію негативної енергії і хоча дана зустріч не є випадковістю для двох енергій, і не так для енергій, як наших душ, наших індивідуумів і це теж є підказкою для обох сторін.

Ум і спостережливість, їх природа. Притча у викладенні Ошо.

«Будьте спостережливими, уважними. Якщо приходить зажерлива думка, дайте їй пройти; якщо приходить гнів, хай проходить. Хто ви такий, щоб вмішуватися? Для чого так ототожнювати себе її своїм умом? Чого ви зразу ж починаєте думати: «Я жадний... Я злий»? Бо це всього лише зловна думка відвідала вас. Хай вона пройде; ви просто спостерігайте.

Є древня історія... Чоловік, який колись пішов з міста, повертається і бачить свій будинок у вогні. А то був один із найкрасивіших будинків в місті, і чоловік дуже любив його. Багато хто був готовий дати за будинок подвійну ціну, але він ніколи не погодився б продати його; а тепер будинок просто горить у нього на очах. Зібрались тисячі людей, але нічого неможна було зробити.

Вогонь так сильно поширився, що якби і спробувати, то спасти уже нічого неможливо. Тому він впадає в глибокий сум. Його син підбігає до нього і шепче на вухо:

— Не хвилюйся. Я вчора продав будинок, і за дуже добру ціну, потрібну... Пропозиція була такою хорошою, що я не міг чекати тебе. Вибач мене.

Але батько говорить:

— І добре, якщо ти продав будинок за ціну, в три рази дорожче його вартості.

Після цього батько теж став спостерігачем, як і інші зівачи. Мить до цього він не був стороннім спостерігачем, все, що діялось дуже сильно стосувалось його. Той же будинок, та ж пожежа, все те саме, — але тепер це його не стосується. Він радується, як радуються і всі інші.

Потім підбігає другий син і говорить батьку:

— Що ви робите: Ви смієтесь, — а будинок у вогні?

Батько говорить:

— Хіба ти не знаєш, твій брат продав його.

Син говорить:

— Він лише домовився про продаж, але нічого іще не оформлено. І той чоловік не збирається купляти будинок зараз.

Знову все помінялось. Сльози, які уже зникли, знову вернулись; посмішки більше нема, серце сильно б'ється. Сторонній спостерігач кудись подівався. Знову все, що відбувається стосується його.

А через хвилину приходить третій син і говорить:

— Той чоловік — чоловік слова. Я якраз їду від нього. Він сказав: «Не має значення, згорів будинок чи ні, він мій. Я заплачу ціну, на яку погодився. Ні я, ні ви не знали, що в будинку буде пожежа».

І знову батько став стороннім спостерігачем. Знову все, що відбувається більше не стосується його. Фактично нічого не змінилось; тільки лише думка «Я власник, я якось пов'язаний з будинком» і створює всю різницю. В наступну мить він відчуває: «Мене все це не стосується. Хтось інший купив його, я нічого не можу з цим поробити, хай будинок згорить».

Це така проста методологія спостереження за умом, що вам нічого не потрібно робити... Більшість думок ума не є вашими, а лише думками ваших родичів, ваших вчителів, ваших друзів, книг, кінофільмів, телебачення, газет... Попробуйте провести облік, чи багато думок належить особисто вам, і ви здивуетесь, що вашої ні однієї думки немає. Всі вони не ваші, всі вони запозичені — чи нав'язані іншими людьми, або ж ви самі, по глупості, взвалили їх самі на себе. Але нема ні однієї вашої».

Ми раніше зупинялися на розгляді того, кому направляємо свої слова, то це ж стосується і думок. Так, вони належать іншим душам, а ми є в більшості випадків народжувачами думок і висловлювачами слів. Те ж ми можемо сказати і про діяльність нашу. Однак коли наша діяльність є творчою, то вона приносить задоволення, бо вона приємна для нашої душі. Подібне ми можемо сказати і про думку і про слово, якщо воно народжене від позитивних відчуттів. Процес таких відчуттів - це думка, слово, дія погоджена з матричними знаннями нашої душі, це прекрасний стан нашого ества.

Саме дивовижна властивість ума полягає в тому, що, коли ми починаємо за ним спостерігати, він починає зменшувати свою активність і починає прислухатись до потреб душі. Як світло розсіює темноту, так і спостережливість розсіює роботу ума — з усіма його думками, з усіма його пристосуваннями.

Наші поради відійти від негативного є відхід від вирішення нашого ж питання. В житті немає випадковостей, тому все, що ми почули, побачили, відчули, зробили і є смислом нашого ж життя і є підказками для руху вперед, чи зупинки у своєму ж духовному розвитку у випадку прийняття цього негативу в життя.

Джерело нещастя у тому, що ум хоче і бажає, а душа має інші цінності — духовні і ці розбіжності в наших нереалізованих бажаннях створюють духовний дискомфорт у нашому мирському житті.

Спостережливість в підказках дає можливість людині позбутися страху, гніву, образ, злості, гордині, важності, бо той, хто має такі характерні риси, то ними легко керувати; їх куди завгодно можна відвести і, зазвичай, до більш негативних дій. Потенціал відчуттів, який вміщено у всіх цих словах забирається з життя творчою діяльністю. Прочитайте це речення ще раз і прийміть у повсякденне життя.

Бути уважним спостерігачем в житті і це навчить нас бачити підказки, які дає Всесвіт, як іти по життю. Коли ми зрозуміємо як вміти відчувати реакцію ума і тіла на ті чи інші побачені, чи почуті дії, чи речі у часовій прив'язці з тими думками, які були в той же час, чи думками, які були закладені нами в план дій на день, а з другої сторони, коли ми спостережливі і уважно дивимось на події, чи речі, які ми зустрічаємо протягом дня, чи прислухаємось до чужої розмови, яка співзвучна з нашими планами, чи має протилежний напрямок, то розуміння співставити все це в одне ціле і є тією підказкою: як ми можемо діяти в реалізації своїх планів, чи антипланів. Такий дослідницький метод досить суттєво спрощує сприйняття оточуючого світу і підказує, як нам пройти цей день з позитивними надбаннями, чи як уникнути того негативу, який ми неусвідомлено приводимо в наше життя.

Пристрасне людство не хоче приймати нововведення через страх, заздрощі, гординю одне до одного, плодячи пересуди, осуд, наклепи. Воно сприймає порожні розмови про політику, погоду ... через страх. Точно фарисей в давнину, вони ховають страх перед допущенням того, що іншим вже очевидно. В іншому ми віддзеркалюємось, тобто імітуємо інших, але собою не займаємося.

Іноді чуємо, що люди вивчають життя бджіл, мурах, мавп; люди дивуються перелітними птахами, їх порядку, їх стрункості, але все ж не роблять відповідних висновків для поліпшення життя свого земного.

Спостережливість дає відчуття спокою душі і блаженність в мирському житті. Коли ми спостерігаємо за собою, то ми бачимо тільки фізіологічні рухи в дзеркалі, а коли дивимось в своє нутро, перелистуючи сторінки думок, слів, дій, у зворотньому порядку, не відчуваючи — звідки вони беруться, як зароджуються?; бачимо рухи, а що їх спонукає рухатись? - усвідомлені знання, чи неусвідомлені бажання? Цей процес ми не можемо бачити, а тільки відчути по маленьких лоскутках з самого зародження думки, слова, дії. Відчуття відкриває до знань, чи як ми говоримо, щось як би відкриває пам'ять.

Більше спостерігаємо за підказками душі в життєвих ситуаціях, а не покладаємося на могутність ума у контролі та самоконтролі. Ми усвідомлюємо, що в усвідомленості присутні елементи контролю,

але контроль не цілеспрямований, а як би вільно плывучий і в спостереженні. В такому стані ми й бачимо благі підказки для нашого єства. Тоді таке становище дає можливість бути в такому стані, яке ми можемо назвати - «мірою поведінки», або узгодженість дій ума з душею. Спостережливність не є напруга уваги, не є вироблення умом звички контролювати все і вся у своїй діяльності, а є вільний спокійний плин з усіма по життю. Ця вільність і підкаже ті дорожні знаки. Зазвичай вони якось раптово появляються в нашому полі зору, вони збуджують трошки наш ум своєю неординарністю. Такі підказки є знаковими і вони запрошують нас до пізнання таких підказок. Ми ще раз вкажемо на те як сприймається стан усвідомлення. Це нашим рухом по життю управляє душа, а ум вже в стані усвідомленості організовує життєвий благий процес у пильності, де і присутні елементи контролю.

Підказка не є напружене уважне спостереження за всім, а побачене, почуте спонтанно, як би виділене із загального контексту розмови в нашій компанії чи сторонніх людей. Те ж відноситься і до споглядання. І ці підказки є дороговказними по життю, спрощують життя. Особлива ймовірність їх ефективності, коли ми знаходимося у вільному, не зацикленому, не напруженому стані. Бо в такі моменти включається в допомогу ум, який може в такому положенні трошки засмітити наш шлях прямування, але в цілому поведе нас оптимальними життєзабезпечуючими напрямками, щоб вижити і веде прямолінійно, не завжди вказуючи шляхи минування деяких перешкод, бо й перешкоди на шляху можуть бути підказками для нашого єства, наприклад, для тимчасової зупинки ведення розмови, або зупинки діяння. Іноді ум сам створює перешкоди неусвідомлено, бо він вибирає, вважаючи, що організував роботу найкращим чином. А в підсумку це «най» готує опір рівноважних енергій, бо ми входимо в стан напруги, доказів, боротьби. Боротися з чимось вводить Всесвіт у стан боротьби з нами через урівноваження енергій. І ми відразу ж можемо сказати, що сили протистояння досить не рівні.

Аналогічно ми маємо зрозуміти, що плодіння комусь поганого, то такі ж погані відчуття будемо мати і ми. Бо послане добро, чи зло нами комусь повертається з часом до нас обов'язково. Природа повернення є дією в більшості випадків неусвідомленою, а на підсвідомому рівні – душа того, кому послано ця негативна енергія, просто не приймає «такі подарунки» і в підсумку він повертається до нас. Ми також далі зупинимось на природі давання і приймання добрих і не зовсім добрих дарунків. Взяв – прийняв, не взяв, то повернув назад. Тобто спосіб життя, його наповнення щастям, чи незадоволеністю і хворобами залежить тільки від нас самих – від вміння брати чи не брати.

«Не хлібом єдиним живе людина». Як хлібом насичуємо тіло, так і душу потрібно наповнювати любов'ю, милосердям, блаженством, добротою, щастям, бо це і є той хліб на – сущний про який говоримо в молитві «Отченаш». Ми не можемо жити, ігноруючи потреби тіла. Не будемо їсти хліба – зруйнується храм душі. Ці дві якості енергій – душа і тіло нероздільні і є одним цілим. Це наше єство у єдності.

Ми слухаємо спів птахів, чуємо приємний запах і бачимо кольорову гаму квітів, бачимо крону дерева, яка змінюється протягом року, сонячні промені, які проходять через гілки дерев і грають іскорками, чуємо спів вітру в кроні дерев ...

Спостереження за тасмничістю гір, лісу, водного плеса, чи безмежного поля, яке наповнює іноді нас відчуттями нашої причетності й бачення невидимого живого руху - таке відчуття, що як би зустрілися з кимось живим. Це і є прояв потоків енергії, прояв Бога, Божественних енергій, Божественної краси, Любові, Доброти, Тасмничості в будь чому: у людині, тварині, рибі, дереві, травинці, горі; і взагалі у великих тілах, або дріб'язкових речах є по силі Духу і він знає доцільність цих проявів. Ми іноді це бачимо, чуємо, відчуваємо, а якщо і Вам довелось бути споглядальником, то Ви вже ніколи не забудете цих відчуттів і знайте, що ця чистота душі Вашої дає знак для продовження розмови з Суццим.

Людське тіло є частиною природи. Мільйони загадок. Таїна. Слухаймо свою природу, а не тлумачів чийось писань про суспільну мораль. Культивування морального характеру не дає нам по суті ніякої моральності, ні здоров'я - це просто бажання створити броню, яка дозволять нам захиститися від інших, це як втішаючий захід і відмова від прийняття реального життя. Люди стають хитрими. Вони не можуть навіть самі собі сказати те чого хочуть. Вони не можуть бути чесними, вони все життя ховаються за уявним Богом, за уявним Дияволом, граючи в громадські гри створені віками, граючи в свої хитрі ігри, думаючи, що ми перехитрили когось, але перш за все себе. Хитрість не мудрість і тим більше не розумність. Це не справжній спосіб прожити це надзвичайно прекрасне життя, згідно своєму розумінню. Не ставаймо лицемірами, бо лицемірство руйнує нашу душу й саму можливість духовного росту. Воно є бар'єром. Однак, ці маски лицемірства, ці соціальні щити моралі, етики, совісті, які є продуктом суспільства і є певними нормами поведінки, дають декому престиж, владу. І що вони з ними роблять? Виявляється порожнеча. Похитнулися в суспільстві й престиж не допомагає. Наступає розчарування. А подивившись, що намагався, тратив сили, енергію, але упустив особисту духовність, власне й життя. Для чого жив...? І що залишив після себе? Порожнеча. Залишився сам на сам. Тіло постаріло й душа порожня. Фініш.

Чи задаємо ми такі питання протягом життя? - хай кожен зараз по прочитанню задає це запитання й відповідає собі в першу чергу. Той хто пізнав життя, його сутність, свою сутність, не ставитиме таких

питань. У нього їх немає. Для нього немає кінця, бо й кінець є результатом його творіння.

Дбаймо, або не будьмо байдужими до Природи, до свого Життя, до Бога. В цьому житті, поки ми не перейшли в духовний стан, саме цінне – це наше життя. Цінуймо і бережімо його. Усвідомлено проведемо цей проміжок життя, що нам подарований суцільним, бо воно дає тоді нам більше, коли ми даємо йому більше посиленнє доброти, любові, чистоти, то і Бог нам відкриває свою скарбницю, щоб ми мали змогу взяти для себе, як в духовному плані, так і в матеріальному, даючи людству створювати нові види комп'ютерів, нові технології, відновити забуті вайтмари, знайти нові способи добування і зберігання продуктів харчування, побачити нові прояви краси в берізці ...

Не тільки бажати і чекати милості Божої, а й для цього потрібно потрудитись – очиститись, мудро і зважено підходити до різних життєвих ситуацій, з любов'ю і повагою жити з оточуючим середовищем, то можливо, ми в гармонії зі всесвітньою енергією, як її частинка, знайдемо спокій душі і благодать для тіла. Буває, що життя складається прекрасно – в сім'ї порядок, на роботі успіхи, стан здоров'я задовільний, морально психічний стан піднесений – і от з одного дня все починає ламатися. Чого так? Викликаємо чим скоріш «швидку допомогу» для «лікування душі» - благісні енергії. При цьому зростають порівняльні поняття, які дозволяють розрізнити, де саме є потреба та щось невідкладне в нашому житті. Благодать реально існує ми її відчуваємо душею через радість і тілом через матеріалізацію рішень, потреб, і це є не що інше, як психічна енергія, як результат стягання духовних енергій.

Все справжнє приходить благодаттю. Благодать - не те, що часом є, а потім немає. Благодать постійний стан нашого ества. Вона сама сутність існування і вона завжди і всюди. Але часом, вона з нами, часом, ми втрачаємо її. Наприклад, йде дощ; ми можемо бути під ним, чи не бути, сховавшись під накриття. Але дощ іде весь час. Так що, причину слід шукати в собі. Іноді ми ховаємося від благодаті. Самі того не усвідомлюючи, ми створюємо навколо себе захисну зону, створюємо броню. Благодать доступна - недоступними стаємо ми. І укриття це - «Я». Ось чому здається, що вона приходить рідко. В цю мить вона співає і воркує в нашому серці: глибока вдячність, глибоке благоговіння. Просто бути - чудово, просто дихати - чудово. Просто бути живим в цей момент. Любота!

Так, все, що прекрасне, все, що справжнє і добре, приходить благістю і без зусиль. Коли ми наповнені любов'ю, то ми вважаємо за краще сидіти в мовчанні. Люблячі мало розмовляють. Вони не повідомляють, вони повідомляються. Виникає тонка співпричетність. Вони так глибоко знають один одного, що зрозумілі навіть жести. Потреба в словах відсутня, бо вони заважають відчуттям. Люди сидять тихо і навколо - благодать. Бога неможливо шукати. Він шукає нас. Як ми можемо шукати Його? Ми навіть адреси не знаємо. Чи не знаємо Його обличчя. Ми не зможемо Його пізнати. Раптом зустрівши Його на вулиці, навіть не привітаємося. Ми просто Його не дізнаємося. Він здається таким незнайомцем, що ми можемо злякатися. Або ми зовсім не зможемо Його побачити: ми бачимо зазвичай те, що вже знаємо. Того, що не знаємо, ми зазвичай не бачимо. Бог трапляється з тими, хто чекає, хто готовий прийняти цю Благість. Не намагаємося шукати істину, не намагаємося шукати Бога - вони в нас, вони навколо нас. Але як знайти цю таємницю? Якщо ми шукаємо те, чого немає, то втратимо те, що є.

«Рама пішов в ліси; він стояв у своїй хатині і побачив золотого оленя. Золотих оленів не буває. Чи думаєте ви, що бувають золоті олені? Але Сита переконала Раму: «Я хочу цього золотого оленя, чого б це не коштувало». Вона так наполягала, що Рама погодився. Рама - це твій свідок, Рама - це твоя душа. Сита - це твій ум. Сита сказала: «Знайди мені цього оленя». Вона переконала його, вона наполягла. Рама теж зацікавився і пішов його ловити. Так він втратив Ситу, її викрав Равана».

Олень ілюзії живе в тілі, в тілі людини. Цей олень ілюзії в тілі, але він хибний. Насправді його немає, він тільки здається реальним. І ця ілюзія створює в нас бажання. Але очікування має різні якості. Очікування передбачає бути щирим, тільки тоді Бог з'явиться. Кожна фібра нашого ества буде не спати, буде пильною, бо в будь який момент це може статися. Відомо, що Ісус знову і знову говорив своїм учням: *«Прокиньтесь, не занурюйтесь в сон».* І він розповів притчу, де господар каже слугам: *«Я йду в паломництво, але можу повернутися в будь який день, в будь який момент, вдень або вночі. Ви маєте пильнувати двадцять чотири години, бо я можу прийти в будь який час. Я прийду без попередження».* Ось нам ситуація: слуги мають бути напоготові день і ніч, вони мають залишатися пильними, тому що господар може повернутися в будь який момент. Він в нас - будемо тільки пильні і тоді побачимо.

Ми знаємо, що міць відчуттів є збудником психічної енергії. Особливо сильна любов, але майже так само сильна і її зворотна сторона - ненависть. Запитаємо - значить, можна прожити і з ненавистю? - Можна, але не вигідно, бо самі запитання і відповідь є в пристрасті, а то і в невігластві. Ненависть не тільки скорочує життя в хворобах, але головне, жахливе значення ненависті в тонкому Світі. Ви вже знаєте, що там всі почуття посилюються своїм об'єднанням і також наслідки (згадаймо сімох братів). Тепер уявімо собі, наскільки важко ненависнику відірватися від згубної пристрасті. Не тільки він потрапляє в оточення зла, але все ество його наповнюється отрутою зла. Він страждає, бо сам викликав ці муки. Так скажемо - у своїй пристрасті: чи вигідно жити в добрі й любові? Так! Такий стан зростає в духовному Світі і є джерелом щастя, джерелом радісного і приємного життя для нас і всіх!

БАЖАННЯ Є СТИМУЛЮЮЧОЮ ДІЄЮ ЖИТИ

Яка ж суть бажань і їх місце в житті? Мабуть, настав момент зупинитись на змістовому наповненні слова бажання і потреби. Ми згодні, що в ці слова кожен внесе своє розуміння суті – і так має бути. Бо наші бажання-потреби є якраз тими стимулами, тим поштовхом до руху думки і дії, що роблять наше життя різноманітним, цікавим і ведуть до пошуку. Люди звикли думати про сам процес бажання, чи потреби, як предметну відсутність певної дії, чи речі в нашому житті. Тому така думка перш за все робить маленькі перешкоди в реалізації будь чого. Давайте відштовхуватись в своїх бажаннях-потребах від того, що ще в нас не зародилася думка, а вже Сущим показано нам ту реальність на яку в нас виникла потреба, на ту реальність до якої йде спонукальний процес з оточуючих обставин, розмов і іншої інформації, які входять в наше життя, як підказки. Тому підходимо до процесу виникнення бажання-потреби, як такого, що вже існує і нас підведено до цього процесу, щоб ми взяли участь в завершенні його – це є відчуття, відчуття самого процесу життя. Побігла думка, народжуються супутні думки-версії по ілюзорній реалізації. Тобто, ми робимо посилю, конкретні речі для здійснення таких потреб для нашого ж постійного перебування в стані задоволення життям.

Якщо цього не відбувається і як доказ цього – ми входимо в депресію через незадоволення, через нереалізацію цих бажань, бо вони є тільки певним етапом мрій, а не станом енергетичного володіння речами, обставинами. Деколи наші потреби-бажання неможливо здійснити, бо ми в їх реалізації сконцентровуємось на інтересах інших людей і на речах, якими володіють уже інші. Нам дається наше і не зачіплюємось на речах інших. Вони приходять, якби нізвідки, а фактично створювати почали ми, можливо, в іншому житті. Тут розглянута невеличка відмінність у природі входження в процес хотіння і ми їх визначили словами – бажання і потреби. Природу потреби не слід розуміти, як процес очікування. Очікування є процес входження в стан спокою, щоб ми зрозуміли, що все це є не що інше, як рух енергій. Підтвердженням цього є не слова, а процес відчуття свого стану – руху позитивних, чи негативних енергій в нашому естві, в нашому житті. Поява думки – це поява енергії, це поява певних матеріальних проявів, бо, зазвичай люди вимірюють своє життя наявними речами в їх житті. Але ж і думка частина нашого життя: і дитина є частиною нашого життя; і вхідні двері в будинок, в якому ми проживаємо є частиною нашого життя.

Подібне здійснюється і в духовному процесі. Відмінність в них невелика, бо вони взаємопереплетені, але духовне йде через розуміння ізначальної наявності і є процесом легшим і доступнішим. Ми ж в своїй пристрасті починаємо оцінювати, вишукувати варіанти: тобто, якщо золото, то хай в горщику; якщо голубці то зі сметаною, то хай на дві зернини рису більше ..., створюючи масу перешкод у володінні тепер. Переносячи цей стан володіння у відтермінований період. Зароджена думка в бажанні-потребі має бути у відчутті реального володіння, бо якщо це переходить в ідею, яку ми ще маємо реалізувати то ми входимо в деталізацію вирішення. І ця деталізація народжує думки, які вже проаналізуються умом на базі життєвого досвіду і нашої поінформованості, який напліджує варіанти можливих перешкод, на яких ми сконцентровуємось, бо шукаємо шляхи як їх позбутися, чи обійти і цим надаємо їм чималу енергію, яка вже переважає енергію в реалізації самого бажання-потреби у її закінченому вигляді (бо будь яка ідея нам завжди бачиться у закінченому вигляді). Саме ці напліджені перешкоди і створюють спротив для реалізації. Концентрація зроблена на початковому етапі в хвилини позитивних відчуттів-одобрень є основою для реалізації.

Всесвітня енергія прийняла наше бажання і не вартує її доповнювати деталізаціями, бо як показує практика, саме вони стають перешкодами в отриманні результату в закінченому вигляді. Ось таке наше бачення природи бажань-потреб душі і тіла. І ми в цих словах виходимо з цього розуміння при застосуванні цих слів. Бо бажання-потреби людські є повсякденним явищем нашого життя. Вони як той стартер, що запускає двигун машини, так і бажання-потреби є тим стартером, що наповнює наше життя стимулом для руху. Рух – це життя. І наші бажання-потреби щастя, любові, миру, будинку, роботи собі, а горя, біди, і зламати язика - комусь і є тими складниками, якими ми можемо наповнювати наше життя.

Якими наповнимо, то такі і матимемо.

Розуміння своїх мирських бажань потребує сили Духу, сили Розуму. Людина може переносити великі і тривалі страждання, якщо вона бачить в них смисл життя. Страждання йдуть з нами рядом, спереду, ззаду, бо неможливо упокорити своїх бажань, свого «Я». Бо бажання, які не вирішуються приводять до страждань. Як їх упокорити? Смирненість – це упокорення свого Его. Тільки через духовний акт покірності пізнається суть свого самолюбства, та і то воно не є як втрата свободи і упокорення до стану раба, а саме упокорення свого «Я» в нашому естві приходить в розумінні від нашого акту свободи, що ми можемо так поступити.

Потреби людини можуть бути задоволені, але бажання - не завжди можуть. Потреби прості, вони виходять з природи. Потреби йдуть від тіла, від душі, а бажання від амбіційного ума. Але є потреби і є бажання від душі - але вони і призначаються для душі, але ніяк не для тіла чи суспільно насиченого нашого ума.

«Є історія про одного купця-мудреця давнини, якого звали Мен-цзи. Він був послідовником Конфуція і помер дуже, дуже старим. Хтось запитав його: «Якби вам знову дали життя, як би ви його почали?» Мен-цзи сказав: «Я приділяв би більше уваги своїм потребам і менше уваги своїм бажанням».

Людині надана велика свобода у розв'язанні моральних питань, конфліктів, які і породжують трагізм життя в сім'ї, в колективі, в цілому соціумі, а із-за цього виникають на перших порах і особисті негаразди, в самому собі, які ми вже вміємо вирішувати во благо собі з невтручанням в життєві інтереси інших. Ми вже знаємо, що природа проблем є наш страх від того, що ми не можемо зрозуміти суть духовних цінностей і в незадоволенні через неможливість реалізувати свої бажання.

Внутрішня природа проблем полягає в конфлікті духовних якостей з мирськими бажаннями. Наш рівень духовного розвитку не хоче, або не дозволяє реалізуватись ідеям, бажанням ума і тіла. Звідси виростає незадоволення, роздратування, психоз, аж до проявів життєвих трагічних наслідків.

Свобода, вільність, як стан нашої сутності, а воля, сила волі, як дія вибору, як боротьба, як додаткова енергія ума для реалізації бажань. Тому в цих словах і різне смислове наповнення в людському духовному покликанні. Духовні потреби ми можемо реалізувати кожен і це, зазвичай, вирішується в самоті – ця процедура робить невидиму дію – відкриває наше ество для прийняття благ, для прийняття того, чого ми просили.

Всіх бажань ума і тіла ми не можемо вирішити, бо це вже може торкатись інтересів і бажань інших людей, з їх іншими бажаннями, а то і протилежними. Ми починаємо їх вирішувати напружуючись, через певні зусилля, то для цього потрібна додаткова сила, додаткова енергія. Ми її беремо для вирішення цієї проблеми в іншому місці, порушуючи гармонію руху енергії і на місці забраної енергії виникають інші проблеми в іншому місці.

Можна легко спостерігати серед нижчих об'єктів природи, як відмирають зжиті форми і наступають нові облики життя. Люди не завжди вміють творити, але протидіяти всі можуть, чим створюють місця накопичення негативних енергій на планеті. Так створюються неподобства, протидії і потрясіння.

Такий же процес в реалізації бажань. Перед кожною своєю дією в реалізації бажання, в реалізації ідеї, мети подумайте, чи задумане нами не нанесе шкоди нашим духовним досягненням, чи не потурбуємо ми своїми діями ближніх своїх, чи не зобидимо їх, а коли ми не стурбовані після таких розмірковувань, то наші дії є благословенні нашою душею. Совість не заперечує, душа спокійна, бо це була наша справедлива потреба в даний період нашого життя і ми матимемо змогу реалізувати свою задумку, свою потребу без перешкод, аж до володіння мільйонами грошових одиниць.

Саме потреби і бажання є тими великими споживачами світової енергії. Зазвичай, ми завжди отримуємо те, що хочемо. Рано, чи пізно і в залежності від того, як ми формуємо свої бажання. Вже давно хочемо жити, як в Америці (виходячи з ідеалу, про який маємо інформацію), то нам дано колорадського жука, джинси, поп-музику, автомобілі, наркотики і весь свій хаос душевного неспокою.

Ми у своїй пристрасі ні на йоту не замислюємося над тим, які там умови для душевного комфорту. Ми сприймаємо тільки зовнішнє. Наш суцый не може нам дати материк (Америку), а ми не маючи грошей і маючи страх не їдемо на американський материк. Для чого? По-друге, усвідомивши своє бажання, що не є поглиначем всесвітньої енергії, тобто не йде на шкоду іншим живим істотам, то це бажання здійснюється навіть тоді, коли наша душа перебуває в цьому ж тілі.

І це розуміння прийде до нас теж, але воно завжди приходить занадто пізно, коли життя вже більше не в наших руках. Якби нам знову дали життя ... Фізіологічні потреби людини є основними, якщо вони

не задоволені, то про духовні потреби ми не будемо думати. Голодній людині не цікавий Бетховен ... голодному цікава їжа, і це природно, в цьому нічого поганого. Голодний хоче вижити. Коли стоїть питання про виживання, то яка потреба в класичній музиці? Але коли наш голод задоволений, нам затишно в своєму будинку, то ми починаємо цікавитися тим, чим раніше не цікавилися - музикою, поезією, живописом, філософією. Це духовні потреби. Тіло задоволене і тоді душа говорить, що у неї з'явилися можливості задовольнити духовні потреби єства. Коли потреби душі задоволені, або, можна сказати, ми ними пересичені, то виникає потреба в пізнанні сенсу життя, в пізнанні істини, в пізнанні свого єства, в пізнанні Бога.

Богу, по великому визначенню, немає діла до наших бажань. Насправді Бог досягається тільки тоді, коли в нас немає ніяких бажань. Тільки небажаюча усвідомленість приходить до пізнання, що є Бог, і тільки небажаюча свідомість стає божественною. Всі мирські бажання, виконані і невиконані, все це наша гра. Але і ця гра така приємна. Ми в своїх бажаннях підносимося, будуємо неймовірно красиве і добротне – ми є як би творці маленьких світів. Так заведено в світі. Якщо ми навчені, то ум згадає теорію ймовірностей - то бажання і є предметом таких ймовірностей. Але природа самого бажання є напругою. Не буває так, щоб ми чого небудь не бажали. Є навіть люди, які бажать небажання, бо вони несуть і радість у виконанні і страждання в процесі їх виконання чи у не виконанні. І ці напруження нам слід усвідомлювати. Усвідомлення виходить від потреб і уявних і реальних можливостей. Але вершиною бажань, тобто не мати бажань - одне з найсильніших бажань. Воно здатне створити найбільший проміжок між тим, що є, і тим, ким би ми хотіли бути. Тому приймаємо свої бажання такими, якими вони є, і знаємо, що протягом багатьох життів у нас було дуже багато бажань. Ми бажали дуже багато чого, і все це накопичилося, то приймаємо їх такими, якими вони є. Не боремося з ними і не створюємо бажання проти бажань. Просто приймаємо їх. Знаємо, що ми сповнені бажань, і усвідомлюємо їх. Тоді у нас з'являється можливість бути ненапруженим. Це і буде показником їх зникнення з нашого життя. Не так важливий об'єкт бажань - навіть бажання пізнання Бога чи себе.

У житті, людина, доторкнувшись до пізнання духовного досить часто рухається від активності до пасивності. І навпаки. Зазвичай ми не знаємо, коли і де зупинитися. Якби ми знали середину. Бо, перебуваючи в середині, у нас є можливість бути активним, а іноді побувати і пасивним. Тому що середина сприяє побувати там і там, можливо, частково перетворюючи і те й інше. Ми часто поспішаємо, переходячи від однієї крайності в іншу. Ми навіть не усвідомлюємо, коли минаємо середній шлях, середню стежку, абсолютну середину. У цій точці ми діємо і не діємо. Знати цю точку означає знати все. Цю точку ми проходимо, кожен день знову і знову, але не знаємо, коли і де зупинитися. Є точка, коли ми переходимо від любові до ненависті. Але і посередині - де вже немає любові, і ще не виникла ненависть, а також коли ми переходимо від співчуття до гніву, то ми маємо шанс усвідомити свої можливості, не кидаючись в протилежності. Завжди залишаємося і в тому, і в іншому; і все ж - поза. Знаємо, що не можна кидатися в крайності, тому що шлях лежить якраз посередині.

«Жив був папуга, дуже красивий папуга. Після полудня, коли все в будинку зтихало, йому дозволялося вільно літати по дому. І ось одного разу (було дуже жарко, всі міцно спали), і слуга, як зазвичай, випустив папугу політати. Домашній пес теж спав. Папуга підлетів ближче і прямо над його вухом закричав: «Рекс!» Пес, звичайно ж, прокинувся і схопився. Собака покрутився, обійшов всю кімнату, заглянув в кожен куток. Нічого не знайшовши, він знову ліг спати. Папуга почекав. Жарт вдався, вдалося обдурити пса. Він знову підлетів ближче і крикнув: «Рекс!» І знову пес відкрив очі, стрепенувся, обійшов весь будинок і повернувся дуже засмучений. Він відчув, що його дурять: нікого немає, всі сплять міцним сном - миша не пробіжить; і тільки цей папуга. Може бути, це він? Пес вдає, що спить, примруживши одне око. Папуга тихенько підлетів і спробував реалізувати той же жарт втретє. Пес як стрибне ... Пізніше чули, як папуга скаржився: «Вічно так зі мною: ніколи не вмію вчасно зупинитися». У нас, папуг, ті ж проблеми - де і коли зупинитися? А можна і не бути в стані папуги, не повторювати те, що роблять інші, не наслідувати інших, а визначити свій шлях.»

Наш життєвий шлях важкий, констатуємо ми, інакше і бути не може. Іншого ми навіть собі уявити боїмося і допустити не хочемо! Ось такі ми! Так, неминучі помилки і невдачі, тому що все так невизначене. Важке приваблює. Чим більше воно важче, тим більше воно приваблює нас в нашій пристрасті. Завдяки цьому воно стає більш цінним, бо якщо ми долаємо, то нам здається, що ми досягаємо більшого. Так не є - більшого досягає наше єго в своїй значимості. Навіть якщо ми програємо, то ми досягаємо більшого єго, так як ми, врешті-решт, намагалися, в той час як інші взагалі не намагалися. Якщо ми досягаємо з легкістю - то нас відвідують думки від нашого єго і про це говорять нам інші (кажуть і протилежно, але наше єго ловить тільки такі висловлювання), що ніби нами не

досягнуто результату - і ми знову напружуємося, шукаючи труднощі. Его завжди, як магнітом, притягує до важкого, для того щоб показати свою значимість. І ці труднощі чисто психологічні і навіть не інтелектуальні, бо ум також не бажає напружуватися, або напружувати тіло до важкої фізичної праці.

Захоплене радістю життя тіло забуває про ум і саме цього боїться наше его. **Але знаємо завжди, що саме те, що легко нам дається і є правильним і все, що є простим є правильним.** Так що его ніколи і не притягає до правильного, і завжди притягує до неправильного. Людина стає політиком, так як політика важка; людина втрачає ум через гроші, так як робити гроші важко. По всьому, що важко, люди будуть божеволіти, не для того, щоб цього досягти, але тільки тому, що це виклик іншим нашого его і его може всім показати результат своїх можливостей, як превалюючих - успішних і могутніх. Его зумовить великі труднощі навіть при зворотному результаті і цим піднесе себе. І важке є неправильним, правильне те, що легке.

Якщо у нас є життя-буття, то ми є лише легкою і простою людиною, робимо прості речі і насолоджуємося ними. Легкість завжди є показником вірності і правильності шляху. Починаємо будь яку справу правильно і завершиться вона легко і в радість собі і всім. І це критерій: роблячи будь що і ми відчуваємо себе легко - значить воно вірне, справедливе. Якщо ми відчуваємо дискомфорт, з'являються дріб'язкові проблеми, присутнє почуття тяжкості, роблячи це, то явно, тут щось не так. Якщо ми напружені, це означає, що ми живемо нелегким життям. Якщо ми не можемо спати, не можемо розслабитися, не можемо дозволити, то це означає, що ми по життю йдемо не тим шляхом. Крім того, якщо ми не розуміємо того, як вийти на вільний легкий шлях, і на додачу навіть не звільняємося від важких речей, спогадів, а продовжуємо прагнути завершити ці обтяжливі справи, то можливості жити прекрасним життям є досить мізерними. Починаємо змінювати свій спосіб життя, бо ми на невірному шляху. Тому завжди дивимося на те, що відбувається: коли ми щось робимо і ми входимо в мирний, спокійний, домашній, розслаблений стан, то це означає, що ми на вірному шляху. Це критерій, і ніщо більше не є критерієм.

Водночас не дозволяємо уму пишатися. Буває, що дещо правильно для нас, але може бути неправильним для когось ще - пам'ятаємо і про це теж. Так що з приводу цього не може бути універсального правила, кожен індивідуум може прийняти, або вибирати це для себе. Не слухаємо миру, так як там є люди, яким сподобалося б нав'язувати нам свої закони. Ніхто з тих, хто зрозумів і усвідомив життя-буття, то той не буде нам нічого нав'язувати - він просто допоможе нам ввійти в стан легкості, щоб ми змогли знайти те, що для нас легко. Навіть перебуваючи біля такої людини, яка живе в своїй легкості, то ми можемо відчути цю його легкоту появою її в нашому естві і не усвідомлюючи того, звідки йде ця легкота (легко дихати, легко вступати в контакт, легко щось робити ...) - це йде від її духовного центру. Біля такої людини відчувається свіжість, чистота, спокій чи щось на зразок тонкого аромату. Його вміння приймати легкість може передатися і нам - і ми навчимося прийняття, а якщо ми зможемо прийняти легкість, то і навколишнє середовище зміниться в нашому спогляданні, прийнятті у відчуттях. Так, легкість має свій аромат чи своє біополе, ауру; а напруга має свій запах, свою вагу. Але якщо ми настільки напружені, то можемо і не сприйняти легкість і навіть нас наша тяжкість відштовхне від цієї людини. Напружену, ділову людину притягує саме напружена своїм напруженням.

Чому людина бідна в організації життєвих процесів, чому вона бідна у своїй радості життя? Вона вся в бажаннях. Природа подбала про її появу тут і зараз, вона подбає про нашу долю і про нас. Бідний не тому, що земля бідна, але тому, що людина безумець - вона вкладає енергію в бажання. Вона без ума біжить до телевізора подивитися, як там убивають люди один одного, як фахівець замінює анкерний болт в Ейфелевій Вежі, концентрує увагу світу на реалізації проекту в досягненні Місяця, що здається більш важливим, ніж те, як нагодувати бідняка. Що за користь в досягненні Місяця, Марса? Що ми будемо там робити? Але в цьому вся спрямованість ума. За ті гроші, які витратили на подібні проекти, можна було б годувати всю Азію та Африку, можна було б розвинути всі інші країни, щоб у всіх людей було гідне життя, щоб ми, відкинувши гонку бажань, могли подумати про духовний світ. А так поставили там вимпел, або прапор на Місяці - ось і всі досягнення. І ніхто його навіть не бачить. Тепер нові цілі ... психологічне знищення собі подібних, бо новітні бомби знищують тільки локально. А скільки в таких ідеологів і розробників таких технологій витрачається грошей, скільки готових зайвих продуктів харчування закопується в землю? Мабуть збідніли ми на любов, милосердя і добролюб'є.

Запрошуємо, не стаємо солдатом, борцем, не воюємо з життям. Погоджуємо свої дії з Природою і даємо життю відбутися через нас. Будьмо прості в побуті, слідуємо природі тіла і не гвалтуємо природу ні в чому. Не мучимо тіло постом і придушенням емоцій. По друге - людина так насичена страхом і, що

суттєво, від людини, що кожен шукає безпеки. Природні явища є локальними і людина спокійно їх сприймає, але коли ми в пошуках неможливого, тобто бути в безпеці, бо це не в природі речей, а в стані духу, яке ми не можемо побачити в своїй гонці за бажаннями. Тому наші очі і вуха шукають безпеки в матеріальних речах аж до створення протиракетних щитів і понадпотужної зброї для знищення невидимої небезпеки, бо вона уявна в своїй природі. Так ми створюємо умови небезпеки у своєму житті. Нам небезпечно невідоме - ось корінь страху. Душа знає, але ми не бачимо і не відчуваємо душі - вона нам невідома, а тому всі матеріальні прояви Природи нас лякають. Нас також лякаються люди, тварини, дерева - ось джерело небезпеки від нашого страху, ми з життя в життя накопичуємо енергію боротьби, енергію війни, убиваючи когось і гинучи самі.

БЕЗПЕКА ЖИТТЯ В ДУХОВНОСТІ

Безпека - це сама суть життя, безпека - це сам смак, який приносить нам задоволення. Життя - це щохвилинні зміни, це рух, це частина загального потоку енергій. Тільки смерть безпечна для тіла, а душа, як енергія продовжує рух. У самого життя закладено рух, інакше це застій, це смерть. Вона рухається, зустрічає перешкоди через саму свою природу, але вона не є небезпечною, бо сама небезпека за своєю суттю це процес зміни, або перетворення одного виду енергії в інший. Завжди, коли щось рухливе, воно змінюється. Тільки мертве не змінюється. Коли є зміна, є і небезпечність. Небезпека, це частина життя, це і частина смерті. І якщо ми це усвідомлюємо, то і приймаємо їх як частину життя. І сама небезпека ще не є смерть, бо це тільки вона ще десь на горизонті. Проявлені і не проявлені зміни в житті людини означають рух від відомого до невідомого, а основою всієї безпеки є те, що ми хочемо своїм умом вчепитися в відоме, бо не кожен може бачити від душі - таких дуже мало.

Подивимося на такий відомий приклад - дитя в лоні матері. Якщо воно хоче бути в безпеці, йому краще вчепитися в матку і не виходити. Чи можемо ми мати більш безпечне положення, більш безпечну позицію, ніж в матці? У дитини там немає ніякої відповідальності - ні роботи, ні установи, ні проблем, які слід вирішувати, все вирішується автоматично. Дитина навіть сама не дихає - за неї дихає мати. Серце дитини б'ється завдяки серцебиттю матері, материнська кров живить дитину. Вона дійсно в раю. Чи можемо ми придумати кращий рай, ніж матка - комфортабельний сон, навіть без сновидінь, в мовчазному сні? А потім відбувається народження! І психологи кажуть, що народження дуже травмує, так як дитину викидають назовні, відривають від її безпеки. Від зручного будинку, самого комфортабельного будинку ... Ми не були здатні створити нічого подібного: жоден шум не доходить, це так, як би світ взагалі не існує. Дитина не має потреби робити якийсь вибір, немає потреби в навчанні, роботі, ніяких обумовленостей. Вона просто насолоджується собою, як би є самим центром світу.

А потім відбувається поява в світ суспільного миру. Вона травмується. У сутність дитини вперше входить небезпечність. Тепер дитині необхідно дихати, тепер вона плаче, коли відчуває голод, коли відчуває спрагу, коли відчуває незручність. Вона починає стикатися з необхідністю в організації власного життя. Вона починає хвилюватися і щоб увійти в життя вона починає вчитися ходити. Якщо матері немає поруч, вона тривожиться. Вона мокра, вона плаче і плаче, і ніхто не чує. Тепер приходиться напруженість, небезпечність; вона стурбована відсутністю знайомих обставин і вона боїться втратити знайомого в образі матері. Боїться, що мати її залишить, а мати вже навчена суспільством і має в ній свої інтереси. Поява дитини не є чисто її потребою - це сукупність інтересів: Природи і суспільно-особистісних корисливих інтересів. Тому мати завжди продовжує наполягати: слухай мене, інакше я тебе залишу. Матері навіть погрожують дітям: слухайся, йди за мною, інакше я помру. Це погроза? І дитина тремтить до останніх жилочок. Їй створюються обмежуючі умови, слідувати вказівкам матері, вона поставлена в ситуацію вибору: померти чи починати організовувати життя, а для цього їй слід прикидатися, обманювати, тобто стати фальшивою і носити маски. Їй необхідно грати ролі: навіть якщо їй не весело, бо тут приходиться мати і їй слід посміхатися. Їй належить стати політиком і піклуватися про те, що інші думають про неї, інакше вона відчує себе в небезпеці. Тепер вона уже не відчує себе так безпечно, як в матці. І вона вже несвідомо бажає вчепитися в матку. І схоже на те, що вона дійсно чіпляється - вона не хоче виходити назовні. Часто необхідна допомога лікаря, щоб витягти дитину, так як все її єство чіпляється. Вона пручається, вона хоче бути там, де вона є, в тому середовищі, яке вона знає. А чи можете ви придумати для дитини щось більш невідоме, більш далеке їй, ніж зовнішній світ. Дитина відкриває очі, і все навколо чуже, і ще різні звуки, страшні очі і міміка. Вона лякається. Вона росте, і поки вона росте, небезпечність збільшується.

Рано чи пізно її пошлють до школи, і тоді навіть будинок більше не буде основою. І кожна дитина чинить опір. Чи зможемо ми знайти дитину, яка щаслива від того, що йде в школу, хіба що у неї вдома -

пекло. Жодна дитина не хоче йти в школу, вона чинить опір, вона чіпляється за матір, в свій будинок, так як тепер її виштовхують в нове суспільне народження, її викидають з дому. А потім вона починає чіплятися за школу. Якщо ми підемо в університет і подивимося, то відчуємо пульс студентів, і ми побачимо, що ніхто не хоче залишати університет. Існує безліч випадків, коли люди несвідомо готуються до того, щоб знову і знову зазнавати поразки на екзаменах, заліках, так як університет - це знову таки безпека: батько дбає, присилає гроші, і ми живемо просто як принц. У світ можна все ще не входити, але цілий світ виштовхує нас в небезпечність, і рано чи пізно нас викинуть з університету. Зовсім не випадково, що в усьому світі люди називають університет альма-матір'ю. Це наповнене значенням: він - мати, а ми все ще залишаєтесь дитиною, і суспільство дбає про нас. Але все ж ми з кожним днем все більше просуваємося в невідоме життя, яке повне небезпек.

У материнської любові є безпека. Життя небезпечне. Людство його таким створювало багато тисячоліть. В цьому його природа, і нічого з цим не вдіє окрема особистість. У цьому середовищі і ми стаємо такими небезпечними для інших. Ми вже готові при найменшій небезпеці вбивати. І чим більшу безпеку ми відчуваємо в суспільстві, тим більш мертвими стаємо в цьому суспільстві. Подивіться на людей, які дійсно в певній безпеці: з достатком, престижем, замками, - і ми зможемо побачити їхні обличчя: їх очі здаються зробленими з каменю, їх особи здаються масками, персонами, їх жести автоматичні, вони - не їхні, вони застигли і не течуть, замерзлі і нерухомі. Вони не схожі на життєві річки, що біжать до моря. Вони мертві, зарослі ставки, які не рухаються, які нікуди не течуть.

У будь який момент ми маємо стати обличчям до обличчя з невідомим. Це небезпечно: минулого більше немає, а майбутнє ще має прийти в наше життя. Майбутнє непередбачуване, і в кожен момент ми біля воріт непередбачуваного. Це слід вітати, бо в будь який момент невідоме - це гість. Ми ж теж гості в цьому світі і нові факти і події гості в нашому житті - і лише тоді у житті є сенс. Так ми відійдемо від страху, від відчуття небезпеки.

Життя абсурдне і прекрасне. Життя - це розлив, воно не знає відмінностей між народженням і смертю, воно не знає відмінностей між цвітінням і в'яненням, воно не знає відмінностей між сходом і заходом. Воно відбувається всередині цих двох полярностей, це два береги, і річка продовжує текти між ними. Зів'яла квітка і народжується насіння. Нове насіння - нове зростання. Життя продовжується. Ми в даний момент - найвищий розквіт життя, і життя в своїй безкінечності і в постійному перебуванні в русі піклується про нас більше, ніж про кого б то не було іншого. Життя піклується про нас більше, так як на нас більше поставлено, ми - виклик. Суть виклику в тому, що життя стало свідомим через нас, воно стає через нас все більше і більше усвідомленим, все більш духовним. Життя - це ґрунт, з якого живиться Духовність. Це цілком можливо, так як життя - це Бог, а ми - кристалізація однієї краплі в самому океані життя. Ми - Бог, можливо, мініатюрний, але Бог. Весь напрямок руху до Бога в ньому. Знаємо ми це чи ні, - в цьому немає ніякої різниці: ми - боги, інакше і бути не може. Може знадобитися мільйон життів, щоб зрозуміти це, але не тому, що відстань така величезна, а тому, що ми поведимося так безвідповідально до дару, до життя; не тому, що ми не чисті душею і тілом, а тому, що ми неосвічені, не навчені. Немає необхідності в якихось навчаннях, крім своєї свідомості - просто це усвідомлюємо. Це не далеко. Ми постійно перебуваємо в цій близькості Бога.

Критерієм правильності вибраного напрямку на шляху до Божественності є відчуття легкоти у всьому, відчуття як би безпричинної любові, радості, спокою. Ми в такому стані готові обійняти весь світ і ми готові надати допомогу комусь конкретно і навіть всьому світу, аж до усвідомлення пожертви всім задля миру, злагоди і доброти в усьому світі. Нас наповнює бажання безпричинної щедрості, доброти, бажання віддавати, віддавати і віддавати наш внутрішній пізнаний Світ, нашу Любов во Благо всім і нічого не вимагаючи і нічого не очікуючи навзаєм. Знаходячись в такому піднесеному стані усвідомлення і якби відмітаючи від себе обтяжливі думки, відчуття, то ми стаємо вже джерелом світла для нашого світу. Знаходячись в такому стані, ми маємо можливість очищати своє ество від укоріненого суспільного невігластва, від боязні встати на шлях усвідомлення і відмовитися від пасивності, які суттєво гальмують духовний розвиток і які не вносять радості в наше життя з таким відношенням до нього. В такому стані ми все ж не спроможні подолати недосконалість всього світу, але ми можемо витіснити всю недосконалість із нашого особистого життєвого простору з допомогою нашої любові, доброти, радості. Життя має бути як можна більш простим і багатим за внутрішнім змістом, а не зовнішніми розвагами, не в змагальності по накопиченню матеріальних благ. Ми знаємо, що ми отримуємо те, що посилаємо в оточуюче середовище, у Всесвіт. І якщо ми протягом свого життя і за всі попередні життя не зробили ні однієї благої дії, вчинку, то все одно Сущий відгукнеться на наш зов чи сльози в хвилини горя і біди.

Як би там не було, то людина по своїй суті має розкрити свій Божественний потенціал, починаючи з наближення до Природи. І по великому визначенню, наш Божественний потенціал розкривається при умові нашого знаходження в постійному усвідомленні всього життєвого процесу, при наявності устремління, не покидаючи гущі життя. Бо все, що оточує нас в цьому суспільно-матеріальному і духовному світі допомагає розвиватися, рости, очищати душу і тіло, приймати усвідомлений підхід до всього. Постійно дотримуючись Божественного устремління і при цьому перебувати в гущі життя, то це саме те, що ми можемо в даний час.

Життя - це Бог. Все видиме і не видиме є частинами життя. Вони взаємопов'язані і складають єдність у Всесвіті. Сам Бог має своє коріння в світі. В миру він має стовбур і крону, листя і квіти, насіння і новий потенціал росту. Вийміть дерево з ґрунту, і воно загине. Життя дерева пов'язане з життям землі. Воно живить нас, воно не ворог нам. Завжди, коли ми є, то ми прекрасно знаємо, що не знаємо себе. Ми йдемо через життя. Наша поява на планеті є проявлена енергія в житті. Ми робимо одне й інше, добиваємося того і цього, але почуття незнання себе буде з нами постійно. Воно підстерігає нас, воно стає нашим постійним супутником, як би ми не намагалися забути про нього чи втекти від нього на шляху пізнання духовного. Від свого невігластва втекти неможливо. І чим більше ми заглиблюємося в пізнання, то тим більш ми утверджуємося в знанні, що ми нічого не знаємо. Ось така велика таємниця наше життя. Напруга від цього буде, але не така велика. Якщо ми не обманюємо себе знаннями, отриманими від інших, але їх ми можемо шукати в собі самому, і тоді можливий похід в себе, тоді можливий похід до Суцього. Але природа напруги розглядається нами на такому прикладі. Іноді ми спробуємо щось робити, не розуміючи самих основ, то результатом буде прямо протилежне.

Сам приклад: подібне відбувається, коли ми вчимося їздити на велосипеді. Ми їдемо по тихій дорозі, де немає ніякого транспорту, рано вранці і бачимо червоний невеликий камінь, що лежить біля дороги. Дорога шириною в двадцять метрів, але ми лякаємося. У нас зароджується думка, що ми можемо наблизитися до цього каменя і врізатися в нього. Ми зовсім забуваємо про наявність двадцяти метрів дороги. Фактично, навіть якщо нам зав'язати очі, то шанси зіткнутися з каменем, були б меншими, але наші очі відкриті, і вся ширина дороги забута - ми сфокусувалися. Перш за все, червоний колір дуже фокусує. Ми напружуємося і бажаємо його уникнути. Ми навіть забули про те, що ми на велосипеді, ми забули про все. Тепер перед нами стоїть лише одна проблема: як уникнути цього каменя, інакше ми можемо в нього врізатися. Тепер зіткнення абсолютно неминуче і ми обов'язково вріжемося в цей камінь. І тоді ми здивуємося: «Ми ж з усіх сил намагалися цього уникнути». Фактично, саме через те, що ми так старалися, то ми в нього і врізалися. Чим ближче ми до нього наближаємося, тим більше намагаєшся його уникнути, але тим важче стає його уникнути. Він стає гіпнотичною силою, він гіпнозує нас. Він стає, як магніт. Це самий фундаментальний закон життя. Багато людей уникають багатьох речей і падають в ці самі ситуації. Намагаючись уникнути чого б то не було, докладаємо великих зусиль, то обов'язково впадемо в ту ж саму яму. Ми не можемо цього уникнути, бо це не спосіб цього уникнути. Входимо в розслаблення усвідомлено і ми однозначно уникнемо.

Ми деколи думаємо, що п'яний не обережний, коли йде по дорозі. Він йде дуже обережно. Ми не ходимо з такою обережністю, як п'яний, тому що п'яний завжди боїться впасти. Він себе контролює, і його зусилля ведуть його в сторону. П'яний рухається від однієї сторони дороги до іншої. Він уникає однієї помилки, і тоді трапляється інша. Якщо немає усвідомленості, як би обережно ми не йшли, то ми не зможемо знайти рівноваги.

Анекдот від Ошо.

«Мулла Насреддін одного вечора прийшов додому п'яний. На дорозі стояв поліцейський і довгий час спостерігав, як він намагається потрапити ключем у замок. У нього так сильно тремтіли руки, що він ніяк не міг потрапити. У нього так тремтіли руки, що одна трясла замок, інша - ключ і він ніяк не міг привести їх в одне положення. Зрештою, поліцейському стало його шкода - поліцейські теж людські істоти ... Він підійшов і сказав:

- Насреддін, чи не можу я тобі допомогти? Дай мені ключ, дозволь мені відкрити двері.

Насреддін сказав:

- Я сам можу відкрити двері - будь ласка, потримай будинок, щоб він перестав трястися».

Всі хочуть за своє коротке життя-буття дійти до свого океанічного дому. У кожного своя стежина, у кожного свій дім. Такий логічний висновок робить наш ум через фізіологічні потреби і можливості,

якісь умовності і від рівня стану поінформованості. Він послуговується тілом, а ним душа. А буває навпаки. Як би там не було – дім тоді дім, коли всі дома – душа, ум, тіло. Всі хочуть затишку і безпеки, тепла і спокою, благополуччя і блаженства. Трошки подумаймо, чого люди на декого говорять і коли: «У нього не всі дома».

Кожен має часточку такої якості, як добро: хто більше, хто менше, бо немає зла, диявола – це видумка всіх служителів церкви світу цього, щоб зародити в нас сумнів, страх, зародити почуття вини, щоб знищити нашу людську гідність і зробити чутливими для духовної кабали. Так людині нав'язується відчуття втрати безпеки – це відомий страх. Якщо той, хто є носієм, умовно кажучи, меншої частини якості добра, то він є трошки всього навсього далі в черзі до живоносного джерела доброти, але ж ми наближаємось з кожним почерпнувшим ... Навіть стомившись в черзі і, відчувши, що хочемо перепочити – перепочиваємо, не натруджуємось, знову маємо можливість стати в чергу. Прислуховуймось до можливостей свого тіла і потреб душі. Нічого поганого немає в тому, що трохи пізніше підходимо до джерела, бо рухаємось в притаманному нам темпі. Не намагаймося ввійти в бажання змагальності для того, щоб не випасти з черги. Не всі мають однакову силу, витримку і смирення в дорозі до джерела. Не всі стають Кличками, не всі будуть Ісусами Христами. Що поробиш?, але саме ця різність і робить наше життя різнобарвним, прекрасним і багатим. Мирське втратило б свою привабливість теж, якби всі були однаковими. А так всі йдуть до джерела – хто ближче, хто далі. Це не є суттєвим. Сам рух є суттю, змістом руху. Саме суще дає кожному можливість прийти, можливо різними шляхами і способами, бо таку можливість ми отримали від народження.

Людина не народжується досконалою. Вона народжується неповною - вся в пристрасті. Вона народжується як з'єднувальна ланка життєвого процесу. Вона народжується в дорозі, як мандрівник до духовного. Однак у своїй пристрасті вона бачить суспільне і матеріальне, яке її збуджує, вчить брати більше для досягнення невідомо якої мети. У цьому її віддалена смерть, в цьому також і її прекрасні моменти. Її життя є постійний біг до цієї кінцевої мети і через це, що вона не може відпочивати, бо їй у своїй пристрасті необхідно йти вперед і вперед. Їй доводиться шукати і досліджувати; їй необхідно кимось ставати, тому що її життєві пріоритети реалізуються тільки через становлення кимось. Становлення і є її суть бігу. Вона може існувати тільки в тому випадку, якщо знаходиться в русі до придбання матеріальних багатств і влади. Така зайнятість відводить від нашого ества чуття страху, життєвого страху, невідомого страху, але відчуття є присутнім.

Кожна людина по своєму відноситься до життєвих проблем і до їх вирішення. Здавалось би, що будь який зовнішній прояв – слово, вчинок, чи незалежна від нас життєва ситуація спричиняє різну реакцію різних людей. Ця реакція і є показником вміння пізнавати суть ситуації і шляхи для її розв'язання. Для прикладу, одній людині, впавше дерево є проблемою при переміщенні, чи для упорядкування наслідків, а для іншої є можливістю відпочити, через можливість фізично попрацювати, а ще іншим є привід для викиду незадоволень фактом і звинувачень в цьому всіх і вся. Мільйони варіантів. Це ознака рівня духовності цієї людини, а можливо її бажання створили умовну стіну від душі. Таке наше ество живе у невіданні, що робить.

Людина може бути багатою незалежно від її матеріальної забезпеченості. Відчуття щастя радості у житті і є показником багатства її ества, її душі. В цьому житті людського тіла душа йде шляхом надбання духовних якостей гармонійно і в спокої, що і дає нашому еству ці відчуття щастя, радості, насиченості матеріальної в цей період, які ми можемо спостерігати в явних проявах. Саме таке багатство є основою матеріального забезпечення, а не його кількість. Відповідно ці відчуття, цей стан душі таких індивідуумів і є суспільним рушієм позитивних енергій. Позитив у житті і наявність спокою свідчать про нашу чуттєвість безпеки. Ми вільні в діях.

Наші бажання, можливості віддзеркалюються. Наприклад: ми не маємо поваги до іншої релігійної традиції (релігії), окремої її гілки, нації, раси, то отримуємо нове тіло, яке має в оточенні людей з такими релігійними переконаннями, в тій нації, в тій расі і самі є їх членами, чи представниками.

«Учень спитав Мудреця:

— Вчителю, чи ворожий мир в цілому до нас? Чи він несе людині благо?

— Я розкажу тобі притчу про те, як відноситься мир до людини, — сказав учитель.- «Давним – давно жив великий шах. Він наказав побудувати прекрасний маєток. Там було багато чудового. Серед інших диковинок в маєтку була зала, де всі стіни, стеля, двері і навіть підлога були дзеркальними. Дзеркала були надзвичайно чисті і світлі, тому відвідувач не зразу міг збагнути, що перед ним дзеркало,

– настільки точно вони відображали предмети. Крім того, стіни цього залу були влаштовані так, щоб утворювалась луна. Спитаєш: «Хто ти?» – і почуєш у відповідь з різних сторін: «Хто ти? Хто ти? Хто ти?».

Одного разу в цю залу забіг собака і в здивуванні застиг посередині – ціла шайка собак оточила його зі всіх сторін, зверху і знизу. Собака на всякий випадок ошкірив зуби, і всі відображення відповіли йому тим же. Перелякавшись, він відчайдушно загавкав. Луна повторила його гавкіт.

Собака гавкав все сильніше. Луна не відставала. Собака кидався туди і сюди, кусаючи повітря, а його відображення також носилось навкруги, клацаючи зубами. Ранком слуги знайшли нещасного собаку бездиханною в оточенні мільйонів відображень здохлих собак. В залі не було нікого, хто міг би причинити їй хоча б якусь шкоду. Собака загинув, змагаючись у борні зі своїми власними відображеннями».

- Тепер ти знаєш, — закінчив Мудрець, — інші люди не приносять ні добра, ні зла самі по собі. Все, що відбувається навколо нас – всього лишень відображення наших власних думок, почуттів, бажань, дій. Мир – це велике дзеркало».

Ми маємо бути свідомими, що будь яка дія в оточуючому світі є дзеркальним відображенням нас самих, наших якостей (підказкою є наші відчуття доброго, чи не дуже). За повсякденщиною ми не вчимося спостерігати за собою, своїми діями (слова, думки, емоції, діла), а добре було б, якби вчилися, щоб це була повсякденна потреба, стиль нашого життя. З цього моменту ми є свідомі, що це є дзеркальне відбиття нас самих, це є в нас у підсвідомості, в матриці нашого розуму, нашої душі. Зробили добре діло?, зробили погане? – то такі наслідки і отримуємо назад з сімома братами їхніми (згадаймо притчу, коли з людини виганяли біса, який довго блукав світами і зрозумів, що його тіло є найкращим місцем для нього, але по дорозі він познайомився з такими, як сам і привів їх з собою в це тіло. Як воно витримає? А душа мала нести цього біса разом з тілом для духовного росту). Зробили добре, то прийде до нас сім добрих братів; зробив погано – прийде сім поганих. Ми будьмо готові до того, щоб отримати сім мільйонів, давши один, вкравши мільйон – сім буде забиратись. Бідний тому, що дурний був, вкравши в минулому мільйон. Давайте і вам воздасться.

Не страх і заборона дає відчуття свого єства, а пізнання і свобода пошуку дає шанс відчутти смисл життя, потребу душі і можливості тіла, як помічника душі нашої.

«Наставник Спокійних часто говорив своєму учневі, що для досягнення мети потрібно навчитися відкидати все, що не є життєвою необхідністю. Учень добре запам'ятав слова Учителя, але ніяк не міг зрозуміти, як відрізнити, що є і що не є необхідністю, а наставник ніколи не пояснював йому цього, посилаючись на те, що життя саме цьому навчить. Одного разу, коли Вчитель і учень гуляли в горах, на них несподівано напав розлючений тигр. Учитель спокійно зійшов з стежки, а тигр погнався за учнем. Учень кинув свій меч і священні амулети, розірвавши на шматки одяг, продираючись через кущі, але все-таки зумів спастися, вилізши на високе дерево. Через деякий час тигр пішов, але учень боявся злізати вниз, поки не помітив, що до дерева наближається наставник. Учитель, подивившись на зляканого учня, розсміявся і сказав:

- Ось ти і навчився відкидати все, що не є необхідним для досягнення мети і це спасло тебе.

- Учителю, - заперечив учень, - але ти не втратив ні меча, ні одягу і навіть не спробував тікати, а тигр тебе не зачепив. Чого так сталося?

- Я відкинув свій страх, і тигр просто не помітив мене, так як це і було моєю метою, - відповів наставник. - Так і тобі слід навчитися перш за все правильно вибирати мету, а потім уже щось відкидати для її досягнення, якщо це взагалі виявиться потрібним».

Безпеківі відчуття поселяються в нас при відсутності страху, чи розумінні суті самого страху, який ми відчуваємо. Страх є процесом очікування невідомих страждань, втрат, нестатків, прикростей, злиднів, біди, горя, беззахисності. Він принижує людську гідність і спонукає до неадекватних дій в сім'ї, на роботі, на вулиці і навіть до беззахисної природи. Страх паралізує душу і тіло. Він може привести до позбавлення чийогось, чи свого життя. Самовбивство – це дія боягуза. Це надумана втеча від проблем і цим ми їх не вирішимо, бо цим все одно буде займатися нове тіло.

В стані страху людина згодна на все, тільки б позбутись страху, як говориться і чорту душу пообіцяє, але не такий страшний страх, як його малюють служителі церкви, начальники, аптекарі, юристи. В такому стані залякування вічними пекельними муками і стражданнями представниками релігійних традицій, чи іншими означеними представниками вже своїми винними страхами є в більшості випадків небезпідставними, бо ми стривожені і можемо сприймати їх за реальність, за правду. Заспокойтесь, обміркуйте, помоліться і тривога пройде, пройде і страх, а якщо було якесь слово, чи негідний вчинок, то ми зможемо побачити його «значимість» для нас і для оточуючих.

Звільнення від страху не відбудеться від механічного, технічного самопереконання в кожному

окремому випадку; навпаки, такі навіювання лише заганяють почуття страху всередину, щоб при найближчому приводі знову з'явитися в усьому жаху. При цьому жах буде зростати відповідно тиску штучного навіювання, бо звільнення можливе в чистоті духовній.

Мудрість древня каже: *«Ти боїся, тому вдвічі переляканий будеш».*

«Бог сказав: «Бійся сліз ображеної тобою людини, бо коли вона попросить мене допомоги, то я допоможу».

Боятись можна хижої тварини, сердитої людини, начальника, але не Бога, не своїх думок, слів, вчинків, бо той, хто зробив, то той може і виправити.

Пригнічує нас, зазвичай, пристрасний спосіб життя від розуміння свого покликання на рівні підсвідомості на деяких етапах життя, як боголюдини і різниці між розумінням незадоволеності рутинною життям. Нудьга має ту ж природу і вони разом показують прив'язаність нашого ума і тіла до житейських благ, житейських задовольень, до матеріальних, економічних статків, до соціального статусу, до самого найвищого, що тільки можливе в нашій фантазійній життєдіяльності. Лінє є теж похідною нудьги. В стан нудьги вводять і таке пояснення своєї життєвої позиції, яка формується – «На все воля Божа».

Що ж являє собою нудьга, яка її психічна суть в суспільстві і в самій людині? Якщо ми це зрозуміємо, то нам трошки відкриються пізнання інших негативних проявів у нашому житті.

Нудьга - це новий тип транквілізатора, який не дає можливості нам розслабитися - робить нас напружено копірсаючою людиною, яка не може знайти спокою. Так, вона лінується вишукувати способи стати до творчої роботи і в той же час вона відмовляється зрозуміти цей свій стан. Це вносить в наше ество неспокій, а ми як би і готові заспокоїтися, та не тут то було. Думки зайняті не пошуком виходу з цього стану, а вони шукають способи, як можна організувати легке і щасливе життя без затрат енергій. Ось корінь – у нас відсутні енергії для пошуку способів виходу навіть з цієї ситуації. Далеко не всі люди усвідомлюють, що вони сумують, але ж вони нудьгують і дуже сумують. Крім них самих це знає кожен. Знати, що тобі нудно самому з собою - це велике усвідомлення. Нудьга просто означає, що наш спосіб життя неправильний, отже: нудьга може стати великою подією – вона підштовхне нас до розуміння того, що ми живемо по мертвих зразках, даними нам предками, суспільством. Негайно відмовляємося від цих зразків, виходимо з цих зразків! Починаємо жити самостійно, самодостатньо від духу за участю усвідомленого ума. Якщо ми робимо те, що вважаємо за необхідне, і що нам підказує інтуїтивний ум, то нам не буде нудно.

«Син людський є хазяїном суботи». Субота для людини, а не людина для суботи. Не справи керують людиною, не обставини, а людина є їх творцем і вона може управляти ділами людськими.

Давайте чуть глибше розглянемо можливості людини бути хазяїном життя, наприклад, на фоні житейського негативу – гніву. У гніві ми починаємо вивергатися, як той дозрілий вулкан, а безумство, яке ми приховуємо, починає проявляти себе. Воно відкриває всі умовності. Психологи в зв'язку з цим говорять, що гнів - це тимчасове божевілля, бо ми знову знаходимо рівновагу і далі приховуємо своє нутро; ми знову прикрашуємо своє поверхнєве - ми знову такі умні і зарозумілі. Хоча іноді каємося, просимо вибачення. Однак прохання про прощення є тільки лицемірством. Такими діями ми знову намагаємося захистити своє зовнішнє, свою маску. У не хворої людини немає маски. Божевільний безперервно змінює свої обличчя. Щомиті він користується новою маскою для нової ситуації, для нових відносин. Поспостерігаймо за собою, як ми міняємо свої обличчя. Коли ми приходимо до дружини, у нас особливе обличчя, коли ми приходимо до своєї коханки, то у нас зовсім інший вираз обличчя. І так далі.

У цьому весь парадокс: ті, хто дійсно душевно здорові, вважають, що вони душевно хворі, тобто, вони устремляються стяжати духовні якості, бо вони відчують в них потребу, вони відчують брак гормонів духовних якостей, а ті, хто душевно хворий, той не може усвідомити, що він хворий.

А давайте задумаємося над тим, чи так ми вже божевільні? Але якщо ми не хочемо над цим задуматися, то це явні ознаки хвороби - це елемент божевілля. Ми не сконцентрувалися над постановкою такого питання, бо ми не хочемо пізнати себе. І причина тут дуже проста - страх. Ми боїмося себе, ми боїмося подивитися на все підряд, як би з боку на своє життя. Тоді нас і турбує це, бо ми зможемо віднести себе до душевно хворих. Отже, ми не можемо бути душевно здоровими. Наша нормальна психіка (за визначеннями суспільства і від нього ми беремо еталон, бо навіть усвідомити слід, що в психіці окремого індивіда не може бути норми) тільки поверхнєва, умовна. Тільки на

поверхні ми здаємося самі собі здоровим. Ось чому ми змушені постійно обманювати навколишній світ. Ми змушені багато приховувати, ми змушені багато передбачувати. Ми не дозволимо багато чому спливати на поверхню. Ми досить потайливі. Може бути, що ми подумали про щось ще, але ми не скажемо про це щось нікому. Ми вдаємо, ми відсторонюємося від багато чого, що сидить в нашому естві, і завдяки цьому удаванню ми володіємо необхідним мінімумом зовнішньої розсудливості, але в середині у нас все кипить. Такі облуди ума не дають можливості душі розкритися. Тоді і відповідаємо на поставлене запитання: так, ми божевільні у своїй гонці жити, все вирішити, все дізнатися і багато іншого, але рідко хто може зупинитися і запитати: чи є в цьому потреба? А питання виникає в більшості випадків (випадковостей не буває) перед смертю і ми одночасно даємо собі відповідь. Але безумство задає наступне божевільне питання: чому у нас це питання не виникло раніше, то ми б по іншому ставилися б до себе і до оточуючих нас. Таке задавання питань вже формує і такий спосіб життя в наступному тілі - в тому, куди прийде наша душа, бо вона не мала можливості розквітнути у всій красі нашого ества.

Це божевільні справи у такому мінянні. Ми працюємо на знос. Ми занадто багато працюємо, ми досить багато віддаємо енергії на ці справи по прилаштуванню до суспільного еталону; нам доводиться брехати, проявляти зверхність, поспішати. І така наша доля на все життя - боротися і нічого не досягати. Ми навіть не знаємо, звідки ми прийшли, і ми не знаємо, куди ми йдемо, в якому напрямку рухаємося в даний момент. Якщо нам невідомо, звідки ми прийшли і куди ми йдемо, тоді навіщо поспішати? Але ж це ситуація кожного, і кожен виходить на дорогу. Життя - це дорога, і ми завжди десь посередині, бо, нам фактично невідомо, звідки ми прийшли, нам невідомо, куди ми йдемо. У нас немає знань про джерело, у нас немає знань про цілісність, про Бога - ми просто повторюємося з покоління в покоління, як той попугай. І фактично в цій метушні життя ми робимо все можливе, щоб не досягнути нічого. В процесі життєвої боротьби нас відвідують швидкоплинні картини щастя - і не тільки швидкоплинні картини. Ми просто сподіваємося, що коли небудь - завтра, післязавтра, після смерті - нас чекає щастя. Але це лише спосіб відстрочити, спосіб не відчувати себе занадто нещасним в даний момент.

Перш за все позбудьмося від усього, що створює страждання - від усіх спонукань, бажань, надій, що породжують страждання. Знайте! Знайте! Знайте! Що б ми не робили, то ми сіємо якесь насіння щохвилини. Незабаром виростуть нові колоски точнісінько подібні насінню, і ми пожнемо все, що посіяли. І кожного разу, пожинаючи плоди, ми пожинаємо страждання, не усвідомлюючи, що воно посіяно нами. Та ще й кожного разу, коли приходить страждання, то нам бачиться, що воно ніби то виникло з небуття, випадково; нам здається, що це якийсь нещасний випадок чи сили зла працюють проти нас.

І ось ми придумали диявола. Диявол - це тільки козел відпущення. Але позбувшись мук, ми відчуваємо себе вільно і легко. Позбувшись страждань, ми забудемо про свій дурний і огидний спосіб життя, про витівки диявола. Ми ще й називаємо це долею, кажучи: «Бог випробовує нас». Отак знову кажучи це, і цим відсторонюючись. Ми говоримо про зовнішнє і зовнішнім, але не від своєї сутності, не від істини. При цьому ми як і раніше ігноруємо головну обставину, що полягає в тому, що ми єдина причина всього, що відбувається з нами. У цьому немає нічого випадкового. Все в світі обумовлено причинно наслідковим зв'язком, і ми є сама причина, і саме ми є той результат. Який? А такий, як і насіння.

До тих пір, поки ми не усвідомлюємо умом нашу постійно присутню Душу, то ми не зможемо піднятися в простих речах, ми не зможемо піднятися над божевіллям. Ми зможемо щонайбільше, то це діяти як член суспільства, і це все. Ми зможемо діяти як член суспільства, оскільки це суспільство є точною копією нашого ума. Тут кожен божевільний, і безумство стало правилом. Усвідомте це і не думаймо, що інші божевільні. Проникнімся глибоким відчуттям свого божевілля і необхідністю щось змінити.

То де Душа? Що це за тип душевного здоров'я нашого ества? Це триває безперервно - ми повторюємося. Ми не спостерігаємо, тому ми не вчимося бути мудрими. Ми навіть не можемо в цій життєвій гонці зупинитися. Але хіба це життя? Сконцентруємося, зберемося і вперед на пошуки себе. Тільки пізнавши себе ми зможемо змінити ставлення до себе і до оточуючих. Поспостерігайте, можливо це буде поштовхом до пізнання себе. Якщо ми зможемо усвідомити, що ми божевільні, то це обнадійлива ознака. Вона показує, що ми можемо якщо схочемо визначити свою справжню сутність. Двері перед нами - ми можемо БУТИ ...

Живемо в цьому світі, і живемо в ньому інтенсивно, пристрасно, всім своїм еством. І завдяки цій повній довірі, завдяки цьому пристрасному життю, любові і радості, доброти і щастю ми будемо здатні вийти за межі цього світу. Інший світ прихований в цьому світі. І ніхто не може пробудити нас, крім самого життя.

Життя фактично складається з страждань і блаженства, печалей і щастя - воно багатомірне, вона рухається у всіх напрямках одночасно, бо перебуваючи постійно в стані щастя, блаженства, то наше ество буде нездатне до розвитку, як в широчінь, так і вглиб. Тобто, у всій повноті. Не засмучуємося, не страждаємо - це пройде, тільки усвідомлюємо це і нам почне легшати від звичайного усвідомлення, а ця легкота запрошує в наше життя позитивні енергії. Життя налагоджується. Ось так все просто і все так складно. Держаємо і дякуємо від усвідомлення, що ми живі, а життю властива і печаль, і щастя. І тільки їх присутність є свідченням наявності самого життя. Це і є позиція, яка не залежить від ситуації. Ситуація не має значення. Таке розуміння процесу саме проводить перетворення енергії.

Зворотнє має той же механізм: ми сумні, злі, то приходиться ще інша злість, ми гнівимося, то приходиться в наше життя додатково гнів. Гнів виходить із безсилля в боротьбі зі страхом, із безсилля реалізувати бажання, із безсилля впливати на небезпекові чуття. І так триває до самої знемоги... А потім може прийти усвідомлення. Це довгий шлях. А так вчимося: як тільки появилася печаль, то відразу дякуємо, відсікаючи можливості входження в нас негативних енергій; добре нам, то відразу дякуємо - і до нас прийдуть інші позитивні ситуації, люди, які сприятимуть збільшенню позитивних енергій.

Люди бояться смерті, а ще більше самого життя. Уважно подивіться на людей – всі дуже занепокоєні. Мабуть живуть без мети, без інтересу пізнання, якое сонно, в'яло, з таким настроєм, як древні старики – поїв, спав і імітує заклопотаність, весь в думках... Такий приблизно шлях проживає велика маса людства з часу, коли треба ставати самостійними, коли треба брати на себе відповідальність. Зібравшись в сім'ю дружина, чи муж, маючи дітей, виконують свої сімейні обов'язки з примусу, і в постійному роздратованому нагадуванні. Тут панують гнів, злоба, а хочеться схватись від життєвого процесу і частинка ховається за грою біля комп'ютера, частина відключається алкоголем, наркотиками, а маленька частинка ще в душі і наяву перебуває в дитинстві. Хочеться заховатись, а тут команда поступила – принести відро води, але коли ніс, хлюпнула вода на підлогу, а витирати не хочеться. Виплеснулася вода, бо надірвалось вушко, не прикріпив... – потім. Але ж де відповідальність – прикріпи і друге перевір. Ось з таких тисяч дрібниць складається день, роки і все життя.

«Один мудрець взяв порожній кувшин і наповнив його доверху невеликим камінням. Зібрав своїх учнів і задав їм перше питання: «Скажіть, достойні, чи повен мій кувшин?» На що ті відповіли: «Так, повний».

Тоді мудрець взяв повну банку з горохом і висипав її вміст в кувшин з камінням. Горох зайняв вільне місце між камінням. Задав мудрець друге питання: «Чи повен тепер мій кувшин?» Учні знову підтвердили, що повен. Тут мудрець взяв коробок з піском і його теж висипав у кувшин. Пісок просочився крізь горох і каміння і зайняв все вільне місце.

Сказав мудрець: «Я хотів, щоб Ви усвідомили, що кувшин – це наше життя. Каміння – самі головні складові життя кожного. Горох – це речі, які приємно мати, але це не саме головне. Пісок символізує дрібниці, якими наповнене життя кожної людини.

Якщо спочатку кувшин наповнити піском, не залишиться місця для гороху і тим паче для каміння. Так же і в житті: якщо тратиш час на пустяки, не залишиться часу на саме головне».

Але і нехтувати дрібницями не слід, бо ними наповнене наше життя і вони створюють той чи ішний мікроклімат в собі (а в банці при найменшому поруху появляється непотрібний шум, чим вбачається недостаток піску), взаємовідносин в сім'ї – в залежності від того, які складові ми продукуємо.

«Що буде, якщо кинути жабу в каструлю з гарячою водою? Вона негайно вирішить: «Тут незручно. Потрібно скоріше тікати звідси». І тут же вискочить. А що, якщо ту ж саму жабу положити в каструлю з холодною водою, поставити на плиту і поступово нагрівати? Жаба розслабиться. Вона, звісно, помітить, що стає тепліше, але подумає: «Трошки лишнього тепла не пошкодить». А закінчиться все тим, що вона звариться.

Буває багато чого в житті назбирається поступово. Борги, лишня вага і погане здоров'я. Пам'ятаймо про тенденції. Неможна недооцінювати дрібниць».

Такою безвідповідальністю вчимо дітей, нею калічимо своє тіло – храм душі нашої і в оточуюче середовище посилаємо пригніченість, сум. Одна негативна енергія і ми її творці. Звільняємось від неї і на вільне місце може приходити позитивна енергія (місце звільнилось і усвідомлення приходиться, що поміняли підхід до свого життя).

Смисл життя родить наше єство, наша сутність. Але ми живемо від випадку до випадку. Для прикладу, у нас визріла окрема ідея – купити машину, чи інше. Купили і маємо три дні щастя і радості. Потім зароджується нова ідея в нашому умі. Так все наше життя проходить в пошуку випадку, нової ідеї, нової цілі життя. Тоді виникає питання, якщо є смисл життя, то можливо це є ціль? І пошук істини теж є ціль? Це відповідно проходить витрата енергії, а яка її ціна? Наші цілі є категорією майбутнього, є ідеєю, які плодить наш ум, але це не є вершиною людського єства, її душі. Ми в подальшому зупинимось на розумінні природи майбутнього. Можливо, смисл, і ціль є тільки грою слів. Ні, ціль може бути в трьох вимірах: минулому, теперішньому і майбутньому, а смисл є теперішнім станом душі.

А ми хочемо жити в радості, в любові (щоб ми любили і нас любили), бо саме тоді ми щасливі. Ми маємо радість життя коли свідомо застосовуємо свої знання в позитивних посланнях, а при наявності негативних – своїми знаннями суті негативу змінюємо бачення ситуації, змінюються вчинки і дії. Так ми вчимося змінювати обставини, середовище проживання і середовище в місці роботи. Ось це і є суть і смисл життя-буття.

Смисл життя – це духовний розвиток душі, це процес стягання духовних цінностей, які одномоментно вводять в наше життя радість і матеріальний достаток. І кожна людина може творити ці духовні якості (бо це досить просто), коли сама щаслива, наповнена радістю життя. Радість наповнює нас і формує наш такий стан, як постійний, з часу, коли ми навчимося любити і роздаровувати цю любов добрим словом, ділом, думкою і матимемо від цього задоволення на все життя. Такий стан буде видимий у зовнішніх проявах: в задоволенні своєю улюбленою роботою (бо це в підсумку дає натхнення, яке не можна описати, але дає стільки енергії і задору в цьому творчому процесі, що не відчуваєш втоми і не виникає бажання перериватися на відпочинок). В такому стані нашого єства Суций дбає про наші матеріальні потреби, коли вони в нас виникнуть і ми готові їх прийняти (це дві умови для отримання достатніх матеріальних статків, щоб жити в задоволенні).

Розуміння цього приходить до нас через уміння спокійно і усвідомлено бачити і відчувати підказки, які ми зустрічаємо в житті. Це легко і саме такий підхід до життя полегшує нам життя, як в духовному так і в матеріальному плані. Такий ось шлях для розуміння процесу творення смислу життя. Саме з таких індивідуумів, які шукають смисл життя і народжуються пошуковці і творці щастя, радості, любові, умиротворення, задоволення, довіри, мудрості... А природа смислу життя кожного покликанні розвивати і рости духовні цінності в цьому світі під час перебування в цьому тілі і умовою такого покликання є занятість кожного творчою улюбленою роботою, яка даватиме нам ту кількість грошей (які є засобом у створенні умов в реалізації свого покликання), які дають нам свободу дій, радість у їх використанні. Можливо, цей спосіб мислення, цей спосіб бачення свого місця в суспільстві дає нам кожному відчуття задоволення, яке є основою відчуттів такого стану, як радість – а далі наповнюємось любов'ю, бо хочеться ці відчуття радості передати іншим. Побувавши в цих трьох станах: задоволенні, радості, любові – ми входимо в стан відчуття щастя – життя вдалося. Це і є суть смислу життя. Для цього ми і живемо на планеті.

Не придушуємо в собі радість, не придушуємо в собі гнів, можливості і бажання, не надіваємо на себе маску «ділової» людини, чи маску «задоволення». А будьмо самі собою.

Ми не думаємо кому, коли і де бути милосердними. З таким ставленням до цього, ми не думаючи, даємо милостиню, надаємо посильну допомогу, моральну підтримку, бо тепер вже знаємо, що на місце вивільненої позитивної енергії прийде інша, а це відчуття руху, відчуття, що ми живемо.

Давайте розглянемо природу дії милосердя. Наше милосердя забирає біль в об'єкті споглядання (візуально чи віртуально) і воно як би діє від доброти. Однак милосердя забирає болі, а доброта наповнює нас. Потім цей об'єкт відчуттями полегшення і приємними радісними проявами (зовнішня чи внутрішня посмішка, енергійність і піднесеність) починають нас як би роздувати, додатково наповнюючи нас приємною енергією.

Прослідкуйте за собою - ці відчуття є тілесними і душевними. Ця, інша, енергія є більш якісна, чи є багатовекторною. Водночас не прослідкуймо і думкою про цей процес передачі енергії, про наслідки, то так воно і відбувається. Якщо ми входимо в очікування, то так не відбувається - канали проходу енергій закриваються. Такий процес дуже добре видно в поведінці дітей, або коли ми спостерігаємо за собою спокійно і без пристрасті. І ми теж діти, великі діти Бога нашого, але ми вже свідомо, чи не свідомо діємо в міру того, чи потребуємо ми шляху пошуку істини у зрілому віці, бо в шкільні і юнацькі роки нами в основному займається суспільство, завантажуючи ум і продукуючи змагальність матеріального і духовного, надаючи переваги матеріальному з метою узалежнення особистості від нього, формуючи рабську психологію. Це здійснюється садочками, школами, університетами і вже «навченими» батьками.

Змагальність - це одна з найбільш диявольських речей у світі. Але саме цим займаються всі. У когось є великий будинок, але ми хочемо ще більший. У когось є гарна машина, але ми хочемо ще красивіший. У когось є гарна дружина, або у когось гарне обличчя, гарний голос, але у нас виникає бажання, нам цього мало.

Бажання виникає разом з думкою про те, що ми маємо змагатися з іншими людьми. Нам здається, що ми маємо змагатися з іншими, доводити їм щось, боротися. Ми, як би, маємо досягнути чогось. Ми ще не знаємо точно чого, але ми продовжуємо рухатися в темноті життя, думаючи про те, що десь далеко сяє ваша мрія. А життя радіє, життя світиться різними кольорами, а ми закрили очі і мріємо про стої ідеали чи цілі. Ось так ми можемо рухатися багато життів. Саме так ми і чинили до цих пір. Ми ніколи нічого не досягнемо. Ми будемо завжди бігти, чи вже у втомі заледь переставляючи ноги, і ніколи так і не досягнемо, тому що мета ця всередині нас. Але для того, щоб зрозуміти це, нам необхідно відмовитися від будь якого змагання і амбіцій. Просто наше бажання не дозволяє нам побачити наше буття, істинну реальність. Ми завжди порівнюємо і в цьому знаходимо задоволення. А порівняння дає нам почуття і відчуття того, спереду ми чи ззаду у своїй гонці.. Звідси наше его і живиться енергією змагання.

Бути, творити своє життя - єдине, що треба робити. Але як ми можемо бути, якщо нас обманюють наші «я», бажання, настрої, думки, почуття? Стаючи самостійною, людина бере на себе відповідальність за себе і все оточуюче – це вже крок, це вже зміни. У свідомій відповідальності ми шукаємо, як краще жити, шукаємо свідомо такі ж знання - так росте наше усвідомлення суті життя і його сенсу. Така усвідомленість надає нам впевненості, ми відчуваємо себе забезпеченими.

Ми ментально відчуваємо, що знаходимо напрямок в пошуках свого шляху. З цього моменту ми починаємо пізнавати свою сутність і як тілесний сигнал початку цього моменту приходять з відчуттями радості, щастя, піднесеності (є такий не випадковий вислів – перебування на сьомому небі від щастя), благості зі щемом в грудях. Ми почули голос душі. Це є зовнішня підказка, це є знак того, що ми знайшли те, що шукали і вийшли на вірну путь. Водночас ми свідомі, що це тільки початок, але свідомі того, що в нас зникає відчуття страху. Це ми родились як індивідуальна сутність. Усвідомлення себе приходять через усвідомлення дуальності нашого єства і приходять воно теж з певною гіркотою. Коли ум закриває нашу душу, то ми живемо несвідомо і ум дає нам установки на легший шлях існування через отримання задоволення в багатстві, в екстазі, в алкоголі ..., в цих тимчасовостях.

«Настигнутий погонею вісник кидається з конем в найширшому місці річки. Погоня зупиняється, бо сподівається, що вісник потоне, але він виїжджає на берег. Переслідувачі для прискорення поспішають до вузького місця і тонуть у плині. Воістину, де вузько, там небезпечно. Таке розуміння слід застосовувати скрізь при найменшій напрузі. Бо часто в житті при пошуках міражу легкого шляху не приводять до очікуваного результату. Найважча проблема для нашого ума є і самою доступною у вирішенні. Так є, коли ми усвідомлено ставимося до її вирішення. Ми не бажаємо зрозуміти, що наполегливі шукання вже пробуджують сильні енергії, виводячи нас з рівноваги і направляють до пошуку вузького місця. Тому не будемо спрямовуватися до вузького, віддамо перевагу широкому початку».

«Конфуцій дожив до п'ятидесяти одного року, але так і не досягнув Шляху. Він відправився на південь, прийшов у володіння Пэй і там зустрівся з Лао-цзи.

- Ти прийшов? - здивувався Лао-цзи. Я чув, що ти - найдостойніший муж північних земель. Ти теж найшов Шлях?

- Ще ні, - відповів Конфуцій.

- А як ти шукав його? - спитав Лао-цзи.

- Я п'ять років шукав його в установах і числах, але не зміг досягти.

- А потім?

- Я шукав його в повчаннях про Инь і Янь, але так і не досягнув його.

- Інакше і бути не могло, - сказав Лао-цзи. Якби Шлях можна було вручити як подарунок, то не було б на землі підданого, який не підніс би його своєму правителю. Якби Шлях можна було подарувати, не було б на землі людини, яка не подарувала б його своїм батькам. Якби про шляхи можна було повідати, не було б на землі людини, яка не розказала б про нього своїм братам. А якби Шлях можна було передати, не було б на землі людини, яка не передала б його своїм дітям і онукам. Однак це неможливо, і тут уже нічого не поробиш. Якщо сам в собі не побачиш Шляху, то втримати його не зможеш. Якщо справами своїми Шлях не підтвердиш, то він в миру не здійсниться. Що виходить із середини, не приймуть зовні, а через це мудрий себе не розкриває. Що входить ззовні, не найде місця в середині, а через це мудрий нічого не таїть в собі. Ім'я - загальна приналежність, ним не можна

користуватись в одиночку. Людність і обов'язок - тимчасове пристанище древніх царів: в них можна скоротати ніч, але не можна жити довго. Якщо ж люди помітять, що ти в них живеш, не оберешся неприємностей».

Ми можемо так рухатися багато життів. Саме так ми і діяли до цих пір. Ми ніколи нічого не досягнемо. Ми будемо завжди бігти, і ніколи так і не досягнемо, тому що мета ця всередині вас. Але для того, щоб зрозуміти це, нам потрібно відмовитися від будь якого змагання і амбіцій.

Ніяких шляхів до істини, до Бога немає. Шлях - це просто ілюзія ума. Ум продовжує мріяти про шляхи, йдучи по якому, він може досягти певної мети, певних бажань. Звичайно, бажання можуть бути тільки в майбутньому, а майбутнє ще не настало. Як побудувати міст між тим, чого ще немає, і тим, що вже є? І тоді ми створюємо шлях. Ось цю уяву, цю ілюзію ми обумовлюємо словом - шлях. Але разом з шляхом ми з'єднуємося з тим, чого немає, тоді ми починаємо подорож. Ми граємо в гру з собою, бо фактично нам нікуди йти, тому шлях не потрібен. Ми вже є. Це не є щось, чого ми маємо досягати. Це було вже передано нам із зачаттям, і глибоко всередині це є - це не шлях, а просто реалізація, відкриття. Реалізація того, що ми вже є.

Всі шляхи ведуть в неправильне. У вищу-глибшу духовність не веде жоден шлях, всі шляхи тільки допомагають нам тимчасово відхилитися у прийнятті духовного. Сама ідея про те, щоб досягнути Бога, неправильна. Бог вже прийшов в наше єство, ми це маємо просто почати відчувати. Духовне свідчить відчуттями.

ДУХОВНІСТЬ І СОЦІАЛЬНА РЕЛІГІЯ

Істинна духовність в частині суспільства є в усвідомленому облаштуванні життя – жити для інших із себе, із своїх можливостей і вмінь. Якщо подивитися зі сторони із суспільного бачення людської особистості, то і тут ми можемо ствердно сказати, що ми живемо для інших, позиціонуємо свої слова, дії, забезпечуючи інтереси інших. Хоча таке життя в неусвідомленості більш характеризує наше життя так, як ніби наші життєві поступки формуються від інших, тобто ми живемо як інші. Позиціонування себе до соціальних релігій в пристрасному суспільстві приймається в життя від підсвідомого потягу до духовності і часто в практичному житті стає модним заняттям чи методом соціального самонавіювання умом, але в основній масі приймається із-за страху перед невідомими енергіями Всесвіту. Ми маємо знати, що на цьому періоді розвитку людства і така соціальна релігійність є досить помічною на шляху до Духовності. Життя є тим процесом, який і веде і реалізовує наше покликання на планеті – це надбавання Духовності.

Терор соціальності, моральних ідей і засад, намагання в забезпеченні себе матеріально необхідним і у залежності від суспільних норм майже повністю наповнює наше конкретне життя. З іншого боку, прийняття і творення любові, доброти, свободи всіх помислів, слів і діянь в життя, то це теж частина життя. Однак, коли ми цю любов, доброту, свободу приносимо в жертву суспільству, суспільному Богу, то у підсумку це теж трагедія життя. Трагедія життя не від факту символу людини, як тварини, а її діяльність тварна в негативному прояві. Соціалізація життя є акт терору над індивідуумами і особистостями. І в соціалізації зацікавлена кожна влада і релігійна традиція.

«кому ви віддаєте себе в раби для послуху, то того ви і є раби» (Рим.6,16), і «хто ким переможений, той тому і раб». (2 Петр.2,19).

Влада тотема і влада соціуму поступово заклала страх в єство людське, який видимий умом і відчувається душею і має силу над окремою душею, бо вказаний страх сильніший кровного єднання. Але вміння прийняти добро, любов і мати від цього задоволення, а на основі цього вміти роздаровувати в побажаннях і справах і приводить нас в стан Щастя. Такий шлях показує могутність окремої Душі і Духа. При прийнятті соціального страху, страху релігійної традиції ми стаємо їх рабами. Такий стан людини і її свобода обмежена правилами, законами, суспільною мораллю. Таким чином вони можуть діяти тільки в цих рамках суспільних установок. Їх суспільний страх не дозволяє їх душі відкритись навіть для себе і в закритому темному приміщенні. При прийнятті в свій спосіб життя доброти, справедливості, любові, то ми маємо свободу в цих категоріях і як індивідуум в соціальному середовищі, бо такі люди при зіткненні в життєвих ситуаціях з суспільними правилами, законами, суспільною мораллю, діють з позицій духовної затребуваності.

Давайте досліджувати природу свободи. Свобода приваблива невідомістю, але вона страшить нас тою ж невідомістю. Свобода – це небезпечне явище, але надзвичайно важливе. У свободі ми можемо впасти нижче тварини, а можемо піднятися до рівня богів – це повний діапазон свободи. Тепер від нас

залежить, як ми розпорядимося своєю свободою і як навчимо дітей розуміти свободу.

Ми затверджуємо, що цей мир є рабством, то як же позбутися цього миру й стати звільненим? Тоді звільнення є чимсь протилежним, чим те, що не є рабством. Але по суті обоє є те саме - свобода й рабство, - і поки ми не звільнимося від того й іншого, то ми не звільнимося від цих крайностей, які обумовлені цими двома словами. Рабство зв'язує, але й воля зв'язує. Рабство є неволею, і звільнення також є неволею.

Постараймося зрозуміти це. Подивимося на людину, яка намагається вибратися з рабства. Вона залишає свій будинок, вона залишає свою родину, вона залишає своє багатство, вона залишає все мирське, вона залишає суспільство тільки для того, щоб вибратися з рабства, з оковів миру. Тоді вона створює для себе нові окови. Ці окови є негативними, протилежними колишнім суспільним, але важкими й негативними навіть для продовження життя. Ми ще більше повстаємо проти життя, відірвавшись від суспільного рабства. По всій видимості і до цих полярностей слід підходити усвідомлено, тому що й вони є частиною нашого життя. Усвідомленість є та пильність у якій ми можемо жити з найменшими втратами чи розтратами життєвих енергій.

Ці поняття не протилежні, вони відносні. Що ж таке свобода? Ми скажемо: «Відсутність рабства». А що таке рабство? І ми скажемо: «Відсутність свободи». Ми можемо визначити їх один через одного. Все протилежне відносне; воно є різними степенями одного і того ж явища. Якщо ми усвідомлюємо це, то ми скажемо, що обидва полюси є одним і тим же по суті. Якщо ми зможемо відчутти те, що обидва полюси є одним і тим же явищем у нашому житті. І якщо ці відчуття поглибляться, то ми будемо звільнені і від того і від іншого - ми перестанемо просити, ми відмовляємося від крайнощів. Це припинення і є звільнення.

Слід усвідомити, що перебуваючи в одній чи іншій крайності, ми можемо й там і там знайти позитивне. Зрозумівши це й прийнявши у своє життя, то завжди знаємо, що прийняття позитивного й правильного перебуває у визначенні, яке ми використовуємо – це легкота, яка відчувається в нашому естві і легкота у всіх наших намірах і діяннях. Це критерій визначення правильності дій в будь-якій життєвій ситуації. Спробуємо й створюємо всі умови, щоб людина зрозуміла цей критерій для свого подальшого життя.

Відчуття легкоти визначає правильність наших дій. Однак слід і знати: чи реальні ці відчуття, чи вони ідуть від нашого внутрішнього? Спробуйте пізнати цей феномен на простому прикладі – голоді, і тоді це буде нашим досвідом в пізнанні реального чи дійсно потребуемого нами на цьому етапі життя. Наприклад, ми відчуваємо, що проголодалися, але ми не маємо можливості поїсти чи свідомо відтермінуємо процес прийому харчів, а в результаті ми відчуваємо ще більше наростання відчуття голоду, то це є реальні відчуття. Однак, коли ми захотіли їсти, чи це вже є звичкою в дотриманні режиму прийняття їжі і через деякий час у нас зникло бажання їсти і зникло відчуття голоду, то це був поклик ума, а не реальна потреба тіла. Якщо ми усвідомимо цей метод, то він буде застосовуваним у всіх наших діях і словах. Навіть в думках, бо якщо ця думка зродилася і не була потребою, то вона вдруге не появиться в нас. Ми всі маємо таку можливість трошки поспостерігати за такими своїми діями в пізнанні правильності дій і їх реальної потреби. Так, це є метод, який допомагає формувати усвідомлення наших дій, це вміння жити. Тоді ми можемо реально усвідомлювати багато в нашому житті. Ми розвантажимо його від зайвого і матимемо більше енергії для потребуемого і якісного.

При відчутті, що все є одним і тим же, майбутнє буде відкинуто. Куди нам тепер рухатися? Наприклад, секс і утримання від сексу є одне і те ж, так куди тепер людині рухатися? І якщо жадібність і щедрість є одне і те ж і насильство і миротворство є одне і те ж, то куди тепер рухатися? Рухатися нікуди. Тоді рух припиняється; ніякого майбутнього немає. Ми не можемо нічого бажати, бо всі бажання будуть про одне й те ж; відмінності будуть всього лише різними ступенями одного і того ж. Люди завжди хочуть протилежного - наситившись одним бажать увійти в протилежне, але воно одне і теж. В одних крайностях страждаємо від їх присутності, а в іншому явищі страждаємо через їх відсутність - але страждання не зникають: ні при свободі сексу, ні при їх відсутності...

Ці слова тільки для тих, хто жахається цьому всесвітові. Ці слова про рабство і свободу призначені тільки для тих, хто жахається цьому всесвітові. Цей всесвіт є відображенням умов і обставин, які ми творимо свідомо чи неусвідомлено. Все, що б ми не бачили у всесвіті, є відображенням нас самих. Якщо це виглядає як рабство, то це означає, що це наше відображення. Якщо це виглядає як свобода, то це теж наше відображення. І золотою серединою в цих полярностях буде усвідомлене звільнення від бажань одного і іншого, як крайнощів у всіх виявлених протилежностях нашого життя - це буде наше реальне життя.

Чому ми живемо? Для чого ми живемо? Чи цікавилися ми коли-небудь такими питаннями? Немає чого жити заради тут і зараз. Є тільки надія. Чому кожен день ми все починаємо спочатку - знову і

знову? Навіщо ці повторення? У чому їх причина? Ми не зможемо безпосередньо зараз знайти причину того, чому ми живемо, а якщо ми і знайдемо щось, то воно буде відноситися до майбутнього - це буде надія на те, що що щось трапиться. Ми не знаємо, коли прийде цей день і ми навіть не знаємо, що має відбутися. Людина часто живе тільки надією, а це не життя, тому що надія означає ідею, мрію, сон. Поки ми не будемо жити тут і зараз, ми не будемо живим, не будемо дієвим живчиком. Ми просто мертве тіло, і то завтра, яке не задовольнить всіх наших надій і бажань, і не пізнає життя.

Тільки тоді, коли прийде смерть, ми усвідомлюємо, що тепер немає ніякого завтра, що тепер ми не можемо відкладати. Тоді ми відчуємо себе розчарованим, обдуреним, - але ніхто не обманював нас: ми є творцями всієї цієї плутанини. Живемо моментом, справжнім; не плакаємо ніяких надій, яка б не була їхня природа, але і не дозволяємо надії увійти в нас. Довіряємо самому собі, своїм знанням, власному досвіду, своїм відчуттям.

І коли виникають відчуття в необхідності руху до духовних витоків, то не підключаємо для цього ум в пошуках інформації - як досягти цього? Просто живемо і ці відчуття приведуть нас до витоків. Для того щоб бути собою, щоб повністю бути собою немає необхідності в якомусь пошуку вмінь. Ми вже є такі - ми вже вміючі і знаючі. Не шукаємо якихось знань, засобів, шляхів і методів. Але наш ум так звик до бажання, становлення, цілей, майбутнього, що він негайно шукає способів негайної реалізації цього в дещо інше чи навпаки, щоб стати. Відкидаємо будь яке становлення, нехай становлення припиниться. Живемо в цей момент такими, якими ми є - проживаємо його таким який він є. Не аналізуємо, не оцінюємо, не прискорюємося. Просто живемо в цій миті, розтягнутій суспільним календарем в 60-70 років.

Якщо нам сумно, то проживаємо цей момент в печалі. Якщо ми проживаємо, як би відчуваючи тягар світу, то проживаємо спокійно - ми для цього тут. Течуть сльози, нехай течуть. Але якщо ми весь час тримаємо це всередині, то ми завжди будемо перебувати в деякому неспокої. Ось що дало нам суспільство - воно зробило нас дуже хворими. Все суспільство патологічно хворе. А коли патологія стає суспільною, то ми не зможемо це усвідомити, тому що всі страждають одним і тим же. Відсутній фон, як кажуть художники.

Тільки не шукаємо причин, інакше ми будемо напружуватися для пошуку і, можливо, наш ум знайде заспокійливу відповідь. Знаємо, що відповідь прийде сама. Питання прийшло з нізвідки і відповідь прийде звідти ж. Ось з такого прийняття народжується велике розуміння, що причинно-наслідкове напруження є побічним продуктом ума. У такому розумінні багато просто зникне і нам не доведеться вимушено до цього звикати. Саме в такому розумінні, в світлі розуміння, багато просто зникає. І починає з'являтися багато такого, чого ми раніше не знали. Приходить і радість. Це та ж сама енергія, що, зазвичай, була сумом. Але оскільки тепер, завдяки розумінню, печаль неможлива, то ця енергія може бути радістю. Та ж енергія, що була гнівом, переходить до участі умиротворення. І та ж енергія, що була жадібністю, пожадливістю, власництва і ревнощами, перетворюється в любов і віддачу. Так є.

Нам необхідно просто відкрити себе і почнетися процес наповнення і процес віддачі. Ми стали так боятися відкритися в наготі: духовній, фізичній, психічній. Ми стали так її боятися, що приховуємо її. Фізичну наготу - одягом, психічну наготу - словами, а духовну наготу - ідеалами, великими ідеалами: Бог, блаженство ... І ми все ховаємо і ховаємо. Можливо, нас так вчили, але ми так і брали і приймаємо. Однак тепер то ми знаємо природу Божественної і Мирської чистоти. Ми ж є прекрасні такими, які є. Ми досконалі такі, які є. Бог не створює недосконалі істоти - Він не може. З досконалості народжується тільки досконалість.

Щоб творити свою реальність, то ми маємо знання, але ми не можемо утвердитись у правильності свого життєвого досвіду, бо ми в рамках обмежень суспільства не маємо свободи для реалізації себе.

А основна маса людства заради видимого, зазвичай, показушного, пропагованого, чи очікуваного комфорту, або в безвиході, чи в безсиллі у своїй окремоті прилаштовується до цих законів із-за бажання уникнути неприємностей за свої помилки, чи їх можливість появи в нашому житті і саме тим втрачаємо основу того заради чого родилися - втрачаємо повну й абсолютну свободу творити своє життя в гармонії з іншими, мати від цього відчуття задоволення. Повірте, що це прекрасно, коли ми можемо творити своє життя!

Сам процес погодження жити по законах суспільства не проходить безболісно, бо ці відхилення від первісних знань, осмислень і ролі проходять не тільки зовні, але і в середині кожного з нас, наперекір душі. Ми, доживши до зрілого віку, здавалось би до самостійного життя, погоджуємося з цими законами, бо буцімто в нас немає іншого вибору... Ні, ми просто відмовляємося у своєму пристрасному житті від права вибирати.

Ці рішення ми приймаємо повсякчас: більш значущі, чи менш значущі. Життя продовжується в задоволенні, чи в стражданнях, або у певній формі терпимості із зміною цих ситуацій протягом життя в більших, чи менших його відрізках.

Давайте усвідомлено використаємо хоч ту енергію, що маємо сьогодні в радості і спокої. Буде новий день – буде нова сила. До цього гасла ми підходимо розважливо і не включаємо в життєвий процес якісь зобов'язання, чи повинності, бо то ще будуть тільки людські бажання.

Коли ми говоримо, що ми по-винні забезпечити сім'ю хлібом і до хліба, дітей хатиною, машиною..., то це слова майбутнього, а слово має важке смислове навантаження - по вині своїй добувати, відбуваючи каторгу. Даймо те, що можемо дати сьогодні, не лінуймося, творчо погляньмо на ситуацію і нам серце завжди підкаже, що ми маємо і можемо зробити тепер і тут на радість собі і дітям.

На жаль люди сприймають життєвий процес як постійну боротьбу за виживання і таке твердження вводить людину в страх, але люди не бажають усвідомити, що життя є творчий пошук у вирішенні всіх життєвих проблем. Та і це пов'язане з деякою спрямованою напругою пошуку і посиленою творчою працею. Саме такий підхід до життя і спрощує саме сприйняття проблем і показує шляхи простого рішення перешкод, а можливо частина труднощів не потребують нашої участі у їх вирішенні. Без праці не витягнеш і риби зі ставка, хоча основна маса любителів лову йде до ставка за отриманням задоволення від процесу лову. Навіть якщо лов риби є необхідністю, то і тут присутнє задоволення, яке дає відчуття задоволення результатами улову: від відчуттів легкоти, від відчуттів збільшеної кількості улову, від вдало обраного місця лову. І це прекрасно!

На жаль, деякі дослідники визначають мету життя людини, як і всього живого, у виживанні. Частина таких приблизно за змістом відгуків отримано і нами. Але при нестерпних умовах і при наближенні до похилого віку людина часто своїм умом просить смерті і чомусь ум їй не організовує (не беручи до уваги ту дециду, які позбавляють себе життя у порівнянні з бажаними їй своїми думками).

Що ж за цим стоїть? Що стоїть за термінами земних років? Хто організатор життя з його радощами і проблемами? Ум продукує таку нашу поведінку, як би погоджену зі здоровим глуздом. Ум облаштовує комплекс правил, щоб нам вижити в цьому світі і діє він прямолінійно, а прямолінійність і логічність у прийнятті рішень будується на готовій суспільній інформації, зважаючи доцільність того чи іншого рішення для забезпечення мінімальних умов для виживання, а тоді починає будувати фантазії на створення найбільш ефективних умов. А там - як вийде, бо він поінформований, що не всі умови він може забезпечити і такий стан справ плодить у нашому житті перешкоди, а звідси виникають проблеми, бо виявляється, що ми не маємо таких можливостей для вирішення проблем.

Небезпека такого розгортання подій в тому, що ми сильно напружуємося і ум штовхає на будь які дії, аби досягнути мети, а на це також потрібна додаткова енергія, яку ми забираємо неусвідомлено з інших наших життєвих потоків (наприклад, поспішав доїхати, впав і поранився). Тим самим ми послаблюємо спільну нашу енергетику і в цю розірвану цілісність життєвої енергії входять негативні енергії, вносячи нові проблеми, хвороби, ускладнюючи життя.

Тому так важливо вміння жити усвідомлено в чутливій спостережливості, прямуючи за підказками душі. Людина, як фізіологічна особина і носій-розпорядник духовних начал має більшу можливість усвідомлено нагромаджувати позитивну енергію Всесвіту, Космосу (тому і там зрозуміло, що ми і наша планета є їх складовою частиною). Хто управитель цієї енергії? А все ж, хоча і як би ми не вивчали життя, то точної відповіді дати і отримати ми на Землі не можемо, хоча сходимося у визначенні енергій Духа. По всій імовірності все живе поставляє і наповнює такі потоки енергій розумною мудрістю, до яких людина прагне в пізнанні кращого. Такий же процес збору негативної енергії, але вже неусвідомлено і ми у своєму житті також неусвідомлено її до себе залуцаємо і якщо ми іноді в тому ж неусвідомленому стані в періоди нагромадження проблем входимо в знемогу фізичну і духовну, то в такі моменти в нас відкриваються можливості пізнання (свідомо чи несвідомо) і вони наповнюють наше ество саме позитивними духовними енергіями. Такі моменти пізнання залишаються в матричній пам'яті душі і переносяться нею після смерті даного тіла в інше тіло. Такі та інші маленькі накопичення і дають можливість кожному еству розвиватися і з часом долучатися до пізнання істини, як смислу життя, але не як мети.

Весь смисл життя визначений тією загальною Мудрістю, якою і закладена та місія, яку людині слід виконати за стільки то років, займаючись тими видами діяльності, які більше цьому сприяють; поселяється в те сімейне, суспільне і природне оточення, яке також більше сприяє духовному розвитку людини і Всесвіту. Не встигли, зламалися, не навчилися, не було кому вчити - не біда. І не несить вже усвідомлено ту зрозумілу зневіру, як вантаж, в наступне життя. У наступному житті доробиться. Майте до цього устремління і розуміння. Ось чому гіпотеза про мету людини, як виживання не має під собою ні наукового обґрунтування передумов до цього, ні людських можливостей у фізіологічному плані для продовження життя, або його облаштування. Ми згодні, що ум людини може робити таку роботу у

співпраці з душею і це є усвідомлений щасливий шлях, але може організувати життя на отриманій інформації про способи та методи досягнення корисливих цілей, які підтверджуються частково життєвим досвідом - і це на певному етапі вдається - але кінцевий результат дуже плачевний.

Людина, яка покладається в своїй життєдіяльності повністю на ум, ставить свої духовні потреби в таке становище, яке ми називаємо, душевною хворобою з її симптомами незадоволеності всім і вся, а деколи при житті таку людину називають душевно хворою. Досить часто такому естwu душа дає можливість переходити в нове тіло. Нове тіло з такою душею, яка умом поставлена в процес деградації, продовжує страждати. В такому стані вже ум людини не може бути і організатором життя – він потребує допомоги. Людина вже не може відчувати свій стан у відхиленнях дій ума, бо уже і ума малувато для усвідомлення проблеми. Це уже не його проблеми в цьому житті. По цій причині людина шукає шляхи пізнати ум, але і ним керувати наше ество з позицій ума не може. Так, ум через органи сприйняття збирає багато інформації, аналізує її, робить досліди і висновки, але не може систематизувати неочевидне, яке періодично впливає на кінцевий результат. І ця складова знаходиться в духовних началах. Ми їх можемо назвати символічними словами – Розум і Знання, які і наповнені тими мудрими і необхідними енергіями, які і утворюють той врівноважуючий механізм. Хоча він також вимагає підживлення позитивними енергіями і, до речі, не тільки від людини. Саме таким людям приходять люди з оточуючого середовища і надають допомогу поведінкою, словом і цим людям помічна вся оточуюча аура просторових енергій, які виходять від інших суб'єктів природи, від краси її творінь і творінь людини.

Ум у своїй діяльності стихійного розвитку пішов вперед, поліпшуючи побут людини, але й постійно створює умови для нових воєн. Людина розучилася чути людину, розучилася чути Природу, бо її ум впевнений у могутності зброї для знищення незгодних, або для відібрання в інших собі подібних останнього шматочка хліба. І так з покоління в покоління, від цивілізації до цивілізації.

Крім того, наш ум, наше его, наше «Я», наш диявол дуже сприяє розвитку духовному в нашому пристрасному житті. Своїм занепокоєнням і масою інформації він шукає шляхи матеріального забезпечення та фізичного виживання в найкращих варіантах, що іноді дозволяє йому неусвідомлено споглядати підказки, які іноді стають забобонами, або безвихідь підштовхує нас до пошуку шляхів виходу і змушує звертатися до Бога в пошуках духовної підтримки. Варіантів багато. І хоча як це не парадоксально, але слід усвідомити, що на загальному фоні людства диявол є рушійною силою у розвитку людства і самої людини, таким своєрідним механізмом, який рухає наше ество до розуміння смислу життя, виходячи від людських бажань суспільного ума і біологічних потреб тіла.

Хорошим помічником у нашому житті є гармонійний взаємозв'язок можливостей і потреб в їх врівноваженості. Хто ж врівноважує факти і події? Той же «хтось» через підказки і це вже в можливостях ума приймати їх. Погодимось, що Розум, Мудрість, Доброта, Любов, Злагода, Радість в їх повному змістовному наповненні з умінням приймати такий стан і вміння роздаровувати такі якості і збагачують наше життя. Ми робимо його Щасливим та Наповненим. Хто ж у житті дістає зірочку з неба? Дайте відповідь насамперед самі собі. По всій видимості - ми самі, уміючи з'єднати те духовне невидиме, але проявлене з організаторськими можливостями ума і тіла. У добру путь Вам !!!

Усе росте й рухається. Рух основа життя. Подивіться на людину – вона не може не рухатись. Спробуйте побути в стані спокою. Це не так просто. Життя - це рух енергії думки, слова, дії й усієї Природи. Зупинка енергії є смерть. Зупиняємось у творчості, то зразу виникає нудьга, пригніченість, відреченість, появляється страх, приходить смерть – смерть творча, смерть духовна, а там і смерть фізична.

Коли людина використовує свій власний потенціал, вона є кращою своєю статечністю, відповідальністю, мудрістю, які явно насичені любов'ю й добротою. Ми це відчуємо.

Коли людина не використовує свій потенціал, вона стає посередністю. Усе суспільство складається з сірих людей, тому що ніхто не є тим, ким він був задуманий, він вічно хтось інший. І що б він не робив, він не буде кращим, він не відчуває задоволення, не може радіти. Однак спробуймо тепер усвідомити свої можливості, виходячи з духовного потенціалу, через звернення до духовного.

До сьогоднішнього дня люди живуть випадковим життям. Ніхто не знає нашого потенціалу, і що вкладене в нас природою. А проблема в секретній системі освіти і ідеології держав. Дітям слід допомагати розвивати їх задатки, допомагати прагненню до пізнання, допомагати бути більш винахідливими, творчими, а не заохочувати в повторенні заученого, як робить наша освіта прямо зараз. Уся наша система освіти побудована на повторенні. Якщо дитина повторює краще інших, то

вона вважається більш розумною і одержує кращі оцінки. У цій системі важливо тільки одне: повторювати як можна точніше. Нічого не додавати, нічого не видаляти, не бути винахідливим, не бути оригінальним. Фактично, у такої дитини просто краща пам'ять, а не розум. Цей висновок підтверджує життя. Але ж і дорослі в своєму житті є великими імітаторами, повторюючи те, що закладене в нашу пам'ять в дитинстві, і повторюємо шаблони із ЗМІ, навіть наперекір докорам сумління – аби вигідніше, аби так як всі. Саме цей шлях веде від Бога, від своєї суті кожду людину.

Люди ходять в церкву, моляться, а життя людей так і залишається тяжким. Вони не входять в стан молитви. Молитви, які не йдуть від чистоти душі і тіла, то вони не йдуть для Бога – він їх не чує, тобто сам болящий не чує суті своєї, так званої, молитви, а говорить завчені слова. Імітатор та й годі. Шлях до Бога у кожного свій. Ми не можемо говорити, що слід виокремлюватися з суспільного життя – ні, бо саме у суспільстві людина може духовно рости.

Вмираючи, ми навчимося усвідомлено сказати, що залишаємо світ більш красивим, добрим, витонченим, бо й самі ми для цього потрудилися кожен. Це можливо тільки в тому випадку, коли ми покидаємо світ з тим же справжнім обличчям, з яким прийшли сюди. Вмираючи з такою чистотою розуміння смислу життя, то ми тим самим створюємо такий же стартовий майданчик з такими ж якостями душі в новому тілі.

Не бійтеся нікого, не бійся світу (згадайте притчу про ченця й потопуючий корабель).

Небагато тих, хто йшов за Ісусом, і були вони сміливими людьми. Вони були єдиними християнами, бо вони ризикували своїми життями, йшли проти течії, жили в небезпеці, вони були готові померти, але не піти на компроміс.

Життя не повторюється. Воно залишається завжди свіжим, завжди новим, завжди зростаючим, завжди досліджуючим, завжди таким, що рухається в нові пригоди. Наші старі заготовлені відповіді нічим нам не допоможуть. Фактично, вони нам завадять; не дозволять побачити нову ситуацію по іншому. Бачити світ по іншому - це дуже небезпечна ситуація; люди натовпу обов'язково спробують зруйнувати наші очі. Вони не зможуть нас стерпіти. Вони несвідомо бачать в перспективі свій такий же результат і вони його не бажають. Їх влаштовує той, яким вони живуть. Побачивши нас такими, як своє дзеркало, то їм належить розбити дзеркало, ніж дивитися, споглядати себе в ньому, входячи в занепокоєння, кудись прямуючи і навіть не знаючи куди. Вони думають, що ми їх ображаємо. Саме тому ми виглядаємо в житті так непривабливо. Але залишатися дурним здається вигідніше. Щоб бути розумним, необхідно зусилля, щоб бути розумним, нам доведеться рости. А зростання хворобливе. Бути розумним означає, що нам доведеться постійно залишатися пильним і усвідомленим - про що ми в книгах постійно просили. Можливо, читаючи ці рядки, ви також так розумієте життє.

У пошуках себе, джерела життя ми так заходимо глибоко і виявляється, що у основних питань немає відповідей. Хоча самі питання і є відповіддю. Але якщо ми так заходимо в пізнання себе, то і потреба в питанні зникає. Зникло запитання, то і немає відповіді. Якщо не виникає питання, то і ніхто не очікує відповіді. Забудемо поради та відповіді, якщо ми хочемо знайти спосіб поставити своє питання про сенс життя. Тільки тоді ми зрозуміємо відповідь. Ми так оточені відповідями, що в цій плутанині майже неможливо знайти суттєвого питання. А справжнє запитання - це ключ. Ми не даємо жодної відповіді. Ми не даємо жодних методів, способів усвідомлення і розуміння. Ці слова можуть порушити в нас спрагу до пізнання, а далі все піде само собою.

Слід усвідомити, що природний процес еволюції в природі завершується на людині. Людина це кінцевий продукт несвідомої еволюції. Але також і з людини починається усвідомлена еволюція. До уваги слід прийняти багато.

По-перше, неусвідомлена еволюція - це явище поетапно відновне і природне. Вона відбувається сама по собі. З цього типу еволюції з часом виникає свідомість. Але як тільки виникає свідомість, частково зупиняється неусвідомлена еволюція, оскільки її місія виконана. Неусвідомлена еволюція необхідна тільки до моменту появи свідомості. На якомусь періоді неусвідомленої еволюції у людини з'являється свідомість. Деяким чином вона перевершила природу. Тепер природа безсила, бо вже з'явився кінцевий продукт природної еволюції. Тепер людина сама може вирішувати: еволюціонувати далі чи ні за допомогою свідомості. Свідомість підійшла до моменту, де ви розумієте, що ми самотні в цьому світі, у своїй відповідальності. Перебувати на самоті - це дуже усвідомлений і навмисний акт. Несвідомо еволюція закінчується на людині і починається усвідомлена. Але усвідомлена еволюція не обов'язково відбувається з кожним. Вона починається, лише тоді, коли ми визначаємося з тим, щоб вона починалася. Якщо ми не вибираємо її, як не вибирає більшість людей, то ми будемо в дуже напруженій ситуації. Це те, що ми називаємо життєвою суетою. Таке сучасне людство: нікуди йти,

нічого досягати. Зараз нічого не можна досягти без усвідомленого зусилля. Не можна повернутися до неусвідомленого стану. Ми можемо сказати і так, але це рідкісні випадки. Двері в основній масі зачинилися в такі попередні реальності.

По-друге, неусвідомлена еволюція - явище колективно-індивідуальне, але як тільки вона стає усвідомленою, вона перетворюється в явище індивідуальне в плані духовного розвитку. З цього моменту вона стає процесом індивідуальним. Свідомість породжує індивідуальність. До виникнення свідомості не існує індивідуальності. Є особистості, але не індивідуальність. Поки еволюція все ще є неусвідомленою, це продовження природного процесу і в початковій стадії зі збереженням створених інстинктів; в ньому немає нічого невизначеного. Все відбувається згідно прояву причини і наслідку. Але з появою людини і свідомості, в життя проникає невизначеність через усвідомленість, через нагромаджений досвід, через вміння доступу до всесвітніх Знань.

Тепер уже ніщо не є певним, бо людина своїм умом забажала пізнавати своє майбутнє і в своїх можливостях визначилася, що вона може забезпечувати заплановане матеріальне надбання. Еволюція може відбуватися, а може і не відбуватися. Існує тільки потенційна можливість, але вибір лежить в руках кожної окремої особистості, як члена утворених груп суспільства і встановлених в них умовностей і традицій. Ось чому занепокоєння є людською якістю. Нижче людини немає занепокоєння, тому що немає вибору. Все йде своєю чергою. Немає вибору, отже, немає і того, хто вибирає. І відсутність вибору, виключає занепокоєння. Кому турбуватися? Кому напружуватися? Для чого напружуватися? З часом, коли ми утверджуємося в усвідомленні, то також зникає потреба робити вибір.

За можливістю вибору тінню слідує занепокоєння ума, бо перед ним постає дилема і інша організація діяльності. Все тепер необхідно вибирати, все може бути усвідомленим зусиллям. І відповідаємо за це тільки ми. Якщо ми зазнаємо невдачі, то ми за це відповідаємо і якщо досягаємо успіху, то ми також за це у відповіді не стільки перед собою, але перш за все перед співгромадянами. І кожен вибір в певному сенсі є остаточним. Ми вже не можемо ні переробити його, ні забути його, ні повернутися назад. Наш вибір стає нашим досвідом, історією, долею. Вони залишаються з нами і вже як би наша невід'ємна частина, ми не можемо заперечувати його. Але наш вибір - це завжди гра, певна гра сумніву, він робиться наосліп, тому що нічого не ясно. Він робиться несвідомо, в життєвому прискореному темпі і з виниклих перед нами умов. Тільки усвідомлений досвід дає нам розуміння нікчемності вибору.

Ось чому людина страждає від неспокою до самих коренів, і в першу чергу її терзають питання: бути чи не бути? робити чи не робити? робити одне чи інше? для себе чи інших? що скажуть? Так ми входимо в стан вибору. Якщо ми не вибираємо, то ми робимо вибір в бік відмови від вибору - але це теж вибір. Нас весь час змушують вибирати і в результаті - ми не вільні від вибору. Відмова від вибору має такі ж наслідки, як і будь-який інший вибір. Усвідомлення цього є гідністю, красою і величчю людини, але також і тягарем. Велич і тягар з'являються одночасно з появою свідомості. Кожен крок стає рухом між двома протилежностями. З людиною в світ приходять вибір і усвідомлена індивідуальність. Ми можемо розвиватися, але наша еволюція буде індивідуальним зусиллям. Вибираємо ми самі.

Отже, є два типи еволюції: колективна та індивідуальна, усвідомлена. «Еволюція» передбачає неусвідомлений колективний рух, тому, говорячи про людину, як усвідомленого індивіда, то тут вже простежується прискорений духовний розвиток нашого ества. З появою людини усвідомленої з'являється і така можливість. Вона піднімає індивідуальну відповідальність на вершину. Тільки ми відповідальні за свою прискорену еволюцію. Деякі індивіди роблять стрибок, маючи в собі такі знання і устремління. Зазвичай людина прагне втекти від відповідальності за свою еволюцію, від відповідальності свободи вибору. Свободи дуже бояться. Раб не несе відповідальності за своє життя; за це відповідає хтось інший. Тому рабство, за своєю суттю, дуже зручне. Немає цього тягара. У цьому сенсі рабство є свободою: свободою від усвідомленого вибору. Це ще залишки тваринної сповільненої еволюції.

Як тільки ми отримуємо повну свободу, то нам доводиться робити свій власний вибір. Нас ніхто і нічого не змушує робити, перед нами відкрито безліч можливостей. І тут починається умовне протистояння тіла і душі з умом. Це створює відчуття напруженості і додаткових дій. Первинним джерелом усякої напруги є становлення. Кожен прагне чимось чи кимось стати; ніхто не приймає себе таким, яким він є. Тому буття заперечується, буття не приймається, і щось інше приймається за ідеал,

якого необхідно дотримуватися. Тому основна напруга завжди між тим, який ми є, і тим, яким нам хочеться бути. Тому всі бояться свободи, бояться свободи Духу.

Ми бажаємо кимось стати. Напруга означає, що ми незадоволені тим, хто ми є, але ми прагнемо бути тим, чим ми фактично не є. Між цими двома станами людини, які визначені словами: стати і бути - власне і створюється напруга. І неважливо, чим ми хочемо стати: багатим, знаменитим, могутнім чи вільним, звільненим, Божественним, безсмертним - то і тоді все одно буде напруга. Будь яке бажання, спрямоване в майбутнє, на противагу тому, яким ми є зараз, і це породжує напругу. Чим більше недосяжний ідеал, тим сильніша напруга. Тому матеріаліст більш напружений і прагне подеколи до неможливого, занадто далекого, чим людина релігійна, тому що релігійна людина зазвичай сприймає все так як є. Відстань така велика, що тільки велика напруга здатна заповнити цей розрив. Напруга - це проміжок між тим, хто ми є, і тим, чим хочемо стати. Чим більше цей проміжок, тим сильніша напруга. Якщо проміжок малий, то і напруга невелика. А якщо проміжку взагалі немає, це означає, що ми задоволені тим, що є фактично. Немає причин для напруги і в такому стані ми в повній гармонії з собою.

«Пані Оля у психолога:

Розумієте, мені вже за сорок, але на запитання про вік я відповідаю: трохи більше як тридцять...

- А ви хочете виглядати в очах оточення на двадцять років молодшою? Хочете, щоби всі захоплювалися вашою молодістю?

- Так, так!

- То кажіть, що вам шістдесят!»

Саме суще не напружене. Напруга завжди йде від можливих бажань, але ще неіснуючих можливостей. У цьому напруги немає; напруга завжди направлена в майбутнє. Вона породжується метою. Ми уявляємо себе кимось, чим ми не є. Ці надумані бажання і породжують напругу. І чим більше багатшою уявою обдарована людина, тим більше можлива напруга. В такому випадку мета стає деструктивною. Деструктив в тому, що ми встали на шлях руйнування енергій.

Уява може також бути конструктивною, творчою. Якщо вся сила нашої уяви сфокусована на теперішньому моменті, але не на майбутньому, тоді ми зуміємо побачити своє життя, як благосне. Наша уява не породжує прагнень до чогось; вона застосовується в процесі життя. Таке життя в сьогоденні позбавлене напруги.

Ні тварини, ні рослини не напружені, тому що вони не мріють про майбутнє. Вони нижче напруги, не вище неї. Їх напруга являє собою потенційну можливість: вона ще не відбулася, як дійсність. Вона в розвитку. Причому настане момент, коли напруга вибухне в їх бутті, і вони кинуться в майбутнє. Це неминуче з ними станеться. Мрія стає активною. Перше, із-за чого вона активізується, це устремління в майбутнє. Ми створюємо ідеї, образи, і оскільки відповідних реальностей немає, то ми продовжуємо створювати все більше і більше образів. Якщо ми не живемо в світі ідей, то нам дається все в чому в нас виникає необхідність в даний момент. Ми можемо або реалізувати його, або піти в мрії про майбутнє.

Привабливість таких уявних, ілюзорних суспільних укладів в ідеологіях і в частині їх наявності, як монархія і демократія, як фашизм і комунізм, частково пояснюється тим, що вони дають можливість уникнути індивідуальної свободи і зняти з себе будь яку особисту відповідальність. З індивідуума як би знімається тягар відповідальності; відповідальність починає нести суспільство. Пристрасна людина подеколи що небудь робить погано, то має можливість завжди показати пальцем на державу, на організацію. Так виникає розмите рабство. Людина стає частиною колективної структури. Таким чином, ми усвідомлені, що є сьогодні індивідуальна еволюція, але людина свідомо, що можлива і колективна еволюція людства. Цим заперечується індивідуальна свобода, а відповідно і можливість прискореної людської еволюції. Це таке собі падіння назад в порівнянні з великими можливостями. Ми розслабляємося своєю індивідуальністю і в усьому покладаємося на державний апарат. Так знову людина в своєму духовному розвитку йде трошки повільніше в природному процесі еволюції. Коли це трапляється, то ми руйнуємо можливість досягнення вищого, ми зупиняємося, або частково повертаємося назад, як би в проявленому політичному відпочинку ми знову приймаємо природний еволюційний розвиток духовності. Цей розвиток досить і досить повільний. Слід усвідомити, що таким шляхом розвитку йде дев'яносто відсотків людства і такий шлях їх влаштовує. Однак слід зазначити, що духовна еволюція індивідуума є тією краплиною води, які з часом формують струмки, річки і океани,

тобто йде процес формування колективної еволюції. Поряд з еволюцією Духу іде еволюція матеріального і суспільного, як середовище для духовного. Вони не можуть бути по окремі.

Колективна еволюція можлива, бо середовище створює умови для розвитку. Для колективної еволюції, для комунізму, крім створюваних матеріальних передумов, як впровадження ідейного бачення, має передувати в масі своїй колектив індивідуумів. Це і є устремлінням людини, це і є її покликанням. Божественна воля зійде, і кожен з часом буде усвідомлений аж до одухотворення. Він увіллється в Божественний Океан.

Зробивши на якомусь життєвому етапі життя вибір в сторону індивідуальної відповідальності, яка в кінцевому підсумку веде до невибираючого усвідомлення. Наше існування постане в блаженстві, у всій красі духу, тіла і ума. Людина, яка зайшла у стан свідомого життя і вона створила всі умови залишатися свідомою, то це і є тим шляхом духовного розвитку. Ось в такому устремлінні бачиться не мета, бо важливий сам процес, а він створює можливість побачити і відчутти блаженство, яке приходить. Таким чином старий тип несвідомої еволюції для нас скінчився. У нього можна потрапити назад, але в ньому не можна залишатися.

Шлях важкий, інакше і бути не може. Неминучі помилки і невдачі, тому що все так невизначено. Не можна ні на кого покласти відповідальність за свою еволюцію. Прийняття цієї ситуації дає нам силу. Ми стаємо на свій шлях розвитку, еволюції.

Наше остаточне духовне народження не залежить повністю від нас в цьому житті. Що стосується нашого народження, то ми уже знаходимося в руках усвідомленої еволюції. Наше народження в кожному житті в основі за своєю природою явище не людське, а тваринне, тому що воно не залежить від нас.

Ми створюємо богів, ми шукаємо притулку в монастирях, щоб не відповідати самим за своє життя, за свою еволюцію, ми намагаємося перекласти відповідальність на колектив, державу, Бога чи щось віддалене. Але вони тільки відкладають проблему, але не вирішують її. Можна відкладати її до самої своєї смерті, але проблема залишається, і в нашому новому народженні все повториться знову.

І життя - так само. Воно завжди в сьогодні - тут і зараз. Завжди в середині. Початок невідомий, кінець невідомий. Релігії намагалися якось відтворити початок. Всі філософії на тему, як починався світ, не більше як вигадка, тому що світ не починався. Він завжди перебував в сьогодні. Це загадка, але ум шукає початок - створює вигадку, створює міф.

І тоді знаходяться люди, які дають відповідь. Вони кажуть: «У певний день Бог створив світ». А що Він робив до цього? І як довго він там сидів? Християни кажуть: «Бог створив світ точно за 4004 до Христа. Він почав в понеділок і закінчив ввечері в суботу, а в неділю відпочивав». Тоді як багато чинив до цього? Всю неосяжну вічність до цього? Йому, мабуть, було дуже нудно в очікуванні початку творіння.

Світ не починався. Світ і не кінчається. Як може бути початок у загального? Як може з'явиться понеділок, коли світ неосяжний в просторі ... Світ просто триває і триває, і все так взаємопов'язано, і все так переплетено, що немає нічого розділеного. Ми у всьому і все в нас. Ми - в деревах, дерева в нас, ми - в каменях. Найвіддаленіший куточок, якщо такий є, пов'язаний з нами. Поцілувавши жінку, ми тим самим цілуємо Всесвіт; ми любимо жінку, то ми тим само любимо всіх і вся, бо жінка є частина єдиного. Коли ми цілуємо жінку, то ми також цілуємо її матір і матір її матері ... Коли ми цілуємо жінку, то ми цілуємо також все минуле і все майбутнє. Торкаючись до реальності де завгодно, то ми торкнемося загального, тотального. А загальне величезне, невимірне. Сам пошук мети є частиною раціонального процесу. Майбутнє існує завдяки уму. Ось чому для тварин немає ні майбутнього, ні мети. Вони живуть, але у них немає мети. Ум породжує ідеали, він породжує цілі, він породжує майбутнє. Справжня проблема полягає не в тому, яка мета вірна, а яка ні. Головне питання в тому, взагалі мати чи не мати мету.

Життя - це Бог. Істинно розуміюча людина скаже, що Бога можна бачити як світ, а світ можна бачити як Бога. Все видиме і не видиме є частинами життя. Вони взаємопов'язані і складають єдність у Всесвіті. Сам Бог має своє коріння в світі. Вийміть дерево з ґрунту, і воно загине. Життя дерева пов'язане з життям землі: воно потребує води, добрив - має потребу в харчуванні, сонці, повітрі, вітрі.

Це природні потреби, завдяки їм дерево існує і росте. Вийміть дерево з ґрунту - протягом декількох днів можна буде помітити, що дерево помирає, вода, що залишилася в ньому, може підтримати деякий час його зелень, навіть кілька бруньок може розкритися, кілька квіток розквітнути, але недовго - рано чи пізно резерви дерева закінчаться і воно помре. І наше тіло належить землі, воно походить від землі, воно - маленька земля навколо вас. Вона живить нас, вона не ворог нам. Вона не перебуває в руках диявола. Диявола немає, він - породження патологічного ума людського, диявол - породження страху. Його привів у світ наш страх. Негативні прояви, які бачать деякі люди (не всі) є нічим іншим, як прояв негативних енергій інших реальностей цих душ, які опинилися спостерігачами в даний момент. Вони були причетними до тих негативних дій-енергій в тих реальностях, в інших життях.

Але наш, так званий Бог теж породжений страхом, тобто і наш суспільний Бог завдяки релігійним традиціям і наш Диявол обидва породжені страхом. Всі історії про Диявола є не що інше, як історії про ум - це лише міфологічне ім'я ума.

Життя - це прекрасно, воно є тихою радістю. Любов, Щастя, Радість життя - є Бог. Істинно розуміюча людина скаже, що Бога можна бачити як світ, а світ можна бачити як Бога. Істинного Бога можна пізнати, стаючи все більш і більш пильним, чутливим, більш і більш відкритим у прийнятті та посиленнях. Бачення життя інших річ дуже ненадійна. Ми навіть свої вчинки не завжди можемо зрозуміти.

Саме по собі життя не має смислу. Життя - це можливість створити смисл. Сенс слід виявити і далі створювати. Ми можемо знайти сенс, тільки створивши його в пошуках того, що буде задовольняти нас. Сам пошук визначимо не як ідею, а як перебування в пошуку, який і створює відчуття задоволення.

«Це чудово! Ви вийшли на ринок всього шість місяців тому, і у вас вже мільйон доларів. Як ви цього досягли?» «Ну, - була відповідь, - це дуже просто. Я почав з двох мільйонів».

СМЕРТЬ ТІЛА

Ми не створювали своє тіло і не можемо контролювати його функції. Тут спрацьовує розумність, набагато більш потужніша, ніж людський ум; та ж розумність, яка підтримує природу, весь космос і дає їм силу. Немає іншого способу підійти до цієї розумності ближче, чим через усвідомлення свого внутрішнього енергетичного поля - через відчуття його життєдайності, відчуття вдихаючого енергію життя, як саму внутрішню присутність в тілі.

Тільки з вибором починається людина, людина суспільства. Але ми можемо вибрати свою смерть, як явну дію. Так самогубство стає виразно людським актом. І якщо ми не робимо вибір на користь усвідомленої еволюції, то велика ймовірність вибору самогубства. У нас може не вистачити сміливості активно позбавити себе життя, то ми пройдемо через повільний, розтягнутий процес самогубства - жалюгідне існування в очікуванні смерті. Знаємо, що зі смертю тіла зникає з життя і соціальна наповнюваність життя, хоча саме життя продовжується далі з цими ж духовними надбаннями цього ества на час смерті, але вже в новому тілі, яке приходить в існуюче суспільство.

Притча від Ошо.

«Дроворуб повертався з лісу. Він дуже втопився, постарів і втопився від життя - весь час, носячи дрова, день за днем. Він часто думав, що краще було б померти. Одного разу в ньому виникло сильне почуття: «Що мені залишилося в цьому житті? Я нічого не отримую, кожен день ношу дрова, приходжу додому, їм, сплю, вранці знову прокидаюся ... Мої руки стали слабкими і тремтять, я ходжу з трудом, очі не бачать, як слід, - який сенс продовжувати жити? Я нічого не знайшов в житті. Я нічого не отримав, коли був молодий; що я Це отримую зараз?»

Він стримав зітхання і сказав:

- Смерть! Ти приходиш до кожного. Ти взяла тих, хто був до мене, ти береш молодих - чому ти залишаєш мене тут? Чому ти мучиш мене? Візьми мене з собою. Прийди зараз!

Зазвичай Смерть нікого не слухає, але в цей день щось трапилося - може бути, Смерть була десь поруч - вона прийшла. Дроворубові стало так сумно, що він упустив зв'язку дров, сів і сказав:

- Прийди.

Смерть прийшла! Коли Смерть встала прямо перед ним, її побачили навіть його сліпі очі. Він запитав:

- Хто ти?

- Ти кликав мене. Я смерть. Я прийшла.

Він роззубився. Його серце здригнулося. Він подумав:

- Я кликав від печалі. Насправді я не хотів, щоб ти приходила.

Людина говорить це іноді в моменти слабкості. Він встав і сказав:

- Так, я кликав тебе. Я старий, і нема кому допомогти мені підняти цей вантаж. Будь ласка, допоможи мені підняти мій вантаж. Дякую!

Побачивши Смерть, він знову підняв вантаж, який впустив. Ти нужденний, поки живеш, ти часто думаєш про смерть, але, коли смерть приходить, ти тремтиш і не хочеш вмирати».

Життя завжди тому і незвичайне, що воно - велика таємниця. Життя не піддається поясненню. Всі пояснення не мають сенсу. Ті, хто розуміє містерію життя, не дають їй ніяких пояснень - вони діють. Адже яка різниця, з чого зроблений молоток, з золота, срібла, заліза чи сталі; пофарбований він в чорну фарбу, зелену чи червону? Це не важливо. Яка різниця, якщо тим молотком б'ють по нашій голові! Колір тут ні при чому, матеріал тут ні до чого. Суть молотка визначає дія.

Всі церкви світу належать бізнесу. Це специфічний бізнес, який не належить повною мірою служителю однієї громади, а підпорядкований системі з очільником тієї чи іншої релігійної традиції. Це основа їх діяльності і тому вони дуже серйозно до нього ставляться. Вони і світ роблять занадто серйозним, напруженим і людству доводиться бути таким: політики і служителі використовують все, щоб вселити страх в очікуванні постійного базарного обману від всіх і вся, лякають не дуже приємним кінцем життя, і так, що як би за наші справи над нами завжди висить смерть. Навіть камінь не вічний. Так підготовлений наш ум протягом тисячоліття. Проходить суспільний крах цивілізації і ества свідомі своєї природної складової живуть у злагоді з собою, з Всесвітом, аж до появи ідей по облаштуванню життя, до появи вже в суспільному умі потреби важелів впливу на свідомість людини – створюються тотеми, релігійні напрацювання, зачатки первісних основ державних утворень – роду, общини, нації, цілісної однієї суспільної сім'ї (практично ми вже є цією сім'єю – і досить сварливою і злою) ... Потім зміна цивілізації, очищення Землі, Космосу від негативу, який наплодило людство ... Енергія не зникає, тільки міняються її види і кількість по цих видах – кругообіг енергій продовжується. Природа цього явища в тому, що наш ум має в цьому своє бачення: він завжди важливий, корисливий і він не може прийняти вічності. Йому просто ніколи. Йому ніколи побачити простоту життя у всіх її проявах. У нас від цього зникають відчуття і прояви радості. Пародія дрібного сміху може виникнути, що ми когось обманули, когось обігнали ..., але не від щастя споглядання за встаючим сонцем, не від щастя, що ми сьогодні живі... Життя досить просте, якщо приймати його таким, яким воно приходить. Приходить ум, створює перешкоди іншим і сам попадається на ці ж життєві проблеми – це початок боротьби за все ... - і так протягом життів. Давайте усвідомлювати смисл життя і прожити його в тій повноті, на яку ми спроможні у прийнятті його. Радуємося і сміємося, бо ці дії очищують наше ество від негативу без зусиль посту і скорботи в очікуванні смерті. І сміємося повно, від душі, до здригання тіла, виганяючи зі всіх клітин організму всю життєву шелуху.

«Дуже вродлива молода дівчина предстала перед святим Петром біля Перлинних воріт.

«Живучи на землі, — спитав він, — то чи дозволяла ти собі розпусту, куріння, танці чи інші форми гріха?»

«Ніколи, ніколи!», — запротестувала дівчина.

«Так чому ж ти не заявила про себе раніше? — спитав святий Петро. — Ти була мертва уже давно!»

Пам'ятайте - не вмирайте раніше своєї тілесної смерті! Залишайтеся живими».

«Єврей прийшов в синагогу з мертвим котом і запитав рабина, чи не може той поховати kota в священній землі. Рабин жахнувся, обурився, схопився. «Що! Ти, добрий єврей, просиш свого рабина поховати брудного дохлого kota в святій землі? Ні! Ніколи! Нізащо! Ні в якому разі!»

Той піднявся і сказав: «Тоді я не зможу віддати вам десять тисяч фунтів, які кіт залишив вам у своєму заповіті».

Рабин знову скочив: «Постій, не поспішай! Ти балда! Що ж ти не сказав раніше, що кіт був євреєм?»

Все життя належить цілому. Якщо ми намагаємося жити один, уявімо свої великі можливості в матеріальному світі, або відречемося від світу, то ми просто дурні. Це все одно, що лист дерева, намагається жити сам по собі, - і мало того, боротися з деревом; боротися з іншими листками, боротися з корінням, думаючи, що всі вони йому не рівня, бо він може прожити без них. Так не буває. Ми просто листя на дереві, великому дереві - назвемо його Богом, або цілим, або іншим ім'ям, але всі ми маленькі листя на нескінченному дереві життя. Немає необхідності боротися, виділятися. Єдиний шлях увійти в гармонію з собою - це прийняти все як є.

Необхідно дозволити людині вирішувати, вмирати їй чи ні. Можна дозволити вирішувати сім'ї, хоче вона її смерті чи ні? - Адже людина іноді буває без свідомості і не може вирішувати сама. Як це нерозумно! Життя саме по собі не має цінності, якщо воно не радість, якщо в ньому немає творчості, якщо в ньому немає любові - життя саме по собі безглузде в такому випадку. Просто жити безглуздо. Приходить час, коли людина вже прожила, приходить час, коли природно померти, коли прекрасно померти. Це як би ми весь день працювали і після цього заснули. Смерть - це свого роду сон, глибокий сон. Ми знову будемо народжені в новому тілі з новими здібностями, з новими можливостями, новими проблемами. А це тіло старе, і його доведеться залишити, воно всього лише тимчасовий храм, який в життєвому океані пристрастей застарів, покоровився, пошкодився.

Смерть дає нам відпочинок. Ми в якійсь мірі втомилися, ми прожили своє життя, ми пізнали всі радощі і всі труднощі, які можна пізнати в житті. Відпочинемо якийсь час і потім знову можемо народжуватися. Смерть відродить нас знову, в більшій свіжості. Життя нашого єства, як життя дерева. Коріння і стовбур є нашою душею - листя, квіти, насіння - це наше тілесне життя. Прийшло тіло відбувало літо в шістдесят-сімдесят років і пішло на зиму в сон. Суть не міняється і з кожним життям-літом виростають нові пагони, життя збільшує кількість і якість коренів і стовбура. Ось такий приріст душі спостерігається в зростанні дерева. Вичерпавши свої прижиттєві енергії і залишивши на землі таку кількість краси і доброти, листя і насіння для інших життів ця енергія, як і енергія душі змінює свій вигляд і властивості. Смерть є найбільше в житті переживання в цілому для єства, якщо ми вчимося і вміємо померти свідомо. А ми здатні померти свідомо лише в тому випадку, якщо ми не проти смерті. Смерть тіла є частиною життя, хоча може бути короткотривалому у нашому суспільному вимірі. Якщо ж ми проти неї, то ми починаємо сильно панікувати, що не в змозі терпіти цей страх, в тілі спрацьовує природний механізм, який вводить нас в несвідомий стан. В підсумку скажемо думку, що початок абзацу є міркуваннями пристрасної людини; середина є міркуваннями про природній прихід смерті; і кінець є міркуваннями реальних вільних духовних дій людини, тобто з часу пошуку смислу життя.

Отже, не думаємо про смерть, як про хворобу, здоров'я і людські страждання, бо хвороба, нездоров'я, страждання погані, тому що вони мають місце лише тоді, коли ми неприродні. Щось було не так. Здоров'я є природнім станом, смерть є природною, а хвороба і страждання неприродні. Хвороба - це лише ознака того, що в нашій природі відбувалося і відбувається щось не так. Можливо ми часто й безпричинно гнівалися, скупилися, засуджували; ми занадто багато їли чи постимо - і ця біль природна, як реакція на наші такі дії. Людина вільна, і вона може бути неприродною. Багато хвороб приходять лише тоді, коли ми в чомусь відступаємо від природи. Якщо людина живе природно, тоді хвороб не буде.

А смерть тіла неминуча. Ми не можемо уникнути її, ми не можемо її змінити. Вона існує. Через неї проходить кожен живий. Вона реальна, від неї не можна ухилитися. Все, що ми можемо зробити, це прийняти її усвідомлено, або неохоче, чіпляючись за життя. Якщо ми опираємося, то втрачаємо усвідомлення моменту смерті. Але якщо ми приймаємо її радісно, то у нас залишиться це переживання і цей стан радості йде з душею в інше тіло. Упустити переживання смерті означає втратити частину духовних енергій. Смерть забирає наше тіло: раптом дев'яносто відсотків нашого життя зникає. Смерть забирає наш ум, тоді і останні десять відсотків енергії відходять. Залишається тільки засвідчення душі. Смерть забирає всі наші прихильності, всі наші бажання - і, коли всі пристрасті і бажання відійшли, то енергія любові стає чистою. Смерть просто очищає нашу любов і нашу душу. Тіло - бар'єр, ум з його єго є бар'єром до легкої смерті, тобто легкому результату душі. Фактично від нашого єства залишається мертвий прах і жива духовна енергія, тобто божественна присутність. Наша свідомість і наша любов омиваються і виходять після цього абсолютно чистими, очищеними в смерті.

Той, хто безстрашний в житті, є безстрашним і в смерті. Якщо знаєш, як вмирати, то сама смерть буде перетворена. Ми не піддаємо руйнуванню і знищенню духовних енергій своїми чіпляннями за життя, чи страхом померти, сумом спогадів, злістю на себе і інших (ось де коріння традиційних сповідей

і прощення, як привід очищення душі). При усвідомленості немає болісної смерті, є лише Бог, наш коханий. Смерті, як такої, не існує: просто змінюються тіла, а подорож триває. Життя продовжується. Життя вічне, а смерть - просто епізод в ній. І смерть тіла не проти життя, вона доповнює його. **«Смертю смерть подолав»** Вона короткочасний відпочинок, вона звичайна пауза для нашої сутності в процесі життя. Ми так багато жили і нам необхідний невеликий відпочинок. Вона просто як глибокий сон, тільки трохи довше і трохи глибше, але це просто сон, який дає спокій (спокій) для душі. Розуміючи такий процес саме так, то і прохання до родичів в момент присутності при смерті і до поховання тіла, а для розуміючих важливість таких енергій, то бажано бути в приємних спогадах про єство вмираючого.

Своїм плачем ми чіпляємо на Бога, на духовні енергії вмираючого свої печалі, свої очікування, свої нереалізовані бажання, які йому доведеться вирішувати в новому житті, але не для нас, таких, хто плаче і тужить. Відпускаємо з радістю і благословенням за ті прекрасні моменти, що були у нас під час тілесного життя. Якщо ми любили, то наша любов зберігається. Чого б ми не досягли в нашому внутрішньому світі за життя, то воно залишається, а те, що ми накопичили в світі зовнішньому, залишаємо без жалю. Енергія жалю за чимось залишеним матеріальним створює багато проблем нащадкам при володінні спадщиною. Ми не можемо їм володіти, але наша хватка тримає його. Енергії жадібності не порожне місце. Ця жадібність з речами залишиться нащадкам. До жадібних людей не приходять матеріальні і духовні блага. Навіть якщо вони тимчасово йдуть, то з великими зусиллями - та й то завдяки іншим енергій.

Притча у викладі Ошо.

«Жінка приходить до Будди, її дитина мертва, вона стоїть і плаче, вона вдова, і іншої дитини у неї не буде, єдина дитина мертва. Вона була всією її любов'ю, всім її життям. І вона, плачучи і стогнучи, прийшла до Будди. Якби вона пішла до Христа, чудо було б в тому, що Христос торкнувся б і воскресив би мертвого, як воскресив Лазаря. Що зробив Будда? Будда посміхнувся і сказав їй: «Піди в місто і попроси кілька гірчичних зерен в будинку, де ніхто не вмирав». І жінка побігла в місто. Вона заходила в кожну оселю, і куди б вона не заходила, їй говорили: «Ми можемо вам дати скільки завгодно гірчичних зерен, але умова не буде виконана, тому що багато хто помер в нашому домі. Жінко, не сходи з ума! Будда провів тебе. Ти не знайдеш такого будинку на всій Землі». Але жінка сподівалася. «Може бути - хтось знає? - Може існує будинок, де не було смерті?» І вона проходила весь день. До вечора велике розуміння прийшло до неї: «Смерть - це частина життя, це трапляється, це не щось особисте». З цим розумінням вона пішла до Будди. Він запитав: «Де гірчичні зерна?» Вона посміхнулася і сказала: «Посвяти мене, я хотіла б знати те, що ніколи не вмирає. Я не прошу назад мою дитину, навіть якщо ти її повернеш. Все одно вона помре знову. Так що який у цьому сенс? Навчи мене, щоб я змогла дізнатися в собі те, що ніколи не вмирає».

Сама по собі смерть дуже м'яка, набагато м'якша за життя. Можна чути звуки життя, але не можна почути ніяких звуків смерті. Коли приходить смерть, то вона така тиха, що ми не знаємо навіть за секунду, що вона йде до нас. І вона така слабка і така ніжна - ця смерть не проблема. Проблема в тій смерті, яку ми живемо прямо зараз. Проблема в смерті до смерті, в тому, що ми живемо мертвим життям, - ось у чому проблема. Тверда і замкнута; бездушна і зла; готова принижувати і вбивати, аби задовольняти свої амбіції, чи стати тим ідеалом, який дозрів в умі, як мрія.

Якщо земне життя тягне нас до низу, то має бути щось, що також тягне нас вгору, інакше земля втягнула б вас повністю в себе - ми б зникли, як людська істота. Науці відома тільки сила тяжіння, душа знає ще і благодать. Ми існуємо на поверхні землі. Це означає, що існує рівновага між законом тяжіння вниз і законом тяжіння вгору. Є рівновага між протилежностями, і кожен закон можливий, тільки якщо інший закон, протилежний йому, також існує. Назва цієї протилежної енергії - «благодать». Напевно, іноді ми відчуваємо, підсвідомо, як часом вранці ми несподівано відчуваємо легкість, як нібито ми можемо літати. Ми йдемо по землі, але наші ноги не ступають по землі - ми як би відчуваємо невагомість. А іноді ми такі важкі, так навантажені, що не можемо навіть йти. Тоді нам треба проаналізувати весь стиль нашого життя.

Життя буде просто нестерпним, якщо тут не буде смерті. Любов буде нестерпною, якщо у неї не буде протилежності. Якщо ми не зможемо розлучитися зі своїм коханим, то це буде нестерпно; все стане монотонним, це створить нудьгу. Життя існує разом з протилежностями - ось чому воно таке цікаве. Зустрічаючись і розлучаючись, знову зустрічаючись і прощаючись; піднімаючись і падаючи ..., продовжуючи жити. Тільки подумаймо про хвилі в океані, які піднялися і не можуть впасти, тільки подумаймо про сонце, яке зійшло в зеніт і не може сісти. Рух з однієї полярності до іншої є таємницею, через яку життя продовжує бути цікавим. Ось чому ті, хто пізнав життя, говорять, що життя є сама що

не є досконалість і ми не можемо заперечувати цього.

Смерть існує тільки в ототожненні. Якщо ми ототожнюємо себе з тілом, то ми почали вмирати. Тіло - це не ми, його доведеться залишити одного разу. Не можна залишатися в ньому назавжди. Це перехідна фаза, це кілометровий знак, а не мета на дорозі, яка називається життям.

Можна ототожнювати себе з почуттями, але й тоді настане смерть - і ми знаємо це. Тіло вмирає раз в сімдесят років, почуття вмирають весь час, щодня. Ми любили, а потім любов пішла, ми відчуваємо, що сталася як би тонка смерть ... щось відмерло в нас. Ми дружили і розсварилися, то знову щось хороше померло. Ми весь час вмираємо у своїх почуттях і відчуттях.

А думки вмирають ще швидше. Важко утримати в умі одну думку навіть на кілька секунд, вона весь час намагається втекти. Спробуймо, просто спробуймо утримати в умі одну думку кілька хвилин. Вона там не залишиться - втече, і слід її простигне: і ми її не можемо згадати. Ось чому із безлічі думок виходить мало слів.

Ум вмирає безперервно, кожну мить. Серце вмирає безперервно, щогодини. Тіло вмирає безперервно, але це триває сімдесят років, вісімдесят років. Все це ототожнення. Коли ми не ототожнюємо себе, то виникає усвідомленість, як ознака прояву духовного розвитку ества. Тоді ми маємо енергії устремління, маємо енергії радості, маємо енергії бурхливого приємного життя.

МІСЦЕ РЕЛІГІЇ В ЖИТТІ ЧИ МІСЦЕ ЖИТТЯ В РЕЛІГІЙНОСТІ

Можна сказати, що той, хто знає, не говорить, це означає сказати, що він тільки повідомляє про якийсь факт, подію великої ваги дл потреб Духу.

Давайте поміркуємо. Так, ми крапля в Океані, крапля в Бога. Але на цей раз представимо себе красивою потужною хвилею. Може бути, ми, як хвиля, забули про це, думаючи, що ми бовталися в океані не виходячи далеко на берег, радіючи, іноді підкоряємося сильному вітру, але океан не забув нас. Може бути, ми забули це, і поняття не маємо про те, що таке океан, - і все ж залишаємося в океані. Навіть якщо хвиля забуває і стає сліпою до океану, все ж вона залишається океаном - тому що хвиля не може існувати без океану. Океан може існувати без хвилі - може бути, він може існувати без хвилі - але хвиля не може існувати без океану. Хвиля є не що інше, як помах океану; це процес, це не сутність. Це просто океан, насолоджується своїм еством. Так і Бог у своїй радості населяє Землю; Бог у своїй радості насичує все енергією. Це океан, це шукаючий океан - він просто грає. У ньому безмірна енергія - що з нею робити?

Але ця сила можлива лише, коли хвиля знає, що вона хвиля великого, нескінченного океану. Якщо хвиля забуває це, вона стає дуже слабкою. І наша «забудькуватість» безмірна; наша пам'ять дуже мала, дуже крихітна – сама ж забудькуватість безмірна. Ми продовжуємо забувати. А те, що дуже очевидно, забути найлегше. Те, що найближче, ми забуваємо найлегше. Те, що завжди є, ми забуваємо дуже легко. Чи пам'ятаємо ми своє дихання? Зазвичай ми звертаємо на нього увагу, коли воно чимось утруднене - можливо, у нас застуда, важко дихати, або ще щось; інакше хто пам'ятає про дихання? Саме тому люди згадують Бога, тільки коли вони в біді. Інакше кому він потрібен? А Бог ближче, ніж наше дихання, ближче до нас, ніж ми самі. Людина має тенденцію забувати. Може ми не помічали, що якщо у нас чогось немає, то ми про це пам'ятаємо. Коли щось у нас є, то ми забуваємо і ми приймаємо це як належне. Лише зрідка люди стають здатні пам'ятати Бога. Пам'ятати те, від чого ми ніколи не були далекі, дуже важко. Інший приклад на рибі, як певної відособленості до океану, то уявімо, що також і риба в океані забуває океан, як людина Бога. Тільки викинута рибина на берег, на гарячий пісок, як відразу вона усвідомлює свою біду і зразу ж згадає океан. Але немає способу викинути себе з Бога; у нього немає берега, Бог - це безмежний океан. І ми скоріше подібні хвилі, ніж риби. Хоча і це відносно чи умовне, якщо дивитися на енергію хвилі. Бо ми в точності як Бог; наша природа і природа Бога є одне і те ж. У цьому символічне значення вибору імені. Коли ми згадуємо себе, своє ім'я, свою значимість, то ми забуваємо Бога; коли ми розслаблені і наше его спить, то ми пам'ятаємо Бога. Дуже важко, а можливо і не можна пам'ятати те й інше разом.

Якщо ми говоримо своє ім'я, ім'я свого батька, своєї матері, своє фамільне дерево, то це не настільки важливо, тому що це не визначає нашого ества. Те, що ми народилися в певній сім'ї є випадковістю; ми могли так само народитися в будь який інший сім'ї, і не помітили б різниці. Все це надумані трюки, це просто етикетка.

«Байка про середньовічного лицаря, який проходив у місцевій школі курс навчання, як вбивати дракона. Ці заняття, які вів чарівник Мерлін, відвідували також і інші молоді лицарі.

Наш антигерой в перший же день пішов до Мерліна і повідомив йому, що він навряд чи досягне успіху в цьому предметі через свою боязкість. Лицар був упевнений, що так злякається, що не зможе вбити дракона. Мерлін його заспокоїв, сказавши, що у нього є чарівний меч, який він дасть цьому юному і боягузливому лицареві. З таким мечем в битві з будь-яким драконом не буває невдачі. Лицар зрадив магичній підтримці, за допомогою якої будь-хто міг убити дракона, незважаючи на свою нікчемність. З першого ж виїзду в поле з чарівним мечем в руці лицар вбивав одного дракона за іншим, звільняючи одну діву за одною.

Одного разу, ближче до кінця семестру Мерлін влаштував несподівану перевірку всього класу, де займався лицар. Студенти повинні були вийти в поле і вбити дракона в цей же день. У поспіху, в азарті, коли молоді лицарі кинулися показати своє вміння, наш антигерой вихопив зі стійки інший меч. Незабаром він опинився біля входу в печеру, де на нього чекала зв'язана дівчина. Вискочив вогнедишний дракон. Не знаючи, що меч не той, молодий лицар вихопив його, щоб розправитися з драконом. За мить до удару він зауважив, що у нього не той меч, що не чарівний меч, а самий звичайний, придатний тільки для гарного лицаря. Але відступати було пізно. Звичним рухом руки він рубонув цим звичайним мечем і, на його подив і радість, відлетіла голова і цього дракона.

Повернувшись разом з дівчиною в клас, прихопивши також голову дракона, лицар кинувся до Мерліна повідомити про свою помилку і незбагненну перемогу. Почувши розповідь молодої людини, Мерлін розсміявся: «Я думав, ти вже здогадався, що немає ніяких чарівних мечів. Єдина магія полягає в вірі».

Моляться в церквах, знаходячись під впливом суспільного вірування. Вони не знають, що таке Бог. Вони не сприймають нічого подібного, вони тільки вірять. Їх магія віри з ними. Але це тільки рід уяви, вид сну. Вони не виходять з несвідомого, зі свого сну. Однак також знаємо, що ця стадія необхідна в житті людини. І коли вона закінчена, з неї слід зробити стрибок. Процес закінчення підкаже нам усвідомлення і життєвий досвід. Тому не слід сердитися на наших батьків, на наших вчителів, політиків чи суспільство, тому що вони нібито повинні створити якесь середовище, створити в нас якийсь послух і тільки через послух ми зможемо засвоїти що небудь. Ні, це нам слід зробити важливі кроки для зростання. Зводячи ці рядки, як обумовлений підсумок писання (розуміючи, що життє на цьому не закінчиться), то приводимо слова Альберта Ейнштейна перед смертю: *«Світ для мене тепер більше непізнаний, ніж коли я починав свою роботу. Я почав з ідеї, що зможу щось пояснити, мені хотілося зробити речі більш зрозумілими, хоча б в невеликій частині, але мені хотілося створити трохи пояснень. Але всі пояснення, які існували в моїй юності, тепер припинили своє існування ...».*

Нам необхідно прожити кризи; тільки тоді наш лід розтане і ми почнемо в задоволенні жити далі.

Ці кризи не можуть бути просто обійдені ні філософією, ні теологією. Всі хочуть обійти їх - ось чому люди стають християнами, індуїстами, мусульманами. Вони приймають відповіді інших, як би їх власні. Це не істина, це не справжнє, це тимчасовий самообман. «Обманом весь світ обійдеш, але назад не повернешся». Не повернешся назад до Бога, до істинного себе. Як відповідь Христа може бути нашою відповіддю? Він покликаний був шукати і давати свою відповідь. Він був розп'ятий за свою відповідь - йому необхідно було піти на хрест, він продовжував нести свій хрест на своїх плечах. Як його відповідь може бути нашою відповіддю? Ми навіть ще не всі несли чи несемо хрест на своїх плечах. Ми завжди уникаємо відповідати мудро і справедливо в багатьох життєвих ситуаціях і боїмося бути в своїй іпостасі перед лицем Суцього.

Уникаючи цього, ми застосовуємо слова Ісуса Христа - але в нього була своя ситуація і йому слід було відповідати на виниклі проблеми того часу, а ми просто тікаємо прикрившись словом, не даємо відповіді і не вирішуємо проблеми. Проблема велика, величезна, мала, і існує природна тенденція закрити свої очі, забути про все це, знайти яке небудь заняття, розвагу, включитися в якісь діла і забути про все це. Це і роблять люди. Наша логіка - це логіка страуса ... Відкриваємо ж очі, розглядаємо проблему і вирішуємо її.

Зробити щось проти Духа ми здатні, але відповідати за свої вчинки не можемо, не вчимося, а ховаємося за чужі відповіді, які написані в Біблії. Ум знаходить їх у своїй пам'яті.

Знайте, що Бог нас зустрічає і приходить до нас мільйони разів ... Але наша свідомість упускає Його. Нам слід тільки бути доступними і готовими прийняти його. Але це щось дивне, невідоме ... Наш

ум ні в якому сенсі не може вмістити Його ... Він дуже б заважав. Так що, ви Його просто не бачите. Бог завжди готовий нас зустріти; готуємося самі, де б ми не були. Він вже шукає нас. Він мчить до нас з усіх боків. Він проникає в нас тисячею способів і досягає нашої душі. Всесвіт завжди любить нас, він завжди готовий допомогти нам. Ми завжди дитя для нього. Він дуже ніжний, він піклується дуже делікатно. Він дуже турботливий, він дуже ввічливий. І якщо коли небудь ми відчуваємо, що життя жорстоке з нами, то пам'ятаймо завжди: ми напевно знаходимося в боротьбі з ним, а це не сумірні енергії по мочі. Наша боротьба створює проблеми. В іншому випадку сутність завжди милосердна, завжди як мати. Правильніше за все в описі нашого стану, яке ми позначаємо словами: душа, сутність, замінивши словом існування, як щось рухоме. Але в нашій мові слово існування і застосовується в позначенні руху, малого життєвого потоку, в яке вкладається смисл позабання, життя без засобів прожитку. Тому ми в книзі вживаємо часто слово душа чи сутність, але знаємо, що це є рушійною енергією.

Істина одна, але інтерпретацій багато, їх може бути мільйони. Істина одна, але люди різні. Їх очі дивляться на істину під різними кутами. Духовні лідери бачили чи бачать її так як вони сприймають її, а послідовники вторять це їх бачення також по своєму. Скільки людей то і стільки інтерпретацій і пояснень.

«Подія з життя Зігмунда Фрейда. Він був ще живий, але вже старий, в останній рік свого життя він зібрав у себе всіх своїх учнів - а у нього була маса послідовників по всьому світу. Він створив дуже значну школу психоаналізу, і його шанували. На ленч зібралися 20 його найближчих учнів. Вони почали обговорювати, що Фрейд розумів під якимось питанням, і взагалі забули, що там був сам Фрейд. Вони були повністю заглиблені в дискусію, суперечили один одному і сперечалися. Одна теорія - і 20 інтерпретацій. А майстер був живий, він сидів серед них, але вони повністю забули про нього! Тоді він постукав по столу і сказав: «Будь ласка, одну хвилиночку! Я ще живий, ви можете запитати мене, що я маю на увазі. Слухаючи вас, я зрозумів, що ви будете робити, коли я помру. Я живий, і все ж ніхто не питає, що я маю на увазі: у вас вже є 20 означень! Коли я буду мертвий, у вас їх буде дві сотні, дві тисячі, два мільйони, і тоді не буде можливості запитати мене, що я маю на увазі».

Ось так народжуються нові відгалуження від наявної релігійної традиції. Це і спричинило появу в середовищі людства таку безліч інтерпретацій, релігійних традицій. Ісус був простою людиною, але тільки подивіться на католиків, на протестантів, на сотні християнських сект і їх інтерпретації. Ісус був простою людиною, сином теслі, він не користувався книжковими висловами, він не був людиною розлогих слів - він був людиною досвіду в пізнанні істини. Він просто розповідав прості історії, притчі. І він говорив в основному з людьми, які не знайомі з літературою. Сенс його слів був простий, але подивіться на протестантів, католиків: їх теологи створили з нього таку громаду - цілу гору томів зі своїми тлумаченнями, інтерпретаціями. Вони продовжують сперечатися про прості речі і дискутувати, і вони домоглися того, що загубилися в цьому так, що Ісус повністю забутий. Фактично, світ багатшим від того, що є християнство, буддизм не став, духовність не увійшла в наше життя. Уявіть собі світ, де є тільки християнство - це релігійна традиція бідних людей, як основного людського наповнювача. Те ж відбувається і в інших релігійних традиціях. Інтерпретація істини з позиції матеріального насичення будує і такі ж взаємини в їх середовищі. Але і знаємо, що життя тече і змінює форми. А релігійні традиції і є формами інтерпретації істини.

Істина одна, але інтерпретацій багато. І це добре. Світ через це стає красивішим і багатшим. Церква сама по собі не помилкова. Хто стоїть за церквою - ось основне, що треба пам'ятати і знати. Християнство не отримало повної історії про Христа. Його історія починається, коли йому було тридцять років, і закінчується, коли йому тридцять три. Описано, по суті, тільки три роки. А що відбувалося до тридцяти років? Де був Ісус? Він подорожував по Єгипту, Індії, Тибету і цьому є документальні підтвердження. Він наполегливо працював, він шукав шлях і способи проникнути у власне існування. Ісус Христос - це його Дух. І якщо Ісус прийде сьогодні, християнам буде з ним незатишно. Він буде чужинцем для послідовників християнства. Вони тепер стали частиною істеблішменту, вони влаштувалися. Якщо Ісус знову прийде в світ, він знову знищить все, що у них є. З Христом неможливі ні Ватикан, ні дана релігійна традиція. Все це можливо тільки без Христа. У Христі немає нічого особливого: єдина особливість - це мужність проголосити: «Ви є Бог. Подивіться!»

І ВІН був і є Богом! В іншому зовні він зовсім такий же, як і як ми. Коли ж він повернувся назад до свого народу, він був майже чужий. Такими ж чужинцями і будемо ми, якщо приймаємо в себе Ісуса Христа і йому подібних. Так, тепер це наша пламіда життя в миру - бути чужинцями, інопланетянами. Світ робить Ісуса Христа знаючим істину і створив його таким після появи послідовників в п'ятому

столітті після свого тілесного народження. Політикам вигідно продовжити міф про Бога і вони почали створювати образ. Самому Ісусові цінним було злиття з Богом і він їм жив. Світ тоді, за життя, відкинув і після смерті переслідував тих, хто поширював його слово в світі. Важко знайти людину, яка вірить живому авторитету. Як може живий бути авторитетом для нас? Людина в своїй пристрасності хоче перевірити і вся в сумнівах без довіри. Для цього потрібен час, багато часу, тільки тоді хтось стає авторитетом. Становленню християнства судилося довга традиція. Ісус стає авторитетом тільки тоді, коли минуло багато часу, і йому поклонялися багато людей. Якби Ісусу ніхто не поклонявся, то чи був би він знавцем і авторитетом? Ми у пристрасності вислідковуємо послідовників, озираємося на висловлення думки державних чиновників, на наявність реклами, наявність відгуків (тепер все це купляється відкрито за гроші, а не йде від стану ества): чим більше мнмих послідовників, тим більше знавець і авторитет.

Ми акцентуємо увагу на наявність послідовників, їх відгуків так, як би присутність Бога серед нас залежить від кількості послідовників. Релігійна традиція це та ж політика послідовників і членів різноманітних партій. Бог не шукає послідовників і членів - це ми шукаємо Бога потрапивши в неприємну ситуацію, це шукають служителі церкви в своїх корисливих цілях. Він в нас і біля нас в очікуванні нашого відгуку до нього. Коли Ісус повернувся до свого народу, до євреїв, там він виявився майже чужинцем. Оточуючі не розуміли, про що він говорить. Ісус не був частиною їх традиції, хоча і посилався на традицію. Але значення, яке він надавав цитатам, було абсолютно незвичним. Хоча він користувався іменами Мойсея і Ісаака, це були просто імена, не більше. Зміст його послань і притч не був книжно-іудейським: вони були Божественними, від витоків Життя і Духа. Він пізнав таємницю!

Наприклад, Едісон говорив, що він не знає, що таке електрика. Він знав, як його використовувати, але внутрішня реальність електрики залишилася таємницею. Ми живемо в своєму тілі, але що ми знаємо про нього? Люди знають слова, вони вміють ними користуватися. Біблію можна носити в кишені, цитувати вірші, але незнати Ісуса. Біблія належить нам, але з Ісусом ми налаштовані до належності йому цілком. В цьому і відмінність: ми можемо володіти Біблією, але не можемо володіти Ісусом. Він може володіти нами і ми можемо розчинитися в його пізнанні духовного. Коли рука Ісуса лягала на лоб, то рука була просто інструментом. Це Бог відбувався через нього і тепер його більше немає, і він не стояв і не стоїть між нами і Богом, але в цьому є необхідність бути випробуваним і прийнятим самому, бо неможливо навчитися в уже мертвого, або з цих слів без розуміння, прийняття і проходження через свій особистий досвід. Христос говорив про багато речей, яких і немає в Біблії, але ми, запам'ятавши слова з Біблії, то тепер ми можемо це повторювати. Багато хто може стати попугаєподібними з посиланням на тих, хто трактує. Але коли папуга повторює щось, хіба він це розуміє? Зовсім ні. Попугаєве повторення не має сенсу, воно є просто механічним повторенням. Людина просто вивчає слова. Але це не має великого значення. Ці слова красиві, поетичні. Просте їх повторення також викликає дивні переживання. Навіть не знаючи їхнього змісту, ми можемо відчутти відтінки вібрації. Ми можемо повторювати їх і відчутти відтінки задоволення, але це задоволення не буде духовним. Поки ми не почнемо дивитися тими ж очима, що і Христос, поки ми не будемо переживати все існування так, як його переживав Христос, до тих пір ми не будемо християнами. Поки значення слів не зрозуміло, чи не сприйнято, чи не відчуте і не пережито, нічого не відбудеться. Частина людства поклоняється Ісусу не тому, що той пізнав Сущого, хто пізнав Життя, а тому, що він був розп'ятий. Просто подумайте про історію Ісуса: якби розп'яття ніколи не сталося, не було б ніякого християнства. Християнство існує не через Ісуса, а через хрест. Ось чому хрест став символом християнства. І ось 2000 років ум поклоняється смерті, а не життю. Не ставайте християнином, будьте Христом.

«Чжуан-цзи ловив рибу в річці своєю бамбуковою вудкою. Володар царства Чу послав двох своїх віце-канцлерів з офіційним документом: «Ми пропонуємо вам посаду прем'єр-міністра». Чжуан-цзи далі тримав свою бамбукову вудку. Все це дивлячись на річку Пу, він сказав:

- Мені розповідали, ніби є жертвна черепаха, принесена в жертву і канонізована 3 тисячі років тому, яку шанує князь. Розодягнена в шовки, вона знаходиться в дорогоцінній гробниці на вівтарі храму. Як ви думаєте, чи краще віддати життя і надати жертвний панцир як об'єкт культу, в хмарах ладану, на 3 тисячі років, або краще жити звичайною черепахою, тягнучи свій хвіст по грязі?

- Для черепахи, - сказали віце-канцлери, - краще жити і волочити свій хвіст по грязі!

- Повертайтеся назад, - сказав Чжуан-цзи. - Надайте мені волочити мій хвіст по грязі».

Ми в основній масі і слідуємо настільки багатьом правилам, підкоряємося настільки багатьом принципам і настільки багатьом моральним концепціям, накладаючи на себе тягар, що наше внутрішнє життя не може бути мимовільним. Ми стали заблудлими не через якісь злі сили, а через добродійців на

благо іншим, забуваючи про себе. Ми самі робимо роздвоєння в наших душах і в наших справах, перебуваючи в постійних виборах. Не диявол веде нас до поганого, а наші громадські та релігійні ідеології. Таке наше життя. І ці Біблії. Корани, Гіти, Цивільні, Сімейні кодекси створили для нас таке ж положення, яке жаба створила для Стоніжки.

«Історія про Стоніжку. Стоніжка ходить на сотні ніг. Це диво? Жаба, філософ, побачила Стоніжку, спостерігала за нею і дуже стривожилася: адже так важко ходити навіть на чотирьох ногах, а стоніжка ходить на сотні ніг. Це диво! Як стоніжка вирішує, якою ногою рушити в першу чергу, а якою - потім і взагалі будь якою з них? Ціла сотня ніг! Отже, жаба зупинила Стоніжку і задала питання: «Я філософ, і я тобою спантелічена. Виникла проблема, яку я не можу вирішити: як ти ходиш? Як ти всім цим керуєш? Це здається неможливим!» Стоніжка сказала: «Я ходжу все своє життя, але я ніколи про це не думала. Тепер, коли ти про це запитала, я подумаю про це і потім відповім тобі». Вперше в свідомість Стоніжки увійшла думка: «Дійсно, жаба права - якою ногою потрібно зрушити в першу чергу?» Стоніжка постояла кілька хвилин нерухомо, похитуючись, і впала. І вона сказала жабі: «Будь ласка, не задавай іншим Стоніжкам цього питання. Я ходила все своє життя, і ніколи не було ніяких проблем, а тепер ти мене повністю вбила. Я не можу рушити. І рушити сотнею ніг! Як я можу вирішувати?!»

Ось чому так багато суєти навколо релігійних традицій. Людина прожила тисячоліття. І жодна стара релігія (іудаїзм, буддизм, індуїзм, християнство) виявилось, що не задовольняють запити людства і не годяться для вживання в життя. Адже на сьогоднішній день майже половина людства не позиціонує себе з будь-релігійною традицією. В решті половині основна маса є тільки співчуваючими тим, в честь кого створені ці релігійні традиції. Люди стають нерелігійними не тому, що вони не релігійні, а й тому, що старі релігії більше не підходять. Люди стають безбожними не тому, що Бог помер, але тому, що старі суспільні боги стали непридатними. Прийшов день науки. Людина стала зрілою. Новий світ вимагає нового бачення Бога; нова людина вимагає нової концепції Бога, нового підходу. На порядку дня затребувані нові суспільні правила гри. Слід усвідомити новий храм Бога у всьому живому, в тому числі, в тілі людини. Слід очікувати нові паростки усвідомленого простого способу життя-буття в гармонії духовного і матеріального, яка задовольнить запити душі і тіла. Ум для цього дозріває.

Чим вище ми піднімаємося в нашій свідомості, тим вищі реальності стають доступними нам. Наприклад, ми дивимося на дорожній знак і на ньому написано: «Київ» і стрілкою вказано напрямок і відстань - 10 км. Цей символ не є Київ, хоча на ньому написано «Київ». Цей знак просто підказка, що до Києва 10 км і в який бік до нього рухатися. Якщо статуя на постаменті розглядається як дорожній знак, то проблем немає. Якщо ж ви думаєте, що це Бог, тоді проблема виникає. Якщо ми забуваємо це і починаємо розмовляти зі статуєю чи починаємо слухати слова з Біблії, то ми забуваємо про Бога. Якщо ми вважаємо, що, маючи ікону і Біблію, то маємо в собі Бога. Це не завжди так - ми потрапили в пастку. Ми стали творцем ідей, ілюзій. Потім ми потрапляємо в цей суспільний круговорот суспільних відносин. Символ сам по собі став для нас істиною. Слово «вогонь» не є вогонь, ми не зможемо приготувати на ньому їжу. Хіба не так? Коли ми хочемо приготувати їжу, то ми ж не пишемо слово «вогонь», а ставимо чайник на вогонь. Це так. Але символи мають тенденцію ставати реальностями в нашому мисленні, в наших словах, в наших діях. Не можна сказати, що це вкрай погано - так живуть і поступають мільйони і, можливо вони рухаються чи сидять на драбині, яка вперлася в небо. Але, знаємо, що відчувати, пізнавати Любов, Бога, нас вже ніхто і ніщо не зупинить. В добрий путь!

Слово «бог» не є Богом і якщо ми будемо пам'ятати це, то слово «бог» прекрасне в розумінні всієї краси, любові і доброти в собі і у Всесвіті. Але в той момент, коли ми починаємо вважати, що це слово і є Бог, то ми потрапляємо в пастку. Слово перестає бути символом, а стає вірою, саме слово стає реальністю. Слово «любов» не є любов. І ми це знаємо. Але якщо ми вважаємо, що слово «любов» є любов і без жодного почуття любові продовжуємо «любити» людей, кажучи: «Я люблю вас», тоді ми не зрозуміємо, що таке любов. І в цьому проблема. Ось таким способом релігійні традиції з нашою участю віддали нас від істинного Бога і поставили на варту цього способу служителів. Ось таким способом ми прийшли в наявне на сьогодні нервово людство. Можливо, прочитавши ці рядки, ми зможемо глянути і відчути поклик предків, поклик Бога і налаштувати гармонію в середовищі людства, але перш за все в собі. Суспільство не може бути змінено, якщо не зміниться людина - це фундаментальна істина. У світі немає жодної речі, яка могла б представляти Бога таким, яким він є. Якби вона могла бути символом, метафорою чи знаком, то проблем би не було. Але люди не розумні: вони або перетворюють наш символ в реальність, або повністю відкидають символ. Обидві ці позиції безглузді. Немає необхідності спалювати статую, немає необхідності спалювати храм, тому що той, хто збирається спалити храм,

настільки ж дурний, як той, хто ходить в храм для поклоніння. Храм - просто символ, який служить нам нагадуванням, що бізнес це ще не все, що магазин, установа, завод - це ще не все. Церкви будують в центрі міста, щоб нагадати нам, що існує ще щось таке, що не пізнане, що є ще щось таке, що збуджує в нас спрагу до пізнання. Це дорожній знак, віха. Саме тому він будується прямо в центрі міста, чи то церква, чи мечеть, щоб тому, хто йде чи проходить знову і знову нагадати, що є щось таке, що воно ще не пізнано ними. «Я пізнав, що таке гроші, я пізнав владу, але я не знаю, проте, для чого потрібен цей храм». Або: «Я не пізнав любові, доброти і тільки все моє життя було гонитвою за шматком хліба, щоб вижити, проте, для чого потрібен цей храм?» І в ці короткі моменти нагадувань може статися велике перетворення - ми відчуємо потребу пізнавати. Всякий раз, коли ми настановлюємося, внутрішній порадає розхитувати нас знову. Нічого випадкового в нашому житті немає. Пізнаємо свої думки. Ми в скруті, бо думаємо про всі ці речі, але не входимо в них усвідомлено. Через мислення ми у всьому бачимо протиріччя. Ці протиріччя створюються мисленням. І цей храм є постійне нагадування: «Я ще тут. Рано чи пізно нас забере смерть. Зайди в Божественне, шукай Бога». Тому не можна сказати про марність релігійних традицій для певної частини людства, але назріла потреба в усвідомленому пізнанні Божественного.

«По дорозі до церкви вранці в неділю священник зустрів хлопчиська, який біг в інший бік, і став його виховувати:

*-Ти знаєш, що буває з хлопчиками, які недільним ранком замість церкви біжать грати у футбол?
-Звичайно, знаю. Вони потім грають у вищій лізі і стають мільйонерами...»*

Це є не тільки гроші, алкоголь і наркотики, а й так звані суспільно-державні ідеології, релігійні традиції теж діють, як опіум. І природно, всі релігії проти наркотиків, тому що вони самі працюють на тому ж ринку. Якщо люди приймають опіум, вони можуть не бути релігійними і у них може не бути потреби в тому, щоб бути релігійними. Вони знайшли свій опіум, навіщо турбуватися про релігію? Опіум дешевше, з ним менше проблем. Якщо люди беруть марихуану, мак, ЛСД і інші більш витончені наркотики, природно, вони не будуть релігійними, тому що будь яка релігійна традиція вже застаріла - це дуже примітивний наркотик. Суспільно державні ідеології більш гнучкі, брехливі і не постійні. Тому всі релігійні традиції проти наркотиків. Причина не в тому, що вони дійсно проти наркотиків. Причина в тому, що наркотики створюють конкуренцію, і звичайно, якщо людям не дозволити приймати наркотики, вони приречені на те, щоб потрапити в пастки служителів церкви, тому що їм більше нічого не залишається. Це спосіб кожної з релігійних традицій - створити монополію, щоб на ринку залишався тільки її власний опіум, а всі інші були заборонені.

«Одного разу Сатана, диявол, сидів під деревом дуже сумний. Повз проходив святий; він подивився на Сатану і сказав:

- Ми чули, що ти ніколи не відпочиваєш, що ти завжди робиш той чи інший шкідливий вчинок. Як же так, що ти сидиши під цим деревом без діла?

Сатана був дуже пригнічений. Він сказав:

- Здається, всю мою роботу перехопили священники, і я нічого не можу зробити - я абсолютно безробітний. Іноді я думаю про самовбивство, тому що у цих священників все так добре получається».

Так, це дуже важко зрозуміти і прийняти. Легко вірити в бога, диявола, ось ми і перекладаємо всю відповідальність на них, починаючи з організації релігійного життя, забезпечення, охорони, крадіжки, вбивств. Ми також віками привикли покладати відповідальність за організацію життя на керівництво держав. Навіть тоді нам важко повірити, що ці керівники обманюють, обкрадають нас, то старі звички так вкоренилися в нас, що ми готові йти на погублення життів, заради ілюзорного майбутнього.

Жерці створили Бога, і жерці створили Диявола, так як жерці створюють відмінність між неправильним і правильним. А коли відмінність входить в наш ум, що правильно і що неправильно і, виходячи з цього критерію в підході до фактів і подій, то у нас не буде можливості визначити правильність своїх - ми фактично втратимо спокій, будемо постійно напружені - і це характеристика ситуації в якій і знаходиться майже все людство. І все, що б ми не робили, буде неправильним, тому що відмінність між правильністю і неправильністю створює сум'яття, суєту. Якщо ми не усвідомлюємо себе, то наше життя рухається автоматично в стані постійної роздвоєності.

Дар суцього в подарованому житті нашій Душі. Сам дар життя в присутності життя, а звідси усвідомлення самого суцього. Так звані релігії минулого завжди говорять нам прямо протилежне. Вони заперечують життя, самим народженням, гріхами самого життя, смертю. Вони кажуть, що життя - це щось неістинне, просто якась метушня, ілюзорність устремлінь, і створюють абстрактну ідею Бога, який є нічим іншим, як проекція їх власних умів. І вони поклоняються цієї проекції. Те, що існує,

заперечується заради того, що є всього лише абстракцією ума. Голодуємо, бідні, упускаємо свої можливості в житті, але всеодно проектуємо свої бажання на небеса. Бог - це тільки слово, але вони кажуть, що Бог реальний. Повторимося: «Б-О-Г», те-що є в грецькому перекладі першоджерела.

Тобто справжнісінька реальність, саме життя. Бог це є психологічна, це є суспільна потреба людини в цьому так довго живучому міфі про Бога, про Диявола, щоб можна покласти всю відповідальність за успіхи чи невдачі в житті на них. Ніхто не перевірить сам процес прийняття, ніхто звідти не пише відповіді. А відчуття? Коли ми навчимося бути чутливими і спостережливими, то ми відмовимося від Бога і від Диявола – ми самі будемо творити своє життя наскільки ми готові і навіть при невдачах ми будемо усвідомлювати, що це наші помилки і ми зможемо їх виправити.

Реальність - це є життя: ми відчуваємо її в нашому серцебитті, вона пульсує в нашій крові, вона всюди - в кольорах, річках, зірках. А люди кажуть, що все це суєта, ілюзія. Вони кажуть, що це зроблено з тієї ж речовини, що і сні. І вони створюють Бога - і кожен, зрозуміло, створює Бога в своїй власній уяві. Тому то і існують тисячі богів. Це наша уява. Ми можемо зробити те ж саме. І це повторюють люди з життя в життя отруюючи уми інших. Голодували, були і є бідними, упустили свої життя – і все ж ми проектуємо свої бажання на небеса, думаючи, що там почнеться справжнє життя. Навіть ця ідея перекручена тим, що після входження в океан Духа, то там не тілесне життя є в продовженні, а духовні енергії, так би мовити духовне життя. Життя є єдина, існуюча істина. Немає іншого Бога, крім життя.

Тому дозволяємо собі бути одержимими ритміки музики свого життя і життя навколишнього середовища. Якщо ми зможемо виконати цю просту річ ... Це просто, тому що питання тільки в тому, щоб віддатися потоку життя. Не штовхаємо річку, дозволяємо річці винести нас до океану. Воно вже на шляху до нього. Розслабляємося, не напружуємося і не намагаємося бути духовними. Не створюємо жодного поділу між матерією і духом. Існування єдине, матерія і дух - просто дві сторони однієї і тієї ж монети. Розслабляємося, відпочинемо після читання, після роздумів, після праці і пливемо в річці життя.

Будьмо гравцем, не будьмо ділком, і ми дізнаємося про Бога ще більше. Живемо в цьому світі, тому що цей світ дає завершеність, зрілість, повноту. Навіть монах – незрілий, бо прагне іншого світу, і хоче його занадто рано, а час ще не настав, монах ще не дозрів, як і ми. Цей світ кидає нам виклик, завдяки чому у нас з'являється усвідомленість. І це усвідомлення стає сходами. Тоді ми можемо рухатися на шляху духовного розвитку.

«До Насреддіна прийшла прекрасна вдова побачитися з ним і запитати у нього поради. Вона сказала: «Я в біді, і ви повинні мені допомогти. Я люблю дуже красивого мужчину, він молодший за мене, але дуже бідний, а інший - старий, але дуже багатий і страшно потворний, любить мене. Що робити? За кого мені виходити заміж?» Мулла Насреддін закрив очі, подумав і сказав: «Вийди заміж за багатія і будь добра до бідняка».

Багато релігійних традицій приносили в жертву тварин і зараз роблять це, можливо, тільки символічно, дотримуючись ритуалів і церемонії жертвопринесення. Що ж зробили ці тварини нашому Богу? Навіть якщо наше бажання здійснилося, як уявний підсумок молитви, то ми жертвуємо тварин? Ті тварини не мали бажань, не молилися, нічого не говорили, а може навпаки?. Можливо вони не мали з Богом ніякого діла, щоб стати посередником між людиною і Богом! Якщо ми дійсно хочемо жертви, то приносимо в жертву себе - віддаємося Богу повністю в подяках та благих справах, продовжуючи життєву стежу.

Притча у викладі Ошо.

«Якось Будда зустрів процесію, яка рухалася вперед, а величезний натовп спостерігав це. Він запитав: «Що відбувається?» Йому відповіли, що одна релігійна людина просила чогось. Його бажання виконано. Тепер він жертвує буйвола - це була релігійна процесія. Будда сказав: «А яке відношення до всього цього має буйвол? Якщо людина відчуває, що Бог дає йому щось, що Бог доброзичливий до нього, то їй слід жертвувати собою». Будда увійшов в натовп і запитав цю людину: «Що ти робиш? Чому ти такий жорстокий до цього бідного буйвола? Адже він тобі нічого не зробив». Людина, яка жертвувала буйвола, була брахманом, вченим, знавцем писань. Вона звернулася до писання і сказала: «Ти не розумієш. Я не жорстокий до цього буйвола. Але писання говорять, Веди кажуть, що якщо тварина при релігійних церемоніях умертвляється, ріжеться, забивається, коротше, якщо проливається його кров, то душа цієї тварини йде прямо на небо. Я не жорстокий до буйвола, його душа потрапить прямо на небо». Тоді Будда сказав: «Тоді чому ж ти не вбиваєш свого батька чи матір, або самого себе. Краще, звичайно, вбити самого себе!» Брахман послухав Будду. Його присутність зробила все таким ясним для нього. Він відкинув зброю, припинив релігійну церемонію і запитав Будду: «Тоді поясни, як бути релігійним. Я виконував подібні речі все моє життя. Ти потряс мене. Але ти мене також і пробудив».

Якщо ми звернемося до глобуса, то знайдемо тисячі країн з релігіями, які сповідують цю безглузду ідею, що раз Бог прихильний до нас, то ми висловлюємо свою прихильність до нього, знайшовши невинного буйвола і змусивши всю церемонію поклонятися своєму ідолу, а при відсутності буйвола будемо обіцяти навіть те, чого у нас на даний момент немає і якщо Бог дасть, то, можливо, ми поділимося. Все здійснення мрій - проста випадковість. Якщо ми наполегливо просимо Бога, то кілька бажань будуть виконані, але Бог, як особистість, не причетний до їх виконання. Однак деякі бажання виконані не будуть. Ми тут зупиняємося на природі бажань. Побажання є енергією і ця енергія приводить в рух інші організуючі дії нашого ума і простору, а в результаті отримуємо іноді очікуваний результат. Коли бажання не виконуються, то прихильник традиції думає: «Я неправильно молився. Ритуали виконувалися невірною. Я неправильно слідував писанням. Моє виконання було неточним, не таким, як слід». Якщо ж бажання здійснилося, значить «бог прихильний до мене і тепер я повинен щось дати йому в подарунок, щоб засвідчити свою вдячність».

«І, вмираючи, містик Кабір сказав своїм учням: «Покладайтеся тільки на себе. Не думайте, що від одного того, що ви послідовники Кабіра, ви потрапите на небо. Небеса так просто не досягаються».

Якщо ми говоримо, що найправильніша релігія - православ'я, то цим заперечуємо всі релігійні традиції і навіть самого Бога, ми заперечуємо своє життя.

Фактично релігійна людина - це здорова, цілісна людина. Вона приймає життя як воно є, і вона приймає радості, які приносить життя. Життє дар Всесвіту. І хіба ми можемо відсікати руку чи виймати око, займаючись покаліченням. Адже ми в створенні цих частин тіла не брали участі. То хіба ми добру справу робимо? Ні. У такому стані ми можемо позбавити себе життя. То хіба це богоугодна справа, хіба він прийме таку душу в своє лоно з милістю та з радістю? Тому читаючи книги з серії «Життя святих» то досить часто напрошується питання, чи дійсно вони проти життя і проти Бога у своїх покаліченнях і в своїх оправданнях. Знаймо, що святі праведники приходять в життя вже з таким рівнем духовного розвитку. На Землі є мільйони монахів, але не монастирі вирощують праведників, мистиків. Мається на увазі, що не за одне тілесне життя. Ми й не заперечуємо, що окремі з них дійсно мають там умови плекати Душу, але приходять вони туди з миру.

Свою релігійність, свою Божественність приймаємо в своє єство усвідомленістю. Усвідомленість означає, що ми живемо від миті до миті, пильні, усвідомлюючи себе і всього, що навкруги нас відбувається, у відгуку, від миті до миті. З цієї цільності народжується дія - це вже як би не наша дія, ми не вирішували зробити це таким чином. Це не наше рішення, це не наша думка, це не наш характер. Це вже наш такий самоусвідомлений стан нашого єства. Ми цього не робимо, ми тільки дозволяємо цьому статися. Усвідомленість - це стан добродіяння. Випробувавши раз, то ми вже в цій не будемо каються. І це по справжньому звільняє дію від вибору, від визначення правильності, неправильності, бо вона звільняє нас повністю від прийняття негативу в наше життя-буття. Як тільки воно сталося, з ним покінчено. Ми знову вільні діяти, у нас не буде необхідності носити цю дію, цей результат в голові. Не напружуємося бути в стані усвідомленості. Коли ми намагаємося усвідомлювати дрібниці життя, то нам слід пам'ятати, що ми можемо багато разів забувати про мету спроби. Сама мета нас напружує і ми губимося в цих дрібницях. Але в ту мить, як ми знову згадаємо щось, то не засуджуємо себе, не вносимо в себе почуття провини - це інша з пасток і нам важче буде повернутися до усвідомленості, яку практикували, бо пізнання можливості жити усвідомлено ще не увійшло в наш спосіб життя. Не каємося, бо це природна дія, це відбувається з кожним, хто шукає.

Просто повертаємося і знову починаємо працювати. На це потрібен час, але мало помалу ми усвідомлюємо, що можемо залишатися пильним більше і більше. Це дасть відчуття радості за себе, але не потрапляємо в цю третю пастку радості, і не починаємо думати, що чогось досягли, бо це пряма дорога до гордині, до власної значимості. Продовжуємо працювати повільно, терпляче. Усвідомленість зростає дуже повільно, але зростає. І в міру того як вона росте, ми почнемо відчувати багато речей, яких не відчували раніше. Спочатку буває, що починаючи відчувати, то в тілі з'являється напруження, якого ніколи раніше не усвідомлювали. Усвідомлення привносить розуміння крихкості життя і розуміння його вічності, що також сприяє більш дбайливому ставленню до духовних якостей і до тіла. Тому кожен раз, коли відчуваємо напругу в тілі, то розслаблюємо цю частину тіла. Якщо все наше тіло розслаблене, усвідомлення зростає швидше, тому що ці напруги їй не перешкоджають. В ту мить, коли ми починаємо бачити свої недоліки, вони падають, як сухе листя. Тоді немає необхідності більше нічого робити. Достатньо їх бачити. Просто усвідомлювати свої недоліки - ось все, що необхідно. У цій усвідомленості вони починають зникати, вони випаровуються. Ми релігійні в такому стані.

Людина може продовжувати робити певну помилку, тільки якщо вона залишається відносно неї неусвідомленою. Неусвідомленість є обов'язковою умовою, щоб знову здійснювати одні й ті ж помилки, і навіть якщо ми спробуємо це змінити, то зробимо ту ж помилку в іншій формі, в іншій ситуації. Помилки бувають всіх розмірів і форм! Ми їх видозмінюємо, замінюємо одні помилки іншими, але не можемо їх позбутися, тому що глибоко всередині не бачимо, що це не так. Може бути, нам скажуть інші, тому що вони можуть бачити ... Спілкуємося з іншими, але спілкуємося і зі своєю душею. Любимо інших, то любимо і самого себе - світ прекрасний і сповнений пригод, і саме він є здобутою для духовного зростання, він збагачує наше життя. Не втрачаймо можливості - кожен раз, коли світ стукає до нас у двері і є потреба вирішувати життєві питання, то сміливо йдемо у світ. Насправді, якщо ми розслабляємося, то ми будемо в цьому. Спочатку, коли ми розслабляємося, минуле спрямовується на нас. Все, що ми придушували, все, чому ми не дозволяли піднятися до свідомості від душі; все, чого ми уникали - воно спрямовується на нас. Коли ми розслаблені, двері відкриті і духовні якості можуть входити в нас з Космосу, з навколишнього середовища. Все це завжди хотіло з'явитися перед нашою свідомістю, в наших справах, але ми не дозволяли. Тепер, коли ми не утримуємо, воно спрямовується проявитися. Але це не буде тривати довго, бо прийде багато подавлених думок про майбутнє. Спочатку буде хаос. Треба розслабитися і спостерігати хаос. Зовсім не треба турбуватися - це природно. Йдемо безстрашно - втрачати нічого, а отримати можна багато. Іноді присутній дискомфорт, втома від миру, то йдемо від його суєти в усвідомлення цих відчуттів. Кожен день, якщо ми хочемо бути в рівновазі, то нам необхідно врівноважувати прийняте з навколишнього середовища з наявним духовним. Їм необхідна однакова вага, щоб усередині чи зовні ми не ставали однобокими. Ні зусиль, ні бажань, ні пасток, ні цілей, бо ми вільні в усвідомленні. Будьмо у світі тотально, але не будьмо від світу цього, а для світу цього. Будьмо в світі, але не дозволяймо світу повністю поглинути нас. Таким є зміст життя при усвідомленні.

Багато що може бути досягнуто за допомогою волі, але набагато більшого можна досягти за допомогою безнапруженості, беззусильно. За допомогою зусилля може бути зроблено багато, але за допомогою беззусильності можна зробити більше. І чого б ми не досягли з їх допомогою, це завжди буде для нас обтяженням, це завжди буде конфліктом, внутрішньою напругою, і в будь-який момент ми можемо це втратити. Їх як би необхідно постійно підтримувати, а для підтримки необхідна енергія. Тільки те, що досягнуто за допомогою беззусильності, не стане для вас обтяженням, і тільки те, що не є обтяженням, може бути вічним; тільки те, що жодним чином не може бути неприродним, може залишатися з нами назавжди. Навіть зусилля досягти цього є перешкодою, тому що тоді ми не зможемо втратити себе. Навіть зусилля, щоб втратити себе, стає перешкодою. Легко - значить життєвий шлях правильний. Починаємо ми щось з правильного, то ми відчуваємо полегшення. Продовжуємо легко - і ми маємо рацію. Правильний шлях - рухатися з легкістю і це означає забути про правильність шляху і про те, що рухатися легко. І цей рух природний. Одне безперечно - те, що ми є. Ким би ми не були, ми є. Це неможливо заперечувати. Друге: ми є хтось, хто знає. Можливо, ми знаємо дещо про інших, або знаємо тільки ілюзії, можливо, те, що ми знаємо - хибне, але ми знаємо. Отже, можна з упевненістю стверджувати про наявність двох речей - наше існування і наша свідомість.

Однак деколи не вистачає задоволення таким станом - ми як би не можемо утвердитися в стані прийняття світу таким як він є, тобто перебувати в стані блаженства. Природа неможливості бути в стані доброти виникає із залишків страху неможливості пізнати себе повністю. Перешкодою ймовірно є наше устремління пізнати, а страх продукує і далі дію, яку ми можемо назвати, як позицію страуса чи спосіб втекти від себе. Адже все наше життя - це втеча від себе. Ми створюємо собі ідеї, створюємо речі і метушимося навколо них, аби у нас не виникали думки - хто ми такі, що являє собою наша душа, що ми представляємо себе в цьому великому світі? Але інші так важливі для нас, тому що вони допомагають нам тікати від себе. Ось чому ми всі орієнтовані на інших. Навіть ставши послідовником релігійної традиції, то ми створюємо собі Бога як іншого. І тим самим стаємо орієнтованим на іншого - повторюється та ж помилка.

Духовність чи істинна релігійність індивідуальна. І якщо ми говоримо про загальну душу, то нам слід розуміти насиченість духовними енергіями того чи іншого простору, який виходять від духовних енергій індивідуальностей людини, і всього і вся навколишнього і наповнює даний простір. Духовність людини, як і окремих частин навколишнього середовища, виявляється в умінні так само легко орієнтуватися зовні, як і всередині. Вони є ціле. Саме сукупність такої єдності може говорити про проявленість духовних якостей і проявлених матеріальних багатств в можливостях деяких споглядати і відчувати їх присутність від уміння приймати. Душа проявляється через індивідуальність, але ніяк не через сірість маси. Ніхто не обирає духовність нації, народу, континенту тотально, бо реальність є, як

вона є. Тотальна реальність величезна, вона містить протиріччя і ось чому її ніхто не обирає. Якщо ми маємо задоволення обирати внутрішнє для просування по життю, то ми боїмося обрати зовнішнє, так як вони здаються протилежними. Ми ніби починаємо відчувати несумісність. Якщо ми обираємо зовнішнє, то ми починаємо заперечувати внутрішнє, так як воно не підходить. Створюється враження, яке ми бачимо в інших, але воно виходить від нас, що одне заважає іншому і ми не в змозі цвісти з повною віддачею. Природа таких відчуттів у тому, що ми не готові прийняти обидві ці складові нашої реальності в цілому. Ми пізнаємо один тип мови - зовнішній або внутрішній, відкидаючи один з них. Труднощі в тому, що ми пожинаємо тільки те, що сіємо. А коли пожинаємо, ми готові знову посіяти. Те, що ми сіємо, входить в нас знову як їжа. Ми знову сіємо, і, коли посіяне виростає, пожинаємо урожай - таким чином, створюється причинно-наслідковий ланцюг. Створюється порочне коло. Наприклад, ми когось образили і тим самим посіяли образу. Ця людина сповнена гніву і люті, вона платить нам подвійною образою. Тепер нам доведеться пожати те, що ми посіяли. Якщо ми когось образили, то будьмо готові до того, що скривдять нас. Отримавши цю образу, що ми будемо робити? Ми спробуємо образити когось ще сильніше. Так ми стаємо жадібним навіть в такому прояві як гнів, і точно так само наша жадібність продовжує зростати. Як вийти за межі цього? Тому що під цим ховається величезна складна мережа - вона з'їдає все посіяне. І, щоб не було посіяно, ми це пожинаємо. А пожавши, знову готові посіяти. Як нам розірвати порочне коло? Як розбити цей ланцюг? Як вибратися? Прийняти їх, як результат дії енергій з одного джерела.

Ось так відбуваються ці відносини. Зовні і всередині нас оточує світ. Він входить в нас у вдиху, виходить у видиху. Чи є місце для згадування Божественного? Якщо це триває - як тривало до цих пір ... і любов до Божественного ніколи не виростає. Ми це відчуваємо, ми це споглядаємо. Як буде рости любов до Божественного? Божественне не було посіяно і не може бути пожате. Воно залишається, як слова в повітрі, сенсу яких ми ніяк не можемо зрозуміти, та й не хочемо.

Слід зрозуміти, що саме там, де сподобило нам народитися і жити, то саме це середовище найбільш сприятливе для духовності нашого єства. Зрілість приходить від дедалі глибшого досвіду життя, а не від уникнення життя. Унікаючи життя, ми не є тією краплею води яка рухається на шляху від океану до джерела, то ми в довгому шляху до океану. Знайте це.

Чимало носіїв світлих праведних душ задумуються про потребу і можливості покращення духовного простору, про покращення облаштування суспільного життя на планеті, про потребу жити для людей, розуміючи, що саме такий підхід до смислу життя дає шанс для духовного розвитку і росту нашої душі, нашого єства і нашого духовного простору у Всесвіті. Вони самі до цього устемляються і устремляють до цього інших, знаючи, що в умах людей є певні очікування, як пасивна дія, зв'язані з їх можливістю покращення своєї духовної енергії і духовної енергії інших, розуміючи своє покликання в це людське середовище, як частини Всесвіту з можливістю послужити основній цінності – Життю. Життя є тим середовищем в якому проходить ріст духовності.

В матеріальному суспільстві при нашому бажанні ми можемо допомогти іншим за вказівками нашого корисливого ума грошима, продуктами і іншими речами. Коли в нас є маленький поклик допомогти іншим в духовному плані, то для цих дій ми маємо діяти усвідомлено, і ця допомога може бути матеріальна і чисто духовна чи в їх поєднанні. Тепер ми знаємо, що для цього потрібно усвідомленість цієї потреби і розумне устремління. Як в духовному, так і в суспільно-матеріальному житті-служінні іншим ми можемо скрізь і всюди, виходячи зі своїх можливостей. Навіть такі елементарні речі, коли ми знаходимося дома і виконуємо творчо в радості і з любов'ю свої сімейно-побутові обов'язки і цим ми створюємо хороші позитивні умови для Життя. Нас в такому стані насичує доброта і задоволення, а з якою радістю сприймають і приймають результати такої праці ті, для яких ми працювали. Потім вдруге нам буде приємно спостерігати за процесами сприйняття і прийняття. Подумаймо скільки ми внесли позитивних енергій в цей сімейний простір, здавалось би, звичайною повсякденною працею. Така створена нами атмосфера по новому вибудовує сімейні взаємовідносини, і ця любов, ця радість перетворює їх і допомагає відновлювати гармонійні благі настрої. Ця творча праця, яка виконується з любов'ю додає нам наснаги, фізичних сил і душевного умиротворення. А тепер уявімо, яку кількість позитивних життєрадісних енергій ця сім'я понесе в навколишнє середовище.

Ми в своєму житті маємо кожен знайти свій спосіб чи метод, закріплений особистим досвідом і ці навички випробовувати при будь яких проявах негативу в собі з допомогою любові, терпіння в своєму самоусвідомленні. Читаючи ці рядки, подумайте, скільки нам дається на цьому життєвому шляху можливостей послати думкових побажань, сказати хороших слів, зробити добрих справ. Практично

кожна справа, кожна зустріч... , та і у всьому, що з нами відбувається протягом дня ми маємо можливість наповнювати добродіяннями, радістю життя і радості життю. Починаймо з сьогоднішнього дня усвідомлено вчитись в маленьких речах і незначних ситуаціях напрацьовувати в собі навикі благодіянь.

Рано чи пізно кожна людина проходить через стрімкі етапи діяльності і тихоплинних хвилин на протязі життя, яке проявляється в цій життєвській суєті, як роздрібнені частинки, чи, можна сказати, епізоди, приходять в стан умиротворення і спокою. Це є початком формування мудрості в нашому естві. Однак деякі люди потрапляючи в життєвих проміжках в стан колосальних переоцінок свого життя і свого світосприйняття виходять на пошуки своєї суті – хто ми є ? Усвідомлення своєї суті, свого смислу життя проходить через тернові хаші повсякденщини, зазнаючи певних матеріальних і суспільно значимих втрат, та одного разу людина помічає навколо себе тишу, яку проходять життєві процеси в тілі, подорожують в нашому умі думки, проявляються якісь відчуття. І тому ми визначились з таким формулюванням цього стану, як самість, хоча в книзі для сприйняття читачем, ми цей стан і наповненість цього слова смисловим змістом вказуємо на наблизений стан – вхідження в стан спокою.

Правильним буде вхідження в стан самості, усамітнення. Вперше відчутий такий стан тіла і душі створює певне хвилювання і приходять глибоке усвідомлене розуміння свободи і гідності. Проходять ті відчуття незручностей від суспільних установок, які були на початку наших роздумів. Та і на ці незручності ми починаємо дивитися, як на своїх помічників в житті. І тільки таке бачення себе і оточуючого середовища поряд з тим, що в нас загорівся вогонь творчої пошукової природи виводить нас в прийняття нами радості, любові, доброти і сприйняття їх як смил життя. Цей процес майже безповоротний.

Життя є альфа і омега людини. Життя є означенням нашого існування від якого виростають щастя, любов, доброта... Життя основа всього: духовних якостей, життєвих злетів і падінь. Є життя, то присутня любов; є життя, то цвіте щастя; є життя, то є потяг до милосердя і доброти; є життя, то ми маємо можливість думати, говорити про наповненість життя, про душу, про устремління до пізнання істини і смислу життя. Є життя, то є вирішувани і не вирішувани проблеми; є життя, то є бажання вигоди, є бажання взяти більше в оточуючому середовищі – прозапас, для майбутнього з користю для себе і своєї сім'ї; є життя, то є зависть до більш багатшого, до більш успішного; є гордія до життєвого невдахи. Є життя, то є шанс жити, вбити чи бути вбитим; є шанс бути при здоров'ї чи в стражданнях померти; є життя, то є шанс вознестися на суспільні мнимі висоти і є шанс полежати голодним і п'яним під забором. І це не все. Ось скільки ми маємо можливостей бути чи стати. Вибір досить широкий у цьому розмаїтті життєвих зваб і духовних устремлінь.

Ми, людство, майже всі, живемо в глибокій ілюзії. В ілюзії мрій і надій; в очікуванні кращого майбутнього, і найперш в завтрішньому дні. По своєму суспільному психічному станові людина, така як є, не може жити без самообману і цей свій самообман продукує в суспільство, як норму життя. Це слід дуже тонко зрозуміти читаючому, бо без такого розуміння, без такого підходу, ми не зможемо адекватно прийняти ці гіпотези і не зможемо ввійти в таку область пізнання людської духовності і людських можливостей.

Така впевненість в цих ілюзіях життя полягає в тому, що це підтверджується життям через наші органи відчуттів при наявності певної інформації в нашій пам'яті і здібностях нашого ума визначати їх корисність, вигоду при невеликому співставленні і певних висновках.

Весь сучасний світ більше орієнтований на смерть, ніж на життя. Якщо ми вб'ємо когось, то про нас повідомлять всі газети, ми потрапимо на головні сторінки газет. Але якщо ми хочемо зрозуміти життя, хочемо радіти життю, хочемо вчитися облаштовувати свій духовний світ, як людина, якщо ми даємо людям розуміння життя, то це буде відхилатися, це не буде друкуватися; буде створено такий громадський спротив політиками, що ніхто не буде вірити нам, і нас вважатимуть обманщиком, про яких, нібито і згадується в святих книгах, як провісників кінця світу, але не як про можливість порятунку світу і продовження життя на планеті Земля.

Ось так нас зумовили, що чекати смерті краще ніж творити життя. Так завжди було. Ніхто не вірив в Ісуса, вони вбили його. Ніхто не вірив в Сократа, вони вбили його. Вони вбили навіть таку невинну людину, як Езоп, знаменитого казкаря. Він ніколи нічого не зробив. Він ніколи не створював ніякої релігії, ніякої філософії, він не говорив нічого проти кого небудь. Він просто створив прекрасні міфи, але ці міфи ображали можновладців, ображали служителів церкви, ображали користолобіє, власництво, і тому що він говорив, що в цих міфах є великі істини, які викладені дуже простим способом, і через це він був убитий.

Вони продовжують вбивати людей, подібних В. Райху, А. Скрябіну, ..., які стверджують постулати цінності життя, які проголошують доброту, любов, здоровий спосіб життя і саме життя, але «іроди» запросять доказів ... і знайдуть чи не знайдуть, «то хай живе шука з її життєвими орієнтирами». І Бога не бояться, і людей не бояться в своїй нікчемній агонії, щоб стояти «смотрящим».

Шануймо життя, поки живі, то цим ми і є продовжувачами чи співтворцями Божественних енергій. Життя слід так прожити, щоб життя щасливе творити. Весь смисл життя – прожити його щасливо.

Живіть настільки вільно, наскільки це можливо. Живіть інтенсивно, пристрасно, бо немає іншого Бога для живої людини в пристрасній нашій, крім життя при наявності життя. Це приведе нас в тих духовних енергіях, які ми називаємо душею в якомусь житті, як завершальний етап тілесних життів до злиття із всезагальними енергіями. Це і є покликанням людини – пройти цей шлях духовного зростання. Якщо ми цього свідомі, то це прекрасно, то це і є наше прекрасне життя; однак, коли ми все ще в пристрасній, то ми періодично відчуваємо присутність духовних сил в образі Бога в нашому житті. І ми можемо опиратися, можемо прискорюватися в духовному розвитку, але цей шлях ми маємо пізнати, як людина, як жива істота, яка свідомо чи не свідомо йде цим шляхом духовної еволюції. Але все ж іде.

Немає нічого поганого в земному бутті. Будьмо земними, і все ж залишаймося неземним - в цьому власне і полягає мистецтво, мистецтво жити між двома протилежностями, балансувати між двома протилежностями. Це є балансування у своїх думках, словах і діях між життєвою доцільністю і духовною потребою. Це дуже вузький шлях, як лезо бритви - але це єдиний шлях. Якщо ми втратимо цю рівновагу, то ми втратимо здатність радіти життю.

Кожен із нас має в якості свого вчителя Життя. Результатом цього навчання є те, як ми відносимося до всіх проблем і ситуацій, які виникають в нашому житті, якраз є визначальним: або ми рухаємося шляхом духовної еволюції, або нас життя відкидає далеко назад. Будьмо свідомі, що наявність життєвих і духовних енергій в нашому естві є частиною всезагального життя і частиною всезагальних духовних енергій.

Любіть життя, допомагайте життю, творіть для життя, для всього живого будьмо благодіянням. І якщо нам необхідно зробити в суспільстві те, чого, як ми відчуваємо, що зможемо уникнути, то, перш за все, ухилимося від цього. Якщо ж уникнути неможливо, тоді спробуймо повернути борг і саме благодійністю.

*Не ставте крапку у житті... Ніколи...
Якщо нестерпно зовсім, - поставте кому.
Бо кома – все ж відстрочка...
А крапка – назавжди!..
Відмова...
А. Волошина.*

15.07.2016 року